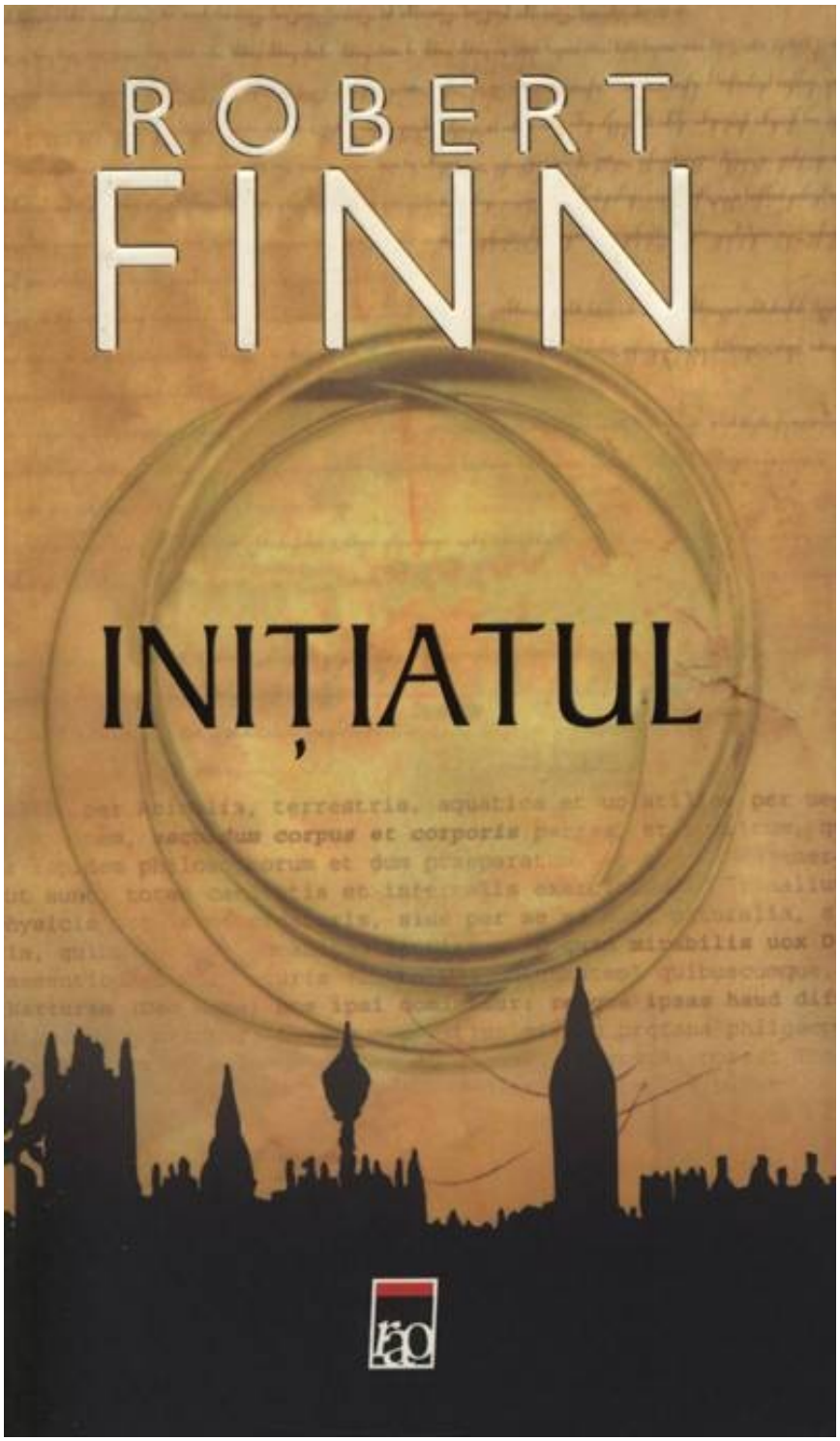
ROBERT
FINN
INIȚIATUL

CAPITOLUL 1

DIMINEAŢA DEVREME
MARŢI, 8 APRILIE

Londra, trecut de miezul nopţii – nu se zăreşte nicio stea; pleoapa norilor, ca o veche şi jilavă pătură cazonă, e coborâtă peste oraş. Lumina de vapori de sodiu a sutelor de mii de lămpi stradale se strecoară din înălţimi, colorând acest colţ din omenire în portocaliu şi făcând ca norii de pe cerul nopţii să sclipească slab, ca o ceaţă radioactivă. Aceste permanente zori false nu dau pace păsărilor, trezindu-le din somn şi punctând astfel coloana sonoră a scrâşnetelor şi huruielilor urbane cu neaşteptate triluri de luncă. La periferia bătrânului oraş se strecoară ultimele prostituate şi câţiva beţivi întârziaţi se îndreaptă spre casă, conduşi doar de instinct. În labirinul de străduţe din cartierul depozitelor de mărfuri în stil victorian, negru de funingine, atmosfera e liniştită. La birourile lor din holurile de recepţie, unul sau doi paznici moţăie aplecaţi peste nişte reviste cu care îşi omoară timpul.

În **alte părţi oraşul nu doarme niciodată, dar aici activitatea e doar comercială şi se face numai la lumina zilei. Noaptea tot angrenajul se odihneşte. Singura mişcare de pe străzile întortocheate e provocată de rafalele de vânt, care-şi poartă încărcătura lor poluantă de praf şi ceaţă.**

Deodată se aude zgomotul puternic al unui motor, când o dubiţă albă, hârâită, se opreşte în faţa unui şir tăcut de birouri. Şoferul cercetează atent strada, în sus şi-n jos, scormonind cu privirea fiecare ungher şi fiecare intrare. După o pauză de un întreg minut, motorul e stins şi portierele se deschid. Prudente, apar trei siluete, asemenea ultimilor trei membri ai unei specii pe cale de dispariţie.

Şoferul e mătăhălos şi plin de energie; are aproape cincizeci de ani, dar e genul pentru care vârsta e mai mult o problemă cosmetică.

A doua siluetă este a unui bărbat mai tânăr -- de aproape treizeci de ani --, cu o constituţie slabă, dar musculoasă. În timp ce tovarăşul lui pare plin de energie, el arată mai degrabă îngrozit. Are pe cap o şapcă de baseball, de al cărei cozoroc trage fără încetare.

În contrast cu cei doi, care poartă salopete, cel de al treilea

e îmbrăcat ca pentru o zi obişnuită pe pârtiile de schi – cu hanorac negru cu guler înalt şi fermoarul tras până sub bărbie şi pantaloni tot negri dintr-un material sintetic sofisticat. Capul îi este acoperit cu o căciulă de lână închisă la culoare. Constituţia lui îndesată şi mişcările dezinvolte nu fac decât să întărească impresia că se află acolo pentru a lua parte la o competiţie. Ar avea nevoie doar de ochelari de soare pentru ca imaginea să fie completă. Barba lui îngrijit tunsă e închisă la culoare, ca şi părul scurt ce se zăreşte de sub căciulă, ceea ce dă trăsăturilor lui un uşor aer oriental, a cărui origine s-ar putea situa oriunde între Oslo şi Kabul. Figura lui stăpânită şi indescifrabilă sugerează că are în jur de patruzeci şi cinci de ani şi că este în perfectă stare de sănătate.

Pe lângă dubiţă, o alee îngustă se îndreaptă în jos, de-a lungul unuia dintre zidurile birourilor, permiţând astfel accesul la diverse trape şi uşi de serviciu ce se deschid pe latura respectivă. Şoferul scoate din dubă o trusă grea de scule şi o aşază în faţa uneia dintre trape. Însoţitorul lui cel nervos se joacă în continuare cu şapca de baseball şi mormăie către colegul mai solid:

— La noi oamenii de serviciu sunt toţi negri.

Fără să ridice privirea din interiorul trapei deschise, şoferul răspunde:

— Probabil că tu eşti şeful lor. Tonul tărăgănat pe care îl foloseşte dă impresia că se adresează unui copil.

Bărbatul mai tânăr continuă să tragă de şapca de baseball, vizibil neliniştit. Chiar deasupra frunţii lui palide, insigna de pe şapcă e inscripţionată: „T.J. – Servicii pentru birouri”.

Între timp, omul în echipament de schi ajunge la intrarea principală a clădirii. Înălţată cu câteva trepte, recepţia neluminată este abia vizibilă în spatele uşilor duble din sticlă şi oţel. Schiorul lucrează la încuietoare. Apoi priveşte în sus, îşi aruncă ochii o dată în stânga de-a lungul străzii, o dată în dreapta şi apoi din nou spre încuietoare. Ceva din uşă se sparge cu un sunet ascuţit.

Pe latura clădirii, şoferul îşi goneşte câţiva paşi mai încolo tovarăşul care rămăsese lângă el şi, inspirând adânc, apasă pe un mâner din interiorul trapei. Nimic dramatic nu se întâmplă, dar un şuierat din interior, aproape insesizabil, e redus la tăcere. În clădire, ledul de pe panoul de la recepţie se stinge. Strălucirea becului de la ieşirea de urgenţă scade în intensitate. O luminiţă roşie începe să clipească pe panoul

acoperit cu geam din interiorul uşilor principale.

— Numără până la o sută şi apoi trage de mâner în sus, zice şoferul. Dă-mi mâna! Prinde braţul Şapcii de Baseball şi îi ghidează mâna spre mâner. Nu te muşcă, mai zice el, dar bărbatul mai tânăr nu pare prea convins.

— N-are niciun sens, rosteşte Şapca de Baseball cu voce scâncită. Deşi are parte de o privire cruntă din partea celuilalt, continuă: De ce nu lăsăm totul întrerupt, până terminăm treaba?

Bărbatul mai în vârstă e furios, dar îşi păstrează tonul scăzut:

— Lasă energia deconectată timp de cinci minute şi ai să vezi ce se întâmplă. Am întrerupt doar luminile şi nenorocitul ăla de automat pentru cafea; n-am făcut nimic la sistemul de alarmă. Are baterii pentru o săptămână.

— Atunci de ce vă mai bateţi capul…

Tipul nu apucă să-şi termine întrebarea. O mână i se încleştează de salopetă chiar sub bărbie, făcându-l să tacă. Bărbatul cel solid se apleacă spre el, aducându-şi faţa la nivelul feţei lui.

— Dacă dai greş aici, va fi ultimul lucru tâmpit pe care-l vei face. Înţelegi? întreabă omul cel solid, apoi îşi aruncă ochii pe ceas. Acuma mai ai de numărat doar până la şaptezeci şi cinci! Apoi înşfacă trusa de scule şi se îndreaptă spre uşile duble de la intrare.

Ajungând lângă schior, şoferul face semn cu capul spre acestea.

— S-au deschis?

Schiorul dă din cap. Şoferul împinge uşile înspre hol şi îşi aşază trusa jos, în faţa panoului de alarmă. Luminiţa roşie de la „Baterie” străluceşte puternic. Şoferul introduce o riglă de oţel în deschizătura dintre marginea uşii de sticlă şi ramă. Apoi apasă, trăgând în sus, şi deschide uşa. Aruncându-şi rigla în trusă, scoate o pereche de cleşti de tăiat sârmă şi-l agăţă cu unul din mânere de buzunarul salopetei. Atârnă acolo ca un pistol de cowboy. Apoi pescuieşte din trusă o şurubelniţă şi începe să desfacă şuruburile ce fixează panoul în cele patru colţuri, sprijinindu-l cu palma mâinii stângi.

Apoi aşteaptă.

Trece un minut.

De sub picioarele lui, de undeva din subsol, se aude o bufnitură surdă, ca zgomotul unei ancore ce a atins fundul mării.

— Asta e, bombăne şoferul.

Luminiţa roşie se stinge. Şi se aprinde una verde, pe care scrie: „Control principal”. Alături de ea, încă o luminiţă verde începe să clipească. E marcată „Autotest pornire”.

— Aici e schepsisul, îi şopteşte şoferul schiorului. Luându-şi mâna de pe panou, îşi introduce unghiile sub una dintre margini şi scoate panoul. Spatele acestuia e plin de noduri încrucişate de sârmă colorată. Se opreşte energia? Problemă. Porneşte din nou? Înseamnă că totul e în regulă. E momentul ideal pentru ca sistemul să-şi facă un examen rapid. Instalatorul nu s-a gândit niciodată că energia ar putea fi pornită din nou ca parte a unei efracţii.

Degetele şoferului separă un ghem de fire. Alege două dintre ele. Întorcând panoul, depistează locul unde conduc acestea: un comutator marcat „Oprit”. Scoate cleştele ce-i atârnă în buzunar şi taie cele două sârme, jupuind învelişul de la capete cu dinţii şi apoi răsucind împreună cele două vârfuri de cupru dezgolite.

— Asta e tot, zice el. Dă drumul cleştelui de tăiat sârmă înapoi în trusă şi lasă panoul să atârne pe perete, agăţat în firele rămase. E timpul ca labagiul ăla mic să-şi câştige existenţa, adaugă el. Apoi se strecoară afară pe uşă, lăsându-l pe schior singur.

Un minut mai târziu revine, cu Şapca de Baseball precedându-l. Schiorul vorbeşte pentru prima oară:

— Tezaurul? întreabă el într-o engleză ireproşabilă. Şapca de Baseball dă din cap, indicând în sus, pe scări. Ceilalţi doi îl urmează, şoferul cărându-şi trusa cu scule.

La etajul întâi trec printr-un birou neluminat, unde se află două şiruri de câte opt mese, fiecare dotată cu computer şi împodobită cu etichete, ghivece cu plante şi fotografii înrămate. O licărire vagă din ferestre luminează parţial locul – şaisprezece lumi minuscule – un pulover roz croşetat de mână aruncat pe spatele unui scaun, un jurnal *Weight Watchers,* un lujer trist de mac.

La capătul acestui spaţiu deschis dau peste o uşă încuiată. Şoferul scoate din trusă o rangă de fier şi, cu două smucituri violente, sparge tocul uşii în jurul broaştei, suficient pentru ca uşa să se deschidă. Zgomotul se aude neaşteptat de puternic în încăperea liniştită.

În camera în care pătrund, lângă o fereastră mare, se află un birou de lemn. Scaunul e din piele neagră, cu spetează înaltă.

Şapca de Baseball deschide un dulap scund aşezat sub fereastră şi dă la iveală partea din faţă a unui seif. Şoferul pune jos din nou trusa cu scule şi începe să studieze seiful. Absent, răsuceşte băţul de plastic al jaluzelelor veneţiene, pentru a bloca vederea. Cerul întunecat, parcarea etajată de peste drum şi şinele de cale ferată dispar.

Văzând că şoferul se concentrează asupra seifului, schiorul se întoarce spre Şapca de Baseball şi rosteşte:

— Biroul preşedintelui.

Parcurg drumul înapoi, pe lângă şirul de birouri, Şapca de Baseball mergând înainte.

Urcă la etajul doi. Decorul e mult mai luxos; pe jos e covor, nu gresie.

— L-am văzut doar o singură dată, rosteşte Şapca de Baseball, când i-am dus un itinerar. Pronunţă *intinerar.* Ştiam că există ceva acolo înăuntru, dar am crezut că trebuie să fie un dulap cu băuturi.

Sosesc la capătul coridorului. Aici nu există ferestre; e doar atâta lumină cât să contureze vag silueta unui birou. Schiorul aprinde lampa de pe acesta, luminând triunghiul covorului roşu şi gros pe care e aşezat, cum stă de-a curmezişul coridorului. În spate sunt două uşi groase din fag lustruit.

— Asta e, zice Şapca de Baseball, scoţând mâna din buzunarul pantalonilor pentru a indica uşa din dreapta.

Schiorul pune una din mâinile lui înmănuşate pe clanţa uşii şi o încearcă. Încuiată.

— Am zis că întotdeauna o încuie. Ţi-am zis, rosteşte Şapca de Baseball.

Schiorul îşi plimbă mâna pe clanţă, fără să dea semne că a auzit.

— Uită-te în sertarul de sus al biroului, rosteşte el cu vocea lui de crainic.

Şapca de Baseball trece de cealaltă parte a biroului, întorcând spatele schiorului, şi trage de mânerul sertarului de câteva ori. Acesta se mişcă, dar e încuiat. Trage apoi de sertarul de dedesubt.

Sunt încuiate. Amândouă... Zgomotul produs de spargerea lemnului îl întrerupe. Capul i se răsuceşte brusc, îngrozit de sunetul neaşteptat.

Uşa din dreapta e acum uşor întredeschisă, lemnul din jurul broaştei şi o parte din toc sunt sfărâmate. Schiorul face un pas înainte. În timp ce Şapca de Baseball stă încă nemişcat,

ghemuit în spatele biroului de pe hol, schiorul intră în cameră.

— Arată-mi, rosteşte el, fără să privească în jur.

Nici acest birou nu are ferestre. Există trei comutatoare chiar alături de uşă şi schiorul îl răsuceşte pe cel de jos. Lămpile cu halogen, de pe rafturile cu geamuri fumurii, luminează un ansamblu de mobilier din lemn făcut la comandă. Seamănă cu cel din apartamentul prezidenţial dintr-un hotel modern american. Garnitura lungă de şase metri înălţime, din sticlă şi furnir, conţine tot ce e necesar: un televizor mic, pahare, o chiuvetă mică neagră -- toate având în spate oglinzi.

Un birou mare de fag ocupă un alt colţ al încăperii. Spaţiul rămas include o masă rotundă şi două fotolii. Există mai multe dulapuri şi comode cu sertare.

Şapca de Baseball se îndreaptă spre cel mai îndepărtat perete al biroului şi deschide un dulap înalt. Înăuntru se aprinde o lumină. Deşi uşa sugerează că e vorba de un loc pentru păstrat haine, în spatele ei se deschide o firidă de vreo doi metri lungime. E mai îngustă de un metru. La capătul ei se află o mică garnitură de toaletă, cu oglindă. Pe una din părţi este o bancă îngustă, doar atât cât să poţi sta jos. Rafturile conţin obiecte de toaletă. De cuiele de vizavi de bancă atârnă mai multe costume de haine şi cămăşi puse pe umeraşe. Se simte un miros slab de lemn de santal.

— Atunci când am intrat eu, uşa era deschisă şi el era înăuntru. Totul era exact ca acum, cu excepţia faptului că nu se vedea chiuveta. Şi această porţiune din zid era deschisă, rosteşte Şapca de Baseball, păşind în firidă.

Răscoleşte şi împinge deoparte costumele atârnate, până dă de un zăvor. O parte din zidul lambrisat se deschide în două şi uşile rămân prinse în balamale, ca uşiţele unui ceas cu cuc. De oriunde, mai puţin dintre uşi, e greu să vezi ce se află în spatele lor. Aceasta şi deoarece porţiunile de lambriu agăţate în balamale au pe ele câte un şir de cuie şi, când se deschid, costumele agăţate acolo se leagănă împreună cu uşile.

— N-am ştiut ce este înăuntru. Am crezut că poate păstrează acolo nişte băuturi mai deosebite. Dar am vorbit cu una dintre fete, care a fost o dată înăuntru când seiful era deschis şi l-a văzut.

Şi, într-adevăr, în spatele lambriurilor se află uşa de oţel cenuşiu a unui seif, dotat cu încuietoarea şi mânerul de rigoare.

Şapca de Baseball face un pas înapoi pentru a-i permite

schiorului accesul în oficiu. Acesta pătrunde prin lambriurile deschise, dă la o parte costumele de haine şi priveşte uşa seifului.

— Ai făcut o treabă foarte bună, Peter. Acum caută o fereastră şi asigură-te că afară totul e în regulă, apoi vezi dacă Alan n-are cumva nevoie de tine. Am să vin şi eu după ce termin aici, adaugă schiorul. Peter ezită să plece. Dă-i drumul, zice schiorul, politicos.

Peter o ia în direcţia scărilor şi găseşte o fereastră care dă spre stradă. Drumul coteşte în unghi ascuţit în ambele direcţii şi dubiţa este singurul vehicul vizibil pe bucăţica aceasta de stradă. Totul este aşa cum era când au intrat: pavajul umed, luminile stradale, noapte.

După douăzeci de secunde, respiraţia lui Peter abureşte prea mult fereastra pentru a mai putea vedea bine afară, aşa că tânărul o ia în jos pe scări. Când ajunge la etajul întâi, aude zgomotul îndepărtat al unei bormaşini, care devine din ce în ce mai puternic în timp ce el străbate spaţiul deschis spre biroul din fund.

Ajungând în uşă, îl vede pe Alan, şoferul, lângă fereastra acoperită. Ţine în mâini, la înălţimea pieptului, în faţa seifului, o bormaşină industrială. Pe părul rărit de pe cap sunt vizibile picături de sudoare. Burghiul şi-a croit deja drum prin vreo doi centimetri de uşă. Zgomotul, deşi destul de puternic, nu e asurzitor.

Peter ridică vocea pentru a acoperi vibraţiile aparatului şi strigă:

— Totul e în regulă... Alan tresare violent, deviind burghiul bormaşinii de-a curmezişul uşii seifului. Un şarpe unduitor de metal strălucitor rămâne întipărit pe uşa cromată... afară! termină Peter slab propoziţia.

Sunetul ascuţit al bormaşinii încetează când degetul lui Alan atinge întrerupătorul.

— Dumnezeule atotputernic! Nu ţi-a spus nimeni niciodată să nu te furişezi pe la spatele oamenilor? Mai ales când sparg seifurile altora, spune Alan furios, pe o voce din ce în ce mai ascuţită.

Apoi fixează burghiul bormaşinii înapoi în locul unde trebuia şi-l porneşte din nou, cu privirea întoarsă iar spre seif.

— Credeam că foloseşti ochelari de protecţie, mormăie Peter în barbă.

Priveşte un minut cu faţa răvăşită, de nepătruns. Apoi se

îndreaptă către ferestrele ce dau spre stradă. Ia un capsator de pe un birou de lângă geam şi se uită în jur după ceva de capsat. În acel moment, o mişcare pe stradă îi atrage atenţia. Patru bărbaţi în uniforme negre identice se îndreaptă rapid spre intrarea clădirii. Doi au cu ei puşti scurte, cu patul sprijinit pe umăr. Chiar la colţul străzii se vede un BMW luxos, cu însemnele poliţiei.

Când ajunge aproape de faţada clădirii, unul dintre poliţiştii înarmaţi ridică ochii spre fereastra de la care priveşte Peter. Acesta se lasă repede în jos.

Ghemuit sub geam, îşi muşcă buzele. Pe figura lui panica e evidentă. Apoi, tot ghemuit, pentru a rămâne cât mai jos, se îndreaptă spre Alan, împleticindu-se printre birouri. Se ciocneşte de unul, colţul acestuia lovindu-l cu putere peste şold. Impactul mută din loc mobila cu câţiva centimetri, picioarele acesteia smulgând un scrâşnet covorului de nailon. Coliziunea împrăştie rechizitele şi fleacurile de pe birou, din locul lor de odihnă nocturn.

— La dracu, gâfâie el, apăsându-şi mâna pe şold.

Apoi se precipită mai departe, cu unul din picioare înţepenit, năvălind în biroul unde Alan îşi ridicase spatele încovoiat, gaura fiind făcută şi bormaşina -- oprită.

— Poliţia! strigă Peter în liniştea din încăpere, cu o palmă continuând să-şi maseze şoldul. Sunt aici, afară, pe stradă!

În acest moment, schiorul soseşte urcând în fugă scările. Se mişcă foarte repede, dar paşii lui sunt silenţioşi. Se opreşte în pragul uşii care duce de la etajul lor spre casa scării. Uşa se deschide în afară, spre scări; era deschisă când au sosit ei, proptită cu un extinctor. Schiorul apucă extinctorul. Când îl ridică, uşa se apropie, gata să se închidă, aşa că întinde un picior pentru a o propti. Ridicând voluminosul extinctor pe umăr, îl îndreaptă pieziş spre clanţa din afară a uşii. În momentul în care îl ridică, la încheietura mâinii îi străluceşte o brăţară de aur. O a doua lovitură şi clanţa în formă de L se rostogoleşte pe scări, cu un clinchet ca soneria unei biciclete.

Intrând în birou, schiorul lasă uşa să se închidă în spatele lui. Apoi, apucând de mijloc un cuier-pom, îi scoate bara centrală de crom din baza de plastic şi o răstoarnă, scuturând coroana de agăţătoare pe podea. Rămâne în mână doar cu bara, pe care o răsuceşte expert o dată, apoi o împinge prin clanţa interioară a uşii, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Bara nu trece complet, capătul ei proptindu-se în tocul

uşii după ce a intrat numai o treime.

Cu mâinile larg depărtate, una la fiecare capăt al barei, schiorul o răsuceşte ca pe o pârghie până la orizontală. Astfel, solid înţepenită, cu un capăt muşcând lemnul şi cu celălalt înfipt în zid, bara blochează acum uşa din interior.

Deşi schiorului i-a luat doar câteva secunde pentru a bara uşa, graba i-a fost salutară, pentru că poliţiştii se aud deja tropăind pe scări. Ajung la uşa blocată exact în momentul când cei trei intruşi reuşesc să se retragă în biroul din capătul celălalt.

Poliţistul din frunte bate în uşă. Fără clanţa de care să tragă, doar pătratul gemuleţului de sticlă armată îi oferă o minimă şansă de a avansa. Dar nu e destul pentru a putea deschide uşa.

Alan stă în pragul biroului, uitându-se la uşa dinspre casa scării. Apoi întoarce capul pentru a-l privi pe schior.

— Ce-ai făcut la parter? întreabă el.

Schiorul nu răspunde.

Între timp, Peter intră în panică.

— Ce putem face? întreabă la rândul lui şi repetă întrebarea de mai multe ori în surdină. Apoi trage de băţul jaluzelelor şi se uită la distanţa de aproximativ zece metri pâna jos şi la şinele de cale ferată din oţel strălucitor ce se văd dedesubt. Privirea îi zboară nervos de la şine la uşa biroului şi înapoi. Începe să cerceteze tocul ferestrei, încercând să găsească o încuietoare, dar aşa ceva nu există. Fereastra e turnată.

Schiorul trece pe lângă el, flexându şi degetele. Se apleacă spre trusa cu scule larg desfăcută în faţa seifului şi apucă mânerul unei şurubelniţe. Apoi îşi îndreaptă spatele şi înfige cu putere vârful acesteia în pieptul lui Peter.

Victima înţepeneşte. Expresia plină de durere şi braţele convulsionate îl fac să arate ca şi cum şi-ar fi băgat degetele într-o priză. Pentru o clipă nimeni din cameră nu mai mişcă.

Apoi Peter se uită în jos, iar trupul lui, ce tot timpul a tremurat de frică, rămâne liniştit pentru prima oară în această seară. Bărbia îi cade şi privirea i se opreşte pe mânerul de plastic galben înfipt în toracele lui. Ochii i se deschid larg, ca ai cuiva care-şi dă brusc seama că are un scorpion agăţat de rever. Ridică o mână amorţită şi nu este clar dacă intenţionează să apuce mânerul şurubelniţei sau să-l lovească. În timp ce mâna i se ridică, genunchii i se îndoaie şi ochii îngroziţi i se rostogolesc în orbite. Corpul i se înmoaie şi apoi

se aşterne nemişcat la picioarele schiorului.

Alan rămâne paralizat timp de o secundă, după care depăşeşte momentul cu o tresărire şi se apucă să scotocească febril în buzunarul salopetei, cu o expresie panicată pe figură.

Schiorul nu se mişcă.

O clipă mai târziu, Alan găseşte revolverul, îl smulge din buzunar şi-l îndreaptă nesigur spre schior, care stă nemişcat, sprijinit de fereastră.

Ochii li se întâlnesc şi Alan face fără să vrea o jumătate de pas înapoi. Continuând să-i susţină privirea, schiorul spune:

— Am să te ucid şi pe tine.

Fiecare cuvânt este clar, dar accentul acela tăios a dispărut, nemaifiind al unui vorbitor nativ de engleză.

Tot trupul lui Alan e ca un arc, iar muşchii îi sunt atât de încordaţi, încât arma îi tremură uşor în mâinile transpirate. Ţinteşte. Ochii îi sunt pironiţi pe schior, care îi susţine privirea cu o intensitate feroce. Niciunul nu se mişcă.

Apoi schiorul se aruncă violent spre Alan. Acesta trage instinctiv, dar fandarea schiorului a fost doar un simulacru, îndreptându-se de fapt într-o parte, nu spre Alan. Aşa că glonţul ricoşează în ceva şi sfarâmă fereastra. Geamul cade ţăndări peste şinele de jos.

Ridicându-se de unde era ghemuit, schiorul întreabă:

— Să mai încercăm o dată? cu acelaşi accent cristalin în voce.

Afară, în casa scării, un poliţist se ocupă de uşă cu ajutorul unei răngi de fier. Un negru cu gradele de sergent pe umăr stă într-un genunchi, cu semiautomatul MP5 agăţat de umăr şi ţeava îndreptată spre uşă. Degetul de pe trăgaci se află în poziţie de tragere.

Poliţistul cu ranga de fier smulge încă o bucată din uşă.

— Ce ai spune dacă am trage un foc de armă, sergent? întreabă unul dintre oameni.

Poliţistul îngenunchează din cap.

La a patra încercare, capătul ascuţit al răngii de fier alunecă suficient de mult sub marginea uşii pentru ca lemnul să nu se mai crape. Poliţistul trage cu putere, până ce bara ce ţine uşa ferecată în interior se îndoaie brusc cu un scrâşnet şi cade cu zgomot pe podea. Eliberată, uşa se deschide câţiva centimetri. Dar, cu nimic care s-o ţină deschisă, o clipă mai târziu se izbeşte, închizându-se la loc.

În momentul acela, din partea cealaltă a uşii se aude zgo-

motul inconfundabil al unui foc de armă.

Poliţistul cu ranga de fier sare într-o parte, în afara liniei de tragere. Omul cu semiautomatul se ghemuieşte şi mai mult, măturând spaţiul cu ţeava puştii în dreapta şi-n stânga, în căutarea unei ţinte. Nu se vede nimic prin gemuleţul uşii închise.

După câteva secunde, sergentul vorbeşte:

— Cine vrea să ţină uşa asta deschisă pentru mine? întreabă el, continuând să privească prin ferestruică. Ceilalţi doi răsuflă zgomotos. Văzând că nimeni nu se oferă voluntar, continuă: Slap, la parter am văzut un mop, fugi şi adu-l, te rog. Chris, vreau ca tu să tragi de uşă să o întredeschizi şi apoi să o împingi cu mopul până se deschide. După care împinge-l pe podea şi pune piciorul pe el când uşa s-a deschis, astfel încât noi să putem trece pe lângă tine. Dean, tu rămâi acolo să ne acoperi.

Mopul este adus şi înmânat poliţistului cu ranga de fier, care execută ordinul. Când uşa se deschide, de undeva de dincolo de ea se aude un pocnet. Câteva secunde mai târziu se aude a doua împuşcătură. Ambii poliţişti înarmaţi sunt în alertă, cu degetele încleştate pe trăgaciul puştilor. Nu pot vedea nimic din ceea ce se întâmplă în birou.

— Dean, tu intră spre dreapta şi acoperă-ne, comandă sergentul ghemuit.

— OK, sergent, zice Dean şi se azvârle prin uşă în partea indicată.

Își aşază un genunchi pe podea şi îndreaptă arma spre fundul încăperii.

— Slap, intră în stânga cu arma pregătită să ne acoperi.

Slap îşi ia semiautomatul de pe umăr, îl armează, trage apoi siguranţa, şi intră pe uşă.

— Chris, când intru şi eu, tu ţine arma gata să ne acoperi dinspre scară, şi de sus, şi de jos. Fără surprize, te rog.

Chris dă din cap. Sergentul păşeşte peste pragul uşii şi aceasta se închide în spatele lui, în timp ce Chris se aşază în colţul casei scărilor.

Avansând în câteva etape şi ascunzându-se după birouri, cei trei poliţişti înarmaţi se apropie de oficiul acum liniştit. Sergentul ridică o mână şi strigă:

— Poliţia! Predaţi-vă imediat! Repet, poliţia! Depuneţi armele acum. Imediat. Înţelegeţi?

Tăcere.

Cei trei aşteaptă timp de treizeci de secunde. Câteva hârtii

foşnesc, când o rafală de vânt le împrăştie de pe un birou.

Cu un semn al mâinii, sergentul le indică soldaţilor să se depărteze unul de altul şi să avanseze spre uşa oficiului. El rămâne pe loc, cu puşca îndreptată spre uşa deschisă.

— Văd un om întins pe jos, anunţă Slap.

— Eu văd doi - nemişcaţi, zice Dean.

Sergentul îi face semn lui Dean să se apropie mai mult. Dean avansează încet, ca un scrimer ezitant, târându-şi picioarele de-a lungul covorului, până ajunge pe pragul uşii oficiului. Se ghemuieşte, aruncă o privire rapidă înăuntru şi întoarce capul.

— Sunt căzuţi, zice el.

Sculându-se în picioare, sergentul le indică celorlalţi doi să rămână pe loc. Apoi se îndreaptă încet spre oficiu. Vede cele două trupuri, unul în uşă, celălalt lungit sub geamul spart. Intră pe uşa deschisă a oficiului. Piciorul îi alunecă uşor când păşeşte într-o baltă de sânge. Corpul de sub geam are un mâner de plastic înfipt în piept. O mână întinsă ţine un revolver.

Sergentul îşi pune cu grijă talpa cizmei peste încheietura mâinii celui căzut, imobilizând-o, cu arma îndreptată spre trupul nemişcat.

— Slap, asigură-te de celălalt, strigă el.

Sergentul se apleacă, cu piciorul încă proptit pe mâna care ţine pistolul, şi îi pipăie pulsul.

— Ăsta e mort.

— Şi ăsta, zice Slap, aplecându-se la rândul lui peste celălalt trup.

Apoi sergentul se îndreaptă spre fereastra spartă şi priveşte atent şinele de cale ferată de dedesubt. După care se uită în dreapta şi n stânga. Nu e nimic de văzut, cu excepţia zidurilor şi a şinelor. Trăgându-şi capul înapoi, mai priveşte o dată cele două cadavre.

— Ce dracu a putut să se întâmple aici? întreabă sergentul, fără să se adreseze cuiva anume.

CAPITOLUL 2

ÎN ACEEAŞI NOAPTE MAI DEVREME
LUNI, 7 APRILIE

David Braun făcu un pas înapoi, în timp ce adversarul îi trimitea o dreaptă rapidă. O a doua lovitură îi rată la mustaţă vârful nasului -- o parte a feţei care, prin forma ei, nu fusese întotdeauna la fel de norocoasă.

Adversarul său, o matahală musculoasă şi blondă cu un pronunţat accent sud-african, îl încolţi, trimiţându-i lovituri iuţi de pumn şi ţinându-şi garda sus.

David mai făcu un pas înapoi. Nu prea mai avea unde să se retragă.

Își îndoi genunchiul stâng şi se răsuci puţin, simulând că se împiedică. Apoi se uită să vadă cum reacţionează atacatorul lui. Sud-africanul avansă rapid în atac, gata să-i dea lovitura hotărâtoare. Văzându-l pornit, David ră cu latul palmei lovitura, se răsuci pe un călcâi şi-l aruncă pe celălalt în sus, pocnindu-l într-o parte a capului şi doborându-l. Adversarul lui se întinse pe saltea cât era de lung.

David îl privi îngrozit.

— Dumnezeule, Tommy, iartă-mă, zise el, cuprins îndată de remuşcări.

Tommy se ridică într-un genunchi, cu capul încă aplecat şi cu o mână pipăindu-şi locul lovit. După ce găsi punctul nevralgic:

— Aoleu! Mi-ai dat un picior în cap, omule. Tommy părea mai degrabă rănit -- cel puţin emoţional -- decât furios. Îşi pipăi cu grijă cu degetul marginea urechii roşii, evaluând stricăciunile. M-ai desfigurat, frate. Mă îndoiesc că în halul ăsta o s-o mai atrag pe puştoaica aia de Vanessa.

David râse.

— Regret din suflet, repetă el. Aplecându-se, se uită de la urechea înroşită a lui Tommy la figura lui rozalie. De fapt cred că le-am adus cam la acelaşi nivel.

În timp ce discutau, amândoi gâfâiau, acoperiţi de sudoare. Tommy zise:

— Frumoasă lovitură, omule! Mi-a ajuns pentru astăzi. Ajută-mă să mă ridic.

David îl trase pe Tommy punându-l pe picioare, apoi îi dădu o palmă pe spate.

— Ce spui de încă vreo două reprize? întrebă David. Dar

categoric fără contact direct. Pe onoarea mea de cercetaş.

Tommy îi aruncă o privire piezişă şi batjocoritoare, însă fără niciun fel de răutate.

— Ne batem de două ore, omule! Sunt terminat.

Legându-şi chimonourile, se îndreptară spre vestiare. Un minut mai târziu amândoi se aflau sub duş.

Tommy stătea cu spatele încovoiat, sprijinindu-se cu o mână de perete şi lăsând apa să i curgă pe faţă. David era puţin mai sârguincios, frecându-se cu peria şi cu un gel de duş.

Tommy se întoarse în aşa fel încât faţa nu-i mai era sub apă. Când vorbi din nou, accentul lui păru puţin mai englezesc.

— Te baţi foarte dur, omule. Realmente dur. Care-i faza?

David se limpezea, aproape gata cu duşul.

— Şi tu lupţi la fel de dur, Tommy, zise el.

Închise robinetul şi-şi scutură apa din păr. Respiraţia îi era mai liniştită, în timp ce Tommy încă gâfâia puţin.

— Nu chiar ca tine. N-am văzut niciodată pe nimeni antrenându-se atât de serios şi totuşi fără a încerca să concureze, mai zise Tommy. E adevărat că n-ai nici măcar o centură?

David trecu pe lângă Tommy, îndreptându-se spre băncile din vestiar.

— Unde ai auzit tu asta? întrebă el. Am centura albastră la judo de când aveam nouă ani. E acasă pe undeva, rosti el peste umăr.

Câteva minute mai târziu, David îi spunea la revedere lui Tommy şi ieşea în întuneric, spre parcarea care sclipea în ploaie. Era îmbrăcat cu jeanşi indigo şi un pulover negru.

Își trecu o mână prin părul umed şi privi în jur pentru a-şi descoperi automobilul. Se afla în colţul cel mai îndepărtat al parcării, singur sub un felinar; lumina de sodiu făcea ca vopseaua albastră să pară neagră.

Săltându-şi geanta pe un umăr, David traversă parcarea, îndreptându-se spre maşină. Picăturile microscopice de ploaie îi atingeau faţa şi i se agăţau de gene înainte să le şteargă cu mâna.

Odată urcat în maşină, David îşi puse geanta pe bancheta din spate. Porni motorul, îşi scoase mobilul din torpedo şi îl deschise. În timp ce intra pe şoseaua principală, mobilul scoase un piuit, anunţându-l că avea mesaje pe robot. Cu telefonul la ureche, conducea doar cu o mână.

„Primul mesaj”, anunţă înregistrarea automată, apoi urmă o

voce feminină care suna obosită: „David, Judy la telefon. Sună-mă dacă asculţi mesajul ăsta înainte de ora nouă”. David privi ceasul de la bord: 9.45. O auzi inspirând, după care: „De fapt, ştii ceva? Nu te mai obosi! -- spus cu mai multă vehemenţă. Poţi tot atât de bine... Ascultă, m-am săturat. E ca şi cum mi-aş pierde vremea cu o... fantomă. Eşti cu siguranţă cel mai drăguţ tip pe care l-am cunoscut şi aproape că nu pot să-ţi reproşez nimic. Cu excepţia faptului că nu ţi-ar păsa dacă mâine aş muri. Ştii cum se simte cineva într-o astfel de situaţie? E insultător. Ei bine, ştii ceva? N-ai decât să mori tu.” Majoritatea cuvintelor fuseseră spuse cu vocea cuiva care în mod clar nu obişnuia să ţipe. Glasul tremura de emoţie. După câteva secunde care înregistrau o respiraţie agitată, mesajul se sfârşi.

„Următorul mesaj”, comunică vocea automată, apoi se auzi sunetul făcut de cineva care se îneacă. „Isuse, cred că am înghiţit o viespe.” Urmă o tuse puternică şi mesajul se termină.

După care aparatul reluă: „Următorul mesaj” şi: „Banjo în telefon, prietene. Alunele astea nenorocite sunt un pericol public, la naiba. Am crezut că o să-mi trebuiască o traheotomie. Mă examinează cineva chiar acum”.

Din fundal, o voce feminină interveni: „Iar, dragă?” Apoi Banjo continuă: „Vor să mă ţină aici toată noaptea. Vino şi fă-i o vizită vechiului tău tovarăş, dacă ai un minut liber. Mă voi afla în terapie intensivă la Bătrâna Gâscă Cenuşie, unde mi se face respiraţie gură la gură”. Aceeaşi voce feminină din fundal comentă: „Puţin probabil”, apoi mesajul se termină.

Zâmbind, David se îndreptă spre localul lui Banjo. Zece minute mai târziu parcă şi coborî din maşină. În timp ce intra în salonul strălucitor luminat, îl văzu pe Banjo la bar, încheindu-şi cămaşa roşie de flanel. Era clar că îi arătase frumoasei barmaniţe de vreo patruzeci şi ceva de ani ceea ce avea pe dedesubt.

— Aş putea să vin mai târziu, spuse David în loc de salut.

— Ce-ai, omule? zise Banjo ridicând privirea. Ce-ai păţit?

David privi de la Banjo la barmaniţă.

— Mi s-a uscat gâtul. N-ai putea să-mi dai un pahar mare de apă, te rog?

— Şi mai ce...?

— Şi o halbă de Boddingtons[1], mulţumesc.

— Helen dragă, mie dă-mi ce-am luat şi înainte. Iar tu

[1] Marcă tradiţională de bere englezească (n.red.)

serveşte-te cu orice îţi trece prin cap, zise Banjo, trăgând de gulerul cămăşii în jos pentru a-şi descoperi pieptul pistruiat.

Helen îşi făcu gura pungă, uşor dezgustată.

— Încheie-te la loc. Dacă nici profesionista aia nu s-a atins de tine, doar n-o s-o fac eu, nu? zise Helen amabilă şi porni să aducă paharele. O clipă mai târziu se întoarse şi-l bătu pe Banjo peste mână, apoi murmură: O să iau ceva mai târziu, iubitule. Apoi apăsă un buton al maşinii de pe tejghea, care înregistra preţul: 50 de penny.

Banjo arătă spre o masă liniştită de lângă fereastră. David dădu afirmativ din cap şi-şi duseră băuturile acolo.

Apoi Banjo îl măsură pe David din cap până-n picioare.

— Doamne iartă-mă, de fiecare dată când te văd, semeni din ce în ce mai mult cu un bătăuş. Probabil că faci economii pentru a-ţi cumpăra una dintre hainele alea lungi de piele, nu-i aşa? zise Banjo. Apoi curios, împunse cu degetul unul din bicepşii lui David, care ieşea în evidenţă prin puloverul lui.

— Dacă mi-ar fi spus asta oricine altcineva, în locul unei sperietoare de ciori ca tine, cred că m-aş fi simţit jignit, zise David.

Luă o lungă sorbitură din paharul cu apă, apoi îl puse pe masă aproape gol şi scoase un mic oftat de satisfacţie.

Banjo îşi îndreptă atenţia spre paharul lui.

— Deci, ai fost să iei puţină burduşeală în seara asta? Trântă cu mateloţi şi alţii ca ei? Dacă vrei să te antrenezi -- şi ştii ce părere am cu despre chestia asta -, de ce nu mergi în saloanele alea de gimnastică aerobică, să dansezi o oră uitându-te la puicuţele alea în costume lycra cum dau din fund sub nasul tău? zise Banjo. Ar fi o chestiune de bun simţ, mai adăugă el.

— M-ai văzut dansând. Imaginează-ţi cum aş arăta, treaz şi îmbrăcat cu un tricou mulat pe trup, comentă David. N-ar vrea nimeni să vadă aşa ceva.

Banjo reluă:

— Ai fi putut să-mi fii de folos puţin mai devreme. Unchiul meu Jess a trecut pe aici. Ţi-l aminteşti pe unchiul Jess? De la absolvire?

Faţa lui David luă o expresie îndurerată.

— Oroarea.

— Da, el e. Oricum, va trebui să mă scuzi că sunt un pic nervos. Nu-i uşor să-l convingi să plece cât timp mai ai putină viaţă în tine, zise Banjo.

— Îmi aduc aminte că îi place să fie ultimul care rămâne în picioare, zise David.

Banjo luă o înghiţitură bună din pahar.

— Ia spune, cum se desfăşoară înconjurul lumii? Doar nu permiţi tuturor zvonurilor din ziare să te scoată din circulaţie, nu-i aşa?

— Nuuu, protestă David. Dar, în mod evident, va trebui să fac unele ajustări în funcţie de, hm, realităţile de la faţa locului.

— Dacă, adică, locul nu e bombardat chiar în săptămâna în care vrei tu să stai pe acolo, de exemplu? întrebă Banjo.

— Ăsta ar fi în mod cert un factor de luat în consideraţie, răspunse David. Dar m-am gândit mai mult la călătoria cu avionul. Se pare că zborurile devin din ce în ce mai nesigure şi liniile aeriene îşi reduc zborurile.

— Ei bine, s-ar putea ca asta să aibă de a face cu afurisitele de zone de război, zise Banjo ridicând vocea.

Helen se uita la ei.

— Nu e chiar aşa de rău, răspunse David. Oricum, s-ar putea să sar peste Orientul Mijlociu. Nu m-am hotărât încă.

— Vrei să ştii ce cred eu? zise Banjo, aplecându-se spre David şi privindu-l în ochi. Cred că eşti aşa de plictisit în meseria aia atât de neghioabă, încât ai fi fericit să te laşi ucis doar pentru a însufleţi puţin atmosfera. La fel şi treaba asta cu artele marţiale. După care continuă: Când eram în colegiu, era o chestie de înţeles. Fetele considerau că toate poveştile alea războinice sună grozav şi era mare înghesuială la club. Dar tu te ţii încă tare de ea. Eu cred că o faci şi acum pentru că dându-i cuiva în cap sau lăsându-te tu lovit e singurul mod în care poţi să te mai răcoreşti şi în acelaşi timp să te simţi puţin viu.

David nu răspunse şi Banjo continuă:

— Tot ce ştiu este că există sute de alte meserii pe care ai putea să le faci. Se bătu cu un deget peste buza de jos. Ascultă, de ce nu pleci într-o călătorie, dar ceva nostim. Învaţă să faci surfing, înconjoară Thailanda, traversează Australia în maşină. Aş veni şi eu cu tine. Dar nu te lăsa ucis într-un loc al cărui nume nici măcar nu pot să-l pronunţ. A ajunge la ştiri nu e un mod bun de a-ţi face reclamă. Arată ei destul toate porcăriile alea ca să ştii de ce anume trebuie să te ţii departe.

Câteva clipe nu mai fu rostită nicio vorbă.

Apoi David începu:

— Ascultă, Banjo...

Dar acesta îl întrerupse:

— OK, OK! Iartă-mă. Se poate să fi exagerat. Dar există câteva lucruri pe care vreau să mi le iau de pe inimă, zise el cu vocea din nou calmă. Apoi mai sorbi o dată din pahar. După care reluă blând: Cred că oamenii fac lucruri tâmpite în viaţa lor personală pentru a compensa răul pe care şi-l fac când sunt la serviciu. Fiinţele umane n-au fost făcute să-şi petreacă zilele în nişte cubiculumuri... Începuse din nou să se ambaleze.

David mormăi:

— Eu nu lucrez într-un cub.

— ... pregătind bugetul de vânzări pe trimestrul următor pentru un individ cu numele Prenderghast, continuă Banjo.

— Să ştii că de fapt chiar *există* cineva cu numele... spuse David cu o voce tot mai slabă, văzând că Banjo nu dă niciun semn că ar avea intenţia să se oprească.

— Sufletul omenesc este mai mult plastic decât elastic, declară Banjo emfatic, luând încă o înghiţitură bună din pahar. Ochii lui acum rătăceau pe undeva, departe. Dacă îl striveşti şi apoi îi dai drumul, va încerca să se întoarcă la vechea lui formă, dar ceea ce-i rămâne e de fapt amprenta vizibilă şi murdară a unei mâini străine. De fiecare dată când încerci să te schimbi pentru a te adapta unui loc, chestia asta te marchează. Slujbe, şcoală, familia nevestei, toate astea. Obţii o slujbă prefăcându-te că eşti „un entuziast plin de iniţiativă şi dinamism" sau aşa ceva. Esenţialmente, declari că ai un apetit sincer pentru orice rahat produc ei acolo. Dacă îi păcăleşti şi reuşeşti să fii primit în lumea lor e pentru că te-ai străduit să capeţi forma necesară, pentru a putea trece prin urechea acului lor. Banjo avea o privire de nebun. Deci iată-te primit. Dar nu poţi să te relaxezi, nu poţi să revii la vechea formă, pentru că te înhaţă. Ţi-ai supt burta aceea urâtă a individualităţii proprii şi abia mai poţi să respiri. Dacă „răsuflii" ceva, ajungi pe lista neagră. Nu mai eşti de-al lor. Ţi se spune că „lucrurile nu evoluează cum am sperat". Dar dacă reuşeşti să minţi în continuare, poţi să rămâi printre ei şi să te îndopi din troaca marii corporaţii.

— Mai uşor, zise David calm, dar Banjo nu putea fi oprit.

— Acum, ţi-ar *plăcea* să crezi că, dacă acasă îţi scoţi costumul şi te destinzi, vei putea să revii la vechea formă. Că adevăratul „tu" este înăuntru, acţionând pârghii, un maestru iluzionist care-i păcăleşte pe toţi; dar nu e aşa. Clătină trist din

cap. Nimeni nu poate juca un rol timp de ani de zile. Dacă faci asta atiţia ani, nu mai e prefăcătorie, eşti chiar tu.

În ciuda faptului că Banjo exagera, vizibil influenţat de paharele băute, reuşea să capteze atenţia lui David. Săgeţile lui nu-şi ratau cu totul ţinta.

— Cele mai rele, David, sunt locurile în care trebuie să te apleci ca să pătrunzi. Tu ai putea să fii într-adevăr cineva, dacă ai vrea. Dar nu faci decât să te încovoi şi să te târăşti ca toţi ceilalţi, prefăcându-te că semeni exact cu toţi pigmeii ăia cenuşii din jurul tău. Ai putea oricând să te ridici deasupra lor, dacă ai accepta să spui adevărul. Inspiră adânc. Ai putea. Sau poate e deja prea târziu. Poate că vei petrece următorii patruzeci de ani îndoit de la brâu, crezând că eşti tu ăla care râde la urmă pentru că doar te-ai prefăcut.

Privirea lui Banjo căzu pe băutura lui. Părea să se apropie de sfârșit si arăta melancolic.

— În fiecare zi, ne mutilăm pe noi înşine doar pentru a corespunde cerinţelor. Nici măcar nu aşteptăm să fim rugaţi. Ne place să ne arătăm iniţiativa. Şi dacă la capăt ne aşteaptă un Volkswagen cu CD-player, suntem în stare să ne smulgem şi inima din piept pentru firmă. Şi cei mai mulţi dintre noi o vom face zâmbind, deoarece sperăm că, la capătul chinului, când vom corespunde pe deplin, cel care ne-a pus cuţitul în mână va zâmbi şi ne va spune: „Bun venit la bord, fiule”.

Cu răsuflarea tăiată, Banjo îşi termină băutura.

— Dumnezeule mare, Banjo. Nu mai dorm la noapte. N-am să închid un ochi, zise David, oarecum îngrozit.

Interveni o pauză lungă. Faţa lui Banjo se îmblânzea, pe măsură ce intensitatea cuvintelor sale se disipa în aer.

După un minut, zâmbi din nou şi spuse:

— Ştii ce? Cel mai bun leac contra insomniei este să munceşti din greu. Du-te la barul ăla şi ia-ţi ceva de băut. Fă-ţi un bine. Mă duc să fac un tur rapid.

Banjo se ridică în picioare şi se îndreptă în grabă în direcţia toaletei. Mergând, bombăneа ceva în barbă, dar singurul cuvânt descifrabil fu „asigurare”.

David îi comandă lui Helen încă o halbă de cidru de butoi, care făcea faima cârciumei. Se uită la propria halbă şi descoperi că băuse doar o treime din ea. Urmărindu-i privirea, Helen zise:

— Aş putea să mai pun puţin deasupra, peste ce ai tu acolo. Doar ca să arate mai bine, ce zici, scumpete?

— Mulţumesc, îi fu recunoscător David, apoi continuă: Chiar mi-ai spus „scumpete”?

Helen îi făcu cu ochiul.

— Sunt fidelă tradiţiei, zise ea.

În timp ce David aducea băuturile la masă, Banjo se întoarse.

— Helen e un adevărat star, nu-i aşa? îl întrebă David.

— O bijuterie nepreţuită. A fost profesoară înainte ca soţul ei să moară. Banjo îşi aruncă privirea spre bar. Totuşi, nu-i aminti de asta.

Sorbiră din băuturi.

— În legătură cu ceea ce ai spus, începu David, ridicând mâna pentru a preveni inevitabila întrerupere a lui Banjo. Sincer să fiu, nu încerc să mă las ucis -- dar ai dreptate. Sunt plictisit. Şi probabil că fac unele lucruri pe care nu le-aş face altfel. Îşi drese glasul. Dar, dacă asta te liniştеşte, să ştii că n-am intenţia să rămân în slujba asta la nesfârşit. Ceea ce trebuie să înţelegi tu totuşi este că sunt realmente bun la o treabă care e bine plătită. Şi o mare parte din timp chiar îmi place, ştiu că acesta nu sunt „eu”. Dar, dacă aş şti ce sunt de fapt „eu”, pot să-ţi spun că aş tunde-o într-acolo cu viteza glonţului.

Banjo încercă să intervină, dar David ridică din nou mâna.

— Nu, lasă-mă să termin. Ştiu despre ce vorbeşti şi sunt de acord cu multe dintre cele afirmate de tine. Şi apreciez faptul că îţi faci griji pentru mine, deşi Dumnezeu ştie că sunt destul de urât ca să trebuiască să-mi port de grijă singur.

Banjo dădu serios din cap.

— Aşadar, ce zici de următoarea idee: îţi dau cuvântul meu chiar acum -- că, într-un an de zile, voi face ceva complet diferit. Chiar dacă nu va fi o treabă potrivită, voi încerca totuşi altceva. Se lăsă pe spetеaza scaunului şi-l privi pe Banjo care luase o expresie gânditoare. După care adăugă: Şi, pentru că tot încerci să mă convingi să-mi părăsesc ocupaţia actuală, aş vrea să subliniez că nu pari deloc deranjat de faptul că eu am plătit pentru fiecare curry pe care l-am mâncat împreună din 1995 încoace.

Banjo ignoră remarca despre felul acela de mâncare condimentată, dădu doar din cap încet de câteva ori şi-l bătu pe David pe umăr.

— Da. Bine. Şi iartă-mă dacă m-am lăsat dus de val. După un minut, expresia lui se lumină şi întrebă: Apropo, ce mai face drăguţa de Judy? Doamne, fata aia are nişte picioare care te

bagă-n boală. Să nu mai vorbesc de funduleţul ăla care te face să-ţi doreşti să muşti din el. Iartă-mă dacă vorbesc despre viitoarea ta soţie în aceşti termeni.

— Hmm. Treaba cu Judy nu merge prea bine, afirmă David, scotocind prin buzunare după telefon. Cred că am cele mai recente informaţii aici. Apăsă pe câteva butoane şi-i dădu telefonul lui Banjo.

Acesta ascultă mesajul.

— Ohooo! fluieră el când termină de ascultat. Nu ţi-ai pierdut vechiul farmec, nu-i aşa? Încă eşti în stare să o pui de mămăligă când totul merge bine, nu? Acum dă-mi voie să te întreb ceva foaaaarte important şi tu trebuie să-mi spui adevărul: intenţionezi să te împaci cu ea?

— Nu, răspunse David dând din cap. Sincer, mă simt chiar uşurat.

— Bine, interveni Banjo, atunci pot să-ţi spun că niciodată n-am crezut că voi doi sunteţi potriviţi unul pentru altul. Fii atent ce-ţi spun, data viitoare când ai s-o vezi va fi măritată cu un contabil, pe care-l va cicăli amarnic. Va fi tot atât de fericită şi nu va avea resentimente.

David fu de acord.

— Da, ca să fiu cinstit, am încercat de mult să găsesc o cale de a ieşi din povestea asta în aşa fel încât niciunul din noi să nu fie traumatizat. A fost mai bine că am aşteptat. Îţi aminteşti când am rupt-o cu Hope, după discuţia aceea pe care am avut-o? Am fost atât de zguduit, încât am crezut că o să rămân bâlbâit.

— Da, erai într-un hal! râse Banjo.

— Cred totuşi că am reacţionat aşa doar pentru că n-am putut să cred că mă ura atât de tare, dintr-odată. Cu Judy n-am ajuns niciodată atât de departe. David oftă. Îmi place de ea şi toate celelalte, dar ceea ce mă înspăimânta era cât de uşor îmi era să uit că există când nu se afla prin preajmă. Ăsta nu e un semn bun, nu-i aşa? Banjo nu răspunse şi David conţinuă. Oricum, despre tine ce poţi să-mi spui? Cum merg treburile cu asistenta aia, Melissa, după care ţi se aprinseseră călcâiele?

— Adevărul e că au fost câteva evenimente pe acest front, prietene, zise Banjo, lovindu-şi palmele una de alta şi frecându-le. Şi ce front!

Au continuat să vorbească şi să râdă încă o jumătate de oră despre perspectivele sentimentale ale lui Banjo, când Helen interveni:

— Vă rog, domnilor, e timpul. N-aveţi case unde să vă duceţi? Le făcu amândurora cu ochiul.

David şi Banjo îşi duseră paharele înapoi la bar. Banjo sorbi şi ultima picătură, David în schimb îi dădu lui Helen halba aproape plină.

— Noapte bună, Helen, rostiră amândoi, îndreptându-se spre ieşire.

În aer se mai simţea mirosul ploii, dar printre nori apărură câteva breşe. Şi în ele sclipeau stelele.

— Te sun săptămâna asta, mai târziu, rosti David.

— Foarte bine, prietene, zise Banjo, dându-i o ultimă palmă palmă pe umăr şi pornind spre casă pe jos, în timp ce David îşi descuia automobilul.

David dormea adânc, de câteva ore, când pagerul lui începu să-şi lanseze beep-ul ascuţit.

Aprinse veioza şi sări în picioare. Se aşeză pe marginea patului un minut, frecându-şi faţa şi trecându-şi degetele ambelor palme prin păr. Apoi trase adânc aer în piept, dădu din cap de câteva ori şi întinse mâna după pager.

Ecranul acestuia indica numărul la care trebuia să sune. David se ridică, puţin cam nesigur, şi trase pe el un şort. Apoi intră şovăitor în camera de zi şi aprinse lumina. Apucă telefonul fără fir, carnetul de notiţe şi pixul ce se aflau alături. Apoi se aşeză pe sofaua de piele cam uzată, puse carnetul pe genunchi şi formă numărul din memorie.

După numai un singur apel, o voce răspunse:

— David? Reg Cottrell.

Era o voce foarte englezească, ce părea să aparţină unui bărbat mai în vârstă.

— Bună, Reg. Care-i treaba? întrebă David.

— Scuze că te-am sunat pe pager. Cred că va trebui să te implici într-o chestie. Tocmai am primit un telefon de la oamenii de pază. S-a pătruns prin efracţie în birourile Interfinanzio. Se pare că e o adevărată harababură acolo. Poliţia e la faţa locului – poliţia înarmată. A avut loc un schimb de focuri, au fost chemate ambulanţele. Nu ştiu prea multe, cu excepţia faptului că ofiţerul însărcinat cu ancheta este un domn Hammond, de la Brigada de Intervenţie Rapidă; i s-a spus că ai să vii.

David îşi nota informaţiile.

— E vorba de birourile lor din East End? Am impresia că mai au pe undeva şi altele.

Reg îşi consultă propriile notiţe.

— Pe Bow Road, în Mile End. Despre astea e vorba. Poţi să te duci?

— Nicio problemă, Reg. Am să mă duc. Mâine eşti la birou? întrebă David.

Reg bolborosi pentru sine: „Acum e trei şi jumătate", apoi zise:

— Trebuie să iau un tren mai târziu decât de obicei, dar voi veni.

— OK, am să te informez când ne vedem, îl asigură David.

— Bine, bine. Reg făcu o pauză. Vreau să zic că... sunt sigur că nu mai trebuie să-ţi spun...

— Categoric. N-ai nicio teamă. Din această clipă e prioritatea mea numărul unu, zise David pe un ton convins.

— Perfect, perfect. Clienţi importanţi! Ei bine, pe mâine, mai zise Reg.

David era deja în picioare când răspunse:

— Desigur, şi puse receptorul în furcă.

Zece minute mai târziu era deja bărbierit şi îmbrăcat pentru serviciu – costum bleumarin, cămaşă bleu, cravată gri-închis. Băgă carnetul de notiţe într-o mapă de piele şi trase fermoarul, apoi îşi vârî în buzunar cheile maşinii şi telefonul şi se îndreptă spre uşă.

CAPITOLUL 3

ÎN ACEEAȘI SEARĂ
LUNI, 7 APRILIE

Susan Milton era furioasă. Şedea şi privea masa încărcată cu hârtii. Asistentul ei, Kevin, se afla în spatele scaunului ei, în picioare.

— Tocmai mă gândeam că arăţi puţin cam tensionată, rosti Kevin cu accentul lui din Midwest.

— Sunt într-adevăr tensionată, Kevin, pentru că mă agasezi. Încetează să te mai învârteşti şi stai jos, zise Susan. Şi ea venea din America, dar accentul ei era mai greu de depistat.

— Ascultă... zise Kevin cu o voce mângâietoare şi lăsă cuvântul în suspensie.

Îi dădu la o parte părul blond şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Cu degetele mari începu să-i maseze muşchii spatelui.

Susan spuse cu o voce de gheaţă:

— Încetează imediat, altfel, când ai să priveşti în urmă, ai să-ţi dai seama că ăsta a fost momentul în care totul a început să se ducă de râpă.

Kevin îşi ridică mâinile de pe umerii ei şi râse, cu toate că era puţin nervos.

— OK. Dumnezeule! Vezi ce-am vrut să spun? Eşti realmente încordată.

— Ascultă, geniule, va fi greu pentru tine să pricepi, dar încearcă. Dacă aş fi profesorul Shaw, mi-ai mai face masaj? Faci asta tuturor celor pentru care lucrezi? Inclusiv tipilor de şaptezeci de ani? întrebă Susan, exasperată.

— Nu, zise Kevin supărat. Dar tu *nu* eşti profesorul meu. Şi apoi bombăni în barbă, ca un gând final: Nici măcar nu eşti mult mai în vârstă ca mine.

— Corect. Şi totuşi cei de la facultate s-au gândit că ai putea să înveţi câte ceva de pe urma faptului că eşti asistentul meu – poate cum să ţi termini doctoratul. Se răsuci şi se uită la el, deşi el refuza să-i întâlnească privirea. Ascultă, încearcă să înţelegi. Eu nu sunt următoarea ta mare cucerire. Sunt cineva pentru care lucrezi şi care crede că eşti un tip antipatic. E destul de clar? mai întrebă ea.

Kevin răsuflă zgomotos. Se prăbuşi pe un scaun, expresia lui sugerând că se simţea tratat prea aspru. Era supărat.

— Mai avem o mulţime de lucruri de făcut, continuă Susan.

Kevin nu dădu semn că ar fi auzit-o. Îşi privea fix unul din

bocanci, ţinând piciorul întins în faţă.

Susan se uită gânditoare la îmbufnatul ei coleg.

— Hei, am vrut să-ţi spun, zise ea senină, că Jill m-a rugat să te salut din partea ei.

Pentru o secundă, înfăţişarea lui Kevin se lumină, apoi însă îşi luă seama şi arboră o expresie nepăsătoare.

— Da? rosti plictisit.

— Da, am dat peste ea când se întorcea de la orele de dans. Mamă, chestia aia chiar că te menţine în formă. Kevin ridică ochii spre ea. Doamne, ce mi-ar plăcea să fiu aşa de bine proporţionată şi mlădioasă, continuă ea fără să se adreseze nimănui în mod particular. Oricum, a zis să ţi spun „bună”.

Expresia lui Kevin rămăsese neutră, evident cu mintea în altă parte, în timp ce se gândea la cuvintele lui Susan.

— Cred că o să mă opresc aici, spuse ea în şoaptă, după care se ridică.

Își luă de pe spătarul scaunului jacheta de blugi de culoare liliachie şi îşi atârnă pe umăr geanta sport. Apoi se îndreptă spre coridor şi în jos, spre cancelarie. Îl lăsă pe Kevin în biroul ei.

Era o după-amiază târzie şi universitatea era aproape pustie. Toţi studenţii plecaseră acasă şi la fel făcuse, în ziua aceea, şi cea mai mare parte din corpul profesoral. Când traversă holul şi se apropie de uşa cancelariei, Susan îl văzu pe profesorul Shaw venind spre ea.

— Bună ziua, domnule profesor, zise ea zâmbind. Ţinu cu piciorul uşa larg deschisă, aşteptând ca el s-o ajungă.

— Ei, ce surpriză plăcută! Mergi înăuntru să bei ceva? întrebă profesorul.

— Doar o ceaşcă de cafea. Vreţi şi dumneavoastră una? întrebă ea cu căldură în glas.

— Prin ce am meritat aşa ceva? întrebă profesorul, amuzat. Ei, scuză-mă. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut în timpul tău liber, norocul meu.

Cancelaria era o încăpere vastă, pătrată, lambrisată cu lemn şi plină de mese şi scaune tot din lemn de culoare închisă. Ferestrele înalte cu grilaj dădeau spre un scuar şi spre cerul din Cambridge, pe care se zăreau umbrele apusului. În partea cealaltă a încăperii era un bar de stejar.

Două cafetiere cu cafea fierbinte se aflau pe un aragaz portabil de lângă bar. Susan îşi turnă o cană din cafetiera mai plină. Profesorul Shaw schimbă câteva cuvinte grăbite cu

bărbatul în jiletcă din spatele barului şi primi un pahar înalt de sherry şi un salut plin de curtoazie.

Îşi croiră apoi drum spre o pereche de fotolii vechi din piele. Încăperea era aproape goală.

Reiaţii maronii, foarte şic, ai lui Susan, părul lăsat liber pe umeri, tricoul alb -- cu cuvântul POLO scris pe piept cu litere roşii -- arătau puţin cam prea moderne pentru a se încadra în standardele universitare. Pe de altă parte, profesorul arăta, în fiecare centimetru al fiinţei sale, ca un vechi membru al corpului profesoral: cămaşă de flanel de culoare deschisă, în carouri, pulover verde-gri şi pantaloni ponosiţi de catifea cord cafeniu-roşcată.

— Tinerii de azi sunt categoric mai puţin insistenţi decât îmi închipuiam eu, dacă eşti în situaţia de a nu avea nimic mai tentant de făcut într-o seară ca asta, zise profesorul, ridicând paharul de sherry spre ea. Câştigul e de partea mea.

— O nu, sunt destul de insistenţi, din punctul meu de vedere. Şi nu doar seara. Kevin Hartman e un excelent exemplu, zise Susan.

— O, Doamne, e agasant? întrebă profesorul Shaw.

— Am exagerat puţin, răspunse ea blând. Nu e nicio problemă. E ca şi cum ai lucra cu un căţeluş care nu ştie încă să facă pipi civilizat. E plin de energie, dar şi-o împrăştie în toate direcţiile, continuă ea, examinând desenul de pe cană.

— Ei bine, bănuiesc că noţiunea de bune maniere a evoluat atât de mult de pe vremea când eram eu tânăr, încât părerile mele ar interesa azi doar pe vreun coleg istoric. Pe vremea mea, era de neconceput să curtezi pe un membru de sex feminin al corpului profesoral, dar era perfect OK să te căsătoreşti cu ea. Îţi vine să te întrebi cum puteau să înceapă poveştile de felul ăsta, nu-i aşa? întrebă profesorul.

— Aş putea să spun că, astăzi, acesta a devenit un teren minat. Susan privi atentă cana, urmărind absentă cu degetele conturul emblemei colegiului imprimate pe ea. Apoi cugetă abia auzit: Am vrut să o fac la modul colegial, dar n-aş mai fi avut niciodată linişte. Concentrându-se din nou, continuă: Ştiţi, dacă ar exista un tip care mi-ar face favoarea de a se concentra asupra muncii sale, aş putea fi atât de impresionată încât să vreau chiar să ies cu el. Iată ironia modernă. Apoi continuă: Probabil cel mai bun lucru este să ne obişnuim să separăm viaţa socială de ceea ce se petrece la serviciu. Păcat doar că nu cunosc decât persoane legate de munca mea.

— O, mă îndoiesc că lucrurile vor rămâne aşa multă vreme. Eşti încă în perioada de acomodare. Ştiu că te afli foarte departe de casă, dar există oameni minunaţi în jurul tău. Aşteaptă doar ca noutatea situaţiei să se atenueze puţin şi în curând te vei trezi că îţi doreşti cu disperare puţină singurătate. Şi ce se întâmplă cu clubul vostru? Nu aveţi o secretară sociabilă? Ori sunt toţi teribil de distanţi şi doar la obiect? Chicoti ca şi cum ar fi spus ceva nostim. O, vreau să spun că asta e bine.

Susan zâmbi slab.

— Oricum, să-mi spui dacă domnul Hartman începe să devină incomod. Avem un adevărat cerber la Relaţii sau Resurse Umane, sau cum se mai numeşte departamentul săptămâna aceasta, şi sunt sigur că nimic nu-l va bucura mai mult decât să-i ţină domnului Hartman o prelegere despre cea mai recentă concepţie privind comportamentul la locul de muncă, reluă profesorul, apoi zâmbi. Sau aş putea chiar eu să-l mustru niţel. Asta era foarte la modă pe vremea mea.

— A transmis BBC recent vreun film cu gangsteri, cu Jimmy Cagney? întrebă Susan.

— Cu Humphrey Bogart, de fapt. Un film incitant, răspunse el. Dar, ia spune-mi, cum progresează lucrarea?

Susan dădu drumul aerului printre buzele strânse.

— Lăsând la o parte contribuţia nedorită a lui Kevin, merge destul de încet. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu sunt sigură dacă am destul material. Înainte de a intra în amănunte, mi s-a părut că aveam ceva mult mai consistent.

Profesorul Shaw ridică brusc din sprâncene şi zise:

— Ştii ceva? Am o idee minunată. De fapt, ar fi trebuit să mă gândesc chiar de dimineaţă.

Îşi puse jos paharul cu sherry şi îşi apăsă palmele pe genunchi, aplecându-se uşor înainte.

— La Londra s-a întâmplat cel mai fascinant lucru. M-aş fi gândit la tine imediat, atâta că ştiam că eşti ocupată până peste cap cu lucrarea ta. Dar aşa lucrurile se aranjează perfect.

Susan zâmbi cu o expresie nedumerită.

— Ar trebui să-ţi spun la ce mă gândesc, nu-i aşa? Şcoala de Antichităţi din Londra tocmai a intrat în posesia unei colecţii total necunoscute de documente, în urma morţii ultimului lor proprietar. Din ceea ce mi s-a spus, multe dintre ele se referă la practici şi credinţe magice şi provin din diverse secole.

Şcoala ne-a întrebat dacă n-am vrea să trimitem pe cineva să le vadă. Ei sunt obişnuiţi mai mult cu... ei bine, poţi să-i spui non-ficţiune: istorii, scrisori şi tot felul de înregistrări. Eram gata să merg eu însumi acolo, deşi mi-e puţin peste mână. Aş prefera să te trimit pe tine. În afară de asta, corespunde exact preocupărilor tale. Ai fi primul cercetător al unei colecţii care pare absolut fascinantă. Poate vei găsi chiar ceva folositor pentru lucrarea ta şi o să-i oferi astfel domnului Hartman ocazia de a se mai răcori. Sau, încă mai bine, de a pune ochii pe femeia aceea care se învârteşte pe aici în lenjerie intimă.

— Jill Jenkins, rosti încet Susan. Marile spirite gândesc la fel. Deci, spuneţi-mi mai multe. Ce ştiţi despre această descoperire?

Profesorul îi povesti ceea ce ştia, adică exact atât cât să-i trezească curiozitatea. După câteva minute, o întrebă:

— Presupun că nu ai unde să stai în Londra, aşa e?

— Mă gândesc să mă duc zilnic cu trenul, răspunse ea.

— Am o idee mai bună, interveni profesorul, deşi desigur e alegerea ta. Eşti mai mult decât binevenită în casa surorii mele. Am tot avut de gând să o închiriez, dar este un loc extrem de convenabil când am treburi în oraş -- ceea ce presupun că nu se va întâmpla prea des zilele acestea. Oricum, dacă există vreo justificare pentru a o ţine aşa, aceasta este: să pot din când în când să fac câte un *beau geste.*

— E foarte amabil din partea dumneavoastră... rosti Susan, nesigură dacă e cazul să accepte sau nu.

— Sunt teribil de stânjenitoare chestiunile astea, nu-i aşa? Excesul e tot atât de neplăcut ca şi meschinăria. Ei bine, te las să hotărăşti singură. Ia cheile şi, chiar dacă nu faci decât să treci pe acolo pentru a te asigura că locuinţa mai e încă în picioare, ţi-aş fi îndatorat. Doctorul Williams a stat acolo de câteva ori, dar întotdeauna a lăsat în urmă o asemenea dezordine pentru doamna care vine să facă curăţenie, încât mi-e teamă că mi-am permis să-l fac să creadă că locul nu mai e disponibil, mai zise profesorul.

Expresia lui Susan dădu de înţeles că se hotărâse.

— Sunt sigură că pot fi un oaspete mai bun decât Morsa. Mulţumesc, domnule profesor. Întâi îmi găsiţi un birou adecvat, acum asta! Sunteţi o dulceaţă! Apoi ridică dintr-o sprânceană. Hm, mă întreb dacă politica universităţii îmi permite să vă spun aşa.

— Voi avea grijă să permită, prima oară când voi fi nevoit să

iau parte la una dintre şedinţele lor ininteligibile. Şi hai să clarificăm totul, draga mea. Sunt sigur că oricum ne-am înţelege minunat, însă calitatea muncii tale este cea care te pune în fruntea listei mele de priorităţi. Ultima oară când am permis farmecului cuiva sau vreunei glezne elegante să mă influenţeze în activitatea universitară, George al VI-lea se mai afla încă pe tron.

Au continuat să stea astfel de vorbă şi până la urmă Susan comandă un pahar cu vin alb. Profesorul primi un pahar cu vin roşu specialitatea universităţii şi un sandviş cu şuncă. Între timp, discutară despre expediţia lui Susan la Londra. Deşi în privinţa colecţiei avea puţine de spus, profesorul cunoştea în schimb o mulţime de lucruri despre Şcoala de Antichităţi şi personalul ei. În cele din urmă, conversaţia reveni la locuinţă.

— Ştii, Lizzy nu a vorbit niciodată cu mine despre munca ei şi nici eu n-am întrebat-o. Ştiu doar că, atunci când a plecat dintre noi, deşi ieşise la pensie de câţiva ani, nişte domni din guvern au venit să-i ia toate hârtiile. Îi sugerasem în câteva ocazii să se stabilească undeva într-un loc precum Hampstead, dar munca o ţinea aproape de metropolă. Apoi, la vremea când a fost liberă să se mute, nu cred că şi-a mai dorit. Îmi imaginez că voi două v-aţi fi înţeles bine. Amândouă extrem de inteligente.

Câteva minute mai târziu, barmanul veni să-i întrebe dacă mai doresc ceva, înainte de a închide barul. Era trecut de ora nouă şi erau singurii care mai rămăseseră în cancelarie. Amândoi fură de acord că era timpul să plece.

Susan îşi exprimă încă o dată entuziasmul faţă de ideea profesorului şi i spuse că se va duce la Londra chiar în după-amiaza următoare, după ce va rezolva la universitate câteva probleme mărunte. Părăsi cancelaria cu o expresie mult mai puţin îngrijorată decât la sosire.

CAPITOLUL 4

MAI TÂRZIU ÎN ACEEAŞI NOAPTE
ŞI DIMINEAŢA DEVREME, MARŢI, 8 APRILIE

Străbătând labirintul de străzi al Londrei şi îndreptându-se cu maşina spre sud, dinspre Islington spre centrul oraşului, David urmă cursul uitat al râului Fleet, ce în ultima sută de ani dormitează ascuns sub străzile oraşului.

Se apropie de destinaţie. În faţa lui, un BMW argintiu, cu dungi fluorescente, bloca drumul -- elita poliţiei pentru victime de elită.

David trase Saab-ul lui albastru într-un loc de parcare cu aparat de taxare, cam la vreo zece metri de maşina poliţiei. Ceasul de la bord arăta orele 4.35 dimineaţa.

Mai în faţă, pe aceeaşi stradă, parţial ascunsă de o cotitură a drumului, o clădire de birouri cu trei niveluri părea să fi trecut la orarul de lucru non-stop. În timp ce peste tot pe stradă ferestrele erau întunecate şi uşile închise, clădirea respectivă avea toate luminile aprinse. Lângă uşile deschise se zăreau siluete în uniformă şi câteva vehicule oficiale erau parcate pe stradă, în diverse poziţii.

David se îndreptă spre clădire, cu mica sa mapă de piele sub braţ. Aerul nopţii era încă umed şi, cât timp dormise, temperatura scăzuse. Pietrişul mărunt udat de ploaie scârţâia sub tălpi. Ajunsese la cincisprezece metri de un grup de trei poliţişti în uniformă, când aceştia se opriră din conversaţie.

— Bună dimineaţa. Îl caut pe inspectorul Hammond. Pot să intru? li se adresă David.

Aparatele de emisie-recepţie se auzeau pârâind.

— Numele, vă rog, domnule? întrebă ofiţerul de poliţie cel mai apropiat de el, cu o expresie severă pe chip.

— David Braun, de la compania de asigurări Marshall & Liberty. David scoase o legitimaţie de serviciu care îl desemna drept agent de asigurări.

— Sunteţi aşteptat, domnule? mai întrebă poliţistul, fără să se uite la ea.

— Da, răspunse David, adresându-i un simplu zâmbet politicos.

Oficialul dădu din cap şi privirea severă i se îmblânzi.

— Bine, urcaţi, zise el aproape prietenos. Şi nu atingeţi nimic.

David dădu din cap că a înţeles şi, trecând pe lângă un alt

grup, urcă scările şi intră prin uşile deschise într-un hol cu geamuri la faţadă; pereţii aveau un aspect zgrunţuros, ingenios, dar nu prea elegant. Un panou de alarmă era deschis chiar între uşi; din el ieşeau sârme în toate direcţiile. Sub panou se afla o lădiţă, capacul ei deschis dând la iveală mai multe recipiente şi sticle de plastic. În jur nu se vedea nimeni.

David urcă scara spre primul etaj şi acolo întâlni un alt poliţist în uniformă, stând în faţa unei uşi ce se deschidea spre palier.

Aceasta era proptită cu un extinctor, pentru a rămâne deschisă. Pe uşă şi pe tocul ei se vedeau urme de lovituri, crăpături şi aşchii. Una dintre clanţe se afla alături, pe podeaua de ciment.

— Îl caut pe inspectorul Hammond, zise David.

— Doar un minut, domnule ofiţer, zise poliţistul. Vreţi să aşteptaţi aici?

— Nu fac parte din poliţie, sunt de la asigurări, îl informă David.

— Arătaţi ca un.... Aşteptaţi aici, domnule, adăugă poliţistul. Fără „ofiţer” de data aceasta. Apoi se îndreptă spre biroul deschis din spatele lui.

David auzi voci venind de dincolo de spaţiul luminat a giorno. O adiere de vânt îi mângâie faţa şi împrăştie hârtiile de pe birourile apropiate.

O clipă mai târziu, poliţistul se înapoie cu un bărbat îndesat de aproape cincizeci de ani. Purta pantaloni de costum închişi la culoare, o cămaşă albă şi o cravată albastră imprimată cu pinguini miniaturali. Se uită absent la David şi-şi trecu degetele prin cele câteva şuviţe lungi de păr şaten.

— Sunt de la compania de asigurări. De fapt, ne-am mai întâlnit, domnule inspector. Sunt David Braun, îi întinse el mâna.

Pentru o clipă, Hammond o privi fix. Apoi brusc ridică bărbia, ca şi cum se petrecuse ceva în mintea lui, după care îi scutură lui David mâna de câteva ori.

— Da, da. Bijutierii de pe Bond Street. Adevărat. Hammond nu zâmbi, dar limbajul trupului sugera că David încetase a mai fi un străin pentru el. Îmi amintesc cazul. Ne-ai ajutat tot timpul anchetei. Totul a mers rapid după ce proprietarul a devenit mai cooperant.

Hammond îi întoarse spatele lui David şi intră în birou, îşi duse o mână la spate şi i făcu semn cu degetul, aproape ca şi

cum s-ar fi aşteptat ca David să-l ia de mână.

— Vino, vino, i se adresă el fără să privească în jur. David se conformă. Vrei puţin din cafeaua asta a dracului de proastă? îl întrebă apoi, arătând spre dreapta, pe când treceau pe lângă un mic spaţiu amenajat ca o bucătărie.

— Probabil nu, răspunse David, continuând să-l urmeze.

— Înţeleaptă hotărâre, comentă Hammond fără să se întoarcă.

Când se apropiară de uşa biroului din colţ, unde părea să se desfăşoare o activitate intensă, Hammond se opri şi David îl ajunse.

— Vrei să ţi spun ceea ce ştim până la această oră? îi aruncă el lui David o privire tăioasă.

— Mulţumesc, răspunse acesta, trăgând de fermoarul mapei pentru a scoate carnetul de notiţe dinăuntru. Apoi luă un pix din buzunarul costumului.

0 Alarma s-a declanşat imediat după ora unu. Compania de pază ne-a alertat. În această parte a oraşului au fost multe jafuri armate, aşa că a fost trimis un vehicul, cu un echipaj de patru oameni înarmaţi. Au găsit uşile principale de la parter deschise. Au intrat şi au urcat, dar la etajul acesta uşa era blocată. În timp ce încercau să o deschidă, au auzit două împuşcături. Odată intraţi înăuntru, s-au apropiat de acest birou. Hammond indică biroul din colţ, în faţa căruia se aflau. Au găsit două cadavre. Unul era înjunghiat cu o şurubelniţă, celălalt, împuşcat. Cel cu şurubelniţa în piept avea în mână un revolver -- din care lipseau două gloanţe, însă în victima lui era o singură gaură. Fereastra era făcută praf, aşa că probabil pe acolo a zburat cel de-al doilea glonţ. Cel împuşcat avea jumătate din cutia toracică strivită, dar nu e clar din ce cauză. Seiful de colo a fost perforat, însă nu pare să fi fost deschis. Arată ca şi cum au fost surprinşi de băieţii din echipaj în ultimul minut. De asemenea, se pare că au intrat în biroul preşedintelui de la etajul superior. Dar nici o urmă evidentă de furt. Am să-ţi povestesc tot ce vom mai afla din rapoartele judiciare şi autopsii. Poate că tu, împreună cu clientul tău, aţi putea controla dacă lipseşte ceva. Totuşi aş fi puţin surprins să apară ceva nou, pentru că nu s-a găsit nimic asupra celor doi morţi, concluzionă Hammond. Întrebări?

— Am trei, dacă nu te superi, zise David. Hammond dădu aprobator din cap. Mai întâi, mă gândesc la sistemul de alarmă. Iartă-mă că te întreb, dar, dacă intruşii au declanşat-o

când au intrat, cum de au avut timp să perforeze seiful înainte de a fi întrerupţi? întrebă David.

La care Hammond răspunse:

— Tocmai cercetăm asta. Alarma a fost anulată în momentul intrării. Nu ştim exact cum, deşi în mod clar s-a umblat la panou. Apoi, după un sfert de oră, alarma s-a declanşat cumva. S-ar putea ca derivaţia să fi fost prost executată. Am să-ţi comunic ce descoperim. Apropo, intervalul nostru de reacţie a fost sub cinci minute, incluzând apelul companiei de pază. Întrebarea următoare.

— Aţi mai auzit vreodată de ceva asemănător? Doi spărgători morţi, care s-au ucis între ei?

— Nu, chiar aşa ceva nu. Am găsit cadavre acolo unde o bandă se hotărâse, hm, să se descotorosească de cineva chiar în toiul unei operaţiuni. Acum e primul caz când nimeni n-a rămas în viaţă. Ai vreun comentariu de făcut, domnule Braun? întrebă Hammond.

— Nu. Mă întrebam doar cât de neobişnuită este această întâmplare, spuse David.

— Ei bine, toate întâmplările de genul ăsteia sunt neobişnuite. Obişnuit este să stai acasă în pat, nu să pătrunzi în biroul cuiva. Dar, e adevărat, cazul ăsta seamănă mai degrabă cu programul ăla TV *Cei mai îngrozitori răufăcători ai Americii.* S-ar putea să trebuiască să scriu o monografie pentru *Gazeta detectivului,* comentă Hammond cu o voce total inexpresivă.

Lui David îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că inspectorul glumea. Respiră zgomotos.

— Deci, care e ultima întrebare? îl chestionă Hammond.

— Pot să mă uit pe fereastra aceea? indică David către usa biroului, dinspre care răzbătea adierea nopţii.

Pentru prima oară, faţa lui Hammond arătă o uşoară emoţie. Sprâncenele i se împreunară. Poate că era iritare. O clipă nu răspunse, apoi intră în biroul indicat de David.

— Să nu te atingi de nimic, nici cu mâinile, nici cu picioarele. E un talmeş-balmeş îngrozitor aici.

Pe podea se vedeau contururile desenate cu cretă ale cadavrelor, panglici de marcaj şi diverse semne proaspete. O pată mai mare era în mod evident de sânge. Era sinistru de întinsă -- roşul ei părând negru pe covorul de nailon cenuşiu-închis. Amândoi o ocoliră, mergând pe lângă pereţi.

David i se alătură lui Hammond lângă fereastra fără geam.

Numai câteva cioburi de sticlă rămăseseră în colţurile ramei. Se aplecă şi privi afară, în noaptea umedă.

Sub fereastră, cam la zece metri mai jos, se vedea linia de cale ferată. Două şine al căror oţel strălucitor reflecta lumina slabă din jur. Între ele sclipeau cioburi de geam. Unele erau mari cât palma; mai la distanţă, praful format din fragmentele mai mici strălucea ca nişte confetti.

Linia de tren părea să fie mai jos de nivelul străzii. Era mărginită de pereţi înalţi care continuau pe o distanţă apreciabilă în ambele direcţii. Trecea astfel printr-un soi de canion artificial, format din pereţii clădirilor de pe ambele laturi.

Peste drum de fereastra de unde privea David, un zid compact se ridica la o înălţime de aproximativ zece metri. Mai sus apăreau nişte spaţii mari dreptunghiulare, cu nişte ferestre fără geamuri deschise în cimentul neted, acoperite cu reţele metalice. Dincolo de reţele strălucea o lumină slabă fluorescentă. Clădirea părea să fie o parcare supraetajată.

Hammond interveni:

— Nimeni nu sare mai bine de 10 metri în sticlă spartă şi fier. Cel puţin nu fără a ajunge la spital. Nu mai vorbesc că trebuie să te caţeri apoi afară. Închidem pentru o oră calea ferată pentru verificări, dar asta pentru că s-ar putea să existe vreo probă acolo jos. Nu ne aşteptăm să găsim urmele paşilor Omului Păianjen.

David se aplecă mai mult şi studie partea inferioară a ramei ferestrei.

Vocea lui Hammond deveni clar iritată.

— Braun, vreau să te ocupi de clientul tău, să-mi dai informaţiile pe care le vreau şi să-l linişteşti. Nu începe tu să investighezi cazul. În primul rând, pentru că nu s-a furat nimic.

David se ridică, se întoarse cu spatele spre fereastră şi cu faţa la Hammond.

— Ai dreptate. Mulţumesc, inspectore. Mă duc să dau câteva telefoane şi să iau nişte notiţe. Eşti bun să-mi aminteşti numărul dumitale de telefon? zise el.

Hammond îndreptă spre David o privire dură, timp de câteva momente, înainte de a scoate din buzunarul de sus al hainei o carte de vizită şi a i-o întinde. David îi oferi una de a lui.

— Sună-mă dacă vă pot ajuta cu ceva, zise el.

Îşi croi apoi drum înapoi prin birou. Hârtiile începuseră să se împrăştie în jur, stârnite de suflarea mai aspră a vântului.

Jos apăruse un tehnician care prelevа amprentele de pe panoul de alarmă. David se opri şi i se adresă:

— Bună ziua. Inspectorul Hammond tocmai mi-a spus că nu aţi aflat încă de ce s-a întrerupt alarma.

Tehnicianul ridică repede ochii de la ceea ce făcea, observă costumul lui David, părul tuns scurt şi silueta lui bine clădită, apoi i se adresă:

— Ei bine, domnule, presupun că nu s-a anunţat încă în mod oficial. Dar, dacă vă grăbiţi, pot să vă spun ce va conţine raportul. Aceste fire, indică el cu un deget îmbrăcat în latex o pereche de sârme cu capetele dezgolite, au fost despărţite. Puteţi chiar să vedeţi unde s-a umblat la ele.

Într-adevăr, două sârme ieşeau din panou într-un arc, apoi fiecare continua în zigzag. După acest zigzag, spre capetele de cupru dezgolite, deveneau drepte.

Tehnicianul explică:

— Ondulaţiile astea au apărut acolo unde sârmele au fost separate. Aşa cum vin ele din fabrică, sunt puţin curbe. Până la buclele astea, curba există. În interiorul lor, acolo unde sârmele au fost despărţite, ele sunt drepte. Cineva a anulat alarma şi apoi ori s-a răzgândit, ori altcineva a venit şi a întrerupt circuitul.

— Mulţumesc, zise David şi-l lăsă pe tehnician să-şi continue treaba.

Ieşi apoi prin uşile principale afară, în întunericul umed. O clipă, se opri pe stradă în faţa clădirii luminate. Privi imobilele de pe fiecare parte, apoi se îndreptă spre automobilul lui, uitându-se atent la spaţiile dintre ele.

Când ajunse la maşină, se urcă şi dădu drumul motorului. Dar nu plecă imediat, ci scoase din torpedou o hartă a oraşului. Descoperi strada pe care se afla parcat, apoi îşi plimbă degetul în jos, de-a lungul liniei de cale ferată, până când vârful degetului i se opri pe o stradă ce traversa şinele în unghi drept.

Băgând maşina în marşarier, o întoarse şi apoi o puse în mişcare, urmărind ruta pe care o căutase pe hartă.

La câteva sute de metri mai departe, şinele de cale ferată se aflau la aproape patru metri mai jos de nivelul străzii. Pentru a le traversa, un pod trebuia să fie înalt doar de jumătate de metru sau cam aşa ceva. Şi, într-adevăr, David găsi cocoaşa podeţului, îl traversă şi apoi încercă să găsească parcarea supraetajată pe care o văzuse de la fereastra spartă a biroului.

Curând reuşi să o localizeze. Lăsându-şi Saab-ul pe stradă, trecu pe sub bariera de la intrare şi privi înăuntrul micii gherete a paznicului. Niciun semn de viaţă. O luă în sus pe rampă, trecu de mai multe niveluri fără ferestre, până ajunse la un etaj cu deschiderile acelea mari şi se trezi uitându-se afară spre clădirea Interfinanzio.

În parcarea supraetajată nu se afla niciun automobil şi la acel etaj numai două dintre becurile fluorescente erau aprinse.

David se îndreptă spre deschizătura din zid şi privi afară prin reţeaua metalică, spre şinele de cale ferată şi spre fereastra cu geamul spart de la biroul luminat de vizavi. Camera era goală, dar văzu mişcare în vastul birou din spatele ei.

Scoţând o batistă din buzunar, apucă partea de jos a reţelei metalice şi împinse. Era solid ancorată în zidul de ciment. Merse mai departe, trecând de primul din cei doi stâlpi ce împărţeau deschizătura din zid. La fiecare metru încerca din nou împletitura de sârmă. Nu fusese smulsă, nici tăiată. Îşi băgă mâinile în buzunare şi rămase privind reţeaua metalică, cu buzele strânse. După aproape un minut de gândire şi cercetare atentă, ochii i se îngustară.

Se îndreptă către o anumită parte a reţelei, ce-i atrăsese atenţia. Folosind batista pentru a nu o atinge cu mâna, se întinse şi împinse partea de sus a sârmei. Aceasta ieşi din ciment. Dacă cineva ar fi reuşit cumva să stea suspendat pe dinafară, putea să tragă partea de sus a reţelei afară din zid şi să facă o gaură suficient de mare pentru a se strecura prin ea, pătrunzând astfel la etajul al patrulea al parcării.

Acum David îşi îndreptă atenţia spre podea. Se întinse în poziţie de flotare şi se uită cu atenţie în toate părţile. Apoi se mută într-un alt loc şi repetă cercetarea. Schimbă de cinci ori locul, coborând atât încât partea din faţă a costumului aproape îi atingea podeaua. Nu găsi nimic interesant.

Se ridică şi privi de jur împrejurul etajului, lovindu-şi palmele una de alta pentru a scutura de pe ele praful şi nisipul. Pe faţă avea aceeaşi expresie gânditoare ca atunci când studiase reţeaua de sârmă.

Ochii îi alunecară pe pardoseala de ciment, apoi pe pereţi - căutând în toate direcţiile.

Apoi îi veni o idee. Întorcând spatele etajului patru, coborî pe cea mai apropiată rampă la un etaj ale cărui ferestre dădeau spre strada pe care parcase el. Lumina era puţin mai bună, numai un singur tub fluorescent nu ardea.

De această dată avu nevoie să se întindă doar o dată înainte de a sări în picioare, cu un zâmbet pe faţă. Se îndreptă spre locul unde un ciob de geam strălucea în lumina slabă.

Pe podeaua parcării se vedeau patru urme late de cauciucuri, dreptunghiuri negre lungi de o jumătate de metru, cele două din spate mai late decât cele din faţă. Una dintre ele trecea exact peste ţandăra de sticlă.

Aplecându-se, David scoase un pix din buzunar, apoi se ghemui din nou. Mută cu atenţie fragmentul de geam, cu un milimetru sau două mai departe. În lumina slabă, era greu de spus dacă cimentul de sub ciob avea pe el cauciuc sau nu. David aduse ciobul în poziţia iniţială.

Scoase telefonul mobil de la centură, unde era agăţat, şi luă în mână cartea de vizită a lui Hammond. Formă primul număr aflat pe ea.

După ce sună o dată, primi răspunsul:

— Hammond.

— David Braun la telefon. Inspectore, există ceva despre care cred că ar trebui să ştii. În drumul spre casă am trecut pe lângă parcarea supraetajată de pe partea cealaltă a şinelor de cale ferată. M-am gândit să arunc o privire şi am descoperit o bucăţică de geam la unul dintre etaje. Nu e un fragment din geamul unei maşini; arată ca o sticlă de fereastră. Poate ar fi bine să trimiţi pe cineva să se uite puţin pe aici, zise David.

Răspunsul lui Hammond fu plin de furie:

— Braun, nu m-am făcut destul de bine înţeles? Nu face nicio investigaţie, nu te băga, misiunea ta e să-l linişteşti pe proprietar, aşa cum se spune în fişa postului. Dacă mi-ai răvăşit locul crimei, fiule, te acuz de imixtiune.

Era gata să continue, când David interveni:

— Stai uşor, Hammond. Vocea lui avea o urmă de asprime. Mi-ai spus că au fost două persoane implicate în această spargere şi că amândouă se află la morgă. Dacă ai dreptate tu, locul acesta nu constituie o scenă a crimei. Dacă am dreptate eu, cum ar putea să constituie o imixtiune corectarea greşelii tale? Parcarea aceasta îşi deschide porţile într-o oră şi jumătate, aşa că hotărăşte dacă vrei să cercetezi urmele cauciucurilor celui de al treilea bărbat înainte sau după ce două sute de şoferi vor năvăli aici. Am să aştept cincisprezece minute şi apoi mă duc acasă. Şi David apăsă butonul roşu al telefonului, terminând conversaţia.

Exact zece minute mai târziu, o dubiţă se opri lângă auto-

mobilul lui David. Acesta coborâse lângă maşină şi făcu semn când dubiţa se apropie.

O femeie cam de cincizeci de ani, cu o siluetă de boloboc şi părul roşcat-deschis, coborî de pe scaunul şoferului, urmată imediat de pasagerul din dreapta, un bărbat slab şi trist, cam de douăzeci şi ceva de ani.

— Ai găsit ceva interesant? îl întrebă ea pe David cu o voce joasă, plină de energie.

— Aşa cred. Haideţi să vă arăt, răspunse el, conducându-i în interiorul clădirii.

Întâi îi duse la reţeaua metalică desprinsă.

— Nu mă întrebaţi cum a reuşit să ajungă încoace, dar, dacă a făcut-o, ar fi putut să se strecoare înăuntru pe aici, zise el, indicând o parte a reţelei.

Tehnicianul mai tânăr împinse bara cu mâna înmănuşată în latex şi privi cu atenţie în sus prin gaura rezultată.

Apoi David îi conduse în josul rampei.

— Din partea aceasta a clădirii puteţi să priviţi jos pe stradă, dar pe partea cealaltă, de la acest etaj în jos, nu există ferestre. Aşa că, dacă a parcat aici, a putut apoi să coboare cu maşina fără să fie văzut de la locul crimei, chiar dacă avea farurile aprinse, explică David. Apoi se apropie de ciobul de sticlă. Acolo, continuă el, este o bucăţică de sticlă care cred că provine de la fereastra spartă a biroului.

— Ai putut s-o cari până aici tu însuţi, zise femeia cu bruscheţe.

— Ei bine, în primul rând n-am făcut-o -- am văzut-o înainte de a ajunge în această parte a parcării. Şi apoi, priviţi! Ridică un picior şi le arătă talpa: piele autentică. În biroul acela nu exista aproape niciun ciob, toate au căzut afară pe şinele de cale ferată, şi pentru a ajunge aici a trebuit să merg pe jos aproape patru sute de metri. Foarte puţin probabil să fi putut căra ceva pe tălpi atât de departe. Comparaţi apoi toate acestea cu un suspect care a sărit peste cioburi la aproximativ patruzeci de metri de aici, care -- dacă a avut puţină minte -- purta încălţări cu tălpi de cauciuc şi al cărui picior s-a frecat de podea chiar aici -- arătă spre ciob --, dacă s-a urcat în maşina care a lăsat aceste urme.

— Minunat, exclamă femeia, bătând din palme. Apoi se întoarse spre asistentul ei şi spuse: De ce nu poţi să fii şi tu lu fel? Acesta ridică din umeri, cu o expresie doar pe jumătate aprobatoare, în timp ce ea continuă, energică: Probabil se va

dovedi că e o bucată de geam din altă parte, totuşi e o poveste remarcabilă. Vom verifica locul pe îndelete. Apoi adăugă: Cred că e mai bine s-o ştergi. Indiferent ce i-ai spus lui George Hammond, cred că a avut destul parte de tine pentru o singură zi. Apoi zâmbi şi se întoarse spre asistentul ei: Acum, butoi cu melancolie, poţi să aduci aici cutia pentru probe şi aparatul de fotografiat, în timp ce cu fac nişte măsurători.

David îi lăsă să-şi vadă de treabă. Se întoarse la automobilul lui şi plecă acasă. Avu timp doar să-şi împrospăteze puţin ţinuta înainte de a porni spre o nouă zi obişnuită de muncă.

CAPITOLUL 5

ÎN ACEEAŞI ZI, MAI TÂRZIU DUPĂ-AMIAZĂ
MARŢI, 8 APRILIE

Sertare late de mahon, parchet pe jos, ferestre înalte şi calorifere din fier masiv: toate însemnele ştiinţei secolului al nouăsprezecelea. Susan se afla în Sala Asiriană de la etajul întâi al Şcolii Londoneze de Antichităţi, privind afară pe fereastră.

Purtase un trenci alb până la genunchi, pe care acum îl ţinea pe braţ. De celălalt umăr îi atârna geanta sport. Costumaţia ei simplă -- jeanşi de culoare închisă şi un pulover alb de lână, plus cizmele de culoare roşie -- o făcea totuşi să arate cumva mai bine îmbrăcată decât persoanele pe lângă care trecuse în interiorul clădirii.

De la fereastră putea să vadă, în stânga, impunătorul turn al Bibliotecii Senatului -- sursa de inspiraţie a lui Orwell pentru Ministerul Adevărului. Mai multe cărţi decât ar fi fost în stare să numere o fiinţă omenească: un munte de înţelepciune, prea înalt pentru a putea fi urcat de vreun savant.

Pe stradă, o pereche de turişti se opri să privească clădirea şi declanşă bliţurile.

— Doamna Milton? rosti o voce în spatele ei.

Se întoarse şi descoperi un bărbat durduliu şi cu trăsături delicate care i se adresa din prag, cu un zâmbet nesigur pe figură şi cu mâinile încleştate la spate. Era îmbrăcat cu o cămaşă portocaliu-sângerie decoloratăşi jeanşi negri prespălaţi. Părea de aproape patruzeci de ani.

— Da, dar Susan e suficient, răspunse ea.

Acum, după contactul vizual dintre ei, el părea să fi roşit puţin.

— O, sunt încântat să te cunosc. Eu sunt Bernard, Bernie Lampwick. Râse uşor. Cel mai adesea mi se spune Bernie. Cel puţin în faţă. Râse din nou. Se clătina uşor pe călcâie, cu o expresie stângace. Eu mă ocup de colecţia Teracus.

Susan se încruntă puţin, nedumerită. Bernie explică:

— O, aşa numim noi colecţia pe care ai venit să o cercetezi. Oricum, bun sosit! Schiţă o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-i întindă mâna. Cu fulgarinul pe un braţ şi geanta pe umăr, Susan nu fu în stare să-i răspundă. Mâna lui căzu înapoi, de-a lungul trupului, şi el zâmbi nervos. OK. Ascultă, pune-ţi lucrurile jos. Aici e bine. Am să te conduc într-un tur de recu-

noaştere şi apoi poate mergem să bem un ceai. Sau cafea, dacă preferi. E ceva puţin mai în stil american, nu-i aşa?

— O cafea ar fi perfectă, acceptă Susan. Apoi îşi aşează trenciul pe spatele celui mai apropiat scaun şi-şi puse şi geanta pe el. Aici e bine? întrebă ea.

— O, da, acolo e foarte bine, răspunse Bernie. Dacă cineva ar încerca să ciupească ceva din camera asta, cel mai probabil ar fi una dintre aceste nepreţuite antichităţi.

Susan râse.

Bernie se întoarse spre uşă şi-i indică să o ia înainte. Discutând, se îndreptară spre spaţiul de la intrare, apoi trecură printr-o uşă dublă.

Cu coada ochiului Susan putea să-l vadă pe Bernie cum o studia. Întoarse puţin capul spre el şi acesta îşi mută repede privirea spre coridorul din faţă. Apoi roşi din nou.

— Aveţi mulţi vizitatori ca mine? întrebă ea, prinzându-i privirea şi susţinând-o. Ştii... făcu o pauză. Bernie îşi umezi nervos buzele, în timp ce o aştepta să continue. Figura lui dovedea cât de prost se simţea. Apoi ea adăugă: ... americani?

El râse tare, evident uşurat.

— Categoric, nu. Nu, aici viaţa seamănă puţin cu cea dintr-o mănăstire. Nu prea avem contact cu lumea din afară. Râse iar. Scuze dacă vechile maniere sunt puţin cam ruginite.

De data aceasta, când ea îşi luă privirea de la el, căutătura lui rămase îndreptată înainte.

— Aşadar, de ce Teracus? întrebă Susan.

— Era pseudonimul proprietarului colecţiei. Numele său real a fost probabil Terry Cousins -- deşi se pare că există unele îndoieli în legătură cu asta. Din cine ştie ce motiv, a folosit mai multe nume când a achiziţionat documentele. Dar cea mai mare parte a corespondenţei pe care o avem e semnată Teracus. Era realmente o figură, sau un om al misterelor, aş spune. A murit în Grecia într-un accident de maşină, dar poliţiei locale i-a luat o bună bucată de timp să afle cine era şi să dea de urma actelor care-l priveau. Apoi au anunţat poliţia britanică, iar ei au trimis pe cineva la el acasă. Nu avea familie, au găsit-o doar pe proprietăreasa care-i închiriase apartamentul de la etaj al casei ei. Era mort deja de două luni când aceasta a aflat vestea cea proastă şi atunci s-a pus problema sorţii colecţiei. Proprietara ştia că el călătorise prin toată lumea pentru a o aduna şi credea că şi-ar fi dorit să fie apreciată la justa ei valoare, aşa că a donat-o universităţii. Se

pare că soţul ei a fost pedel acolo.

Lui Bernie îi scăpă privirea nedumerită a lui Susan la auzul acestui ultim amănunt.

— Am trimis pe cineva acolo să arunce o privire rapidă şi să vadă dacă era ceva de capul colecţiei, spuse Bernie, apoi adăugă conspirativ: Tot timpul ni se oferă ediţii din *Picture Post*[2] sau copii ale Bibliei de pe vremea reginei Victoria cu titlul de comori nepreţuite. Oricum, asistentul pe care l-am trimis ne-a telefonat aproape nebun de entuziasm. Păstrăm totul la subsol, în Sala Alexandrină. Sunt peste patru sute de documente în total, adunate de-a lungul anilor, începând cu notiţe recente ale lui Teracus, până la unele pagini dintr-o carte scrisă pe la mijlocul secolului al şaptesprezecelea – presupunând că sunt autentice. Desigur, ceea ce e mult mai interesant este că un număr dintre acestea sunt copii recente ale unor documente mult mai vechi. Există chiar un fragment scris cu cerneală modernă, dar în scriere hieratică[3]. Am tradus cât să ne convingem că nu e vreo galimaţie sau vreun fragment dintr-o lucrare cunoscută.

Ajunseseră într-o sală de mese aglomerată. Bernie vorbea puţin mai tare, pentru a acoperi larma vocilor şi zgomotul frecării şi scârţâitului scaunelor trase pe podeaua acoperită cu vinil. Luă o tavă şi o puse pe tejgheaua din faţă. Puse pe ea o cană cu ceai, o ceaşcă plină cu cafea şi câteva gogoşi pentru sine. Susan alese un pacheţel de biscuiţi cu ghimbir.

După ce Bernie plăti, găsiră o masă liniştită, mai departe de agitaţia din jur, şi îşi reluară conversaţia.

— Sunt aproape gata cu prima variantă a catalogului colecţiei, reluă Bernie. E o scurtă descriere a ceea ce cred eu că înseamnă fiecare document, plus câteva particularităţi privind stilul şi aspectul lui. Este evident important să se facă o distincţie între vârsta cuvintelor, vârsta hârtiei şi a cernelii. Bernie bău puţin ceai. Apoi continuă: Cred că ar fi bine să-ţi începi studiul de la acest catalog. Uită-te puţin prin descrierile făcute de mine, eventual verifică-le. Dacă ţi se pare că am

---

[2] **Revistă britanică de reportaje din actualitate, foarte populară. A apărut între 1938 şi 1957. (n.red.)**

[3] Scriere hieroglifică egipteană folosită de pe timpul primei dinastii (aproape de 3000 î.Hr.) timp de aproximativ 2000 de ani. Din secolul al VII-lea î.Hr. scrierea hieratică a rămas în uz doar pentru texte religioase. Era aproape întotdeauna scrisă cu cerneală pe papirus (spre deosebire de scrierea demotică, în uz aproape general din secolul al VII-lea Î.H., care era de regulă zgâriată pe piatră sau lemn). (n.red.)

făcut vreo greşeală, semnalează-mi-o. Nu sunt orgolios în privinţa lor. Cu cât mai multe greşeli descoperi, cu atât mai bine, aş zice eu.

Susan întrebă:

— Ai scanat vreun document?

— Nu. Desigur, deţinem o arhivă digitală a documentelor noastre, dar tindem să facem întâi clasificarea lor, înainte de a le introduce în computer, spuse Bernie, uşor insistent.

— Mi-ar plăcea foarte mult să scanez câteva, afirmă Susan. O să pot să fac adnotări pe copiile digitale cât mai repede posibil.

Bernie păru puţin tulburat.

— Ei bine, trebuie să urmezi o anumită procedură, zise el pe un ton nu prea satisfăcut.

— De a cui permisiune avem nevoie? Pot să mă îngrijesc eu de asta, spuse Susan cu energie.

Bernie se arătă alarmat.

— A, stai puţin. N-am spus că nu putem s-o facem. De ce nu laşi asta în seama mea?

Ea îl privi în ochi.

— Speram că putem începe chiar astăzi, Bernie. Apoi se oferi: Voi lucra cu documentele deja clasificate de tine. În acest fel n-am să te întârzii prea mult. Şi invers. Tonul ei era foarte direct, dar efectul era îmblânzit puţin de un zâmbet.

Uşoara iritare a lui Bernie devenise resemnare.

— Sunt sigur că putem aranja ceva, dacă e atât de important, vreau să spun, dacă ne ajută cu ceva.

— Mulţumesc, Bernie, zise ea, răspunzând expresiei lui uşor abătute cu un zâmbet încântător. Sunt fascinată de acest om, Teracus. Ai idee de ce a adunat această colecţie? Era negustor sau savant?

Bernie se lumină la faţă.

— Ei bine, e curios. Din moment ce toată colecţia a fost încuiată în casa lui, ea era, evident, cât se poate de privată. Şi, judecând după corespondenţă, se pare că tipul făcea numai achiziţii. N-am văzut nici măcar o singură menţiune a vreunei vânzări. Deci n-a fost negustor. Pe de altă parte însă, nu era afiliat niciunei instituţii academice pe care o cunosc. Se pare că şi-a petrecut ultimii treizeci de ani colecţionând, pur şi simplu pentru propria plăcere. Ce făcea pentru a-şi câştiga existenţa, n-am idee. După cum am spus, un om al misterelor.

— Într-adevăr, zise Susan admirativ. Totul este atât de

interesant! Şi întreaga colecţie se referă la mituri şi magie?

— Există foarte multe documente despre magie – legende despre mari vrăjitori, manuale de iniţiere, însemnări, chiar filozofie. Cele mai multe dintre ele în latina medievală – vreau să spun, limba în care sunt scrise; suportul material însă nu este medieval. Pentru că, în cea mai mare parte, sunt copii recente, nu va fi uşor să descoperim când au fost scrise originalele, doar dacă nu găsim referiri la ele în altă parte. Apropo, sunt destul de sigur că sunt copii, nu falsuri, dar ar trebui să ai în vedere şi această posibilitate. N-a fost uşor să-mi dau seama ce este fiecare document. Unele dintre notele lui recente păreau să dateze din Evul Mediu, atâta că au pe ele date din anul trecut. Se pare că latina lui Teracus era chiar bună, spuse Bernie. Şi continuă: Sunt şi fragmente despre relicve mistice. Primul document pe care l-am văzut eu era absolut fascinant. Pare să fi fost cea mai nouă achiziţie din colecţie. Aparent e vorba de traducerea latină a unui text clasic tibetan despre ceva denumit însemnele sau sigiliile tămăduitoare. După cum afirmă documentul, zeii găsesc anumite modele interesante. Imprimarea pe trupul unei persoane bolnave a unuia dintre aceste desene va atrage interesul unui zeu, care ar putea să decidă să-l însănătoşească pe bolnav. Realmente foarte interesant. Apoi există un alt text, florentin, datând, se pare, din secolul al XVI-lea, care discută modurile în care poate fi ocolită regula ce interzicea vrăjitorilor să se atace unul pe altul cu farmece. Mă întreb cine a putut scrie aşa ceva. Şi cine erau cititorii? Credeau ei în ceea ce spuneau? Fiecare document pare să necesite cercetări aprofundate.

Susan dădu din cap.

— De abia aştept să încep.

— Ei bine, eu am terminat, fu replica lui Bernie. În timp ce stătuseră de vorbă, el găsise cumva timp să mănânce două gogoşi şi să bea cana cu ceai. Hai să mergem jos. Ştii, această clădire are în jos tot atât de multe etaje câte are şi deasupra. Noi ne vom duce în subsolul doi, cel mai adânc. Un loc minunat pentru păstrarea documentelor, cu condiţia să menţii umezeala la un nivel destul de scăzut. Sper că nu suferi de claustrofobie, nu? Oricum, te vei obişnui destul de repede.

Bernie o conduse pe Susan înapoi în holul principal, apoi spre un vechi lift ca o colivie, dar suficient de mare pentru a încăpea în el o pianină. Ca să intre în clădire, Susan urcase o

scară, ceea ce însemna că parterul unde se aflau acum era cu aproape doi metri mai sus de nivelul străzii. Pe când liftul cobora, trecură de primul nivel, puţin mai jos de strada de afară. Sub acesta mai existau încă două etaje, unde lumina soarelui era înlocuită de tuburi fluorescente. Deasupra butoanelor liftului, nişte indicatori se aprindeau succesiv, trasând coborârea. Când ajunseră la etajul cel mai de jos, era luminat ultimul beculeţ. Deasupra scria -2.

Bernie o conduse pe Susan într-o sală vastă, aflată vizavi de intrarea în lift. Iluminaţia generală era slabă, dar petele strălucitoare ale unor lămpi luminau mesele sau posturile de lucru ce erau folosite. Bernie petrecu câteva minute arătându-i lui Susan unde se găsea totul, cum să deschidă dulapurile cu documente şi cum să folosească un computer. O lăsă uitându-se prin hârtii şi plecă pentru a-i face rost de o legitimaţie de acces.

Susan răsfoi mai multe documente si scoase unul. Îl plasă pe un raft aşezat lângă postul de lucru pe care şi l alesese şi aprinse mica lampă cu halogen de lângă el. Apoi scoase din geantă un carnet galben de notiţe şi un rotring subţire şi începu să ia note. Abia dacă ridică ochii când se întoarse Bernie.

Trecură două ore înainte să facă pauză. Puse creionul jos şi se întoarse spre Bernie, pentru a-i aminti de problema scanării documentelor.

Bernie îi arătă cum să folosească noul lor aparat de făcut microfilme şi scannerul optic. Susan se apucă imediat de treabă, petrecând în mod eficient o oră cu scanarea hârtiilor, înainte ca Bernie să o anunţe că pleacă acasă.

— Mulţumesc pentru ajutor, Bernie, i se adresă Susan. Ne întâîlnim dimineaţă, OK? Stabileşte tu cum îmi voi petrece timpul aici.

Bernie fu de acord şi spuse:

— Să nu rămâi prea târziu. Oricum te vor ruga să pleci la ora nouă seara.

— Ascultă, Bernie, ar fi posibil să dau un telefon? Vreau să-l sun pe profesorul meu de la Cambridge, îl informă Susan.

— A, desigur. Faimosul profesor Shaw. Decanul nostru de aici e unul dintre foştii lui studenţi — probabil de pe timpul cruciadelor. O, n-am vrut să te jignesc, se scuză Bernie.

Exista un cod pentru convorbirile din afara oraşului şi Bernie îl scrise pe un carnet. Apoi, cu un mic semn de rămas-bun,

plecă.

În cursul după-amiezii mai intraseră şi ieşiseră vreo doi cercetători, dar acum Susan avea la dispoziţia ei toată încăperea, din care cea mai mare parte era neluminată.

Se duse la biroul de alături, care avea pe el un telefon, şi formă codul lăsat de Bernie, apoi un număr din memorie. I se răspunse prompt.

— Domnule profesor, la telefon Susan Milton.

— Susan, draga mea, cum merge treaba?

— Domnule profesor, e ceva absolut fabulos. Trebuie să vă mulţumesc pentru că m-aţi trimis aici. Probabil că vor trebui să mă arunce afară, deoarece mie nu-mi mai vine să plec. Colecţia e uluitoare.

— Perfect, e exact ce am sperat şi eu,

— Domnule profesor, puteţi să vorbiţi? Nu vreau să vă întrerup.

— Tocmai am primit o broşură cu oferte de vacanţă în Toscana. Unele arată chiar tentante, dar nu mă deranjează să las deoparte pentru câteva minute o examinare detaliată a ofertelor, dacă tu ai fost atât de amabilă să mă suni.

— Sunt sigură că vă aflaţi în mijlocul unui eveniment important, dar e realmente drăguţ din partea dumneavoastră să negaţi. Pot să vă spun la ce am lucrat în după-amiaza aceasta? întrebă Susan.

Discutară încântaţi timp de câteva minute, profesorul făcând ocazional sugestii sau cerând mai multe informaţii când vreun detaliu îi capta interesul.

După câtva timp, zise:

— Şi sper că toată lumea se comportă şi te tratează bine.

— O, Doamne, dar ce aţi făcut? întrebă Susan brusc înspăimântată. Am auzit că decanul e un fost student al dumneavoastră. L-aţi amenințat că-i chemaţi părinţii la cancelarie, sau ceva asemănător, de mă tratează aşa regeşte?

El o certă:

— Ai realmente o imaginaţie rebelă pentru o tânără cu scaun la cap ca tine. Poate că am exprimat, în treacăt, dorinţa de a te vedea bine tratată. Dar în mod sigur nu-mi amintesc să fi amenințat pe nimeni.

— Ei bine, mulţumirile mele dumneavoastră şi lui Humphrey Bogart. Tipul ăsta, Bernie Lampwick, a avut mare grijă de mine. La început a fost puţin cam nervos, lucru pe care la vremea respectivă l-am atribuit prezenţei mele impresionante.

Acum îmi dau seama că probabil s-a temut pentru viaţa lui. Şi nu l-a ajutat nici faptul că tipii de pe aici nu vorbesc cu o femeie decât din an în Paşti. Oricum, acum ne înţelegem bine.

— Minunat. Dacă totul merge strună, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Ai avut ocazia să treci deja pe la casa despre care ţi-am vorbit?

— Nu. Am venit direct la şcoală. Dacă e OK pentru dumneavoastră, mi-ar plăcea să stau la noapte acolo. Îşi aruncă privirea la ceasul de pe perete. N-am timp să aranjez nimic altceva.

— Şi nici nu trebuie. Mi se pare limpede că e cazul să stai acolo, doar dacă nu poţi într-adevăr să suferi locul. Apoi, ca şi cum s-ar mai fi gândit atent la ceva, adăugă: Deşi presupun că aş putea să vorbesc cu decanul să-ţi găsească altceva?

Susan oftă zgomotos.

— Da. Probabil că am să sfârşesc prin a dormi în apartamentul lui, în timp ce el doarme cu capul pe birou. Nu, am priceput. Dacă e realmente OK în ce vă priveşte, aş fi onorată să stau în casa dumneavoastră. Mai am un telefon de dat şi apoi mă îndrept într-acolo, să o văd pe lumină.

— Poate că o să-mi spui cum ai găsit-o.

— În mod cert. Vă sun mâine, cam la aceeaşi oră, dacă sunteţi de acord.

— Aştept telefonul tău. Acum nu te mai reţin.

— În ordine. Încă o dată vă mulţumesc, domnule profesor.

— La revedere, Susan.

Susan puse încet receptorul jos. Privirea îi era pierdută în depărtare, pe faţă avea un zâmbet afectuos. Câteva clipe rămase nemişcată. Apoi, revenindu-şi, cotrobăi prin geantă şi scoase un repertoriu cu adrese. Îl frunzări până la litera D şi privi la ceas. Făcu o pauză, ciocănindu-şi unul dintre dinţii de jos cu unghia degetului mare. Apoi, hotărâtă, scoase o cartelă telefonică internaţională, îşi fixă receptorul între umăr şi gât şi butonă din nou codul lăsat de Bernie. După care introduse un lung şir de cifre citite de pe card, câte trei odată, şi apoi altele din repertoriul de adrese.

Apelul se auzi câteva secunde – un bâzâit lung de centrală americană, nu cele două triluri din Marea Britanie.

— Dee, răspunse o voce feminină.

— Bună, Dee, Susan la telefon, rosti ea nesigură.

— Bună, surioară, se auzi un glas plin de viaţă şi încredere, unde ai fost? De o săptămână îţi tot las mesaje.

— Iartă-mă, Dee. Am călătorit în legătură cu munca mea, răspunse Susan uşor deranjată. Apoi continuă cu mai multă bunăvoinţă: Acum sunt la Londra. Probabil că voi sta aici încă două săptămâni, cel puţin.

— E perfect, Susie. Vin şi eu. Probabil că vei mai rămâne acolo Dumnezeu ştie câtă vreme, iar eu nu te pot vedea niciodată, decât de Crăciun. Şi apoi, n-am fost niciodată în Anglia. Are loc acolo o conferinţă care mă interesează şi, în afară de asta, cred că am să mă întâlnesc cu sora mea mai mare şi am să-i verific pe toţi englezoii ăia care roiesc în jurul ei. Ia vezi dacă vreunul arată destul de bine, ca să ţi-l fur!

— Dee, nu e deloc nostim. Şi ce vrei să zici cu venitul aici? Credeam că urăşti orice loc în afară de New York.

— Ascultă, nu poţi să spui nu, doar suntem în familie, e ca un contract legal sau ceva asemănător. *Sue casa, me casa,* îţi aminteşti? Am mottoul aici, negru pe alb. Dar tu ai avea ceva prin Londra unde să stau şi eu sau va trebui să găsesc vreun motel Fawlty Towers[4]?

— Nu ştiu. Eu o să stau într-o casă a profesorului meu, dar încă n-am fost acolo să văd cum e. Poţi să mă suni peste câteva zile, când voi şti mai multe? Vorbeşti serios că vrei să vii?

— Nu fi atât de îngrozită, Susie. N-am să-ţi distrug viaţa sau ceva de genul ăsta. Ai putea să spui prietenilor tăi că sunt adoptată sau aşa ceva, nu e nevoie să ştie că ai o soră prea puţin intelectuală.

— Dee, termină! Pentru mine n-ar avea nicio importanţă nici dacă n-ai fi terminat opt clase. Nu mă deranjează prezenţa ta; doar că sunt foarte ocupată. Dumnezeule, tu câştigi mai mulţi bani într-o lună decât câştig eu într-un an. Ai un succes enervant!

— Asta e ceva nou. Mă flatezi. Ei bine, aş putea să mă obişnuiesc şi să-mi placă. Ascultă, te sun pentru amănunte într-o zi sau două. Între timp, vrei să-mi spui dacă să-ţi aduc ceva de pe aici? Mă duc la cumpărături în weekendul ăsta. Dacă nu cumva ai pus pe tine câteva kilograme în plus, ar trebui să arăţi încă destul de bine în orice mi se potriveşte mie. Ce părere ai de bluza aia Betsey Johnson despre care ţi-am povestit?

— Eşti cu adevărat generoasă, Dee, dar eu nu îmbrac nimic cu decolteul până sub buric. O bluză înflorată s-ar potrivi mai

---

[4] **Motel fictiv dintr-un faimos serial de televiziune BBC cu acelaşi nume, al cărui proprietar este un personaj snob, xenofob şi paranoic. (n.red.)**

bine cu genul meu.

— Dumnezeule, nu e de mirare că ai sfârşit înconjurată doar de cărţi! Am să-ţi aduc ceva brodat şi puţin mai feciorelnic. Ia spune, ai mai sunat-o pe mama?

— Dar tu?

— Am sunat-o acum vreo săptămână. Hm, poate două. Ar trebui să mergem să-i vedem. Vino acasă în timpul vacanţei de vară.

— Nu, aşa ceva e propriu studenţiei. Eu nu mai am vacanţe de vară. Dar am s-o sun. Am s-o fac.

— Bine. Hai, Susie, mă grăbesc. Mulţumesc că m-ai sunat şi îţi urez o zi bună.

— La revedere, Dee.

Susan închise. Apoi răsfoi prin repertoriul cu adrese până ajunse la litera M şi se opri gândindu-se o clipă. După care închise caietul cu zgomot şi începu să-şi adune lucrurile.

CAPITOLUL 6

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU
JOI, 10 APRILIE

David se înapoie din nou la locul efracţiei. Parcă automobilul câteva străzi mai departe şi se îndreptă cu geanta în mână spre clădirea de birouri. Nimic nu semnala faptul că imobilul fusese locul unor evenimente atât de serioase la începutul săptămânii.

Urcând treptele din faţă, David îşi aruncă ochii spre încuietoarea uşilor de la intrare. Şildul clanţei era lustruit ca o oglindă – nou-nouţă. Împinse uşa şi păşi în spaţiul recepţiei.

Aruncându-şi privirea în stânga, putu să vadă în spatele geamului fumuriu un nou panou de alarmă. Un model nou, cu un ecran de cristale lichide. În loc de negru, panoul cel nou era crem-deschis, asortat cu culoarea pereţilor.

David se apropie de biroul de la recepţie, unde o adolescentă supermachiată şedea vorbind într-un telefon cu căşti.

— Trebuie să închid, bine? şopti ea în microfon, apoi apăsă un buton de pe consola din faţa ei. După care zâmbi destul de larg ca să i se vadă toţi dinţii, până în fundul gurii. Bună ziua! i se adresă ea lui David cu vorbirea cântată a operatorilor de telefonie şi îşi aplecă capul într-o parte.

— Bună, sunt David Braun de la Marshall & Liberty. Am o întâlnire cu Alessandro Dass. În timp ce David rostea numele preşedintelui, zâmbetul recepţionerei se şterse puţin.

— Vă aşteaptă? întrebă ea.

David dădu afirmativ din cap.

— La ora nouă şi jumătate, apoi îşi cercetă ceasul de la mână: era 9.25.

— Imediat... zise ea şi privi spre tavan. Apoi formă un număr de pe consola din faţă. Doamnă Billings, sunt Stephanie. Este aici un tânăr domn, îi aruncă o privire lui David şi strânse din buze, care vrea să-l vadă pe domnul Dass.

David scoase o carte de vizită de serviciu din buzunarul de sus al hainei şi i-o înmână recepţionerei exact când aceasta întreba:

— Îmi spuneţi din nou numele dumneavoastră?

Apoi citi numele corect, aşteptă un moment şi zise:

— Bine. După care apăsă un buton şi îl privi pe David. Vine cineva să vă conducă. Luaţi loc, vă rog! Indică două banchete portocalii aşezate lângă zid, între o plantă decorativă şi o

măsuţă cu ziare.

David se aşeză şi începu să răsfoiască pagina sport din *Daily Telegraph.* Nu ajunse prea departe. O femeie ca un băţ, cu aspect sever şi îmbrăcată într-o rochie gen sac, fără mâneci, de culoare maro-închis, apăru dintr-o parte, însoţită de un clinchet de brăţări. Avea o piele rugoasă şi foarte bronzată, care se potrivea bine expresiei ei.

— Preşedintele vă aştepta la ora unsprezece, zise ea pe un ton categoric.

Fălcile lui David se contractară puţin. Apoi se relaxară. Ridicându-se, zise cu amabilitate:

— Cum doreşte domnul Dass. Puse ziarul pe măsuţă. Am să revin la ora unsprezece.

Se auzi un suspin de nerăbdare.

— Oricum, am să văd dacă domnul Dass e pregătit să vă vadă acum, reluă femeia, deşi tonul ei sugera că încercarea îi cerea un efort uriaş.

— Vă rog, doamnă Billings, nu i provocaţi nicio neplăcere domnului Dass. Dacă mă aşteaptă la unsprezece, de ce să-l dezamăgim? întrebă el amabil, desfăcând braţele cu palmele în sus.

Doamna Billings îşi îngustă pleoapele şi îi aruncă lui David o privire suspicioasă. Faţa ei tăbăcită semăna acum cu pielea unui pui de caiman.

— N-are sens, dacă tot sunteţi aici, zise ea ţâfnoasă. Puteţi să veniţi cu mine. Se întoarse şi se îndreptă spre scări.

David o urmă.

Când trecu prin faţa tinerei Stephanie de la biroul de recepţie, aceasta îi prinse privirea, îşi îndreptă ochii spre spatele secretarei preşedintelui ce se depărta şi deschise gura cât se poate de expresiv, mimând cuvântul „căţea”.

David râse fără să vrea, dar nu suficient de tare pentru ca doamna Billings să audă. O urmă în sus, pe scări.

Femeia îl conduse la etajul al doilea, de-a lungul unui coridor aşternut cu covor. În capătul lui se afla un birou aşezat oblic, ce constituia un fel de punct de control pe lângă care trebuia să treacă orice vizitator. O plăcuţă de pe el indica „D-na Billings”.

După ce treceai de birou se vedeau două uşi.

Doamna Billings ridică o mână indicând „stop” şi bătu la uşa din dreapta. Apoi o deschise puţin şi băgă capul înăuntru. Când şi-l trase înapoi, ultimele urme ale ceea ce fusese pro-

babil un zâmbet luminos făcură loc unui rictus îngheţat. Se întoarse spre David şi i se adresă pe un ton glacial:

— Preşedintele vă primeşte.

Trecând pe lângă ea, David pătrunse într-un birou mobilat scump, dar fără gust. La un somptuos birou de fag aproape gol şedea un bărbat îmbrăcat impecabil într-un costum crem, a cărui croială -- şi felul cum se potrivea perfect cu cravata de mătase deschisă la culoare şi cămaşa nespus de albă -- îl făceau să arate aproape ca o reclamă de modă. Pielea lui, bronzată şi ridată, dar cu asprimea distinsă cultivată de starurile mature de cinema, strălucea de sănătate. Părul argintiu era bogat şi perfect lins. Zâmbi -- dinţii îi erau perfecţi, dar contrastul cu ochii lui întunecaţi şi lipsiţi de expresie era neliniştitor.

David se apropie de birou şi întinse mâna, rostind:

— Domnule Dass!

Acesta se ridică şi apucă mâna lui David o fracţiune de secundă. Doamna Billings încă stăruia în uşă. Dass i se adresă:

— Mulţumesc, Maureen.

Ea închise uşa în urma ei.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Dass? întrebă David.

Amândoi rămăseseră în picioare. Dass îşi lăsă capul pe spate şi privi într-un punct, undeva la distanţă, dincolo de tavan. Apoi îşi strânse buzele, gânditor.

Vocea lui era bine timbrată, iar accentul era italian şi cultivat.

— Marshall & Liberty -- facem afaceri cu ei de nişte ani buni. Peste o sută, dacă memoria nu mă înşală. Întotdeauna i-am considerat foarte atenţi. N-au adoptat marketingul modern. Rosti cuvântul cu mult dezgust. Oferte speciale şi lucruri de felul ăsta. Tonul lui deveni ferm. O companie care lucrează bine pentru clienţii ei n-are nevoie de aşa ceva, de toate vociferările şi insistenţele astea pentru a încheia afaceri. Nu trebuie să pretinzi încrederea clienţilor, ci s-o câştigi. Ei bine, Marshall & Liberty au câştigat încrederea *noastră.*

Dass continua să privească spre tavan, nu la David, aşa că acesta nu răspunse; pur şi simplu aştepta. Iar Dass continuă:

— Tu -- cum se zice? -- l-ai scos din pepeni noaptea trecută pe poliţistul ăla cu investigaţiile tale. Al treilea infractor! Tu ai descoperit asta, nu? Se uită la David.

— Da, răspunse acesta.

Dass zâmbi şi privi în jur. Apoi rosti încet, aproape numai pentru sine:

— Dumnezeule, dar ăsta e un birou oribil! De ce o ţară care poate conduce un imperiu îşi permite să piardă din măreție? Guverne slabe, funcționari publici leneși, polițiști corupți – ziarele nu vorbesc decât despre asta. Își răsuci mâna, arătând cu degetul arătător întreaga cameră: Şi designeri care nu se pricep la design. Făcu un gest brusc cu mâna, alungând gândul deoparte. Da, acest al treilea ins ne intrigă. Un om din interior care a lucrat aici, *da,* un al doilea care cunoaşte sistemele de alarmă şi securitate, *categoric,* iar al treilea, creierul! Dass se ciocăni cu degetele pe frunte: cel cu ideea. Cel care a gândit, care a plănuit totul – poate care mai întâi a observat.

Dass se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al biroului şi trase de o uşă, deschizând-o. În interior se aprinse o lumină, dând la iveală un alcov. O clipă mai târziu împinse uşa la loc, închizând-o.

— Interfinanzio e o companie veche. Într-un fel, e o afacere de familie. Şi, ca orice familie, posedă bijuterii moştenite, mici comori.

Dass căzu într-unul dintre cele două fotolii din încăpere. Mişcările îi erau sprintene, mult mai tinereşti decât ar fi sugerat părul argintiu şi faţa lui ridată.

— Iartă-mă că aduc în discuţie un subiect dezagreabil, dar cândva am întâlnit un bărbat, un american, care colecţiona cai de curse faimoşi. Nu, nu vii. Cai morţi. Ce fascinaţie poate exercita aşa ceva? Aranjase o încăpere doar pentru ei, ca un muzeu. Dass făcu din nou un gest, de parcă îndepărta ceva cu mâna. Nu, e de neînţeles, zâmbi el batjocoritor, apoi continuă: Oricum, bănuiesc că îl atrăgeau nu cadavrele lor, ci gloria apusă a fiecărui exemplar. Simbolismul unui lucru nu este generat de obiectul respectiv, ci de mintea celui care-l priveşte. Şi cum ar putea fi altfel? La fel şi în cazul problemei care te aduce la mine. Ai venit pentru a discuta despre lucruri care pentru oamenii mei reprezintă simboluri profund semnificative, lucruri care evocă glorii trecute.

Dass continua să nu-l privească direct pe David; se uita fix la o pictură de deasupra biroului lui. Era un tablou întunecat, impresionist-abstract, rezultat al prea multor culori amestecate împreună. Părea uşor tulburat de ceea ce vedea, sau poate de ceea ce gândea în timp ce privirea lui rămăsese

fixată acolo. David continua să stea în picioare în mijlocul încăperii, ţinând mapa cu ambele mâini, în faţă.

Dass îi arătă uşa pe care o deschisese cu puţin timp în urmă.

— Înăuntru e un seif. A fost deschis.

David se nelinişti. Dass făcu un gest spre celălalt fotoliu.

— Stai jos şi notează ţi.

David se aşeză cu mapa pe genunchi. O deschise, scoase un carnet de notiţe şi l aşeză pe mapă. Apoi trase un pix din buzunarul interior al hainei şi începu să scrie.

Dass reluă:

— Cred că, într-un fel sau altul, cel de-al treilea individ despre care vorbeam a aflat că am venit în Anglia pentru o perioadă mai lungă de vreme. Poate că ştia că există una sau două dintre comorile familiei pe care ne place să le purtăm cu noi. Vorbesc despre asta pentru că avem încredere în Marshall & Liberty, în seriozitatea şi discreţia voastră. Sunt alte instituţii care ne inspiră o mare neîncredere. Activitatea ta detectivistică de noaptea trecută a demonstrat ce greşeală aş fi făcut dacă m-aş fi lăsat în întregime pe mâna poliţiei. Poliţia despre care citesc în ziare în fiecare zi, poliţia care nu poate să numere până la trei fără ajutorul unui profesionist adevărat. Arătă spre David: O minte competentă şi scrupuloasă, devotată companiei pentru care lucrează.

Acum Dass îl privi direct pe David. Îşi întoarse ochii întunecaţi spre el cu o atât de bruscă intensitate, încât David clipi şi pentru moment nu reuşi să i susţină privirea. O expresie ce putea să fie frică se răspândi pe faţa lui. Însă, o secundă mai târziu, se reculese şi l privi la rândul lui pe Dass în ochi. David mai clipi o dată involuntar, dar nu şi întoarse privirea.

Dass se ridică şi se uită în jos spre David. Vocea lui era uşoară, aproape eterică, dar intensitatea expresiei de pe chipul lui era copleşitoare:

— Pot să-ţi spun David? Ascultă-mă deci, David. Vreau să investighezi tu acest furt. Vreau să preiei tu această sarcină. Vreau ca poliţia să continue să te informeze despre evoluţia cercetărilor lor, în aşa fel ca tu să poţi să adaugi ceea ce ştiu ei la ceea ce afli tu. N-am trăit atât de mult fără să-mi fac ceva prieteni, aşa că acest lucru nu va constitui o problemă. Însă trebuie să am pe cineva în care să pot avea încredere care să preia principalele responsabilităţi.

David deschise gura, gata să vorbească, luptând să-şi formuleze cuvintele, dar Dass ridică o mână. Ochii lui încă

stăruiau în cei ai lui David.

— Să ne înţelegem. Nu-ţi cer nimic ilegal. Vreau să iei legătura cu poliţia, să studiezi bine incidentul şi apoi să acţionezi mai departe independent, când consideri că eforturile lor nu dau rezultate. Ştiu bine că, atunci când un client este bănuit că încearcă să inducă în eroare compania de asigurare, aceasta iniţiază o investigaţie. Se verifică amănuntele şi se angajează investigatori secreţi. Ei bine, de data aceasta, acţiunea se va desfăşura cu aprobarea clientului – şi, dacă este încununată de succes, cu profunda lui recunoştinţă. Deci, noi am dori să recuperăm ceea ce s-a furat, fără publicitate, fără zgomot şi fără dezordine. Dass făcu o pauză şi dădu din nou din mână. Aş putea desigur să mă mulţumesc pretinzând banii pe asigurare. Flutură uşor din mâini în semn că acesta ar fi cel mai uşor lucru din lume. Aş putea să mă mulţumesc cu o sumă de bani în locul comorii păstrate cu grijă în familia noastră încă de pe vremea când Alexandru al VI-lea era papă. Dar mi-e teamă că Marshall & Liberty ar găsi această hotărâre cam costisitoare. Cineva îşi dă cu greu seama de valoarea în bani a unui lucru până nu vine vremea să plătească pentru pierderea lui. Ei bine, mă îndoiesc că Marshall & Liberty ar supravieţui unei astfel de hotărâri, iar pentru mine e aproape de neconceput să urmez această cale, atâta timp cât încă mai cred că am putea recupera obiectul pierdut.

Când termină de vorbit, Dass îşi mută privirea pătrunzătoare şi încă o dată ochii lui se îndreptară spre tavan. Atenţia i se concentrase din nou asupra a ceea ce percepea el în spatele zidurilor biroului.

David descoperi că îşi ţinuse respiraţia, încât acum dădu drumul încet aerului din plămâni. Se uită din nou la notiţele luate şi continuă să-şi ţină pixul pregătit. O peliculă de transpiraţie îi apăruse la rădăcina părului.

Dass reluă:

— Regret că nu pot să-ţi dau o fotografie. Întotdeauna am considerat că a le păstra invizibile pentru lumea largă e cel mai bun mod de a ne proteja comorile. Se încruntă şi-şi depărtă puţin mâinile, admiţând astfel că s-ar putea să fi greşit. Dar e vorba despre ceva foarte vechi, ceva antic. O cutie de construcţie neobişnuită, îmbrăcată în piele, dar sculptată în os. Şi explică mai departe: Sunt materialele cu care se lucra pe vremea aceea. Înăuntru se află un ornament, un filigran cu un desen complicat. Metalul din care e făcut e

platina, preferată de incaşi şi de vechii egipteni, deşi nu credem că această piesă îşi are originea în niciunul din cele două imperii. E din Orient, din China, şi e un unicat.

Dass se ridică, traversă biroul şi deschise un sertar. Scoase o coală de hârtie şi un creion şi începu să schiţeze.

— A mai existat o încercare de a fura această piesă, acum câţiva ani. Nişte hoţi foarte pricepuţi. De atunci n-am mai lăsat să circule nicio informaţie explicită despre existenţa sa. Dosarele companiei voastre, de exemplu, o înregistrează (deşi cred că nu ţi s-a comunicat aceasta până acum), dar o descriu într-un mod indirect. Greutatea, lungimea şi lăţimea exacte şi distanţa pe care s-ar întinde împletitura desenului, dacă ar fi deşirat, dar niciun fel de fotografii sau de desene. De fapt, v-am oferit o enigmă, al cărei răspuns e obiectul pierdut – suficient pentru a-l recunoaşte, dar nu suficient pentru a-l descrie. Aproape terminase de desenat. Tu însă s-ar putea să ai nevoie de ceva mai multe informaţii. Cel care a luat asta – Dass indică desenul – trebuie să-şi fi dat seama că nu vrem ca poliţia – şi, inevitabil, toată lumea – să afle de existenţa lui şi că deci nu-i vom raporta lipsa. Asta va însemna că dosarul şi investigaţia vor fi închise – pentru că n-a existat niciun motiv ca poliţia să suspecteze implicarea unui al treilea personaj. Tu nu numai că ai stabilit, independent, existenţa acestui al treilea individ, dar ne-ai oferit şi un mod de a raporta un furt fără să ne dezvăluim secretul. Poliţia are o descriere eronată a ceea ce ne-a fost luat; tu vei acţiona separat, dar vei fi în posesia adevărului.

Dass se opri din desenat şi ridică în sus schiţa. O împletitură de linii întreţesute se încrucişau pe foaie, formând un desen complicat. Semăna, în mare, oarecum cu o pană, dar era lat cam cât o frunză de palmier şi simetric faţă de linia centrală.

— A fost cândva, în vremuri de demult, venerat pentru proprietăţile lui mistice, aşa cum presupun că este orice obiect deosebit de vechi. Mi s-a spus că, dacă cineva călătoreşte suficient de mult prin China şi vorbeşte cu destui oameni, poate încă să audă istorii care-l leagă de diverse povestiri şi mituri populare, în ciuda faptului că a fost scos din ţară cu secole în urmă.

Din buzunarul impecabilului său costum, Dass scoase o brichetă fină Dunhill şi, cu un scurt declic, aprinse o flacără pe care o plimbă pe sub marginea de jos a colii de hârtie.

— Nu-mi plac melodramele, dar descrierea comorii noastre

pierdute nu va ajunge la cunoştinţa colecţionarilor avizi ai lumii datorită mie. Şi sper că nici datorită ţie, adăugă Dass, oferindu-i lui David o nouă porţie din privirea lui directă, pătrunzătoare.

Menţinu contactul vizual până ce desenul se prefăcu în scrum şi fire de cenuşă începură să danseze prin încăpere. Când hârtia arse complet şi flacăra îi ajunse la degete, Dass dădu drumul rămăşiţei de cenuşă neagră să cadă într-un coş de sub biroul lui. Nu păru tulburat de faptul că flăcările îi atinseseră degetele.

— Îmi place să gătesc, zise el fără a fi întrebat. Te învaţă să nu te înspăimânte puţină fierbinţeală.

Se aplecă şi sfărâmă pelicula de cenuşă, împrăştiind-o. Cu cealaltă mână scoase o batistă galbenă de mătase şi-şi şterse degetele.

— Sun-o pe secretara mea, dacă pot să te ajut cu ceva în cercetările tale. Poate că ai să fii atât de bun să mă ţii la curent cu progresele pe care le faci, adăugă el.

În mod evident, întrevederea luase sfârşit. Cu mâini nesigure, David băgă înapoi în geantă carnetul de notiţe, după care se ridică şi se îndreptă spre uşă. Dass continua să-şi şteargă degetele.

— Iartă-mă că nu-ţi dau mâna, zise el.

David dădu din cap ca paralizat şi apucă mânerul uşii cu o palmă umedă. Păşi în coridor şi împinse uşa la loc până se închise, sprijinindu-se o clipă cu spatele de ea.

Își strânse degetele tremurânde într-un pumn. Era vizibil tulburat. Închise ochii pentru moment, după care, reluând ezitant gestul lui Dass, scotoci după o batistă şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

Când deschise ochii, o văzu pe doamna Billings stând la biroul ei şi scrutându-l, exact cum se uită o pisică la un şoarece. Avea pe figură un rânjet aproape senzual.

— Ceva în neregulă? întrebă ea, părând încântată de tulburarea lui.

David nu răspunse. După care, revenindu-şi, trecu repede pe lângă ea cu un scurt „la revedere” şi coborî precipitat spre recepţie. Trecu de Stephanie fără să dea semne că observă încercările ei de a-i atrage atenţia, după care ieşi în stradă, îndreptându-se spre maşină.

Aproape de locul unde îşi parcase automobilul se afla o cârciumă. Afară, pe trotuar, un panou: „Cafea, cappuccino,

servim micul dejun”. David intră. Doi salahori plini de praf stăteau la unul din capetele barului, bând din nişte halbe. În jurul lor, mai multe mese erau ocupate de oameni care luau micul dejun. David comandă o halbă de bere Guinness, privindu-şi ceasul. Ora era 10.04.

După ce fu servit, se îndreptă spre o masă mai depărtată de uşă şi se aşeză, sorbind timp de câteva minute din băutura comandată. Își întinse o mână pe masă. Era aproape fermă, deşi un uşor tremur încă se mai putea observa.

Scoase mobilul şi formă un număr din memorie. Ţinu telefonul la ureche.

— Kieran, eu sunt, David. Apoi ascultă răspunsul de la celălalt capăt al firului, după care continuă: Bine, mulţumesc. Fii atent, eşti liber la prânz? Aş vrea să-ţi cer un sfat, aşa că alege un loc unde ţi-ar plăcea să luăm masa. Compania plăteşte. Ascultă din nou, după care: Am să-ţi spun când ne vedem, dar când eşti liber? O altă pauză, apoi: Da, cine s-ar fi gândit? În mod sigur n-am fost niciodată atât de critic la adresa istoriei, dar te înţeleg. Să sperăm că ăsta e genul de expertiză de care am nevoie pentru acest proiect. Altă pauză: Nu, e foarte bine mai devreme. Ne vedem acolo, deci. Sună-mă dacă intervine ceva. Pauză. Grozav! Ne vedem la douăsprezece.

David închise telefonul şi-l băgă înapoi în buzunar. Luă apoi în mână carnetul de notiţe şi, continuând să soarbă din bere, mai făcu unele însemnări răzleţe, pe măsură ce-i veneau în minte, până ce halba se goli.

O duse apoi la bar şi observă că au şi bomboane de mentă. Cumpără un pachet şi băgă una în gură. Apoi se îndreptă spre maşină.

Două ore mai târziu stătea faţă în faţă cu Kieran, într-o braserie elegantă din West End. Mulţi dintre cei care luau masa de prânz erau la costum, ceilalţi, în cea mai mare parte, erau îmbrăcaţi în mod vizibil după modă; Kieran era singurul care purta un tricou deschis la gât.

— Aş vrea să-mi fi spus mai înainte. Mă simt puţin cam dezumflat venind aici în civil, zise Kieran.

David zâmbi amabil, privind peste el spre strada din faţa restaurantului. Luă o gură de apă.

Kieran întrebă:

— Te simţi bine, David? Pari puţin plecat dintre noi. Ai avut o dimineaţă dură în minele de sare?

— Iartă-mă, Kieran. Am cunoscut pe cel mai... Tu ai avut vreodată de-a face cu cineva care te înspăimântă de moarte, fără să ştii de ce? întrebă David.

Kieran îl privi o clipă şi răspunse:

— Tot timpul. Sunt bibliotecar. Dar gândul că există oameni pe lume care te sperie e neliniştitor. Cine e această brută?

— Un client. Un om de afaceri. Trebuie să aibă vreo şaizeci de ani, nu e un tip solid, nici ostil -- de fapt, chiar politicos --, dar aproape că n-am putut să-l privesc în ochi.

David continua să se uite fix spre stradă.

— Dumnezeule atotputernic! Ei bine, indiferent cine e, probabil că are ceva special. Nu şi-a dat seama că ai putea să-l ucizi cu degetul cel mic? întrebă Kieran.

David respiră zgomotos şi-l privi:

— Categoric, nu. Oricum, hai să lăsăm astea. Ce mai faci, cum merg treburile?

— Treburile? Vrei să spui Hope? Ştii că acum se află la Hollywood? Face un film despre un lup evadat, produsul unui program de inginerie genetică al CIA. Sună îngrozitor; dar probabil că va avea succes. N-am prea văzut-o de când v-aţi despărţit. Ne sună din când în când, vorbind fără oprire, tot felul de chestii profesionale pe care le iroseşte pe noi, şi apoi trebuie să fugă. Cred că totuşi e în sfârşit fericită, spuse Kieran.

— Mă bucur că e fericită. Întotdeauna a fost important pentru Hope să se simtă apreciată. În mod ideal, de către mai multe milioane de oameni odată, comentă David zâmbind.

— N-am să te las să vorbeşti în felul acesta despre sora mea. Asta e treaba *mea*, zise Kieran.

Se opriră câteva minute pentru a studia meniul, apoi apăru chelnerul. După ce comandară, Kieran continuă:

— Bei la masa de prânz? Am crezut că eşti foarte disciplinat în privinţa asta. Nu face parte din modul de viaţă al unui călugăr războinic.

— Nu cred că sora ta are obiceiul să şi aleagă drept parteneri călugări, Kieran, zise David. Şi întotdeauna am băut un pahar de vin din când în când. David părea în defensivă.

Kieran ridică mâinile, predându-se.

— Scuză-mă, n-am vrut să te irit.

Chiar atunci sosiră băuturile şi David sorbi o înghiţitură din paharul lui.

— Ca să-ţi spun drept, sunt încă puţin nervos din cauza

întâlnirii de azi-dimineaţă cu clientul meu cel diabolic.

— Clientul acesta te-a făcut să apelezi la ajutorul meu? întrebă Kieran.

— Să ţi plătesc un prânz scump şi să te rog politicos să mă ajuţi, da. A pierdut ceva, pe care eu trebuie să-l găsesc. Am nevoie să ştiu cine şi-ar dori acest obiect, unde ar putea cineva să încerce să-l vândă, cu cine să stau de vorbă, spuse David.

— Se pare că ai nevoie de un specialist. Vorbeşte-mi puţin despre jucăria dispărută. Ce s-a pierdut de fapt?

— Ei bine, Măria Sa n-a avut chef să-mi dea prea multe informaţii, dar ştiu că e un fel de bijuterie orientală complicată, veche şi valoroasă. Imaginează-ţi că ai croşeta o dantelă din platină. Mi-a spus că e de undeva din China, unde încă mai există legende despre puterea ei magică, zise David.

Sosiră aperitivele şi fiecare luă câte o îmbucătură. Meşterind, Kieran ridică furculiţa şi gesticulă spre David.

— Ştii ceva? Dacă e ceva cu semnificaţii magice, s-ar putea să-ţi fie de ajutor cei de la Şcoala de Antichităţi. Tocmai au înfiinţat o echipă care se ocupă de mituri şi practici străvechi. Îl cunosc pe tipul care conduce echipa, Bernie Lampwick -- am fost colegi de cămin în timpul studenţiei.

David dădu din cap, fără să pară surprins.

— Dacă n-aţi fi fost colegi de cămin, v-ar fi fost prieten de familie, ori tatăl lui ar fi fost unul dintre servitorii pe viaţă ai tatălui tău, ori aşa ceva.

— Să nu vorbeşti în felul acesta de faţă cu tata. Din 1981 nu i s-a dat voie să ridice chiria la niciuna dintre casele de pe moşia lui. Zice că oamenii aceia trăiesc mai bine decât el, spuse Kieran.

David renunţă la subiect şi continuă:

— Oricum, ai putea să-i vorbeşti tipului ăstuia, Bernie? Vezi dacă ar fi dispus să ne ofere ajutorul lui timp de vreo două zile. Compania e destul de generoasă în astfel de cazuri: ar trebui să-şi poată cumpăra vreo două perechi de pantaloni din ce primeşte.

— Cred că Bernie e mai mult un om fără reputaţie decât provincial, dar am să-l sun. Am şi eu partea mea? întrebă Kieran.

— Partea ta e somon afumat, urmat de *boeuf en croute,* apoi de *tarte tatin,* de două pahare de vin şi cafea. Nu e rău pentru o muncă de zece secunde, zise David.

— Zece secunde pentru a-ţi comunica şi o viaţă de om pentru a stabili legăturile şi a dobândi cunoştinţele enciclopedice

necesare. Iar tu beneficiezi de toate astea, afirmă Kieran.

— Destul de corect. Mai punem şi un coniac. Bernie acesta e obişnuit cu munca de teren? Ar fi dispus să stea de vorbă cu câţiva negustori, în caz că există comercianţi pentru genul ăsta de obiecte?

Kieran reflectă.

— Hmm! Bernie nu este ceea ce am putea numi o persoană sociabilă. Face ulcer dacă i se cere să ţină o prelegere. Oricum, lasă asta în seama mea, voi găsi eu pe cineva capabil, cu puţină minte şi care e disperat după ceva mărunţiş.

Conversaţia reveni la Hope şi la încercarea lui Kieran de a explica intriga filmului pe care-l făcea. Apoi îi sugeră lui David să vină la ei la cină la toamnă, când se întoarce Hope acasă. David se întrebă cu glas tare dacă ar fi într-adevăr o idee bună. Problema fu lăsată nerezolvată, dar căzură de acord să se întâlnească din nou peste câteva săptămâni, pentru a o rediscuta cum se cuvine. Întâlnirea lui David cu Dass nu mai fu menţionată.

CAPITOLUL 7

A DOUA ZI
JOI, 10 APRILIE

Susan îi arătă noul ei permis agentului de pază, care dădu din cap şi apăsă cu piciorul pe o pedală, permiţându-i astfel să treacă de bariera rotativă, înaltă până la şold. Traversă holul, privind în sus, şi observă ornamentaţia tavanului. În dreapta scării principale se afla uşa lată a coliviei liftului. O aştepta. Coborî la nivelul cel mai de jos.

Un minut mai târziu intra în Sala Alexandrină de la subsol. Bernie era deja acolo şi, văzând-o, îi făcu semn cu mâna din colţul unde lucra.

Susan puse jos geanta şi cafeaua şi îşi atârnă trenciul alb de ploaie în cuierul de lângă uşă. Bernie se furişă până la ea:

— Bună dimineaţa, Susan. Cum te simţi astăzi?

— Grozav. Tu eşti OK? răspunse ea voioasă.

— O, da. Minunat. Hm! Voiam să vorbesc cu tine despre ceva, continuă Bernie, dând din nou semne de nervozitate.

Susan, care acum stătea jos, întinse unul din picioare şi trase mai aproape un scaun aşezat sub biroul ei.

— Sigur. Ia loc, zise ea, răsucindu-şi propriul scaun spre cel al lui Bernie şi întinzând mâna peste umăr pentru a-şi lua cana Starbucks[5].

Bernie se aşeză şi se sprijini de spătar. Părea să stea destul de incomod, aşa că se aplecă înainte:

— Aseară am primit un telefon de la un vechi prieten. Se pare că a cunoscut pe cineva care lucrează în asigurări. Are un client care a pierdut o piesă antică rară şi care are nevoie de sfatul unui specialist în privinţa locului unde ar putea s-o găsească. Obiectul pe care-l caută pare ceva despre care tu ai putea să ştii mai multe.

Susan nu zise nimic şi Bernie adăugă grăbit:

— N-am răspuns că vei fi neapărat de acord. Categoric nu. Bernie zâmbea nervos, ca şi cum ar mai fi fost ceva în toată povestea asta în afară de ceea ce spusese.

— Dar...? interveni Susan interogativ.

— Hmm. Dar am spus că vei sta de vorbă cu tipul de la compania de asigurări, continuă Bernie, ridicându-şi privirea

---

[5] **Starbucks - lanţ de cafenele, foarte popular printre tinerii intelectuali din America, extins şi în alte ţări. Cănile Starbucks au uneori pe ele mici citate în spirit ironic sau umanist. (n.red.)**

spre ea şi încercând să-i determine reacţia.

Susan nu dădu niciun semn că nu i-ar fi surâs ideea.

— Şi plătesc pentru acest tip de consultanţă, nu-i aşa? întrebă ea uşor intrigată.

Bernie dădu din cap.

— Bani buni, cred. Prietenul meu mi-a spus că probabil au nevoie de cineva pentru câteva zile, probabil nu una după alta, ci din când în când, în interval de două săptămâni. Faci câteva cercetări despre articolul pierdut, redactezi un mic memoriu care să-i îndrepte în direcţia cea bună şi eventual îl însoţeşti pe anchetatorul lor la câţiva negustori sau case de licitaţii. Prietenul meu nu era sigur de ce ar fi nevoie exact, dar cred că îţi poţi face o idee.

— Ei bine, să ştii că pare ceva destul de interesant. Totuşi, nu sunt dispusă să-mi pierd prea multă vreme. Până la urmă cum a rămas?

— I-am spus că am să te întreb dacă poţi să te întâlneşti cu individul de la asigurări în această după-amiază. Am numărul lui aici, zise Bernie, încercând să-i înmâneze o hârtiuţă, care însă rămase agăţată de degetele lui. Mai încercă o dată, dar tot fără succes.

— Bernie! zise Susan cu fermitate, pentru a-i atrage atenţia.

Când el ridică ochii, ea întinse mâna şi smulse nota din mâna lui, atât de iute, încât el n-avu timp nici să se mişte. Apoi o întoarse cu susul în jos, astfel încât să poată fi citită, şi se uită la număr.

— Mulţumesc că ai aranjat toate astea, Bernie. S-ar putea să fie distractiv. Şi Dumnezeu ştie că nu mi-ar strica nişte bănuţi în plus, zise ea.

— O, atunci e bine, comentă Bernie, arătând mult mai fericit. E foarte bine. După care se sculă pentru a se întoarce la postul lui de lucru.

— A, Bernie! zise Susan. Am să plec în curând. Mă duc la femeia care a donat colecţia, proprietara lui Teracus. Dacă mă întâlnesc cu tipul ăla după-amiază, înseamnă că pe ziua de azi nu mai ajung să fac altceva. M-am gândit că ar fi bine să ştie cineva unde mă aflu. Să nu crezi cumva că trag chiulul sau aşa ceva.

Bernie nu părea prea sigur de ceea ce are de făcut cu această informaţie.

— Să nu crezi că eu... Sper că nu te deranjează dacă te întreb, dar de ce vrei s-o vezi?

— Dintr-o mulţime de motive. Vreau să ştiu mai multe despre proveniența acestui material. Vreau să ştiu dacă ar mai putea exista şi alte documente. Sunt curioasă să ştiu cine a fost în realitate acest Teracus. Am să-ţi spun mâine ce am descoperit, concluzionă ea.

Bernie zâmbi admirativ şi dădu din cap de câteva ori, înapoindu-se în colţul său.

Susan mai luă o sorbitură din cafea şi lipi biletul lui Bernie pe telefon. Apoi îşi fixă receptorul pe umăr şi începu să apese pe butoane.

— David Braun, se auzi o voce, după cel de al doilea țârâit.

— Bună, David. Sunt Susan Milton. Bernie Lampwick mi-a dat numărul tău, îl informă ea.

— Bună ziua, doamnă Milton. Credeţi, deci, că aţi putea fi interesată de propunerea mea?

— S-ar putea. Bernie a spus că ai vrea să te întâlneşti cu mine după-amiază. Ai vreun plan? întrebă ea.

— Pentru după-amiaza asta? Nu chiar. Hai să întocmim unul. Când sunteţi liberă?

— Dacă e în centrul Londrei, pot să fiu oriunde în jurul orei patru. S-ar putea şi mai devreme, dar mai am de făcut un drum şi nu ştiu cât de mult timp îmi va lua, spuse Susan.

— Atunci, hai să rămână ora patru. Ce părere aveţi de Muzeul de Istorie Naturală, lângă dinozaurul cel mare din holul principal? mai întrebă David.

Susan râse.

— Eşti într-adevăr de la asigurări?

— Jur pe tabelele mele de actuar! Puteţi veni la mine la birou dacă vă simţiţi mai bine acolo. Mă gândeam doar…

— Nu, nu. La dinozaur e bine. Am avut de gând să vizitez muzeul de când am sosit în Anglia, zise Susan.

— Atunci e uşor. Păstraţi orice bilet de transport şi vă voi despăgubi, o informă David.

— Nicio problemă. Deci, ăă, cum arăţi? întrebă ea.

— Conform majorităţii prietenilor mei, ca un bodyguard. Oricum, voi fi singurul care vizitez muzeul îmbrăcat în costum. Sunaţi-mă pe mobil dacă nu mă descoperiţi, mai zise David.

— Perfect. Gata, trebuie să plec. Voi fi acolo la ora patru, mai zise Susan.

— La revedere.

Susan puse receptorul jos. Scoase repertoriul de adrese din geantă şi trecu numele şi numărul lui David în el.

Apoi îl deschise la litera H şi formă alt număr.

În telefon se auzi:

— Alo? Era vocea fragilă a unei femei în vârstă.

— Doamnă Harris, la telefon Susan de la universitate, se recomandă ea.

— O, spune-mi, te rog, Hilda, fetiţo, zise doamna Harris.

— Mulţumesc. E în regulă dacă trec peste puţin timp pe acolo, să stăm niţel de vorbă? întrebă Susan.

— Desigur, draga mea. Vino când doreşti. Am făcut nişte fursecuri. Oricum pentru mine sunt prea multe.

— Sper să nu te deranjez... Hilda. Dacă vin pe la prânz, e bine?

— Nicio problemă! Voi fi aici toată ziua. Doar că mai târziu va trebui să merg până la magazin, după o bucăţică de peşte. Prefer puţin peşte la ceai şi tot aşa şi Herbert. Ai să te întâlneşti cu băieţaşul meu mai târziu. Nu eşti alergică, nu-i aşa? întrebă Hilda.

— La pisici?

— La blană.

— Nu. Îmi plac pisicile. Abia aştept să vă întâlnesc, pe tine şi pe Herbert, la douăsprezece, zise Susan.

— Nu-i aşa că va fi minunat pentru noi? zise Hilda, aparent altcuiva.

— Ne vedem mai târziu, Hilda.

— Foarte bine, draga mea.

Susan puse receptorul jos.

Aproape că terminase scanarea colecţiei. După ce încheie convorbirile telefonice, introduse în aparatul de făcut microfilme şi ultimele documente. Apoi înregistră întreaga colecţie pe un CD-ROM, pe care îl vârî în driverul laptopului ei, înainte de a-şi băga computerul în geanta sport.

Era timpul să plece. Luă ascensorul până la suprafaţă şi ieşi în strălucitoarea lumină a soarelui de aprilie, îndreptându-se spre staţia de metrou Russell Square.

O oră mai târziu se afla în partea cea mai de vest a Londrei, mergând pe jos prin Brentford, cu ghidul în mână.

Strada rezidenţială de-a lungul căreia mergea făcea o buclă la jumătatea ei, ca şi cum construcţia clădirilor începuse din ambele capete, fără să se mai întâlnească la mijloc. Destinaţia lui Susan se afla în curbă, după primul cot.

Când ajunse în faţa ei, Susan se opri o clipă pentru a se uita la clădire. Era o casă mare, neîngrijită, separată de celelalte,

cam din anii 1920. În mijlocul curţii din faţă, aşternută cu dale, se afla un strat micuţ oval de flori. Conţinea trandafiri bine întreţinuţi, cu flori mari, catifelate, roz-pal.

Susan deschise poarta de fier forjat şi urcă treptele din faţa uşii. Apăsă pe sonerie şi auzi o reproducere electronică a melodiei *Mâneci verzi*[6]. O clipă mai târziu, o femeie de aproape şaptezeci de ani, cu părul vopsit într-un blond strălucitor, deschise uşa. Era îmbrăcată cu pantaloni largi bej şi cu un tricou alb cu mâneci lungi, care avea pe piept un tigru brodat cu fir auriu. Sub tigru era scris cuvântul „Nepal".

— Bună ziua, sunt Susan.

— A, bună, draga mea. Ne-ai găsit repede? Vino înăuntru, zise Hilda.

După ce treceai de uşa principală, în micul vestibul, chiar în faţă, mai erau două uşi. Cea din stânga era deschisă, dând la iveală nişte pereţi acoperiţi cu un tapet roşu în relief şi o garnitură de mobilier formată din trei piese de culoare roz-deschis.

Hilda o conduse pe Susan înăuntru.

— Am pus ceainicul la fiert. Ceai sau nes? întrebă Hilda.

— Ceai, te rog, răspunse Susan.

Hilda îi făcu semn să se aşeze pe sofaua încăpătoare de lângă fereastră. În spatele ei, draperiile purpurii cu volănaşe încadrau imaginea unui fragment de stradă. După ce Susan se aşeză, Hilda se duse să trebăluiască în bucătărie, făcând de acolo, din când în când, comentarii doar parţial audibile în legătură cu vremea şi murdăria de pe străzi.

După câtva timp, ceaiul era gata şi Hilda îl aduse împreună cu o farfurie cu fursecuri ce fu plasată pe măsuţa din furnir de tek, acoperită cu cristal, aflată lângă genunchii lui Susan, în timp ce ea luă loc aproape de uşă. Un petic pătrat de stofa roşie era aşezat pe braţul drept al scaunului Hildei şi raţiunea prezenţei lui acolo deveni în curând clară, când o pisică neagră dolofană intră din bucătărie, mieună spre Susan şi apoi sări pe stofa roşie. Se ghemui cu picioarele ascunse sub ea şi îşi întoarse privirea spre stăpâna sa.

Hilda păru să fi aşteptat aceasta pentru a începe să vorbească:

— Terry a fost un bărbat minunat. Şi foarte liniştit. În permanenţă preocupat de colecţia lui, dar fără să mă deranjeze sub nicio formă. Am vărsat o lacrimă când am auzit că a murit.

---

[6] **Cântec englezesc medieval (n.red.)**

Ocupa camera de la etaj chiar de când Herbert, soţul meu, nu micuţul lui tiz de aici, a mobilat-o, ceea ce trebuie să fi fost prin 1977, deoarece toate şervetele pentru ceai pe care le cumpărasem de pe piaţă aveau imprimaţi pe ele cei 25 de ani de la încoronarea reginei, murmură ea. Apoi continuă: Nu ţi se pare că toate fotografiile ei de atunci încoace arată groaznic? Dacă eu aş fi cel care i-a făcut fotografia de pe bancnote, m-aş aştepta să fiu trimis în Tumul Londrei. Nu înţeleg cum de a acceptat-o.

Susan era gata să intervină, când Hilda ridică ceainicul, îl clătină de câteva ori şi mai turnă două căni aburinde. Chiar şi cu lapte adăugat, infuzia avea o pronunţată nuanţă roşie, care sugera că e foarte tare.

— Mulţumesc, zise Susan când i se înmână cana pe far-furioară. Erau din porţelan bun, cu suprafaţa albă decorată în culori pastel cu scene pastorale -- tinere fete agitând ser-pentine de hârtie. Ştii ce altceva mai făcea Terry, în afară de colecţionatul documentelor? întrebă ea.

— Nu l-am văzut niciodată să fie cu adevărat interesat de altceva. Cred că a mai avut şi alte ocupaţii, dar nu vreme îndelungată. În cea mai mare parte a timpului era plecat. Multe dintre mărunţişurile colecţionate de el sunt din străinătate -- şi nu mă refer la ţări apropiate. Ci la locuri cu adevărat străine, cum ar fi Africa sau Nepal. Se uită la tricoul pe care-l purta. Ăsta mi l-a adus el. Întotdeauna l-am tachinat că, atunci când e plecat în astfel de locuri, nu se bronzează deloc. Cum poţi să petreci o lună în Africa şi să te întorci acasă alb ca o coală de hârtie? Însă eu cred că nu ieşea din hotel. Nu ştiu de ce, dar nu pot să mi-l imaginez afară, adăugă Hilda, părând pentru o clipă gânditoare.

— Ştii de ce a adunat colecţia? Nu pare să fi vândut nimic, deci nu era o afacere. A fost doar pentru plăcerea lui? întrebă Susan.

— Adevărul e că nu m-am gândit niciodată la asta, dar nu venea nimeni pe la el. Deci n-a fost ceva ca o bibliotecă de împrumut, dacă ştii ce vreau să spun. Nu, a fost o pasiune a lui, asta a fost. Se pot colecţiona lucruri mult mai rele decât nişte hârtii vechi şi bănuiesc că unele dintre ele au ceva va-loare pentru istorici. Hilda prinse privirea lui Susan. V-aţi uitat peste ele? întrebă ea.

— E încă foarte multă treabă de făcut, dar da, am petrecut deja o mulţime de timp uitându-ne prin ea. E extraordinară şi

îţi suntem foarte recunoscători cu toţii că ne-ai dăruit-o, zise Susan.

— Ei bine, cu toate că Terry n-ar fi fost încântat ca o mulţime de străini să-şi vâre nasul în hârtiile lui, m-am gândit bine şi am ajuns la concluzia că i-ar fi plăcut şi mai puţin ca totul să ajungă la ghena de gunoi. Nu, mi s-a părut că trebuie să găsesc pentru ea un cămin adecvat. Dacă tot va trebui ca nişte străini să pună mâinile pe ea, îmi place să cred că Terry ar fi preferat să fie cineva care să aibă grijă şi să se bucure de ea, aşa cum a făcut-o el, zise Hilda.

— Şi unde şi-a păstrat colecţia? întrebă Susan.

Chiar în acel moment, în camera de deasupra se auzi o bufnitură.

Hilda o auzise şi ea şi privi spre tavan. Îi răspunse lui Susan evident cu gândul în altă parte şi îndreptându-şi atenţia spre uşă.

— Avea o ladă mare încuiată, pe un piedestal fixat într-un perete. Cheia am găsit-o printre lucrurile pe care mi le-a returnat poliţia. Toată colecţia lui se afla înăuntru, cu excepţia...

De sus se auzi un nou zgomot, ca o balama ruginită ce scârţâia, după care sunetul unui obiect greu ce era mişcat. Hilda privi din nou în sus, spre tavan.

— Totul e în regulă? întrebă Susan.

— Mă întreb dacă Herbert n-a rămas încuiat înăuntru... Doamne fereşte, ce spun eu? Eşti aici, nu-i aşa, iubitule? Probabil că am lăsat o fereastră întredeschisă sau aşa ceva. Ar fi mai bine să mă duc să arunc o privire, în caz că începe să bată vântul.

Hilda puse cana cu ceai jos şi intră în bucătărie. Reveni o clipă mai târziu cu o cheie de aramă înnodată pe un şnur.

— Vin imediat, draga mea. Serveşte-te iar cu ceai, zise ea şi deschise uşa.

Băgă apoi cheia în broasca celei de a doua uşi din vestibul, după care Susan putu să audă zgomotul înăbuşit de paşi pe măsură ce Hilda urca scările, care probabil începeau chiar de partea cealaltă a uşii.

Susan sorbi din ceai, de-abia umezindu-şi buzele. Se strâmbă şi puse cana jos. O auzi pe Hilda umblând deasupra.

Apoi se auzi o nouă bufnitură grea şi un alt zgomot, asemănător unui gâfâit sau unui ţipăt. Susan sări în picioare şi strigă în direcţia uşii, în timp ce ochii i se roteau în jurul

încăperii.

— E totul în ordine, doamnă Harris?

În căminul de cărămidă era aprins un foc electric cu aparenţă de flacără, iar alături se afla un set de ornamente din fier. Susan luă în mână un vătrai scurt, îl strânse ferm în pumnul drept şi se îndreptă spre uşa deschisă din faţa ei. Trecu şi celălalt prag şi începu să urce scările, cu vătraiul ridicat înainte.

— Doamnă Harris, vrei ca unul dintre noi să vină sus? strigă ea tare.

Auzi un scâncet şi urcă repede restul treptelor fără covor.

În capul scărilor se afla o încăpere mare. Într-o parte a ei era un pat, iar în cealaltă un birou şi un fişier. Peretele din faţă era acoperit în cea mai mare parte de ferestre. În mijlocul camerei, pe podea, era trântită doamna Harris, care făcea eforturi să se ridice. O siluetă, un bărbat îmbrăcat complet în negru, stătea sprijinit pe partea din afară a ferestrei.

Bărbatul o privi pe Susan, apoi o luă la fugă pe suprafaţa pe care stătuse, pierind din vedere. Înainte însă, Susan îi văzu partea dreaptă a trupului. Purta o bluză neagră a cărei mânecă dreaptă fusese sfâşiată pe toată lungimea. Susan îi văzu partea de sus a braţului musculos. O pată mare întunecată se întindea pe pielea măslinie a bicepsului. Alte două pete mai mici îi marcau antebraţul.

Ţinând vătraiul în sus, Susan se repezi spre fereastră. La parter casa fusese extinsă, la etaj însă nu, astfel că un acoperiş plat ca o terasă se întindea cam la cinci metri mai jos de fereastra etajului.

Susan se uită afară, dar omul dispăruse.

Zăvorî repede fereastra şi alergă spre locul unde zăcea Hilda.

Aceasta continua să încerce să se ridice şi să vorbească, dar buzele i se mişcau fără a scoate niciun sunet şi pe faţă avea o expresie de panică sălbatică. Nu părea să înregistreze prezenţa lui Susan.

— Doamnă Harris, repetă aceasta de mai multe ori, dar Hilda nu-şi îndreptă privirea spre ea.

Încercă un moment să o ajute să se ridice, dar bătrâna nu se putea ţine pe picioare şi căzu înapoi pe duşumea, aproape trăgând-o şi pe Susan după ea.

— Nu-ţi fie teamă, Hilda, mă întorc imediat, zise Susan.

Alergă în jos pe scări, până în camera din faţă. Un telefon

alb, fără fir, era aşezat pe masa de lângă fotoliu (de pe care Herbert plecase). Susan îl apucă şi apăsă butonul verde pentru a avea ton. Apoi formă 999 şi comandă o ambulanţă. Dădu cât de multe amănunte putu, apreciind că Hilda avea aproape şaptezeci de ani. Nu-şi dădea seama ce răni putea să aibă. În timp ce vorbea, urcă din nou pe scări, scoţând antena telefonului pentru a menţine contactul.

Când termină convorbirea, închise telefonul şi l puse pe podea în vârful scărilor. Luând o pernă de pe patul din colţ, o aşeză sub capul Hildei şi încercă s-o convingă să se întindă şi să înceteze a mai încerca să se ridice. O ţinu de mână, bătând-o uşor cu palma.

Câteva clipe mai târziu, lăsă mâna Hildei şi apucă din nou telefonul. Formă încă o dată 999, apăsând butoanele cu degetul mare, şi ceru poliţia.

Aceasta a fost cea care a sosit prima, la trei minute după apel. Când auzi soneria de la intrare, Susan lăsă mâna Hildei şi apucă din nou vătraiul. Coborî scările spre uşa din faţă, unde putu să vadă în mod clar prin geamul jivrat două siluete în uniformă. Deschise uşa şi le dădu drumul poliţiştilor înăuntru.

Apoi îi conduse direct sus pe scări.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară? întrebă poliţistul care îngenunchease lângă Hilda.

— Eram jos. Ea a urcat pentru că auzise un zgomot şi a găsit pe cineva aici. Am avut impresia că aud -- nu ştiu exact ce -- dar mi s-a părut că e ceva în neregulă, aşa că am strigat-o şi apoi am urcat şi eu. Un om se afla pe acoperiş, dar o clipă mai târziu a dispărut, povesti Susan.

Celălalt poliţist examina cufărul mic soldăţesc de la picioarele patului; capacul era aproape scos din balamale. Se îndreptă apoi spre fereastră, o deschise şi ieşi pe acoperiş. Apoi începu să vorbească în microfonul de pe rever, în timp ce cerceta atent suprafaţa asfaltată, acoperită cu pietriş.

Primul poliţist i se adresă liniştitor Hildei.

— Nu-ţi fie frică, draga mea. Acum totul e în ordine. Nu te teme. Apoi i se adresă blând lui Susan: Probabil că acum puteţi să puneţi jos vătraiul ăla.

Susan îl ţinea încă în mâna stângă şi scoase un suspin uşor, aproape ca un chicotit.

— Cred că aud ambulanţa, zise ea o clipă mai târziu.

Coborî scările, făcu un ocol rapid pentru a pune vătraiul şi telefonul la locul lor, apoi ieşi să-i întâmpine pe cei doi

infirmieri de la ambulanţă, care veneau repede spre intrare. Îi conduse la Hilda şi le spuse puţinul pe care-l ştia. Cum camera de la etaj era destul de aglomerată, Susan se întoarse din nou în încăperea din faţă a Hildei şi luă iar în mână telefonul fără fir. Acesta avea pe el patru butoane cu memorie, fiecare cu câte un nume alături. Primul buton avea scris pe etichetă „Daisy".

Susan îl apăsă.

Răspunse o femeie şi Susan, o întrebă:

— Scuzaţi-mă, sunteţi o prietenă a Hildei Harris?

— Sunt sora ei, răspunse femeia.

Susan îi aduse la cunoştinţă cele întâmplate.

Daisy fu şocată. Intrată total în panică, începu să pună întrebări, fără a mai aştepta răspunsurile. Susan o întrerupse cu voce calmă, dar fermă, explicându-i ce era necesar să facă, calmând-o şi încercând s-o ajute să se organizeze.

Îi dădu numărul ei de mobil şi o puse să-l noteze. Susan avea să o însoţească pe Hilda la spital, aşa că Daisy va putea să afle ce se întâmplă sunând-o pe mobil.

Apoi Susan o întrebă dacă are cheia de la casa Hildei. O avea. Aceasta însemna că Susan putea să lase poliţia să încuie, iar Daisy putea să intre mai târziu înăuntru cu cheia ei, dacă era nevoie.

Susan îi sugeră lui Daisy să stea puţin să se liniştească, apoi să vină şi ea la spital, când va avea timp. Urma să se întâlnească acolo.

Rugând-o să mai rămână puţin la telefon, Susan îi întrebă pe infirmierii de pe ambulanţă la ce spital va fi dusă Hilda.

După ce încheie convorbirea, Susan intră în dormitor prin bucătărie, găsi o mică valiză şi împachetă câteva obiecte de strictă necesitate. Tocmai terminase, când îi văzu pe infirmieri coborând-o pe Hilda pe targă.

Susan scoase o foaie din carnetul ei de notiţe din geantă şi scrise unde şi cum putea fi găsită. Apoi îşi luă în mână trenciul şi geanta. După ce targa ieşi pe uşa de la intrare, coborâră şi poliţiştii. Susan le spuse că o va însoţi pe Hilda şi le dădu hârtia cu datele ei de contact, rugându-i să încuie uşa la plecare.

Apoi refuză net când oamenii de la ambulanţă îi sugerară să ia un taxi. Ezitând, o lăsară să urce în faţă, alături de şofer, în timp ce ei şi Hilda rămaseră în spate.

— Herbert, rosti Susan, amintindu-şi brusc de el. Scoase un

~~pix şi scrise numele pe dosul palmei.~~

CAPITOLUL 8

ÎN ACEEAŞI ZI
JOI, 10 APRILIE

Susan Milton era în întârziere. David îşi privi din nou ceasul de la mână – 16.49. Înconjura foarte încet diplodocul.

— David Braun? întrebă o voce blândă de americancă. Avea în ea un vag accent sudic, amestecat cu unul de pe Coasta de Est.

David se întoarse şi văzu o fată drăguţă, în jeanşi de culoare închisă şi bluză albă de bumbac, strângând în mână o geantă şi un trenci, cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Domnişoara Milton? De fapt, domnişoara profesoară Milton, nu-i aşa?

Susan nu-i răspunse imediat. Îşi trase mai sus pe umăr cureaua genţii şi întinse mâna. Aceasta tremura când rosti:

— Aşadar, fără o ordine anume: întâi, regret realmente că te-am făcut să aştepţi. În al doilea rând: spune-mi Susan. Şi în al treilea: am avut o zi incredibil de scârboasă, scuză-mă că mă exprim astfel, aşa că s-ar putea să trebuiască să mă iei uşor.

David numără punctele pe degete:

— Nicio problemă. Bună, Susan. Şi îmi pare rău să aud asta. Hai să intrăm în cafenea înainte de a închide, ca să poţi cel puţin să stai jos, zâmbi David.

O luă înainte şi Susan îl urmă.

Pătrunseră în cafeneaua aproape pustie. David îşi puse mapa pe un scaun şi îi făcu semn lui Susan să se aşeze.

— Oamenii primesc de obicei o cină pentru că acceptă să stăm de vorbă în interesul meu. Permite-mi cel puţin să-ţi aduc o cafea, în timp ce-ţi tragi sufletul, zise David.

Susan dădu afirmativ din cap, cu un zâmbet slab pe chip.

Când el se răsuci spre tejghea, ea îl chemă:

— Ai putea să-mi aduci şi un sandviş? Sunt moartă de foame.

— Bineînţeles, zise el şi se duse să ia o tavă şi să se aşeze la coadă.

David era ultima persoană din rând. Plăti cafeaua şi mai multe pachete cu sandvişuri, pe care le aduse apoi la masa lor.

Cât timp stătu la coadă, David îşi aruncă privirea spre Susan de câteva ori şi o văzu încovoiată, plimbându-şi degetele prin păr, cu capul foarte aplecat. După ce termină de plătit, o văzu cum inspiră profund, apoi se reculege. Îşi trase umerii înapoi şi-şi ridică bărbia.

El se întoarse la masă şi puse tava pe ea.

— N-am ştiut ce ţi-ar plăcea, aşa că am luat ton caşcaval cu castraveţi muraţi şi şuncă. Serveşte-te tu întâi, iar eu am să mănânc tot ce nu-ţi place.

Îi dădu apoi o ceaşcă de cafea şi înşiră sandvişurile în faţa ei. Susan întinse imediat mâna după cafea. David reluă:

— Ascultă, trebuie să-mi cer scuze; uneori pricep cam greu. Mi-ai spus că ai avut o zi dezastruoasă; ai prefera să ne întâlnim altă dată? Susan tocmai desfăcea ambalajul de celofan de pe sandvişul cu ton şi ridică ochii. David râse: Oricum, sandvişul poţi să-l mănânci.

— Încearcă numai să mi-l iei, zise ea muşcând o îmbucătură bună din el. Mestecă un minut. Nu, totul e în regulă. Am fost puţin dată peste cap de evenimente, dar asta e tot. Să spunem că ar fi putut să fie o zi chiar mult mai proastă pentru mine.

David îi susţinu o clipă privirea, cântărind cât e de sinceră dorinţa ei de a continua întrevederea, apoi dădu din cap.

— Ei bine, hai să-ţi povestesc pentru ce am nevoie de ajutor şi poate îmi poţi spune dacă este domeniul tău şi bineînţeles dacă te interesează.

Susan era ocupată cu mestecatul, dar dădu din cap entuziasmată şi învârti un deget pentru a-i semnala lui David să continue.

— OK, reluă el, lucrez la ceea ce ai putea să numeşti o companie de asigurări. Cei mai mulţi dintre clienţii noştri sunt persoane sau familii bogate. Treaba mea este să mă asigur că totul se desfăşoară fără probleme, de câte ori vor ceva sau vor să reclame o poliţă. Fac multă muncă de teren, completez formulare şi vorbesc chiar cu poliţia, de multe ori. La începutul acestei săptămâni, la sediul unuia dintre clienţii noştri a avut loc o spargere. A fost foarte amănunţit pusă la punct. Cel care a conceput planul a vrut să lase impresia că au umblat după banii din seiful principal, dar ceea ce căutau de fapt era un obiect rar şi valoros, aflat în seiful privat al preşedintelui. Aici am nevoie de tine. Dacă ar fi fost furat un obiect de argint din secolul al optsprezecelea, aş şti cu ce negustori să vorbesc, deoarece am puţină experienţă în acest domeniu. Ştiu câte ceva despre modul cum sunt plasate şi vândute asemenea lucruri. Dar cu această piesă nu ştiu de unde să încep, aşa că am nevoie de puţin ajutor.

Susan înghiţi ultima îmbucătură din sendvişul cu ton şi întinse mâna spre cel cu caşcaval şi castraveţi, spunând:

— Credeam că asta e treaba poliţiei, nu a asigurărilor.

— Ei bine, dacă avem noroc, a amândurora. Poliţia investighează, noi scormonim puţin, se face un schimb de informaţii şi, cu puţin noroc, se întâmplă ceva bun. În mod evident, o investigaţie ca aceasta merge mult mai repede dacă poliţiştii implicaţi sunt experţi, să zicem, în argintul de secol optsprezece -- dar nu prea sunt mulţi din aceştia. Desigur, ai dreptate, de cele mai multe ori lăsăm totul în seama poliţiei, dar în acest caz sunt multe motive pentru care vrem să facem tot ce putem, între care şi faptul, important, că am fost rugaţi chiar de clientul nostru să acţionăm astfel. Firma lui ne plăteşte serviciile de peste un secol; ar fi bine să nu fiu eu cel care strică această tradiţie, zâmbi David.

— Deci, ce a fost *şterpelit?* întrebă Susan pe un ton jucăuş.

El îi adresă un zâmbet ironic şi zise:

— A, da, şcoala Dick Van Dyke de engleză cu accent cockney[7]. Foarte bine.

Susan dădu din cap ca şi cum ar fi făcut o plecăciune şi înhăţă încă un sendviş.

— Ei bine, prea multe informaţii nu am. E o cutie de os, acoperită cu piele, ce conţine o bijuterie antică de platină. Asemănătoare unui filigran. Aş putea să-ţi fac o schiţă aproximativă, bazată pe o schiţă tot atât de aproximativă ce mi-a fost arătată, zise el scoţând carnetul de note din geantă şi începând să deseneze.

— Am crezut că platina e ceva recent, ca alum... Făcu o pauză. Ca aluminiul? pronunţă apoi cu grijă.

— Ei bine, se pare că nu. Conform clientului meu, egiptenii şi aztecii făceau şi ei bijuterii din platină. Sau poate că erau maiaşi, zise el nesigur.

— Bănuiesc că erau incaşi, îi sugeră Susan. În esenţă, oameni care au trăit cu foarte multă vreme în urmă. Deci e un obiect egiptean sau sud-american? întrebă ea.

David terminase de desenat.

— De fapt, chinezesc, deşi nu ştiu exact de unde din China. Întoarse carnetul şi-l împinse spre Susan. Nu sunt Michelangelo, dar... Se întrerupse când văzu expresia lui Susan. Ce e? o întrebă.

Ea încerca să şi deschidă geanta şi, datorită grabei, nu

---

[7] **Încercarea parţial nereuşită a actorului american Dick Van Dyke de a vorbi în dialectul cockney în filmul *Marry Poppins* a fost adeseori ridiculizată, îndeosebi de către englezi. (n.red.)**

reuşea să desfacă clapa.

— Stai puţin, zise ea ţinând geanta deschisă, scoţându-şi laptopul şi ridicând ecranul. Îi dădu drumul. Când ai spus chinezesc, poate ai vrut să spui tibetan? întrebă ea. Computerul prinse viaţă.

— Ei bine, tot ce ştiu e că obiectul provine din China şi că acolo se pare că există încă legende despre el. Tu, ca expert în legende şi mitologie... vocea lui David se pierdu.

Susan căuta ceva pe ecran.

— Iartă-mă, imediat. După care zise triumfătoare: Da, *există* legende despre acest obiect şi am aici una dintre ele.

Întoarse laptopul, ca David să poată vedea ecranul. Pe el se vedea o foaie de hârtie conţinând mult text scris de mână în alfabetul roman şi o schiţă ce semăna destul de bine cu cea de pe carnetul de notiţe al lui David.

— Măi să fie, eşti grozavă, zise David. Deci ce e?

— Stai să vezi, zise Susan. Am citit chestia *asta,* bătu ea uşor cu degetul în ecran, azi-dimineaţă. Iar după-amiază tu îmi ceri s-o identific. Ce spiriduş şi-a băgat coada?

Pentru moment David nu spuse nimic, ridică doar din sprâncene. În schimb, pe faţa lui Susan era întipărită o expresie ciudată. Se aplecă brusc şi-l privi pe David în ochi.

— Hai să-ţi povestesc de ce ziua mea de azi a fost atât de îngrozitoare, zise ea pe un ton sincer.

— OK, aprobă David, lungind cuvântul din cauza nesiguranţei.

— În mod normal locuiesc la Cambridge, dar am venit la Londra din cauza unei mari descoperiri. Şcoala de Antichităţi de aici a moştenit o colecţie particulară de documente, atunci când proprietarul acesteia a murit, cu câteva luni în urmă. Colecţia e extraordinară, aşa că m-am dus să stau de vorbă cu femeia care a donat-o şcolii: proprietara apartamentului unde a locuit posesorul. Acesta era aproape tot timpul plecat în străinătate pentru a achiziţiona noi documente, doar că o dată nu s-a mai întors. Am vizitat-o pe proprietăreasa lui în dimineaţa aceasta, pentru a afla ce mai ştie în plus despre colecţie sau despre fostul ei posesor. În timp ce mă aflam acolo – vocea ei deveni mai intensă –, cineva a pătruns în casă şi a atacat-o pe această doamnă. Am venit aici de la spitalul unde au internat-o. E într-o formă destul de proastă. Are hemoragie internă, probabil a fost lovită cu ceva. Insul care a atacat-o a spart lada unde fusese păstrată colecţia. Bătu din nou în ecran

cu degetul. Unde fusese ţinut şi acest document. Cel care descrie obiectul tău furat. Ce părere ai despre această coincidenţă? Cine a furat obiectul e probabil şi în căutarea documentaţiei despre el.

Amândoi căzură o clipă pe gânduri.

— Cum a murit posesorul colecţiei? întrebă David cu subînţeles.

— Cred că termenul folosit de poliţie a fost „neexplicat". Apoi Susan întrebă la rândul ei: A avut loc vreun act de violenţă în timpul spargerii despre care mi-ai spus?

— O mulţime, răspunse David. Care e antonimul lui „pacifist"? Doi oameni morţi probabil doar pentru a îndrepta poliţia pe o pistă greşită.

Făcură din nou o pauză, reflectând.

— Dar acum unde e colecţia? întrebă David.

— Încuiată în siguranţă la Şcoala de Antichităţi, răspunse Susan, deşi spre sfârşit tonul ei deveni mai puţin sigur.

David ridică o sprânceană.

— Ei bine, cred că ar trebui să stai de vorbă cu inspectorul Hammond de la Direcţia de combatere a crimei organizate şi să-i spui ceea ce mi-ai relatat mie, spuse David, căutând în mapă cartea de vizită a lui Hammond. Cred că ar fi foarte înţelept ca această colecţie să primească o pază suplimentară. Îi luă o clipă pentru a copia informaţiile pe o foaie, apoi rupse pagina din carnet şi continuă: Am să-l sun şi eu, să-i spun ce se întâmplă. Apoi chipul i se lăsă deodată. Dumnezeule! Îmi pare rău! Abia acuma am realizat! Vrei să spui că erai acolo când s-a întâmplat totul?

— Da, cam aşa ceva. Bătrâna doamnă a urcat la etaj să vadă ce zgomote se auzeau, iar eu am auzit ceva şi m-am speriat. Am strigat-o, spunând ceva ca şi cum am fi fost mai mulţi. Când am ajuns în capul scărilor, cineva tocmai ieşise pe fereastră.

— Dar *tu* eşti bine acum, nu-i aşa? întrebă David.

— Ştii, am făcut muncă voluntară timp de un an în New York. Am văzut lucruri mult mai rele decât dosul unui bandit. Doar că am fost acolo, lângă biata bătrână.... Căreia i-au trebuit doar douăzeci de secunde pentru a se transforma dintr-o persoană fericită într-o fiinţă plăpândă despre care spuneau.... despre care doctorii cred că poate nu-şi va mai reveni niciodată. Susan părea foarte emoţionată. Apoi însă îşi reveni şi se adună.

David o întrebă:

— De ce nu m-ai sunat să anulăm întâlnirea? Sau puteai pur şi simplu să nu apari. Cu greu aş fi putut să te condamn pentru aşa ceva.

— Nu e tocmai modul meu obişnuit de a lucra. Dumnezeule, dacă dau în primire fără să capăt nicio zgârietură, cum aş face faţă unei adevărate situaţii critice? întrebă ea.

David părea impresionat.

— Iartă-mi clişeul, dar să sperăm că nu va trebui să afli niciodată răspunsul la această întrebare, zise el. Ochii lui rătăciră în căutarea unei ţinte, alta decât neliniştea de pe figura lui Susan. Se trezi privind ecranul laptopului. Studie atent imaginea de pe el, apoi continuă: Ascultă, hai să schimbăm rolurile. Eu voi avea sarcina de a scăpa ca prin urechile acului, iar tu poţi să te ocupi de cercetări. De exemplu, indică el textul de pe ecran. Ai putea să-l descifrezi?

— Sigur că da, răspunse ea, e în latină şi se pare că e o traducere din tibetană. Oricum, asta e ceea ce scrie la sfârşitul textului. Vocea lui Susan revenise la normal când continuă: E o poveste despre un Magic Marker. Râse uşor, ca şi cum abia acum realiza ce spusese. David rămăsese total inexpresiv. Iartă-mă, umor american! În State, Magic Marker e un pix mare şi gros. E ca şi cum ai spune aici Biro sau Sellotape. Oricum, în povestea de aici, acest Marker e fermecat pentru că atrage atenţia zeilor. Ei sunt fascinaţi de model. Ideea e să pui Markerul pe o persoană bolnavă şi, dacă se întâmplă ca un zeu să-l observe, bolnavul e vindecat.

— E ca un fel de brăţară medicală de identificare de natură divină? întrebă David pe un ton puţin uşuratic.

— Nu e o brăţară, dar în esenţă da, cam aşa ceva, spuse Susan, privind undeva departe.

David o observă.

— Ce este? întrebă el blând.

— Tocmai m-ai făcut să mă gândesc la ceva. E complet aiurea, dar coincidenţa e atât de stranie! Nu, s-o lăsăm baltă, mai adăugă ea.

— Ce vrei să spui? repetă el, încurajator.

— Când ţi-am spus că am făcut munca voluntară, mi-am adus aminte de unii dintre vagabonzii pe care i-am văzut. Ascultă, nu vreau să spun că e adevărat, e doar o idee, dar pe tipul care a atacat-o pe bătrâna doamnă l-am zărit pentru o clipă. Avea mâneca sfâşiată, aşa că am putut să văd nişte semne ciudate

pe braţul lui.

— Ca nişte tatuaje? întrebă David.

Susan clătină din cap.

— Nu erau tatuaje. Mi-au amintit de ceva ce aveau vreo doi indivizi din azilul unde lucram eu. Ştii ce e sarcomul Kaposi? întrebă ea.

— E ceva legat de SIDA, nu i aşa?

— Da, e un tip de cancer al pielii care fusese foarte rar înainte de a apărea SIDA. În general, te îmbolnăveşti doar dacă sistemul tău imunitar e la pământ. După o pauză, Susan continuă: Vreau să spun că tocmai mi-a venit în minte, citind asta. Făcu semn spre laptop. Ai spus că tipul a fost realmente violent. Ei bine, eu l-am văzut sărind de pe acoperiş. Unul dintre cele mai rapide moduri de a te îmbolnăvi de SIDA e să fii consumator de droguri. Se potriveşte cu violenţa, se potriveşte cu un comportament impulsiv, precum săritul de pe acoperiş. Poate că era chiar sub influenţa vreunei substanţe care-l face agresiv şi îi anihilează durerea, ca fenciclidina.

David adăugă:

— Şi se pare că, pentru a scăpa de la locul jafului, acelaşi om a sărit pe fereastră de la o înălţime de zece metri.

— Aha. Deci, se potriveşte şi cu asta, zise Susan.

— Deci e vorba de un drogat, concluzionă David.

— Poate. Dar voiam să spun altceva. Dacă e un drogat violent şi foarte bolnav? Dacă a luat ceva suficient de tare pentru a-l face să-şi imagineze că e Batman, probabil că are idei destul de ciudate, spuse Susan. Părea că n-are chef să continue.

— Şi... zise David, încurajând-o cu blândeţe.

— Ce-ar fi dacă nu vrea acest obiect ca să-l vândă? Dacă el într-adevăr crede că îl poate vindeca? întrebă ea.

Amândoi reflectară câteva clipe asupra acestei posibilităţi. David nu părea convins, dar niciunul din ei nu mai adăugă nimic.

Apoi conversaţia se îndreptă spre probleme mai practice. Era evident că Susan trebuia să se implice în investigaţiile lui David; nici măcar n-au mai dezbătut problema. David explică de ce avea nevoie şi cât ar plăti compania lui.

Susan fu de acord să pună cercetările privind Markerul Medicinal (aşa îl numiră) în fruntea listei ei de priorităţi -- ceea ce se întâmplase oricum, chiar înainte de evenimentele din ziua aceea.

— Când ne putem revedea? întrebă David.

— Am nevoie de câteva zile. Ce spui de marţi? zise Susan.

— E foarte bine pentru mine. Şi care ar fi ora cea mai indicată? continuă David.

— De obicei termin treaba în jurul orei şase... zise Susan gânditoare.

David arăta uşor surprins.

— A, bine. Am putea să ne întâlnim seara, dacă ţi-e mai uşor aşa.

— Nu, am vrut doar să spun... De fapt, gândeam cu voce tare. Doar dacă nu... Probabil că ar fi mai uşor aşa. Dar poate că tu nu lucrezi de obicei seara? continuă ea.

— Aş vrea eu! Uite ce e, amicul meu Kieran a primit de la mine o masă compusă din trei feluri pentru cele două minute cât l-a sunat pe prietenul tău Bernie. În aceste condiţii, tu în mod sigur meriţi mai mult decât un sendviş. Își aruncă privirea spre ambalajele goale. De fapt trei amărâte de sendvişuri.

— N-am mâncat toată ziua, se justifică ea sfioasă.

— E în regulă. Ce ai spune... David stătu un minut pe gânduri. Villandry de pe Great Portland Street, marţi la şapte şi jumătate seara. Cheltuielile sunt suportate de companie, desigur. Inclusiv taxiurile. Își notă pentru a-şi aminti să facă rezervarea.

— E bine, zise Susan puţin cam nesigură.

— Şi sună-l pe Hammond. Deja o mulţime de oameni trebuie să ştie unde se află colecţia. Dacă e cineva care o caută... spuse David cu seriozitate.

Susan dădu din cap.

— Nu-ţi fie teamă. Nu sunt genul care uită.

Își adunară lucrurile şi se îndreptară spre ieşire. Era cu câteva minute înainte de ora închiderii.

— Data viitoare am să arunc şi o privire în jur, zise Susan, în timp ce ieşeau.

De la restaurant se îndreptară spre staţia de metrou. David o întrebă pe Susan câte ceva în legătură cu munca ei de cercetare şi ce părere are despre Londra.

Continuând să pălăvrăgească, coborâră în staţia de metrou şi trecură de bariere. Se dovedi că merg în direcţii diferite.

— Deci pe marţi seara, strigă Susan, păşind pe scara ei rulantă.

David îi făcu cu mâna.

— Ne vedem atunci, zise el.

Rămase o clipă privind-o cum se depărtează, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta spre celălalt şir de scări rulante.

CAPITOLUL 9

PATRU ZILE MAI TÂRZIU
LUNI, 14 APRILIE

David şedea în biroul lui Reg Cottrell, discutând despre situaţia firmei Interfinanzio.

— Deci, te-ai întâlnit cu preşedintele, zise Reg, având aerul că ştie ce va spune celălalt.

David îl privi în faţă, cântărind ce semnificaţie poate avea întrebarea, apoi răspunse:

— E o prezenţă extraordinară, nu-i aşa?

— Chiar aşa. Prezenţă, e un cuvânt nimerit. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun câte ceva dinainte. Reg se gândi o clipă, apoi continuă: Cum s-a desfăşurat întâlnirea?

— Ei bine, nu pot să pretind că nu m-a zăpăcit puţin, dar până la urmă ne-am înţeles destul de bine. Era foarte dornic să ne implicăm şi noi în povestea asta. Vrea să investigăm pe cont propriu, să facem ceva în plus faţă de ceea ce face poliţia. De fapt, ca să fiu sincer, părea să spună că ar dori să găsim noi obiectul pierdut şi să lăsăm deoparte poliţia.

Reg se arătă puţin surprins.

— Poate că aş fi putut să formulez ideea ceva mai bine, dar în esenţă asta e. Asta, precum şi insinuarea că Marshall & Liberty ar da faliment dacă el ar ajunge să pretindă asigurarea.

Reg dădu din cap cu seriozitate.

— E foarte posibil, doar dacă nu aranjăm ceva cu cei care fac evaluarea. Vremurile sunt mai dure acum pentru noi decât erau atunci când a fost semnată poliţa asta. Oricum, lucrurile depind de tine. Ce ai de gând să faci?

— Ei bine, sperам într-un ajutor din partea asociaţilor, afirmă David precaut. Dacă fac prea puţin, pun în pericol nu numai pe unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri, dar se pare că risc ruinarea financiară a companiei. Dacă insist atât cât vrea domnul Dass s-o fac, probabil am toate şansele să ne pun poliţia în cap, ceea ce nu ne-ar aduce nimic bun. Ţinem la o bună colaborare cu poliţia şi nu vrem relaţii proaste cu clienţii – deci pot să am probleme în ambele cazuri, în funcţie de cât de mult mă implic.

Reg nu părea prea în largul lui când răspunse:

— Aşa cum am spus, hotărârea e a ta şi e destul de delicată. Dar să ai în minte că Alessandro Dass e un individ de categorie

supergrea -- a tras ceva sfori la vremea lui. În mod cert nu e un tip căruia să vrei să i înşeli încrederea. Şi, tot din cauza asta, orice are aprobarea lui va trece cu bine şi de alte instanţe -- are el grijă de asta. Mă îndoiesc că poliţia şi-ar băga nasul prea tare în ceva anume, dacă asta nu le-ar conveni lui Dass şi asociaţilor lui; doar dacă n-ar fi vorba de o încălcare grosolană a legii.

David studie puţin afirmaţiile colegului său.

— Reg, mă prind cam greu, aşa că sper că ai să mă ierţi dacă sunt insistent, dar de ce nu preia cazul unul dintre asociaţi?

Reg arăta şi mai stânjenit.

— Nu ştiu, hm, dacă mai am ceva de adăugat. Să zicem că grupul asociaţilor te consideră un tip foarte promiţător. Asta e realmente o şansă să ne arăţi de ce eşti capabil, fără să te controleze cineva. Ţi se dă mână liberă şi sunt sigur că poţi să-ţi imaginezi cât de recunoscătoare îţi va fi firma dacă vei putea să duci cazul ăsta la bun sfârşit.

David dădu încet din cap, cu o expresie obosită de înţelegere pe figură.

— La asta m-am gândit şi eu: am şansa să strălucesc, fără să mă controleze cineva. Aşa că voi obţine toate aplauzele, dacă lucrurile merg bine. Iar dacă merg prost...

Reg zise energic:

— Hai să nu stăruim asupra acestui caz. Cred că deja ai înţeles destul de bine cum stau lucrurile.

— Cred că da, zise David, şi adăugă semnificativ: Mulţumesc că m-ai introdus în peisaj.

Reg îi evită privirea şi se prefăcu ocupat cu răsfoirea unor hârtii de pe birou, de parcă ar fi căutat ceva.

— Bun, perfect, zise el. Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

David se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Reg continua să-i evite privirea, uitându-se fix la o filă din calendarul de pe birou.

— Ne vedem mai târziu, zise David.

— Salut, răspunse Reg. Toate cele bune.

— Bună ziua, am o întâlnire cu inspectorul Hammond, i se adresă David poliţistului din spatele biroului de la intrare.

— Numai o clipă, domnule, zise acesta ridicând receptorul.

Consultă o foaie ponosită cu interioare şi formă un număr. Urmă o scurtă conversaţie, pe care David nu putu să o audă.

— Intraţi, vă rog, i se adresă poliţistul, arătându-i o uşă din

colţul sălii de recepţie.

Apăsă apoi câteva momente pe un buton de sub birou, încuietoarea bâzâi puternic, semnalând că uşa s-a deschis. După ce David trecu de ea, poliţistul ridică degetul de pe buton şi bâzâitul încetă.

Poliţistul aruncă o privire în spatele unei uşi.

— V-aş conduce până sus, dar sunt singur aici. Mergeţi până la etajul doi şi faceţi stânga. Prima uşă este biroul inspectorului.

— Mulţumesc, zise David şi începu să urce scările.

Găsi cu destulă uşurinţă biroul lui Hammond şi bătu în uşa ieftină, de placaj.

— Intră, se auzi o voce.

David deschise uşa şi păşi într-o încăpere mică. Chiar în faţă se afla un singur birou, în spatele căruia stătea George Hammond. Camera mai conţinea un fişet şi o măsuţă. Pe peretele opus uşii se afla o fereastră prăfuită, prin care David putu să vadă o ţeavă de scurgere cu vopseaua sărită şi o bucată de zid. Împrăştiate în tot biroul erau o mulţime de hârtii, unele disparate, altele în dosare.

— Domnule Braun, zise Hammond în semn de salut.

— Inspectore, răspunse David.

Hammond avea pe chip nelipsita-i privire încruntată. Făcu un semn cu capul spre singurul scaun liber din încăpere. David se aşează.

Hammond vorbi primul:

— Deci, clientul vostru are relaţii.

— Mi-a spus că o să dea câteva telefoane. Asta vrei să spui? întrebă David.

— Da, asta vreau să spun, zise Hammond cam răutăcios.

David rămase imperturbabil.

— Deci, vrei să începi primul, sau să încep eu? întrebă el.

Hammond doar se încruntă.

Văzând că nu avea să primească un răspuns, David spuse amabil:

— OK, încep eu, dar, înainte de asta, îmi poţi spune dacă îmi porţi pică mie sau clientului meu?

Hammond continuă să-l privească mânios.

David nu spunea nimic.

— Bine, dă-i drumul, zise Hammond cu o voce care părea să fie o versiune îmbuibată de ton conciliant.

— Bun. Ai primit mesajul meu despre Susan Milton, sper. Te-

a sunat? întrebă David.

Hammond dădu din cap afirmativ.

— E profesoară de istorie la universitate. A descoperit nişte copii ale unor documente vechi, care descriu piesa furată din seiful preşedintelui de către cel de al treilea hoţ. Dacă ai vorbit cu ea, ştii că există cineva care la ora actuală este în căutarea acestor documente.

Hammond nu spuse nimic.

David continuă:

— Domnişoara Milton încearcă să afle tot ce poate în legătură cu obiectul şi, cu puţin noroc, şi despre negustorii cu care am putea să luăm legătura. O să îţi comunic tot ce aflăm, înainte de a întreprinde ceva. N-am nimic împotrivă să vorbesc cu însumi cu câteva persoane, adăugă el.

— Aşa ceva n-ai să faci, se repezi Hammond.

David îşi ieşi din pepeni.

— Haide, Hammond, nu fi copil. Am spus că e alegerea ta.

Furios, Hammond se aplecă înainte, punându-şi pumnii pe birou, gata să se scoale în picioare.

David nu clipi. Apoi zise puţin mai calm, dar cu aceeaşi energie:

— Regret dacă eşti forţat să mă cooptezi în investigaţia ta. N-a fost ideea mea şi n-am dorit-o. Dar nu o respinge doar din îndărătnicie. Când am să vorbesc cu domnul Dass, n-am să-i spun că mă ajuţi dacă n-ai să mă ajuţi. Poate să mă concedieze cu un singur telefon. Deci, dacă mă întreabă cum merge treaba, am să-i spun adevărul. Dacă alegi să-ţi faci din Dass un duşman, te priveşte.

Hammond îl privi fix câteva secunde, cu toată greutatea adunată încă în pumni, gata parcă să sară în picioare. David nu se clinti.

După o pauză, Hammond întrebă, cu o voce din care dispăruse orice urmă de iritare:

— Te-ai gândit vreodată să intri în poliţie?

David răsuflă uşurat pe furiş şi clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Hammond.

— Trebuie să dau tot felul de examene şi aşa mai departe. În plus, nu sunt prea bun în relaţia cu oamenii.

Hammond râse tare, aruncându-şi capul pe spate.

— Ticălos obraznic ce eşti, zise amabil. Era realmente amuzat, deşi pe figura lui nu se vedea nicio urmă de zâmbet, doar pielea i se încreţise în jurul ochilor. Expresia obişnuită îi

revenise când reluă: Să nu mai faci nimic asemănător cu ceea ce ai făcut în noaptea aceea, altfel rupem relaţiile. E clar?

— Da, răspunse David calm. N-am să mă vâr în picioarele tale.

— Atunci o să colaborăm bine.

Hammond îşi îndreptă atenţia spre teancul de hârtii de pe birou. Scotoci printre ele, până găsi un dosar anume. Timp de câteva clipe adună şi aşeză într-un teanc o parte dintre foile ce-i umpleau biroul. Apoi le împinse într-o parte şi aşeză dosarul în spaţiul astfel eliberat.

— Avem rezultatul analizelor, zise el, trecând cu privirea peste fila de deasupra.

În timp ce Hammond examina raportul de laborator, David aruncă şi el un ochi peste el, citind de-a-ndoaselea. Apoi îşi mută privirea, înainte ca Hammond să fi observat.

— Cioburile din parcare se potrivesc *într-adevăr* cu geamul fereastrei biroului. Ceea ce înseamnă că urmele de cauciucuri erau foarte probabil ale suspectului nostru -- dat fiind că erau proaspete şi trecuseră peste cioburi. Vrei să afli ce maşină a fost? întrebă Hammond.

— Un Jaguar mare şi vechi? presupuse David.

Hammond răsuflă zgomotos.

— Un... se uită din nou în raport şi citi cu glas tare: un Porsche Turbo 911, nou. E o maşină de nouăzeci de miare, aşa că nici măcar în Londra nu sunt prea multe. Cercetăm încă lista posesorilor, dar am găsit deja o maşină înregistrată ca fiind a cuiva care a murit în 1996. Presupunerea noastră este că o maşină ca asta e oprită des de poliţie, aşa că, dacă posesorul adevărat nu vrea ca oamenii noştri să-l urmărească peste tot, trebuie să o aibă asigurată în mod corespunzător. Ceea ce înseamnă că, deşi numele e probabil fals, adresa trebuie să aibă legătură cu el -- trebuie să aibă unde să primească poşta. Oricum, nu era nimeni la adresa respectivă, aşa că am pus-o sub supraveghere, în caz că tipul se întoarce. Eşti mulţumit?

— Toate sunt veşti bune. Ce-mi poţi spune despre cei doi morţi din timpul spargerii? întrebă David.

— Corect. Unul lucra la firmă. El trebuie să fi ştiut unde este seiful şi ce se găsea în el. Celălalt era un fost deţinut. A fost condamnat de două ori pentru că şi-a însuşit ceea ce nu-i aparţinea. El este cel care a perforat primul seif -- deşi se pare că n-a fost nevoie de el la seiful preşedintelui. Probabil că tipul

din interior ştia cifrul, zise Hammond.

— Dar nu s-au ucis unul pe altul, nu-i aşa? mai întrebă David.

Hammond clătină din cap.

— A fost o înscenare abilă. Dar care a avut totuşi vreo două lacune. În primul rând am să-ţi spun ce *ar fi trebuit* să credem noi, OK? Hammond îşi trase puţin mânecile în sus. Are loc o dispută -- poate pentru că au apărut oamenii noştri -- şi spărgătorul seifului îl înjunghie pe tipul care lucra la firmă cu o şurubelniţă. Acesta scoate arma şi trage două focuri -- un glonţ iese pe fereastră, şi spărgătorul seifului se accidentează când sare în lături, dar al doilea îi pătrunde în inimă. Apoi tipul din interior moare şi el câteva clipe mai târziu. Acum, iată ce credem noi că s-a întâmplat *în realitate:* cel de-al treilea l-a înjunghiat pe tipul din interior cu şurubelniţa spărgătorului de seifuri -- purta mănuşi, aşa că numai amprentele spărgătorului se află pe ea. Dându-şi seama că urmează la rând, acesta scoate o armă, dar ratează nimerind în fereastră. Cel de-al treilea îl pocneşte pe spărgător cu ceva, suficient de puternic pentru a-l face inofensiv. Apoi pune arma în mâna celui deja mort şi trage, ucigându-l pe celălalt. După care iese pe fereastră, concluzionă Hammond.

— Ai vreo idee cum de nu şi-a rupt gâtul, sărind de la înălţimea aceea? întrebă David.

— Încă n-am elucidat povestea asta. De fapt, am organizat un fel de loterie în cadrul secţiei. Oamenii au venit cu tot felul de idei. Privi o listă din faţa sa. Parcarea aceea de vizavi are cinci etaje şi o balustradă pe acoperiş; dacă înnozi o frânghie de balustradă poţi să treci peste drum. Altcineva credea că tipul e un bun săritor cu prăjina. Nu ştiu ce să zic. Mai e cineva care crede că a aruncat o saltea pneumatică de sus şi a sărit pe ea, apoi a tăiat-o şi a luat-o cu el. Toate ideile astea sunt cam excentrice, dar cea mai mare parte dintre ele ar putea de fapt să funcţioneze. Bănuim că a fost norocos cu primul glonţ, care l-a ratat, dar e posibil să fi fost îmbrăcat cu o vestă antiglonţ.

Hammond închise dosarul şi se ridică.

— Asta ar trebui să te mulţumească. Acum trebuie să plec.

— Îţi sunt recunoscător. Şi n-am să-ţi stau în drum, promise David.

— Deci suntem chit? Eşti mulţumit? N-ai să-i spui şefului tău cine ştie ce despre mine?

— N-am nimic de spus şefului meu, în afară de faptul că aţi

făcut o treabă foarte bună. Vorbim în curând, zise David politicos.

Hammond îi făcu doar cu mâna, un gest care putea fi interpretat şi ca o concediere, şi ca un salut. David plecă.

Coborî în grabă scările, apoi ieşi prin uşa securizată înapoi în stradă. Imediat ce fu departe de secţia de poliţie, scoase un carnet de notiţe şi-şi notă o adresă. Fusese vizibilă, deşi răsturnată, pe prima foaie din dosarul lui Hammond.

În aceeaşi seară, după antrenament, David se îndreptă spre casă. Intră într-o circiumă din apropiere, să-şi cumpere ceva de băut. Toată lumea în jur părea că are de gând să stea până la ora închiderii, dar David se scuză curând după zece şi o porni spre casă.

Pe bancheta din spate a maşinii, ascunsă vederii, se afla mapa lui cu hârtii. În timp ce conducea, întinse o mână şi o luă. Apoi o aşeză pe locul din dreapta lui.

Continua să-şi arunce din când în când privirea spre ea.

La următorul stop o apucă, trase fermoarul şi-şi scoase carnetul de notiţe. Felinarele din apropiere dădeau doar atâta lumină cât să poată descifra scrisul. Răsfoind câteva pagini, găsi adresa pe care o citise în raportul lui Hammond. Era o adresă din Notting Hill.

Bătu nerăbdător cu mâna pe volan, aşteptând să se schimbe stopul -- strada era liberă -, şi întoarse. O luă spre vest.

Străzile nu erau aglomerate. Coborî spre Euston Road şi intră în fluxul de maşini ce se îndreptau spre vest. Coborând puţin mai departe spre sud, intră pe Autostrada de Vest.

Odată ajuns în cartierul pe care-l căuta, trase pe dreapta, scoase din torpedou o hartă şi o desfăcu. Urmărind drumul cu degetul, după ce făcuse un semn în dreptul destinaţiei, plecă mai departe, conducând încet.

Casa pe care o căuta se afla la colţul unei străzi laterale liniştite cu o stradă puţin mai lată.

Se apropie venind de pe aceasta din urmă, cu ochii aţintiţi înainte, pentru a nu rata colţul.

Îl văzu şi semnalizã stânga. Chiar înainte de a face curba, observă un Ford Mondeo bleumarin cu doi oameni pe scaunele din faţă. Două perechi de ochi îl urmăriră sincronizat. „Foarte subtili”, murmură el pentru sine.

Evită să se uite direct spre cei care-l observau şi coti încet pe strada laterală. Pe ambele ei laturi se aflau parcate maşini, aşa că nu prea erau locuri. Cam la douăzeci de metri de colţ,

unul sau două locuri erau libere. Le ignoră şi parcă maşina doar când fu cam la o sută de metri de colţul străzii.

Opri motorul şi stinse farurile, rămânând nemişcat în automobil. Apoi ajustă oglinda retrovizoare, pentru a putea vedea strada din spatele lui. Linişte peste tot. Era aproapeora unsprezece într-un cartier rezidenţial foarte elegant şi foarte puţină mişcare în jur -- în mod cert nimic suspect.

Timp de câteva minute, David rămase în aşteptare. Din când în când îşi arunca privirea în oglindă, deşi nu era nimic de văzut.

După aproximativ cinci minute, clătină din cap, parcă dezamăgit de propria prostie, şi porni motorul. Bătu gânditor cu mâna pe volan încă vreo câteva secunde, în timp ce motorul torcea silenţios, apoi întinse mâna să aprindă farurile.

Dar, înainte de a termina mişcarea, se opri brusc; pe străduţă venea către el o maşină, îndreptându-se spre colţ cu farurile stinse.

Instinctiv, David se ascunse, lungindu-se pe scaunul pasagerului. Murmurul slab al unui motor puternic se auzi pe lângă portiera lui în timp ce maşina trecea încet, aproape la pas.

Ascultă cum zumzetul înfundat al motorului, descreştea, îndepărtându-se. Mişcându-şi doar degetele, apăsă butonul pentru a coborî fereastra câţiva centimetri şi îşi încordă auzul. Sunetul motorului era tot acolo. Părea să se fi oprit pe loc.

David se ridică încet în poziţie dreaptă. Rezemătoarele de cap ale locurilor din faţă îl ascundeau vederii. Privi în oglindă.

Un Porsche negru, cu caroseria foarte joasă, oprise într-un spaţiu de parcare dublu, la douăzeci de metri în spatele lui. David opri motorul.

Foarte încet, îşi lăsă din nou capul în jos, aplecându-se pe locul din stânga. Oglinda laterală stângă era ajustabilă şi David o mişcă până putu să vadă în spate, de-a lungul trotuarului.

Un bărbat îmbrăcat complet în negru apăru o clipă mai târziu din spatele Porsche-ului. Traversă trotuarul repede şi se lipi de zidul gardului. Crengile ce atârnau peste zid creau mici pete de întuneric, cu care silueta lui întunecată se confunda. Era vizibil doar pentru cineva care ştia unde să se uite.

Silueta ridică o mână, o îndreptă spre maşină şi un set de chei străluci pentru o clipă în lumina nopţii. Dar luminiţele roşii ale Porsche-ului nu se aprinseră: nu se auzi bipul sis-

temului de alarmă.

Silueta coborî mâna şi băgă cheile în buzunarul hainei, trăgând fermoarul.

— Te-ai răzgândit, şopti David.

Mişcându-se pe furiş, silueta se îndreptă spre colţ, depărtându-se şi mai mult de David. Conturul lui întunecat deveni şi mai greu de distins pe măsură ce intra şi mai mult în umbră.

Uşa din faţă a clădirii de pe colţ se găsea pe cealaltă stradă, acolo unde aşteptau poliţiştii. Din poziţia lui, tot ce putea să vadă David era o parte a casei şi zidul înalt ce înconjura grădina.

Silueta înaintă lipită de capătul cel mai îndepărtat al zidului grădinii. Proprietatea era suficient de mare, aşa încât, la aproximativ treizeci de metri de colţ, bărbatul era încă în afara razei vizuale a poliţiştilor.

Omul făcu doi paşi rapizi şi sări peste zid, după ce-şi puse o mână pe creasta lui. Păru o mişcare foarte simplă şi fluidă, dar era de fapt ciudată, pentru că zidul era cu un metru mai înalt decât el.

David continuă să privească. Trecu un minut întreg. Apoi se ridică şi schimbă poziţia comutatorului luminii interioare, în aşa fel încât să nu se aprindă când va deschide portiera. Scoase apoi o cârpă de şters praful din buzunarul uşii şoferului.

Deschise portiera şi ieşi încet afară. După care împinse uşor uşa cu palma. Nu se închise complet, dar el o lăsă aşa.

Mergând ghemuit, se apropie de Porsche şi privi înăuntru. Pe locul de lângă şofer se afla o servietă. Înfăşurându-şi mâna în cârpă, David apucă mânerul uşii. Privi în susul şi în josul străzii şi apoi, nevăzând pe nimeni în apropiere, încercă uşa.

Nu era încuiată.

David se aplecă în interior şi, folosind în continuare cârpa, apăsă clapetele servietei. O deschise şi privi înăuntru. Era plină de hârtii.

Apucând câteva, David începu să le frunzărească. Era greu să-ţi dai seama ce conţineau, din cauza luminii foarte slabe. Ca şi în maşina lui David, becul interior al Porsche-ului fusese stins.

Multe hârtii erau facturi. O alta era scrisă într-o limbă care nu era engleza. Găsi o coală cu antet pe care era tipărit ceva şi o ridică, orientând-o în aşa fel încât să cadă în lumina

felinarului.

Era de la o agenţie imobiliară. Părea să fie un contract de închiriere a unui apartament. David citi adresa.

Un câine lătră şi o uşă fu trântită, aproape în acelaşi timp. Păru să se audă din direcţia clădirii de pe colţ. David îşi scoase repede capul afară din maşină şi scrută strada. Nimic.

Dădu drumul documentelor înapoi în geantă, închise capacul şi apăsă clapetele. Apoi împinse portiera silenţios, dar cu putere, folosindu-şi palma încă înfăşurată în cârpă.

După care se retrase, îndoit pe jumătate, spre maşina lui. Ajungând la locul şoferului, deschise portiera, dar nu intră. Răsuci o singură dată cheia în contact şi motorul încălzit porni imediat, făcând un zgomot abia audibil.

Lăsă portiera şoferului larg deschisă şi se îndreptă spre maşina din spatele lui. Își puse mâna acoperită cu cârpă pe aripa Mercedesului şi se lăsă cu putere pe ea. Maşina se clătină pe arcuri. Repetă gestul mai cu forţă şi de data aceasta alarma prinse viaţă, rupând tăcerea. Luminile maşinii începură să clipească.

David fugi spre maşina lui, sări în ea şi, cât de repede putu, o scoase din spaţiul în care era parcată. Apăsă pe claxon şi-l lăsă să sune în timp ce conducea repede în susul străzii.

Într-una dintre case se aprinse o lumină.

David conduse iute, cu claxonul apăsat, până ajunse la o buclă a străzii, la cincizeci de metri mai departe. Luând degetul de pe claxon, aprinse farurile şi încetini până la viteza legală.

Apoi se îndreptă spre casă. Se trezi conducând ca un maniac - extrem de prudent, într-un stil bătrânesc.

CAPITOLUL 10

SEARA URMĂTOARE
MARŢI, 15 APRILIE

De data aceasta Susan sosi devreme.

Era un restaurant cu delicatese şi Susan se plimba printre sticle, cutii şi lăzi, privind atent la tot ce-i stârnea interesul.

Taiorul bleumarin îi dădea un aspect de femeie de afaceri, fără să fie totuşi prea sever. Bluza de mătase de culoare roz-pal, pe care o purta pe dedesubt, era fără mâneci şi cu un decolteu adânc în formă de V, şi i-ar fi oferit o aparenţă mai feminină dacă mai târziu ar fi decis să-şi scoată jacheta.

Părul ei drept şi blond era lăsat pe spate şi, faţă de săptămâna trecută, căpătase uşoare onduleuri. Pielea avea strălucirea sănătoasă a cuiva care nu folosea cosmetice -- o impresie pe care îi luase ceva timp s-o creeze.

Susan ridică privirea exact când David intră în restaurant. Purta un costum gri-închis cu cămaşă şi cravată bleumarin. Părul lui şaten scurt era uşor dat cu gel şi David arăta proaspăt ras şi îmbăiat.

— Bună, salută Susan zâmbind.

— Bună... răspunse David, arăţi... Făcu o pauză ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva. ... foarte bine. Ce mai faci?

— Minunat. Privi în jur. E un loc foarte simpatic.

— Mâncarea e de obicei bună, deşi nu sunt chiar expert în restaurante. Nu iau masa prea des în oraş, zise David.

— Nici eu, dacă nu pui la socoteală brioşa de la Starbucks, zise Susan.

David îşi roti privirea prin restaurant.

— Hai să vedem dacă mi-au reţinut masa pe care am rezervat-o, zise el conspirativ, conducând-o.

În interiorul restaurantului ambianţa era plăcută, intimă. Lămpi fixate pe stâlpi în toată încăperea împrăştiau o lumină ca de lumânare. Peretele care dădea spre stradă era din sticlă, din podea până în tavan, cu vedere spre elegantele case de vizavi şi spre noaptea din spatele lor.

O chelneriţă îi aşează exact în mijlocul încăperii.

După o scurtă discuţie, căzură de acord să împartă o sticlă de Chablis. Apoi amândoi cercetară meniul câteva clipe.

Susan fu prima care aduse vorba despre treburi.

— Am vorbit cu domnul Hammond. Dar n-am avut impresia că intenţionează să facă mare lucru. Se pare că a dat telefon

celor responsabili cu paza şcolii şi le-a dat câteva sugestii. Am văzut acum un tip de vreo şaizeci de ani, într-o uniformă ca de poştaş, care stă lângă lift. Ce ar trebui să facă, dacă ingeniosul nostru geniu al răului s-ar întoarce, nu ştiu. Din fericire, noi ne aflăm în partea cea mai de jos a subsolului. Ar trebui să treacă pe lângă ghereta de la intrare şi apoi să-şi găsească drumul în jos vreo două etaje, înainte de a ajunge la Paznicul Senior, aşa că ar trebui să fim în siguranţă. Zâmbi ironic.

Un chelner aduse vinul, pe care David îl acceptă dând din cap fără să l mai guste. Paharele fură umplute şi el începu:

— Îmi pare rău că Hammond n-a fost prea săritor. Parcă ar fi fostul meu profesor de matematică reîncarnat. Ori e nefericit, ori furios, în funcţie de ce fel de zi are. Aproape că ne-am certat când m-am dus să-l văd ieri. Clientul meu a tras nişte sfori şi a făcut cel mai rău lucru posibil în ochii lui Hammond: l-a pus în situaţia de a fi nevoit să dea ajutor. Am putut să văd că îi provoca o suferinţă reală. Totuşi, trebuie să spun că probabil e un copoi destul de bun, dincolo de firea lui.

Îşi gustară vinul.

— M-am gândit la teoria mea cum că tipul ar fi drogat, zise Susan, dar chiar atunci chelnerul se înapoie pentru a le lua comanda.

Susan alese supă, apoi peşte, iar David optă pentru *bruschetta,* urmată de o friptură.

— În legătură cu drogatul, o îndemnă David, când chelnerul plecă.

— Da. Nu mi mai place ideea, reluă ea.

— De ce? întrebă David.

Îşi îngustă ochii privindu-l.

— Cred că ştii deja, zise ea suspicioasă.

David sugeră:

— Pentru că e prea organizat, disciplinat şi plănuieşte totul cu meticulozitate. Nu pare un tip care-şi injectează droguri şi care a pierdut contactul cu realitatea. Şi în plus, din punct de vedere fizic, e cel mai uluitor gimnast pe care l-am văzut vreodată.

— L-ai văzut? întrebă Susan surprinsă.

— Am... Pentru un moment David păru să dea înapoi, dar n-o făcu. Fâstâcit, trase aer în piept şi admise: Da, l-am văzut azi-noapte.

Susan, care devenise mai caldă pe măsură ce stătuseră de vorbă, se răci brusc.

— Ce ai făcut? întrebă ea, scrutându-l.

— A fost o coincidenţă. Am trecut cu maşina pe lângă adresa unde Hammond crede că locuieşte tipul. Moşu' postase afară doi oameni care-l aşteptau. M-am gândit să trec doar pe acolo; nu ştiu de ce.

— Şi l-ai văzut? Era acolo? întrebă ea, fără să se arate prea impresionată.

— Ei bine, cineva era. Maşina se potrivea cu cea pe care o caută Hammond. L-am văzut furişându-se în grădina casei. Poliţiştii din faţă nu păreau prea descurcăreţi, aşa că am făcut puţină gălăgie şi am declanşat alarma unei maşini. Dacă au venit să vadă ce e cu zgomotul, probabil că i-au văzut Porsche-ul. Dacă nu... ce altceva aş fi putut să fac? N-am putut să merg să le bat în geam. Măcar au avut o ocazie să-l prindă, zise el oarecum defensiv.

— Pentru Dumnezeu, de ce ai... începu Susan neîncrezătoare.

Apoi o expresie furioasă de înţelegere i se aşternu pe figură şi degetul ei arătă spre David.

— Clientul tău nu te-a rugat să cercetezi tu jaful, nu-i aşa? Îţi pui în practică fanteziile tale macho, zise ea acuzator. Ridicase vocea.

— Hei, calmează-te, răspunse el aproape şoptit. Acţionez conform dorinţelor exprese ale clientului nostru şi cu aprobarea companiei mele. Dacă n-ar fi fost cea mai incredibilă coincidenţă, pungaşul nostru ar fi avut norocul să-şi strângă lucrurile, poliţia n-ar fi observat nimic, iar seara mea s-ar fi terminat doar cu o privire rapidă pe dinafara casei, nimic mai mult. Ce am făcut atât de rău? întrebă el.

— Nimic pe care Rambo să-l fi considerat exagerat, zise ea puţin mai calmă, dar nu glumea decât pe jumătate.

— S-ar putea să greşesc, dar am impresia că nici tu nu faci întotdeauna chiar ce ţi se spune. Când bătrâna doamnă a fost atacată, te-ai dus sus neînarmată, nu-i aşa?

— Ţineam un vătrai în mână, răspunse Susan liniştită. David râse fără veselie şi dădu din cap. Ea continuă încet, dar cu o voce la fel de intensă: Încercam să ajut pe cineva despre care credeam că a dat de belea. Nu-mi băgăm nasul în investigaţiile poliţiei doar pentru că nu era nimic de văzut la televizor.

Amândoi se inflamaseră puţin. David arăta ca şi cum era gata să dea un răspuns iritat, când un chelner radios întrebă cu un accent mediteranean autentic:

— Cine serveşte *bruschetta?*

Ultimul cuvânt fu pronunţat cu un gest larg.

— Mulţumesc, spuse David.

Un minut mai târziu fu servită supa lui Susan.

Pentru un moment niciunul nu se atinse de mâncare, apoi amândoi simultan întinseră mâna după vin.

David inspiră adânc, după care continuă:

— Ai dreptate -- n-a fost treaba mea, dar din cine ştie ce motiv am făcut-o. Apoi vorbi în continuare, înainte ca ea să poată face vreun comentariu: Ţi-am spus că poliţia a crezut că în spargere au fost implicaţi doar doi oameni? Şi aşa ar fi rămas, dacă eu n-aş fi scotocit prin împrejurimi şi n-aş fi dovedit că de fapt au fost trei. Am greşit; sunt un tip rău, ce să fac? Dar toată lumea a beneficiat de pe urma probelor pe care le-am găsit eu. Altfel n-am fi ştiut nimic nici despre Porsche şi nici despre casa din Notting Hill. N-am fi avut nimic. Iar aseară tipul ar fi venit şi ar fi plecat -- şi-ar fi luat lucrurile şi s-ar fi evaporat fără urmă. Dar iarăşi, pentru că am încălcat regulile şi mi-am băgat nasul unde nu trebuie, am o idee destul de clară încotro se va îndrepta în continuare. Vocea lui era egală, dar uşor nerăbdătoare, ceea ce sugera că dorea foarte mult ca Susan să-l înţeleagă. Şi nu o spun din spirit de contrazicere, dar nu e treaba ta să mă cerţi pentru asta, nu-i aşa? Însă şi tu te-ai implicat, pui totul la inimă.

Susan nu răspunse, dar părea mai potolită. Începură să mănânce.

După câteva secunde, un licăr reapăru în ochii lui Susan.

— Deci ştii unde se va duce, Sherlock? întrebă ea.

— Credeam că sunt Rambo, îi aminti el.

— Juriul încă deliberează. Făcu o pauză, apoi adăugă: Regret dacă m-am dat mare şi tare în faţa ta. Ai dreptate, nu e treaba mea să te cert.

David zâmbi uşurat, umerii i se relaxară.

— Dacă îţi displace să-ţi ceri scuze tot atât de mult cât îmi displace mie să cer aprobarea altcuiva, atunci suntem chit.

— Prin urmare, vrei să-mi spui că e cazul să mă retrag din afacere chiar acum? întrebă ea ca să-l tachineze.

— Tu nu meriţi aşa ceva, dar asta e ceea ce fac de obicei. Nu sunt bun să lucrez în echipă. Deci, vrei să ştii ce am aflat?

— N-am de gând să te implor, răspunse ea, prefacându-se supărată.

— OK. În timp ce se afla în casă, m-am uitat în maşina

tipului, începu David.

Susan căscă ochii. David ridică mâna.

— Nu mă condamna, până ce nu-mi afli toate secretele; curiozitatea ta n-are să te ierte niciodată. Sorbi o gură de vin pentru a-şi umezi buzele. Şi-a lăsat maşina descuiată şi am găsit acolo o servietă plină cu hârtii. Una dintre ele era un contract de închiriere a unui apartament aproape de centru.

Susan arăta dezorientată.

— Maestrul nostru nu-şi poate aminti să-şi încuie maşina?

— Cred că s-a gândit la asta. Bănuiesc că are unul dintre acele sisteme de alarmă enervante, care fac un „bip bip" ca să te anunţe că s-au armat. Când dai nouăzeci de miare pe o maşină, vrei ca toată lumea să-şi întoarcă privirea când cobori din ea. E unul dintre multele motive pentru care maşinile sport rare sunt foarte nepotrivite pentru a fugi cu ele, zise David.

— Deci ai găsit o adresă? întrebă Susan.

— Da, chiar la sud de Great Eastern Road, mai jos de Old Street, spuse David.

— Ce ai de gând să faci cu ea? Cu adresa? întrebă Susan.

Era clar o întrebare ce sugera răspunsul. Nu-l mai luase la trei păzeşte, dar nici nu-l lăsase de tot.

— Depinde dacă a fost prins aseară sau nu. Dacă avem noroc, totul ar putea fi deja sfârşit. Ar putea să fie deja în spatele gratiilor, adăugă David.

— Nu pari prea convins, zise Susan.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tip. A sărit peste un zid care cred că avea aproape trei metri înălţime. N-am văzut niciodată ceva asemănător şi am văzut destul de multe lucruri uimitoare în viaţa mea, afirmă David.

— Poate e un fel de guru în arte marţiale, sugeră Susan.

— Crede-mă. Cunosc câţiva oameni care corespund acestei definiţii şi niciunul dintre ei nu poate face ce a făcut el.

— Serios? Ai un cerc interesant de prieteni, zise Susan ridicând o sprânceană.

David înălţă din umeri.

Susan se întinse şi-l prinse de braţ, ţinându-l de încheietura mâinii prin haină. El nu se opuse. Ea îi întoarse mâna şi îi inspectă încheieturile degetelor. Primele două erau îngroşate, acoperite de bătături lucioase, parcă date cu ceară.

— Probabil că te antrenezi intensiv, dacă ai asemenea articulaţii, zise ea dându-i drumul.

El ridică din nou din umeri.

— Alţi oameni dezleagă cuvinte încrucişate. Privi mâinile lui Susan. Tu ce faci pentru a te menţine în formă? întrebă el.

— Ghici, zise ea, întorcându-şi mâinile cu palmele în sus. Dosul palmelor era neted, doar pielea de pe palmă părea mai elastică.

— Vâsleşti? întrebă David.

— Nu, răspunse ea şi se opri.

Chelnerul se întorsese pentru a le lua farfuriile goale şi a le turna vin în pahare. După ce termină de turnat în paharul lui David, sticla se goli.

— Deci, cine poate sări un zid ca acela? întrebă Susan.

— Bună întrebare. Şi mai e şi felul enigmatic în care a scăpat de la locul spargerii. E o înălţime de aproximativ zece metri până jos, până la şinele de cale ferată. După care s-a căţărat pe zidul orb de peste drum. Cineva din grupul lui Hammond a sugerat că ar fi un săritor cu prăjina. Poate părea stupid, dar în loc de prăjină imaginează-ţi că ai o scară. Poţi să te urci pe ea şi apoi să o împingi să cadă.

— Ca Buster Keaton? Deci tipul e un atlet complet care şi-a folosit abilităţile de săritor cu prăjina şi săritor în înălţime pentru a executa nişte jafuri curajoase. Te rog! comentă Susan.

— Ce? Atleţii profesionişti nu devin niciodată răi? Ce spui de O.J.[8]? întrebă David. Susan râse, iar el continuă: Nu ştiu, dar cumva a făcut-o. Tipul dă dovadă de o formă extraordinară pentru cineva despre care credem că e bolnav în ultima fază.

Sosiră felurile principale comandate.

— A, ce bun e! zise Susan după prima îmbucătură.

— Ai mai aflat ceva despre Markerul Medicinal?

— O mulţime de lucruri, răspunse ea, dar nimic care să ne ajute să-l recuperăm. N-am idee unde ar putea cineva să meargă să vândă un obiect ca ăsta şi sunt din ce în ce mai puţin convinsă că hoţul ar intenţiona să-l vândă. Dacă voia doar ceva bani, există o mulţime de obiecte mai bune de furat -- bani lichizi, în primul rând. Ai spus că exista un seif plin de bani pe care ar fi putut să-l golească.

— Ei bine, poate că plănuise să-i ia şi pe aceştia, dar n-a mai avut timp. Atâta că Hammond a spus că seiful principal era de fapt deschis când au sosit ei. Deci, se poate presupune că a

---

[8] **Oriental James Simpson, faimos jucător de fotbal american, acuzat în 1994 că şi-ar fi ucis fosta soţie şi pe prietenul ei. (n.red.)**

renunţat la bani în favoarea Markerului Medicinal.

— Desigur, s-ar putea ca acesta să valoreze mult mai mult decât banii, comentă Susan. Am aflat ceva ce ar putea să aibă legătură cu Markerul, ceva ce s-a petrecut în timpul domniei împăratului Shi Huangdi. Acesta a oferit un premiu oricui i l-ar aduce. Poate nu e relevant, totuşi acest obiect s-ar putea să aparţină culturii chineze din secolul al treilea î.Hr.

— Huangdi? întrebă David.

— Primul împărat al întregii Chine. Dinastia Qin. Cel care a ridicat Zidul, răspunse Susan.

— Aşa că acest obiect ar fi ca o bijuterie a coroanei. Extrem de preţios, zise David.

— Dacă e acelaşi obiect. Dar cum ar putea cineva să dovedească lucrul ăsta? Nu poţi data metalul şi nu există reprezentări ale lui, după câte am putut să aflu. Documentul Huangdi menţionează că e vorba de o bijuterie făcută dintr-un metal mai preţios decât aurul, care conferă nemurire. Am dat de el pentru că cercetam tot ce se referea la bijuterii cu puteri extraordinare de vindecare. Dar ideea că obiectul nostru are capacităţi vindecătoare apare într-un document găsit în podul cuiva din Brentford. Nu există nimic care să lege bijuteria furată de povestea lui Huangdi, cu excepţia pasajului aceluia despre care ţi-am vorbit, zise Susan.

— Deci n-ar putea fi vândut? întrebă David.

— E un filigran de platină superb, aşa că sigur valorează nişte mii de lire, şi probabil se poate dovedi că platina provine din China. Dar, una peste alta, nu cred că ai putea să demonstrezi vreodată că e vorba de piesa din documentul Huangdi. Aşa că eu cred că tot mai bun ar fi un sac plin de bani, mai zise Susan.

— Numai dacă nu e corectă teoria ta despre SIDA, zise David.

— Dar tu nu crezi în ea.

— N-aş spune asta. Cred doar că ar putea să fie şi alte câteva explicaţii pentru ceea ce ai văzut. Încep să cred că tipul ăsta e un fel de personaj din Forţele Speciale -- poate cineva rămas din timpul Războiului Rece --, antrenat să facă treburi murdare pentru guvern şi care acum nu mai are de lucru. Ştim că se pricepe să pună lucrurile la cale, dar e şi un bun executant. Poate că a fost spion? Şi în mod sigur duce o viaţă aspră; poate ceea ce ai văzut tu sunt arsuri sau răni. Sau poate că are într-adevăr SIDA şi legendele despre Marker sunt doar

o coincidenţă. Dacă ar fi crezut că legendele nu sunt adevărate, ar fi plecat mai degrabă cu banii. Deci, probabil că el crede în ele. Totuşi, în acest caz nu pot să pun de acord isprăvile de agent secret de care ştim că e capabil cu ideea că tipul crede în poveşti. David se scutură şi adăugă: Mituri şi legende, vreau să spun. Scuză-mă.

Susan dădu din mână într-un gest de „nu-ţi face probleme”.

— Nici eu nu pot. Nu e vorba de superstiţii -- gen evitarea numărului treisprezece sau aşa ceva --, tipul ar trebui să fie realmente preocupat de ştiinţele oculte. Singurul lucru la care pot să mă mai gândesc este că a comis un jaf comandat. Dacă altcineva a ştiut că acest client al tău are obiectul şi l-a angajat pe tipul nostru să-l fure, atunci problema autenticităţii nu s-ar mai pune.

David păru interesat.

— Să ştii că ai perfectă dreptate. Dacă vrei să furi ceva, agentul nostru secret e exact genul de persoană pe care ar trebui să o angajezi. Observând privirea ei nesigură, David adăugă: Ideea asta se potriveşte cu faptele mai bine decât orice altceva la care ne-am gândit. Ce mi-a scăpat?

— Numai un lucru, răspunse ea. Să zicem că e un mercenar şi fură Markerul pentru vreun colecţionar; de ce a venit atunci şi după colecţia de documente? Astea nu au valoare pentru nimeni în afară de oamenii de ştiinţă. Aproape toate sunt copii recente ale unor lucrări mai vechi. Cea pe care ai văzut-o deunăzi e scrisă cu pix. E deci lipsită de valoare, cu excepţia informaţiilor pe care le conţine.

— Ei bine, poate că tipul caută aceste informaţii. Ce spune exact documentul? întrebă David.

— Vorbeşte puţin despre biografia unui călugăr nebun care l-a întocmit, dar în esenţă este exact ca pentru un mixer sau o combină muzicală, zise ea.

David arăta uluit şi întrebă:

— Adică?

— Instrucţiuni de folosire, răspunse ea. S-a întors după instrucţiuni. Oricum ai lua-o, fie mercenarul, fie şeful lui crede în legendă.

Rămaseră amândoi tăcuţi, reflectând la cele discutate, când un chelner îi întrebă:

— Totul e în regulă?

— Mulţumim foarte mult, răspunse David. Crezi că ai putea să-mi aduci un pahar din vinul roşu al casei? Îi aruncă o privire

lui Susan.

— Da, şi pentru mine din cel alb. Mulţumesc, zise ea, apoi, întorcându-se spre David, continuă: De fapt, nu mi-ai răspuns la întrebarea despre adresa pe care ai găsit-o. Ce se întâmplă dacă mercenarul nostru nu e arestat? Tu ai informaţiile de care are nevoie poliţia, iar timpul trece.

Din nou, David păru că nu se simte tocmai în largul lui.

— În niciun caz nu-i pot spune asta direct lui Hammond. A fost destul de iritat de toată povestea cu cel de al treilea hoţ. S-ar crede că le-am îngreunat investigaţiile în loc să le fiu de vreun ajutor.

Susan zise răbdătoare:

— Pare să aibă şi el dreptatea lui. Îţi dai seama, nu-i aşa?

— E vechea dilemă a celui care se hotărăşte să acţioneze singur. Când autorităţile dau greş, ce-ar trebui să faci? Să ridici din umeri şi să spui „asta e" ori să te apuci să le dai o mână de ajutor?

— Eşti sigur că le-ai oferit ocazia de a greşi, înainte de a te băga tu? întrebă Susan.

— În mod cert am făcut asta cu maşina în care a fugit cel de al treilea hoţ. N-aveau de gând să cerceteze parcarea de vizavi în noaptea aceea. Până a doua zi, locul ar fi fost invadat de sute de vehicule.

Susan ridică din umeri.

— OK. Putem să avem păreri diferite despre cât de mult ţi se ridică ţie nivelul adrenalinei, dar cred că ne este clar amândurora că nu e treaba mea să-ţi dau peste degete. Însă mi se pare că ai putea să dai realmente de o groază de necazuri, chiar de pericole, dacă vei continua să acţionezi de unul singur. Îți spun asta prietenește.

David, care până atunci privise în farfurie, ridică ochii spre ea. Evitându-i privirea, ea adăugă:

— ... sau oricum, ca angajat al tău.

— A, bine, în acest caz... zise el râzând.

Susan reluă:

— Ascultă, n-ai putea să le telefonezi şi să le dai adresa, să zicem, ca un informator anonim?

David nu părea convins.

— Nu ştiu. Nu vreau ca poliţia să stea prea mult să-şi bată capul cine poate fi informatorul. Înainte să-ţi dai seama, vor scoate o teorie că în spatele întregii acţiuni se află doi tipi. Pe de altă parte, n-aş fi surprins dacă Hammond ar ignora

complet pontul furnizat de un anonim.

Susan îşi atinse buzele cu un deget, gânditoare.

— Ei bine, ai mai făcut chestia asta şi înainte. De ce nu le spui că e vorba de un informator de-al tău? Sună-l pe Hammond şi spune-i că nu poţi să-i explici de unde ai informaţia, dar crezi că ar trebui verificată.

David se gândi la cele spuse de Susan.

— Îmi place mai mult ideea asta. Hammond nu va fi deloc încântat, dar şi-ar risca meseria dacă ar ignora informaţia.

— Bravo, zise Susan. Dar fă-o repede, OK? Poliţia are nevoie de adresa asta.

— Asta îmi aminteşte că trebuie să-i dau un telefon mamei, spuse David, sarcastic.

Susan se strâmbă.

— Nu începe să mă confunzi cu mama ta, zise ea, scoțându-şi jacheta.

Când se întoarse pentru a o pune pe speteaza scaunului, marginea strâmtă a bluzei i se ridică, descoperindu-i talia subţire. Ochii lui David se plimbară o clipă peste ea.

— Nu cred că e niciun risc, zise el.

Sosi chelnerul cu paharele cu vin.

Cu un gest impulsiv, David îşi luă paharul şi-l ridică, toastând:

— Pentru mica noastră echipă!

— Pentru Rambo şi mama lui, zise Susan ciocnind.

Pentru o vreme, problemele de serviciu fură lăsate de-o parte şi conversaţia se îndreptă spre viaţa lor personală. Susan îi povesti puţin despre munca ei, iar David o imită, explicându-i câte ceva despre ceea ce făcea el. Amândoi o făcură pe un ton autoironic şi autodepreciativ.

În loc de desert, optară pentru cafea cu whisky şi frişcă.

David sorbi de câteva ori, mânjindu-se de frişcă pe nas. Amândoi izbucniră în râs şi el îşi şterse nasul cu şervetul.

— Ştii că nu e deloc nostim, zise el. Ne-am îmbătat.

— Eu, s-ar putea, dar tu eşti de două ori mai voluminos ca mine. Ţi-ar trebui mai mult de trei pahare de vin ca să te îmbeţi.

El ridică patru degete, se încruntă şi apoi îndoi unul din ele.

— Trei şi jumătate, şi au fost foarte mari. Apoi întrebă: Ai făcut vreodată vreunul dintre chestionarele acelea din reviste, care-ţi calculează cât alcool bei pe săptămână?

— S-ar putea, răspunse ea jucăuşă.

— În ce mă priveşte e uşor: de două ori pe săptămână -- o halbă cu prietenul meu Banjo. Nu ţin la băutură. Şi mă antrenez intens. Crede-mă, nu te sfătuiesc să te prezinţi vreodată mahmură la o şedinţă de antrenament -- e o adevărată tortură.

— Ştiu, răspunse Susan, ridicând palmele ei înăsprite, pentru a-i aminti că şi ea se antrena.

— Trasul clopotelor, zise el hotărât.

— Nu, nu, zise ea, dând din deget a negare. Apoi adăugă: Nu, părinţii mei sunt nişte metodişti foarte stricţi. Mersul la biserică s-a mai rărit, dar atitudinea faţă de beţivăneală nu s-a schimbat.

— Mai puţin în seara asta, sublinie David.

Ea păru încurcată.

— Da, nu ştiu ce s-a întâmplat aici. Dar nu va fi trecut în dosarul meu personal, nu-i aşa? rosti ea cu gravitate.

— Nu fi caraghioasă! Totuşi s-ar putea să trebuiască să-i sun pe părinţii tăi, zise el.

Apoi, în timp ce-şi beau cafelele, vorbiră puţin despre Londra. Seara părea să se apropie treptat de sfârşit, aşa că, atunci când paharele se goliră, David ceru nota.

— Hai să mai vorbim peste vreo două zile. Până atunci ar trebui să mă trezesc, zise David.

— OK. Să-mi spui ce faci cu Hammond, te rog. Şi sună-mă dacă se dovedeşte că omul nostru a ajuns la închisoare.

Susan notă numărul ei de mobil pe nota de plată.

— Adu-mi aminte să-l trec în agendă, înainte de a da nota la contabilitate, zise el.

Ea râse.

— Ştii, a fost cea mai simpatică întâlnire de afaceri pe care am avut-o vreodată.

— Aşa e, nici n-ai fi zis că de fapt am făcut treabă, nu-i aşa? fu de acord David.

Se ridicară. Susan îşi puse din nou jacheta şi apoi ieşiră din restaurant. Era o noapte nu prea rece şi merseră pe stradă cam o sută de metri, aproape fără să schimbe o vorbă, până când David văzu un taxi. Îi făcu semn şi i se adresă lui Susan:

— Cere-i chitanţă.

Taxiul se opri lângă ei. Susan îi dădu şoferului adresa şi apoi deschise portiera din spate. Înainte de a urca, se întoarse spre David şi spuse:

— A fost o seară cu adevărat plăcută.

— Şi pentru mine, răspunse el, şi, pentru o clipă, amândoi se simţiră stânjeniţi. Nu părea potrivit să-şi strângă mâinile, dar nu era clar ce-ar trebui să facă.

— Ai grijă cum ajungi acasă! spuse David, cu mâinile atârnându-i ţepene de-a lungul trupului.

Susan dădu din cap zâmbind şi urcă în taxi, iar el trânti portiera în urma ei şi o privi cum se depărtează.

CAPITOLUL 11

ZIUA URMĂTOARE
MIERCURI, 16 APRILIE

David se afla din nou în biroul inspectorului Hammond. De data aceasta poliţistul fusese destul de politicos, dar vorbise la telefon mai mult de jumătate din cele zece minute de când David stătea acolo, aşa că avusese prea puţin timp pentru ostilităţi.

Pentru Hammond, cea mai mare parte a convorbirii telefonice constase în scurte mormăieli. În final, zise:

— Am să te ţin la curent. Trebuie să mă opresc. Apoi puse telefonul jos. Se întoarse să-l privească pe David, care şedea de partea cealaltă a biroului. Deci ai auzit ce s-a întâmplat cu filajul nostru? i se adresă el, adăugând printre dinţi un torent de înjurături.

— Nu, n-am auzit, răspunse David.

Faţa lui Hammond se schimonosi într-un zâmbet lipsit de veselie, după care se relaxă.

— Cel de al treilea tip i-a bătut de i-a nenorocit pe cei doi ofiţeri, apoi a dispărut. Se pare că se întorsese acasă să-şi ia câteva lucruri. Ofiţerii au năvălit peste el când s-a întors la maşină. L-au ameninţat cu armele, dar, când au încercat să-i pună cătuşele, i-a luat la bătaie. Nu ştiu cum – dar, crede-mă, am să aflu cu *exact* ce s-a-ntâmplat –, a reuşit să-i dezarmeze şi apoi i-a burduşit bine. Am o listă pe undeva – le-a rupt aia, le-a perforat ailaltă. N-o să moară, dar o vreme nu vor câştiga niciun concurs de frumuseţe. I-a făcut harcea-parcea. Hammond, care, în timp ce vorbea, se uitase prin hârtii, ridică ochii şi prinse privirea lui David. Eşti mulţumit?

Muşchii obrazului lui David se încordară puţin.

— Regret foarte mult să aud asta – vreau să spun, faptul că oamenii tăi au fost răniţi. David făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Am aflat ceva despre care cred că trebuie să ştii. Pe de altă parte, s-ar putea să consideri asta drept un amestec din partea mea.

— Ce ai mai făcut, Braun? mârâi Hammond ameninţător.

— Eu? Nimic. Dar, după cum ştii, de-a lungul anilor compania mea a recuperat sute de obiecte furate; în felul acesta şi-a făcut o mulţime de relaţii. Unul dintre oamenii noştri de contact ne-a transmis câteva informaţii, zise David.

Mâinile lui Hammond începură să se agite.

— Haide, dă-i drumul, zise el agresiv.

David se aplecă înainte şi vorbi blând:

— Calmează-te, Hammond, ai început să-mi provoci dureri de cap.

— Dacă mă întărâţi... zise Hammond, vocea devenindu-i stridentă. Însă nu termină propoziţia.

David nu mai rosti nimic câteva secunde, respira doar regulat. Hammond îl privea fix. Apoi, David scoase o bucată de hârtie din buzunar, o aşternu pe masă şi zise:

— Un Porsche Turbo negru, cu acest număr, bătu el cu degetul peste foaia de hârtie, a stat mult timp parcat în faţa acestei adrese, bătu puţin mai jos pe aceeaşi foaie, iar informatorului nostru i s-a părut suspect.

— Ai lăsat să transpire amănuntele în legătură cu maşina pe care o căutăm? întrebă Hammond, încă bătăios.

— Nu-mi place cuvântul „să transpire". Oamenii tăi au dat sute de telefoane, recomandându-se drept ofiţeri de poliţie de fiecare dată; eu am rugat doar pe câţiva dintre oamenii noştri de contact, foarte discreţi, să ţină ochii deschişi. Nu e acelaşi lucru, sublinie David, fără a ridica vocea.

— Şi cu ce vrei să fac cu informaţia asta? întrebă Hammond.

— Dacă numărul maşinii e cel corect, aş vrea să-l arestezi pe proprietar şi să-l bagi la închisoare. Dacă nu, acceptă, te rog, scuzele mele, pentru că ţi-am răpit din timp, zise David.

Hammond trase hârtia spre el şi o răsuci în aşa fel încât să o poată citi. Începu să dea din cap. Apoi îşi scoase în afară buza de jos. Continuă să clatine uşor din cap şi spuse pe ton uniform:

— Lasă-mi mie asta. Cum David nu răspunse, Hammond îl întrebă cu acelaşi glas monoton: Altceva?

David dădu negativ din cap şi se sculă.

— La revedere, zise el, dar Hammond nu dădu niciun semn că îl auzise.

Printr-un proces necunoscut, mirosul de bere răsuflată se amestecase cu cel de fum de ţigară şi pătrunsese în pereţii cârciumii, devenind mirosul ei caracteristic, un iz uşor înţepător, intim, pe care clienţii îl găseau instinctiv la fel de familiar ca pe cel al casei în care se născuseră.

Respirând acest aer de bodegă, la o masă aflată la mică distanţă de bar, Banjo îi dădea lui David ceea ce el numise „scurte informaţii de presă". David nu se uita aproape deloc la

televizor, aşa că Banjo considera de datoria lui să-i facă un sumar obiectiv a ceea ce pierduse.

— Deci, ce au aceşti oameni aşa deosebit? întrebă David nedumerit.

— Nimic. Sunt nişte trântori plângăreţi şi fără minte, răspunse Banjo.

— Credeam că sunt celebrităţi, zise David fără să înţeleagă.

— A fost o emisiune făcută cu celebrităţi şi alta despre jungla numită „Arătaţi-mă iar la televizor, am fost cândva o celebritate". Şi desigur, după aceea toţi redevin celebrităţi, doar pentru că toată naţiunea i-a văzut la televizor scobindu-se în nas şi pierzând vremea plictisiţi săptămâni întregi, zise Banjo.

— Deci despre asta se discută de obicei la birou -- despre câţiva oameni obişnuiţi care nu fac mai nimic şi nu se duc niciodată nicăieri? întrebă David.

— Exact, zise Banjo radios. E ca şi cum ai privi maimuţele de la grădina zoologică.

— Şi de ce tipii ăia se oferă să fie filmaţi? mai întrebă David.

— Ei bine, există şi un premiu, dar cred că cei mai mulţi parte dintre ei o fac deoarece e un mod de a înceta să mai fie, pentru scurt timp, un nimeni găunos şi lipsit de orice talent...

— Şi de a deveni un cineva găunos şi lipsit de talent, interveni David.

— Şi e mult mai uşor decât să faci ceva cu viaţa ta, termină Banjo.

— Prin urmare tu nu faci parte dintre admiratorii lor. În mod cert, pare că-ţi stau în gât, zise David.

— N-aş avea nimic împotriva niciunuia dintre ei dacă i-aş întâlni pe stradă. Seamănă într-un fel cu poştaşul meu -- e un tip destul de simpatic, în general foarte bine dispus. Îmi aduce poşta, ceea ce e drăguţ. Dar m-ar călca îngrozitor pe nervi dacă s-ar apuca să şi facă propria emisiune. Sau imaginează-ţi că mă duc la Muzeul Tate şi tot ce au expus sunt desenele în creion ale câinelui Pokey făcute de nepoata mea Siobhan. Faptul că îndrepţi camera spre cineva nu-l face mai interesant sau mai deosebit. Ca să crezi că naţiunea doreşte să te vadă luându-ţi micul dejun sau şezând pe sofa îţi trebuie un ego de mărimea unui bizon. Cineva care crede că simplul fapt al existenţei sale constituie o distracţie de mâna întâi pentru alţii nu poate decât să-mi displacă.

David comentă:

— Ai grijă cu elocinţa ta, Banjo. Cineva din clubul păcălicilor ăstora ar putea să fie pe-aici şi să te audă vorbind aşa. Mai bine spune-mi o glumă proastă în compensaţie.

— Doamne iartă-mă, prietene, eşti aşa un snob! zise Banjo cu un dispreţ nepăsător.

David interveni:

— N-am vrut să par un snob. Dar nu asta am în minte când te tachinez. Doar că mi se pare nostim faptul că eşti super-educat. Credeam că oamenii de felul ăsta au dispărut odată cu regina Victoria. Adevărul e însă că probabil ai fi mai fericit dacă n-ai şti aşa de multe. Dacă nu te-ai fi mutat din Bromley[9], ai fi avut aceeaşi mentalitate ca toţi ceilalţi din lumea în care ai crescut. Şi n-ai fi văzut nimic rău în ea. Mă gândesc doar că e o ironie a vieţii faptul că un factor social atât de benefic precum educaţia poate fi o problemă atât de mare pentru cineva.

Banjo păru să fi rămas fără cuvinte. Uitându-te la el, era dificil să spui dacă fusese ofensat, dar în mod clar fusese dat peste cap.

David se îngrijoră şi continuă:

— Am vrut să spun nostim într-un mod interesant, nu nostim în sensul de prostesc. Nu îmi bat joc de tine, spun doar că mi se pare că uneori te simţi niţel ca un trădător faţă de gaşca ta de acasă. Chiar dacă n-ai vrut asta, i-ai depăşit. Dar toată lumea o face. Trebuie să te hotărăşti în ce lume îţi place să trăieşti. Şi nu e uşor. Cea mai mare crimă într-un grup ca acesta este să crezi că eşti mai bun decât ei, dar e greu să nu te simţi aşa când vezi că au o mentalitate destul de îngustă în multe privinţe.

Banjo oftă zgomotos, ridică din sprâncene şi privi fix în profunzimea imaginară a halbei lui.

— Astea sunt chestii personale. Nu e o discuţie la o halbă de bere, comentă el, evitând privirea lui David.

Acesta continua să pară îngrijorat.

— Regret dacă ţi-am trântit toate astea în faţă, dar din când în când am voie să fiu înţelept şi perspicace. Apoi adăugă foarte blând: Nu e exclusiv treaba ta.

Banjo îi adresă un zâmbet posac şi începu să dea semne că-şi revine.

— Ai dreptate, să ştii. Pot să împart observaţii, dar nu pot să le accept de la alţii. De fapt, e vorba de ceea ce încerci să spui. Îmi place să pretind că iau lumea aşa cum e, dar îmi place şi să

---

[9] **Suburbie a Londrei (n.red.)**

mă dau mare prezicând soarta altora. Poate că acestea două nu se pot combina.

David dădu din cap încurajator.

— Asta spun şi eu. Eşti profund, dar încerci să n-o arăţi, pentru că de fapt eşti puţin stânjenit de asta. O foloseşti ca pe un truc aparent nevinovat. Îţi aminteşti discursul tău despre adaptare? Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult cred că ai dreptate -- dar cred că ţi se aplică şi ţie. Nu că te-aş desconsidera în vreun fel pentru că nu eşti perfect.

Banjo scoase un fel de sforăit ilar.

— Ticălos încrezut! Asta e tot, sau mai ai şi alte observaţii perspicace pentru a-l răsturna pe Banjo?

David răspunse:

— Nu ştiu care e soluţia problemei, dacă la asta te referi. Dacă reuşeşti să devii mai bun -- indiferent ce înseamnă asta poţi provoca o ruptură între tine şi oamenii din jurul tău, dacă nu... Bănuiesc că nici irosirea propriului potenţial nu te face să te simţi mai bine. Uită-te la mine şi la părinţii mei -- acum nu mai am nimic în comun cu ei. Trăim în lumi diferite. Credeam că vor fi mândri de mine dacă voi obţine o diplomă şi toate celelalte, dar tot ce am reuşit a fost să devin un mister pentru ei, iar mie ei să mi se pară puţin mai neînsemnaţi.

Banjo interveni:

— Şi crezi că sufăr şi eu, într-o măsură, de aceeaşi boală?

David dădu din cap. Banjo recunoscu:

— Cred că ai dreptate, amice. Şi deci ce părere ai, trebuie să-mi ţin gura când sunt cu ai mei sau trebuie să le arăt ce bătrân înţelept am devenit? E o alternativă jalnică, nu-i aşa? Să le ascunzi prietenilor cine eşti de fapt sau să rişti să-i pierzi?

David ridică din umeri.

— Ei bine, eu am ales cea de a doua variantă. Acum spune-mi tu cum ţi se pare că merge.

— Pentru că tot suntem la momentul adevărului şi ne cercetăm sufletele, zise Banjo coborând vocea, uneori cred că eşti puţin cam singur şi poate chiar frustrat de soarta ta.

— S-ar putea să nu fii prea departe de adevăr, zise David, stingherit. Acum era rândul lui să-i evite privirea lui Banjo. Ştii că nu-mi place să discut despre asta, dar mă simt ca şi cum aş fi făcut o înţelegere -- nu mă întreba cu cine --, care însă nu s-a realizat. Această alegere de care vorbim: dacă să încerci să te tragi în sus pentru a-ţi atinge potenţialul sau să rămâi alături

de restul -- ei bine, am ştiut că voi avea un preţ de plătit dacă trag de mine. Ştiam că îmi asum nişte riscuri îndepărtându-mă de oameni, dar... nu ştiu, am crezut că voi fi răsplătit ceva mai mult, mai consistent.

— Cum anume? întrebă Banjo, fascinat.

— Pare destul de simplu, acum, că o spun cu glas tare, dar am crezut pur şi simplu că, dacă trag de mine, ştii tu, antrenându-mă, muncind din greu şi studiind, cândva voi avea parte de ceva mult mai bun şi mai măreţ decât dacă nu m-aş fi străduit.

— Munceşte şi răsplata se va ivi? întrebă Banjo. Ca un fel de comunism karmic. Fiecăruia după nevoi, de la fiecare după posibilităţi.

— Cred că da. Într-un fel, încă mai aştept să-mi încep viaţa -- cea reală, în care să se întâmple într-adevăr tot felul de lucruri deosebite. Presupun că undeva în sinea mea mi-am închipuit că destinul meu va fi cu atât mai impresionant, când în sfârşit se va materializa, cu cât devin mai valoros ca persoană. David ridică mâinile. Sună complet aiurea.

Figura lui Banjo exprima contrariul.

— Toată lumea crede în destin, David, toată lumea. Ascultă-le pe fetişcanele astea tinere cum vorbesc despre tipii lor şi se întreabă la nesfârşit: „Oare el e alesul?". Dacă viaţa ar fi ceva întâmplător, n-ar exista persoana potrivită, n-ar exista alegeri corecte. Nimeni n-ar putea să se întrebe: „Asta e ceea ce trebuie să fac, ăsta e lucrul potrivit?" deoarece o asemenea întrebare n-ar avea nicio semnificaţie. N-ar fi decât un şir de zile una după alta, la întâmplare. Chiar şi oamenii care nu cred în Dumnezeu, sau în superstiţii, sau în rai, sau în orice altceva, cred că există o legătură între ziua de azi, cea de mâine şi viitor. Toţi cred, cât de puţin, că au un destin.

David răspunse:

— Corect. Şi, ca să-ţi spun drept, mă simt puţin înşelat de destinul meu. Mă simt ca şi cum mi-am pus forţele la bătaie pentru ceva, mi-am respectat obligaţiile, dar nimic nu s-a întâmplat. Dumnezeule, par atât de ingrat!

— Nu cred că e vorba despre a fi sau nu ingrat, zise Banjo încruntându-se. Probabil că îţi e mult mai uşor aşa decât dacă s-ar fi împlinit destinul tău măreţ, dar rău. Până la urmă, hoţul e o provocare, nu? Să afli pentru ce eşti făcut? Ca atunci când te duci la război. O mulţime de inşi se întreabă cum i-ar face faţă. Nimeni nu-şi închipuie că e un picnic.

David răspunse:

— Nu mă faci să par deloc mai puţin stupid, dar cel puţin, formulând lucrurile în felul ăsta, văd că nu sunt singurul idiot care gândeşte aşa.

— Fiinţele umane sunt povestitori; nu putem să nu ne dorim ca vieţile noastre să fie o poveste frumoasă, zise Banjo. Poate chiar o legendă, adăugă el melodramatic.

— Ar trebui să vorbesc cu Susan despre asta. Ea e expertă în legende, comentă David.

— A, da. Femeia care a fost menţionată în treacăt drept doamna Milton. Cum e Susan? întrebă Banjo.

— Nu te ambala. E o fată interesantă, dar nu facem altceva decât să colaborăm, zise David.

— O, spune-mi o ghicitoare mai grea, prietene. Asta e prea uşoară. Şi mie îmi plac provocările, să ştii. Banjo închise ochii şi îşi duse degetele la tâmple, vorbind şovăielnic: Simt ceva. Primesc un mesaj de dincolo. Spune că... Spune... Vocea îi deveni tremurătoare şi murmură: Lui David îi place această fată!

David râse, iar Banjo continuă să joace teatru:

— Aşteaptă, mai e ceva. Apoi, cu aceeaşi voce, suspinând: David vrea s-o invite pe această fată să iasă împreună, dar e prea timid pentru a îndrăzni. Şi ce mai spun vocile? David...

Acesta îl întrerupse:

— Poate că acum e momentul să ţi arăt o figură pe care am învăţat-o la antrenament. Dacă o execut bine, pot să ţi rup gâtul fără să mă vadă cineva.

— Dar astfel ţi-ai pune în primejdie propria viaţă, prietene, zise Banjo arogant. Ca maestru în arta Dimac, cunosc întreaga gamă de figuri ale legendarului Conte Dante[10]: tehnici de paralizare, schilodire şi mutilare.

David simulă un accent cockney de om bătrân:

— În regulă, Banjo, glumeam numai. N-ai să răneşti tu pe omul care mai dă un rând, nu-i aşa?

— Aşa mai vii de acasă. Mă duc să mă uşurez; mă aştept ca la întoarcere să mă întâmpine o halbă de Old Nasty, dacă nu vrei să încasezi o palmă şovăitoare, zise Banjo, ridicând prudent o mână ce tremura, ca şi cum îi era şi lui frică de pu-

[10] **Personaj fictiv din romanele popularului scriitor Robert Rankin, maestru în arta marţială secretă Dimac. Inspirat de personalitatea reală a lui John Keehan, pseudonim Dante, adică „mîini experte” (jap.), un luptător american de arte marţiale care în anii 1960-1970, a creat un stil de luptă extrem de brutal şi de crud. (n.red.)**

terea ei. Apoi se îndreptă leneş spre toaletă, în timp ce David se întorcea spre bar.

Când Banjo reveni, o halbă plină cu cidru proaspăt îl aştepta. David avea şi el una.

Banjo întrebă:

— N-ai trecut pe tonicul din flori de soc? Ai devenit o maşină de băut, omule. Trei halbe? Şi ce va mai urma.

— Eu şi Susan am sfârşit prin a îngurgita o cantitate apreciabilă de vin noaptea trecută. Nimic nu-ţi face mai multă sete ca prea multă băutură. Privi spre paharul lui şi răsuflă adânc. De fapt, ai dreptate, nici măcar nu voiam asta, iar mâine va trebui să vorbesc din nou cu durul acela din Brigada de Intervenţie Rapidă. Mai bine să nu fiu mahmur.

— Aşa mai merge, zise Banjo, în timp ce David îşi dădea halba neatinsă deoparte. Pămpălăule, şopti el nu tocmai încet.

David comandă o cola.

— Atunci asta e disponibilă? întrebă Banjo, arătând spre berea lui David, care aprobă din cap.

Banjo se ridică, luă halba plină şi se îndreptă spre partea cealaltă a crâşmei. Acolo se afla un bătrân care stătea singur la o masă, cu mâinile încrucişate pe mânerul unui baston, al cărui vârf se afla între ghetele lui. Un ziar zăcea împăturit pe masă, cu un careu de cuvinte încrucişate parţial dezlegat. Omul era îmbrăcat cu un costum negru vechi, care într-un anume fel arăta tot atât de comod şi neprotocolar ca şi jeanşii zdrenţuiţi ai lui Banjo, şi cam la fel de scump.

David nu putu să audă schimbul de cuvinte, dar Banjo se înapoie fără halbă. Bătrânul ridică bărbia şi bătu cu mâna peste baston privind spre David, într-un gest de recunoaştere amicală.

Când Banjo se aşeză, David zise:

— Ascultă, vreau să te întreb ceva.

— Sunt numai urechi, răspunse Banjo.

— Bijuteria furată despre care ţi-am vorbit... începu David, iar Banjo dădu din cap. Ei bine, provine din China şi se pare că în vechime se credea că are puteri tămăduitoare. Ce este ciudat e că hoţul care a furat-o pare să creadă în aceste poveşti. Susan îşi închipuie că e pe moarte şi că vrea obiectul - Markerul, cum l-am numit noi - pentru a se vindeca.

— Sună într-adevăr straniu. Ce ai vrut să mă întrebi? zise Banjo.

— Mă întreb dacă e absolut imposibil, comentă David,

~~închizând un ochi şi privindu-l fix pe Banjo.~~

~~— Ce să fie absolut imposibil? întrebă Banjo, fără să continue însă.~~

~~— Cred că am spus destul de multe lucruri cretine în seara asta şi unul în plus nu mai contează. Mă întreb dacă e posibil ca cineva să creadă că va fi vindecat de o piesă de metal veche de două mii de ani.~~

~~— Vrei să spui, spre deosebire de a alege să fie vindecat de către o piesă de metal din secolul douăzeci, cum ar fi aparatul de radioterapie, zise Banjo.~~

~~David nu răspunse, ci îşi continuă raţionamentul:~~

~~— Îţi aminteşti ce ţi-am spus, că am un client care m-a speriat de moarte? Ei bine, tipul care a furat Markerul de la el nu e cu nimic mai bun. De fapt, având în vedere faptul că a ucis mai multe persoane, aş putea să spun că e chiar mai înfricoşător. Amândoi au ceva special. Parcă ar fi extraterestri, sau aşa ceva. Arată ca nişte fiinţe umane, dar e ceva în ei care îţi face părul măciucă, mai zise David, apoi privi fix şi gânditor la părul roşu, ţepos al lui Banjo.~~

~~Banjo strânse din buze, gânditor.~~

~~— Nu cred că te-am văzut vreodată speriat. Îţi aminteşti când am fost la aniversarea Rebeccăi Stevenson şi gaşca fratelui ei a vrut să ne stâlcească în bătaie? Îţi aduci aminte? Atunci ar fi trebuit să fii speriat, erau nişte namile.~~

~~David zâmbi.~~

~~— Asta e partea cea mai bună a antrenamentelor -- după ce ai fost bătut de câteva ori de către experţi, nu prea te mai impresionează nişte amatori care încearcă şi ei marea cu degetul.~~

~~Banjo dădu din cap.~~

~~— Ei bine, poate ar trebui să te gândeşti la asta atunci. Zici că tipul te-a speriat de moarte. Dacă nu ţi-a fost teamă că vei fi rănit, atunci de ce ţi-a fost frică? Rămaseră tăcuţi o clipă, apoi Banjo reluă: Mă gândesc la tratamentele astea ciudate. Bănuiesc că eu cred în vindecarea prin credinţă -- cel puţin într-o anumită măsură -- şi poate şi în terapia prin hipnoză. Şi cred că majoritatea oamenilor sunt gata să creadă în unele dintre remediile acelea chinezeşti, pe care ei le folosesc de mii de ani. Nu ştiu, poate că acest Marker e ceva asemănător cu acupunctura. Ai văzut imagini din acelea cu oameni cărora li se fac operaţii pe viu şi pe care singurul lucru care-i făcea să nu simtă nimic erau câteva ace?~~

— E adevărat, răspunse David. Sunt sigur că, dacă cineva ar fi putut demitiza acupunctura, ar fi făcut-o deja până acuma. Şi acupunctura e doar înfiptul unor mici bucăţi de metal în cineva!

— În locul potrivit, sublinie Banjo îndatoritor, reflectând. Nu spuneai tu că unul dintre sensei tăi a fost paralizat?

— Ba da, radiografiile erau agăţate pe pereţii clubului. A suferit o fractură de coloană. Am uitat despre care vertebră era vorba, dar n-a putut să-şi mişte picioarele timp de un an. Se presupune că e ceva incurabil, dar el s-a vindecat. Pretinde că datorită meditaţiei şi tehnicilor de respiraţie.

— Şi tu-l crezi? întrebă Banjo.

— Îl cam cred, răspunse David. E foarte greu să simulezi. Dacă avea de gând să-şi facă reclamă cu un fals, trebuia mai curând să afirme că i-a spart dinţii din faţă lui Bruce Lee sau că cel puţin a pus la pământ o bandă întreagă. Dacă vrei să cauţi o jumătate de duzină de oameni pe care să i mituieşti pentru a-ţi susţine povestea, trebuie să cauţi ceva mai macho şi mai practic, bănuiesc.

Banjo zise:

— Deci nu e atât de greu de înţeles cum omul tău poate să ajungă să creadă în miracole. Apoi privi o clipă chipul lui David şi-l întrebă: Vrei să spui că şi tu crezi?

David făcu o pauză şi se strâmbă.

— Nuuu… Poate el să fie un atlet precum cascadorul care-l dublează pe Căpitanul America[11], dar asta nu înseamnă că ştie despre ce vorbeşte.

— Ce, e cam sărit? întrebă Banjo.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi! Ori ia vreun drog, ori face nişte antrenamente zilnice pe lângă care eu arăt ca bătrânul tău unchi Jess, zise David.

— Ei bine, în cazul acesta ar fi mai bine să te ţii departe de el, nu-i aşa? întrebă Banjo.

[11] **Personaj al unor faimoase seriale de comicsuri patriotice, erou atotînvingător (n.red.)**

CAPITOLUL 12

ZIUA URMĂTOARE
JOI, 17 APRILIE

Ora şapte seara şi afară mai era încă lumină. Două etaje sub nivelul străzii, în subsolul Şcolii de Antichităţi, Susan termina de luat notiţe.

Degetele i se odihneau pe tastele laptopului sidefiu. Perniţa degetului arătător drept bătea uşor peste litera „H” fără să apese - ca un metronom măsurându-i gândurile.

Apoi degetele îi reveniră la viaţă şi Susan scrise: „Referirea la mercur - excepţie de la elementele lui Aristotel?”[12]

Puse laptopul puţin la stânga ei; un document din colecţie era fixat cu o agrafă de birou în dreapta. Întorcând puţin capul, putea să tasteze în acelaşi timp în care privea hârtia îngălbenită, acoperită cu un scris mărunt şi precis. Stătea aşa de câteva ore.

Ridică mâinile de pe tastatură şi-şi săltă umărul drept, rotindu-l din încheietură. Cu mâna stângă îşi masă de câteva ori o parte a cefei.

Apoi luă o hotărîre.

— Gata, am plecat, zise ea, salvând şi închizând documentul la care lucrase. Apoi închise laptopul, desprinse cu grijă coala de hârtie de pe suport şi o strecură înapoi în coperta de plastic transparent. În timp ce computerul încă mai zumzăia, pregătindu-se să se închidă, Susan luă coperta cu ea pe hol.

Un al doilea dulap pentru documente se afla acum într-o cameră separată de cea în care lucrau cercetătorii. Pescuind un inel cu chei din buzunarul jeanşilor de culoare verde-marin, Susan deschise uşa grea de metal şi aprinse lumina.

De-a lungul zidurilor se aliniau vitrine şi rafturi, câteva fiind grupate în mijlocul camerei. Deşi aparent curată, încăperea mirosea a praf - particule de praf ce luau foc dacă tuburile de neon erau lăsate aprinse mai mult de câteva minute.

În colţul opus uşii, dulapul pentru documente fusese aşezat pe un suport de lemn. Ca dimensiuni, era între un seif şi un fişet. Nu avea cifru, doar o broască acoperită şi un mâner mare cromat.

Deschizând încuietoarea, Susan ridică în sus mânerul, care

[12] E vorba de cele patru elemente cosmice fundamentale recunoscute de vechii greci (foc, aer, pământ, apă) plus eterul, substanţă paradisiacă, eternă. (n.red.)

făcu un zgomot metalic, şi trase de uşă. Pe trei rafturi fuseseră aşezate coperţi de plastic şi bibliorafturi pline de post-it-uri galbene, pe copertele cărora erau numere de cod şi etichete scrise de mână.

Strecurând la loc coperta adusă cu ea, Susan închise uşa. Pe dulap se afla o planşetă cu clamă metalică. Agăţat de ea printr-un fir lung şi uzat din plastic alb era un pix marca Biro pe jumătate crăpat. Aruncându-şi mai întâi privirea pe ceas, Susan completă câteva rubrici de pe formularul cu linii abia vizibile din cauza nesfârsitelor xeroxări.

Apoi ieşi din cameră, stingând lumina şi încuind uşa în urma ei. Pentru a face loc noului dulap cu documente, diverse mărunţişuri vechi fuseseră scoase din depozit şi acum eşuaseră pe hol, lângă uşă. Susan observă un fişet verde vechi, învelit în plastic. Stătea pe-o parte – semn sigur că sfârşitul îi era aproape. I se alăturaseră câteva sertare smălţuite, cu etichete de catalog, precum şi un vechi stor rulat, acoperit cu o învelitoare de cauciuc negru uzat.

Oprindu-se la automatul de lângă ascensorul acum tăcut, Susan alese o supă de tomate şi tresări când maşinăria scoase o cană de plastic cu un zgomot puternic ca o împuşcătură, ce o făcu să zdrăngăne. Sunetul acesta, urmat de un gâlgâit, fură singurele zgomote în tăcerea din jur.

Susan rămăsese ultima persoană care mai lucra la acel etaj. Zgomotele obişnuite ale zilei încetaseră. Din când în când, un sunet ca al unei bile de rulment aruncate repetat pe podeaua de marmură se strecura de sus, dar seara era linişte peste tot. Nici paznicul cel nou nu se vedea pe nicăieri.

Luând supa cu ea în Sala Alexandrină, Susan se lăsă să cadă pe scaun. Becul slab de neon de deasupra capului şi lampa strălucitoare cu halogen de pe biroul ei erau unicele surse de lumină.

Sorbi cu zgomot câteva picături din supa foarte fierbinte, apoi începu să scotocească în geantă după agenda de telefon. Fixat în coperta lui îşi descoperi cardul telefonic, pe care îl puse pe masă.

Răsfoind printre adrese, găsi pagina pe care o căuta şi fixă agenda cu palma pentru a sta deschisă. Cu receptorul la ureche, apăsă pe un lung şir de taste şi aşteptă ca telefonul să înceapă să sune.

— Dă-i drumul, se auzi vocea lui Dee.

— Dee, la telefon Susan.

— Aşteaptă o clipă, Susie. Apoi vocea lui Dee, uşor înăbuşită, se auzi strigând: Scoate-l din biroul meu înainte să-l ucid, Jack. Şterge-o şi tu şi trage uşa după tine. Tonul înăbuşit dispăru şi vocea lui Dee, liniştită şi calmă, reveni: Iartă-mă pentru ce ai auzit. Şi iartă-mă că ţi-am spus Susie. Ce mai faci, surioară?

Căldura bruscă din glasul lui Dee o luă pe Susan pe nepregătite, dar răspunse:

— A, foarte bine! Sunt foarte bine. Tu ce faci, Dee?

— Supermişto. Dee ezită o clipă. Te-ai mai gândit la vizita mea? Fără să-i dea lui Susan timp să răspundă, continuă: Aş putea să anulez, dacă nu crezi....

Susan o întrerupse blând:

— Dee, am vrut doar să spun că sunt foarte ocupată. Mi-ar plăcea mult să te văd. Mă simt prost pentru că am multe de făcut zilele astea. Nu voi putea să stau cu tine atât timp cât aş fi dorit. De asta eram puţin sceptică.

Dee se gândi o clipă.

— Ei bine, ce-ai zice dacă aş fi o persoană autonomă? Mă înarmez cu un ghid şi hoinăresc singură. Poate găsesc şi un hotel în centru.

Susan se înveseli:

— Locul unde stau eu, care-i aparţine profesorului meu, e incredibil, spuse ea entuziasmată. Trebuie să locuieşti cu mine – chiar dacă n-am să stau pe acasă prea mult. Imaginează-ţi că Miss Marple[13] şi-a cumpărat o casă. Toate decoraţiunile sunt de pe vremea regelui Eduard[14]. Totul este demn de un magazin de antichităţi – aşa că nu există nici TV. O să-ţi placă.

— Sună. grozav. Deci nu te deranjează? întrebă Dee.

— Nu, Dee, zise Susan cu sinceritate în glas. De abia aştept să te văd!

— Ei bine, sosesc marţi. E prea curând?

— Marţea viitoare? De azi în cinci zile? întrebă Susan uşor surprinsă.

— Da, confirmă Dee cu voce timidă.

— Mă gândeam doar... N-are importanţă. E foarte bine. E grozav, vreau să spun, zise Susan.

Dee îşi drese glasul şi interveni optimistă:

— Deci, de ce eşti atât de ocupată? Aş putea să înţeleg, dacă mi-ai spune?

---

[13] Personaj al mai multor, romane de Agatha Christie, o fată bătrână, inteligentă şi curioasă care reuşeşte să rezolve numeroase crime. (n.red.)

[14] Eduard al Vll-lea, rege al Regatului Unit între 1901 şi 1910, perioadă de mare eflorescenţă artistică. (n.red.)

— Ştii ce-i aia hârtie, nu? zise Susan în glumă. Ei bine, sunt îngropată în hârtii. O mulţime de hârtii vechi care trebuie citite, analizate şi clasificate. Numai unui singuratic ar putea să-i placă. Din fericire...

— Deci nu mergi în fiecare noapte la petreceri în oraş? întrebă Dee.

— O ceaşcă de cacao şi la ora unsprezece în pat, o asigură Susan. Deşi zilele astea fac o chestie mai interesantă, ajut la investigarea unui jaf. O companie de asigurări mă plăteşte să fac nişte cercetări despre o piesă antică furată. E cu poliţişti şi hoţi adevăraţi!

— Nancy Drew[15]. Deci nu-ţi petreci timpul doar cu bibliotecari, ci şi cu tipi de la asigurări. Bună treabă, comentă Dee amuzată.

— Tipul nu e un agent de asigurări tipic, zise Susan, înghiţind ultimul cuvânt, ca şi cum ar fi regretat că vorbise despre asta.

— Ce tip? Care tip? întrebă Dee.

— Cel de la compania de asigurări, răspunse Susan degajat, apoi adăugă: îl cheamă David.

— Seamănă cu vreo celebritate?

— Dumnezeule, nu ştiu. Clancy Brown[16] când era tânăr, dar mai oacheş, răspunse Susan.

— Kurgan? Vânzând asigurări? Mintea mea refuză să-şi imagineze aşa ceva, zise Dee uşor neîncrezătoare.

— Greşeşti. Nu e crunt, e doar solid. În orice caz, era vorba de munca interesantă pe care o fac, nu de tipul pentru care o fac, sublinie Susan.

— Sigur, sigur, zise Dee fals concesivă. E burlac?

— Aşa cred, zise Susan cu nonşalanţă. Încetează să-mi mai pui întrebări despre el. E doar un personaj secundar. Apoi se corectă: E o activitate colaterală, şi unul dintre motivele pentru care cred că nu voi avea suficient timp pentru tine. Apoi adăugă emfatic: Oricum nu e genul meu.

La care Dee interveni:

— OK. Am înţeles. E un tip mişto, e disponibil, dar pe tine nu te interesează. Am înţeles. Nu-mi mai spune nimic. Glasul lui Dee suna conspirativ, ca şi cum tocmai descoperise ce se

---

[15] Eroina adolescentă a unei serii întregi de romane de aventuri pentru tineret, foarte populare în America. Simbolul detectivului amator inteligent. (n.red.)

[16] Actor american, distribuit adesea în roluri de erou negativ (între care rolul maleficului Kurgan în filmul fantastic *Highlander* din 1986). (n.red.)

petrecea. Deci pot să-ţi spun cursa cu care vin? Vezi dacă poţi să mă întâmpini la aeroport. Nu-ţi bate capul nici într-un caz: pot să ajung în oraş şi singură.

Susan clipi. Părea surprinsă că Dee renunţase aşa de uşor la interogatoriul despre David.

— A, da. Lasă-mă să iau un pix. Aşa, dă i drumul.

Dee sosea pe aeroportul londonez Heathrow marţi seară. Susan ar fi avut timp să meargă la aeroport, fără să iroseacă prea mult din ziua ei de lucru.

— Şi cum mai arăţi, te-ai schimbat? Eşti mai înaltă? Te-ai tatuat? întrebă Dee.

— Nu-ţi fie teamă. Am să ţin în mână o placardă, zise Susan. Ne vedem marţi, Dee.

— Pe marţi, surioară, răspunse Dee şi închise.

Susan rămase un moment cu telefonul în mână, cu cotul sprijinit pe birou. Când puse receptorul în furcă, micul clic cauzat de atingerea plasticului se întâmplă să coincidă cu o bufnitură de la distanţă, ca şi cum ar fi pus jos un telefon ce cântărea tone.

Răsfoind alene repertoriul de adrese, se trezi uitându-se la pagina cu numărul lui David. Își muşcă o clipă buza de jos, gândindu-se. Apoi introduse numărul în memoria mobilului. Şterse totul din greşeală şi trebui să tasteze informaţiile pentru a doua oară. Stând cu telefonul în mână, îşi lăsă gândurile să hoinărească.

Deodată visarea îi fu întreruptă de un zgomot, un sunet ca atunci când două bucăţi de cremene sunt izbite una de alta. Venea de pe cealaltă parte a zidului – din depozit. Susan înălţă capul, încercând să audă mai bine, nemişcată. Un scârţâit slab, prelung, ajunse la urechile ei, ca sunetul unui obiect târât pe linoleum sau ca sunetul ascuţit, dar îndepărtat, al unui metal răsucit sau deformat.

Își roti alarmată ochii prin sală, căutând ceva. Însă nu l găsi.

Apoi ridică receptorul şi apăsă pe zero. Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Susan închise.

Cu paşi uşori se îndreptă spre uşă şi apăsă clanţa cu infinită precauţie, acoperindu-şi o mână cu cealaltă. Când clanţa fu complet lăsată în jos, deschise uşa un milimetru. Putu să vadă uşa depozitului întredeschisă şi lumina aprinsă.

Tot aşa de încet, dădu uşor drumul clanţei. Apoi împinse uşa suficient cât să se strecoare afară.

Înainte de a ieşi, studie grămada de vechituri ce se afla între

ea şi uşa deschisă a depozitului. Ochii îi căzură peste o stinghie de stejar solid – un băţ lung de un metru, întărit la unul din capete cu un manşon de fier, cu care se desfăceau foraibărele ferestrelor înalte în stil victorian. Se furişă spre el, lăsându-şi greutatea pe piciorul din spate, cu cel din faţă alunecând înainte, încet încet.

Mâinile i se încleştară pe băţ, şi Susan îl trase cu grijă din grămada de obiecte între care era vârât. Se afla în colţul coridorului, între cele două camere. Nu era în raza vizuală a intruşilor din depozit, dar nici ea nu putea să vadă înăuntru.

O plesnitură, ca a unui cablu de oţel întins la maximum ce pocneşte în două, răzbătu din încăperea pe care nu putea s-o vadă.

Apucând băţul de ambele capete, ca pe o bâtă, Susan avansă cu pas alunecat şi tăcut, apropiindu-se de uşa deschisă.

Ajungând aici, se uită înăuntru şi văzu un bărbat, îmbrăcat în negru şi gri, stând cu spatele spre ea, în faţa uşii deschise a dulapului cu documente. O mulţime de dosare erau împrăştiate la picioarele lui. În mâini ţinea o foaie de hârtie pe care se vedea în mod clar un desen complicat – era acelaşi document pe care ea i l arătase lui David pe ecranul laptopului.

Intrusul ţinea hârtia în sus, înclinând-o în aşa fel încât lumina să cadă pe ea, şi era aparent captivat de ceea ce vedea.

Purta pe cap un fes negru de lână, pe care Susan îl vedea din spate şi dintr-o parte, astfel încât faţa îi era umbrită şi invizibilă. Dar, în timp ce-i ascundea parţial trăsăturile, fesul îi bloca totodată şi vederea periferică, nepermitându-i să observe prezenţa femeii.

Susan făcu un pas spre el. Apoi înţepeni când, brusc, el se întoarse (în direcţia dulapului însă) şi smulse un alt dosar de pe raft.

Încă n-o observase, dar ea putu să-şi dea seama că e acelaşi om pe care îl zărise când se grăbise să sară în ajutorul doamnei Harris. Acum era proaspăt bărbierit, dar fără îndoială era aceeaşi figură.

Mai făcu un pas. Apoi încă unul. Ajunse aproape de el.

Încă un pas şi Susan îşi răsuci băţul deasupra umărului drept, după care îl lăsă să cadă cu putere, izbindu-l într-o parte a capului, zburându-i căciula şi trântindu-l la pământ.

Lovitura produsese un zgomot curios, ascuţit şi anorganic. Privirea lui Susan fu atrasă de o scânteiere metalică. Căciuliţa de lână zăcea la picioarele ei şi vizibil în interiorul ei se afla o

bentiţă galbenă aurită. Intrusul purtase un cerc de metal în jurul tâmplelor.

O lovitură de o asemenea forţă peste un cap descoperit ar fi putut să fie fatală; dar, deşi sângele curgea şuvoi dintr-o rană deschisă în părul lui scurt şi închis la culoare, iar ochii îi părură un moment incapabili să se concentreze asupra vreunui lucru, intrusul era totuşi viu. Bentiţa de metal îl apărase întrucâtva de violenţa izbiturii.

Stătea întins pe o parte, cu un cot sub el, cu cealaltă mână făcându-şi umbră feţei, ca şi cum încerca să vadă mai bine.

Înaintând spre el, Susan ridică băţul pentru o nouă lovitură.

Intrusul sări înapoi, târşâind picioarele. Se lovi de marginea ascuţită a unui dulap înalt şi cenuşiu, dar o clipă mai târziu stătea drept.

Nu era prea sigur pe picioare şi ochii păreau să-i urmărească un punct invizibil, ca o muscă năucită de căldură, orbitând în jurul capului lui Susan. Cu toate acestea, făcu un pas spre ea, cu mâinile ridicate ca ale unui boxer în gardă, dar fără să ţină pumnii strânşi şi cu încheieturile degetelor îndreptate spre ea.

Fără să-şi ia ochii de la adversarul ei, Susan ţipă cât putu de tare. În spaţiul acela mic, strigătul îl făcu pe intrus să înţepenească.

Dar o secundă mai târziu sări la ea.

Imediat ce el se mişcă, Susan coborî fulgerător băţul, împungând în faţă cu vârful lui ascuţit. Îl atinse în falcă. Icnetul ei acoperi sunetul lemnului greu izbindu-se de os.

Intrusul căzu la pământ într-un genunchi, dar imediat sări la loc în picioare, ca un hopa-mitică, şi smulse băţul din mâinile lui Susan, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Susan făcu un pas înapoi pentru a se restabili, apoi unul înainte, nimerind exact în pumnul lui, o lovitură rapidă de stânga ce i atinse pometele, îndoindu-i pe loc genunchii şi trântind-o pe spate. Dădu cu capul de colţul uşii deschise a dulapului. Căzu peste bentiţa de metal, care o împunse dureros.

Dinspre coridor se auzi un huruit.

Partea stângă a feţei intrusului, unde Susan îl lovise prima oară, era plină de sânge, picăturile îi cădeau una câte una de pe bărbie. Marginea fălcii drepte era însemnată de o dungă purpurie de piele vătămată, urma armei improvizate a lui Susan. Gura îi atârna deschisă.

Făcu un pas spre Susan, care lupta să şi scoată o mână de sub ea, incapabilă pentru moment să se ridice.

Două siluete în uniformă năvăliră în încăpere şi se opriră brusc. Intrusul îşi răsuci capul pentru a-i privi, rotindu-şi ceafa înţepenită cu o mişcare nefirească a umerilor. Nou-sosiţii purtau insignele echipei de pază.

— Poliţia va fi aici într-o clipă, ţipă la intrus unul din paznici, un tânăr negru. Acesta rămăsese în picioare, rănit, gâfâind şi privindu-i feroce. Pleacă de lângă ea! spuse ferm agentul, avansând spre ei. Își ţinea mâna pe un trepied de metal strâns, aflat pe o cutie de lemn, ale cărui picioare pliate erau destul de butucănoase pentru a face din el o eventuală armă. Haide! mai zise paznicul, ferm, dar pe un ton persuasiv, cu mâna încleştată în continuare pe stativul metalic. Celălalt paznic, palid şi nervos, rămăsese în uşă.

Intrusul făcu doi paşi ezitanţi spre paznici, cu spatele îndoit, cu capul aplecat, cu sângele curgându-i de-a lungul pometţilor şi picurând de pe vârful nasului lăsat în jos. Mergea ca un rănit.

Era însă numai o manevră. Brusc, intrusul înhăţă o mână de documente de pe jos şi alergă cu umărul înainte spre uşă. Primul paznic fu aruncat într-o parte, în timp ce încerca să-l prindă. Colegul lui, care nu făcu decât să apuce de mâneca intrusului, descoperi că rămăsese cu o bucată de material sfâşiat în mână, în timp ce acesta trecu în forţă pe lângă el. Înainte să-şi elibereze mâneca, ceva de la încheietura intrusului străluci în lumină.

— Ernie, vezi de fată! strigă omul de culoare, ridicându-se în patru labe şi luând-o la fugă după intrusul care o zbughise deja prin ieşirea de urgenţă de lângă lift şi acum urca scările câte trei trepte odată.

Agentul rămas pe loc privi neliniştit la Susan, apoi la partenerul lui care dispărea.

Susan ridică o mână, iar el veni repede spre ea şi o ajută să se scoale.

Era destul de nesigură pe picioare, aşa că fu obligată să-şi arunce un braţ peste umerii lui acoperiţi de mătreaţă pentru a se ţine dreaptă.

— Ajută-mă să mă duc în cealaltă încăpere, repede, i se adresă ea.

El o susţinu în timp ce ea îşi croia drum spre birou. Picături de sânge strălucitor căzură de pe o şuviţă a părului blond, imprimând o dungă stacojie pe tricoul alb de bumbac.

Susan se poticni şi aproape căzu pe scaun. Agenda era tot

deschisă, cu telefonul mobil peste ea, ca un semn de carte supradimensionat.

Susan înhăţă telefonul şi formă un număr cât de repede putu. Tresări când receptorul îi atinse obrazul.

Telefonul sună – o dată, de două ori, apoi cineva răspunse.

— David, spuse ea.

CAPITOLUL 13

CÂTEVA CLIPE MAI TÂRZIU
JOI, 17 APRILIE

— Îi sun, dar sunt şi cu doar la câteva minute distanţă, răspunse David cu telefonul la ureche şi cu o mână pe volanul maşinii, apoi ascultă vocea lui Susan de la celălalt capăt al firului. Dumnezeule! Eşti bine? Doamne! Apoi ascultă mai departe. Fii atentă, te afli chiar lângă Spitalul Universitar. Am să te sun acolo pe mobil. Eşti bine? Ascultă. Da, da. Îi sun acum. Făcu o clipă pauză, pentru a depăşi un autobuz prea lent. Du-te la spital. Te sun în curând. Închise şi formă 999.

După câteva explicaţii, femeia de la centrala poliţiei înţelese ce se petrecea: un om care tocmai comisese un atac violent într-o zonă a Londrei se îndrepta probabil spre o altă locaţie. David menţionă numele inspectorului Hammond şi dădu câteva informaţii despre sine. După câteva minute fu asigurat că o maşină era pe drum, aşa că închise.

Pentru moment era prins în trafic, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului, pe drumul de la Islington spre Old Street. Căută în memoria telefonului mobil, găsi numărul lui Hammond şi îl formă.

— Hammond, lătră o voce chiar după primul ţârâit.

— Sunt David Braun, spuse celălalt şi, fără să-i mai dea voie să replice, continuă: Omul nostru tocmai a atacat-o pe Susan Milton la Universitate şi a furat hârtiile despre care ţi-a vorbit ea. Ai pe cineva la adresa aceea pe care ţi-am dat-o?

— Acum nu, răspunse Hammond.

— Am sunat la 999, dar am considerat că trebuie să ştii şi tu. Poate că ai vreun echipaj pe acolo, continuă David şi, ţinând fix volanul cu genunchiul, trase de cravată, lărgi nodul şi o scoase.

Haina şi-o dăduse deja jos şi acum se afla pe locul de lângă el.

Hammond spuse scurt:

— Trebuie să mă ocup de asta. La revedere, Braun. Apoi adăugă tăios, abia auzit: Mulţumesc.

Adresa spre care se grăbea acum David se afla pe o străduţă ce dădea în Great Eastern Road, şoseaua care mergea de la Old Street în jos spre centru şi apoi spre Turnul Londrei. Cartierul era o aglomeraţie de clădiri vechi din cărămidă roşie, cu trei etaje, pline de garsoniere şi ateliere – multe dintre ele

având încă uşi de pod la ultimul etaj şi vechi scripeţi de fier ancoraţi sub acoperişuri –, rămăşiţe ale unui trecut în care zona era locuită de muncitori, înainte să fie renovată pentru a satisface gusturile clasei de mijloc.

Soarele coborâse mult sub orizontul vizibil lui David. Întunericul făcea ca străzile întortocheate să pară şi mai înguste. Rătăcind prin labirintul lor, David ajunse pe o străduţă pavată cu piatră.

În sfârşit, coti după un colţ şi nimeri în raza farurilor unei maşini. Un Porsche negru mergea în gol, lipit de bordură, aproape de o intrare retrasă de la stradă. O uşă înaltă, cu două canaturi, din lemn, vopsită în albastru, ducea la parterul unui atelier. O siluetă îmbrăcată în negru deschisese unul din canaturile uşii şi acum trăgea cu putere de zăvorul din partea de jos a celuilalt.

Când David dădu complet colţul şi strălucirea purpuriu-haloidă a farurilor Porsche-ului nu-l mai orbi, putu să-l recunoască pe omul întâlnit cu câteva zile înainte. Bărbatul pe care-l văzuse sărind un zid de trei metri se afla în faţa lui, trăgând de zăvorul din stânga uşii, fără să reuşească să-l scoată din pământ. Umărul drept căzut şi felul în care se ţinea cu mâna stângă de clanţa grea de fier sugerau că se sprijinea mai puţin pe picioare şi mai mult de uşă.

Deschisă, uşa înaltă de lemn ar fi fost destul de largă pentru a primi Porsche-ul. O pardoseală de ciment abia vizibilă în interior sugera un garaj.

David nu încetini până ce nu fu în dreptul uşii deschise, fără să dea astfel impresia că a ajuns la destinaţie. Dar când trecu de silueta care se lupta cu zăvorul, frână brusc şi puse botul Saab-ului său de-a curmezişul străzii, oprindu-l doar la câţiva centimetri de botul Porsche-ului şi blocând astfel strada.

Apoi sări din maşină, dar omul nu fugi, ci se ridică doar din poziţia aplecată şi îşi îndreptă umerii.

O jumătate a feţei lui era neagră, acoperită de sânge uscat, de la frunte până la barbă. În jumătatea cealaltă, linia maxilarului era umflată oribil, cu pielea oacheşă întinsă peste obrazul deformat. În carne i se imprimase urma unei lovituri violente.

Vorbi printre dinţii strâns încleştaţi, cu buzele răsfrânte de pe gingiile însângerate; părea un craniu care vorbeşte:

— Un singur câine, şi acela fără tribut. Mă simt insultat, zise el sugând sângele printre dinţi. Poate chiar mortal! continuă

cu un şuierat scurt, ce intenţionase probabil să fie un hohot de râs.

David se oprise la câţiva paşi de adversarul lui, care stătea nemişcat în uşă.

Individul îl studia.

— Ce inteligent din partea stăpânului să-şi trimită fiul credincios. O sută de ani de-acum încolo îţi vei dori să-l fi păstrat pentru tine însuţi.

David nu răspunse.

— Ei bine, hai să vedem cât de bine ţi-ai învăţat lecţiile, adăugă silueta, însoţindu-şi ultima silabă de o bulă de sânge ce i se formă în colţul gurii.

Făcu un pas înainte şi scoase mâna stângă de la spate, dând la iveală un cuţit ţinut strâns în pumn.

David făcu involuntar o jumătate de pas înapoi, reacţionând instinctiv la vederea unei arme printr-un gest care crea mai mult spaţiu de mişcare. Își lăsă apoi toată greutatea pe piciorul din spate, căci pericolul unui cuţit făcea o lovitură de picior preferabilă unui pumn. Își ridică garda mai sus, în defensivă, cu mâinile acoperindu-şi faţa şi îndreptând spre inamic doar oasele ascuţite ale coatelor.

Celălalt îşi trecu cuţitul în mâna dreaptă, ţinându-l ca şi cum avea intenţia să i-l dea lui David. Apoi schiţă cu el mişcări circulare, agitându-l în aerul din faţa lui. Făcu un pas mic spre David, apoi altul, forţându-l să se retragă. Începu să-l împingă spre maşini.

Deodată, lama cuţitului străluci în aer, îndreptată spre garda lui David, ţintind înalt, la nivelul ochilor şi al degetelor, dar braţul atacatorului nu era complet întins, ceea ce i permise lui David să evite vârful strălucitor al lamei.

Cuţitul se arcui spre el de încă două ori, forțându-l să continue să se retragă. Acum se afla aproape de aripa maşinii sale, înghesuit în V-ul dintre zid şi uşa deschisă. Era încolţit.

Își aruncă repede privirea într-o parte, ca şi cum măsura posibilitatea unei retrageri, luându-şi o clipă ochii de la adversar. În secunda aceea cuţitul se avântă spre faţa lui. Dar în momentul în care aplecă privirea, David îşi mută greutatea de pe piciorul drept. Şi, când atacatorul lui se năpusti înainte, el îşi aruncă călcâiul drept exact în rotula piciorului din faţă al adversarului. Își dădu trunchiul înapoi, în afara traiectoriei cuţitului, lăsându-se să cadă pe aripa maşinii.

Adversarul lui se poticni şi se clătină spre spate, genunchiul

i se îndoi, iar mâinile îi fluturară prin aer în căutarea echilibrului.

David se ridică de pe maşină, azvârlindu-se înainte şi aruncându-şi piciorul stâng în pieptul adversarului. Acesta fu aruncat pe spate şi căzu lovindu-se cu capul de bordura rotunjită, cu mâinile aruncate în sus. Rămase întins pe spate.

David făcu un pas înainte, îl prinse de încheietura mâinii aruncate într-o parte, o acoperi cu cealaltă mână şi trase, punându-şi piciorul drept pe umărul adversarului trântit la pământ. Îi răsuci braţul de la cot, încât palma abia dacă mai putea ţine cuţitul. Rănitului i se tăie răsuflarea.

David prinse în palmă pumnul celuilalt, apăsând cu putere baza degetului mare şi răsucindu-i mâna până ce adversarul lui deschise degetele şi dădu drumul cuţitului pe pavaj. Continuă să răsucească, apoi se opri şi trase de mâna întinsă a celuilalt făcând-o să se îndoiască de la cot. Braţul se plie până ce mâna fără cuţit îi ajunse bărbatului lângă ureche. Umărul omului căzut la pământ se ridică în încercarea de a slăbi tensiunea dureroasă din braţul răsucit.

Continuând să ţină strâns degetul mare şi încheietura, David îi răsuci braţul până ce-l forţă pe adversar să se întoarcă pe burtă şi apoi îi puse un genunchi în spate. Imobilizat, cu încheietura răsucită şi zdrobit, omul de la pământ încetă să mai lupte.

Nu vorbiră şi nici nu se mişcară câteva minute, până ce sirenele, zgomotul unor motoare puternice şi în final paşi ce alergau anunţară sosirea poliţiei.

Doi poliţişti se apropiară, în timp ce un al treilea şi un al patrulea îi încadrară din ambele părţi. Atunci David vorbi:

— În stânga e un cuţit. N-am să mă mişc dacă vreţi să-l luaţi. Numele meu este David Braun. Inspectorul Hammond de la Brigada de Intervenţie Rapidă poate să vă confirme identitatea mea. Acesta e omul pe care-l caută.

Un poliţist se apropie de David pe la spate, acesta îl zări doar cu colţul ochiului. O lovitură de picior şi un zăngănit şi cuţitul fu aruncat mai departe peste bolovanii pavajului.

— Spuneţi-mi când sunteţi gata, ca să-i dau drumul, zise David.

— Mai staţi puţin, domnule, i se adresă un poliţist. Apoi vorbi în microfonul de pe rever. Întâi să stabilim indentitatea tuturor, înainte să se mişte cineva.

Timp de câteva minute, David şi captivul său rămaseră

încleştaţi şi imobili, în timp ce poliţistul vorbea în radio. În cele din urmă omul legii îi spuse lui David:

— Cred că este clar că sunteţi domnul Braun. Dacă îmi permiteţi să pun o cătuşă la încheietura aceasta, puteţi apoi să-i daţi drumul.

David ridică întâi una, apoi a doua încheietură a prizonierului, pentru ca poliţistul să-i apropie mâinile şi să-i pună cătuşele. După care se ridică şi se dădu la o parte, scuturându-şi murdăria de pe pantaloni şi uitându-se să vadă dacă nu e rănit. Încă respira repede, în ciuda faptului că în ultimele cinci minute nu făcuse aproape nicio mişcare.

Apoi scoase o carte de vizită şi zise:

— Inspectorul Hammond are toate informaţiile despre mine, dar, oricum, iată-le şi aici. Bănuiesc că vor trebui făcute nişte hârtii...

Poliţistul dădu din cap şi bombăni:

— Da, într-adevăr.

— Luaţi legătura cu mine dacă e nevoie.

Prizonierul, care şedea acum în mijlocul străzii, i se adresă lui David:

— Ţi s-a ordonat să nu mă ucizi?

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise David, adresându-se atât poliţistului, cât şi adversarului său.

— Ar trebui să vă faceţi un control, zise poliţistul. E foarte uşor să te răneşti fără să-ţi dai seama când îţi creşte adrenalina. Întorcându-se spre colegii lui, adăugă: Voi doi aruncaţi o privire rapidă înăuntru şi controlaţi dacă mai e cineva pe acolo. Fiţi atenţi. Vom lua prizonierul cu noi. Şi pe asta ridicaţi-o de aici, spuse el, făcând semn spre Porsche.

După ce prizonierul fu aşezat pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile poliţiei, aceasta întoarse şi plecă.

— Ar fi mai bine s-o mut şi eu pe a mea, zise David, arătând spre propriul automobil, la care unul dintre cei doi poliţişti rămaşi dădu aprobator din cap.

Se îndreptă spre maşină şi urcă. Cheile erau tot în contact. Ridică mâinile, ce-i tremurau uşor. Răsuci cheia, porni motorul şi dădu înapoi, până ce maşina fu paralelă cu bordura. Înaintă câţiva metri, trecu de Porsche şi parcă.

Coborî şi se întoarse spre uşa deschisă a garajului, dar poliţiştii intraseră deja înăuntru. David făcu câţiva paşi în interior, dar nu văzu nimic altceva decât o pată de ulei întinsă pe ciment şi o scară de lemn ce ducea probabil la un etaj. Pe

scări se auzeau vocile preocupate ale poliţiştilor.

Se întoarse să plece, dar ceva îi atrase privirea. Atacatorul lui nu reuşise să deschidă al doilea canat al uşii duble. În umbra adâncă dintre uşa încă închisă şi perete se afla o geantă.

David se apropie. Un sac de voiaj negru, elegant, nou-nouţ şi fără nicio pată se afla pe podeaua de ciment murdară. Era clar că nu stătea de mult acolo. Ca şi cum cineva care avusese nevoie pentru moment de ambele mâini îl pusese jos.

David privi în susul scărilor. Nici urmă de poliţişti. Privi înapoi spre geantă. Era aproape invizibilă în întuneric.

O apucă şi se îndreptă rapid şi cu paşi rigizi înapoi spre maşină. Demară apoi cât putu de repede. Până în momentul când strada dispăru din oglinda sa retrovizoare, niciun poliţist nu-şi făcuse apariţia.

CAPITOLUL 14

O ORĂ MAI TÂRZIU
JOI, 17 APRILIE

Susan stătea cu capul în mâini. Câteva dintre scaunele tari portocalii din jurul ei erau ocupate, dar majoritatea rămăseseră goale. Cele mai multe nu aveau să fie necesare până ce cârciumile nu începeau să se golească. Alesese un moment bun pentru a veni, îi spusese un medic simpatic cu figură asiatică.

Aşteptase doar o jumătate de oră până fusese consultată. Prezenţa unui poliţist care-i cerea amănunte şi întreba asistentele cât timp va mai avea de aşteptat făcu să i se dea o atenţie destul de promptă. Când fu chemată după o perdea, pentru ca rănile să-i fie curăţate şi pansate, poliţistul plecă.

Tăietura de la cap îi fu prinsă în cinci copci. Sângele se uscase, năclăindu-i părul şi lipindu-l de cap. Lovitura în obraz îi crăpase pielea şi urma să se transforme într-o vânătaie spectaculoasă, i se spusese. Medicul acoperi rana cu un pansament steril. Apoi termină tratamentul cu o injecţie antitetanos.

Simţindu-se încă incapabilă să pornească spre casă, Susan se întoarse în sala de aşteptare. În încăperea caldă şi luminoasă, înconjurată de personalul medical atent, descoperi că pleoapele începeau să-i cadă, deşi era abia trecut de ora nouă seara.

Medicul care o tratase apăru din spatele perdelei şi se îndreptă spre ea.

— Arătaţi destul de obosită, zise el, adresându-i un zâmbet profesional.

— A fost o zi destul de plină, spuse ea, ridicând ochii.

— Vă aduceţi aminte ce făceaţi înainte de a se întâmpla toate astea? întrebă el.

— Sigur. Am sunat-o pe sora mea, răspunse ea.

— Şi nu v-aţi pierdut cunoştinţa, nu? mai întrebă el.

— Aşa cum v-am spus, dacă s-a întâmplat aşa ceva, nu-mi amintesc. Nu cred că am avut timp, zise ea.

El păru îngrijorat. Își puse vârful degetelor pe capul ei, aplecându-i-l, apoi îi privi din nou cu atenţie craniul.

— E cineva care să vă supravegheze în noaptea aceasta? mai întrebă el.

În acel moment se auzi o voce:

— Susan!

Ea privi în jur şi îl văzu pe David stând în picioare, îmbrăcat cu o cămaşă cenuşie, mototolită şi murdară.

— Aţi venit să o luaţi? îl întrebă medicul.

— Da. E bine? întrebă David la rândul lui, cu o expresie de profundă îngrijorare pe figură.

— Nu există niciun motiv să credem altceva, dar o lovitură la cap e întotdeauna imprevizibilă. Pot să vă rog ceva? Puteţi să o supravegheaţi pe prietena dumneavoastră în noaptea aceasta? Se uită la Susan. Probabil că sunteţi doar frântă de oboseală, dar, dacă o să vă simţiţi ameţită sau confuză – îl privi din nou pe David – ori dacă nu veţi putea s-o treziţi, chemaţi o ambulanţă. Există un risc foarte mic, dar trebuie totuşi să fim prevăzători, mai zise el.

Susan începu să spună:

— El nu e...

Dar David o întrerupse, adresându-i-se:

— Eşti binevenită la mine acasă. Mă simt răspunzător de starea ta.

Medicul privi de la unul la altul.

— Deci nu eraţi chiar în stadiul de „stat împreună”. Ei bine, ştiţi ce? Acum sunteţi! Gândiţi-vă că e mâna destinului. Se întoarse să plece şi făcu o pauză. Copcile acelea pot fi scoase probabil într-o săptămână. Treceţi pe aici sau cereţi-i medicului dumneavoastră de familie s-o facă. Se îndepărtă cu paşi mari, urându-le: Succes.

David se aşeză lângă Susan, îşi puse mâna pe umărul ei şi-i spuse:

— Îmi pare foarte rău! Ce ... cum te simţi?

Susan îi adresă un zâmbet slab.

— Acum sunt bine. L-au prins?

— Da, răspunse David cu înverşunare, dar triumfător. E în mâinile poliţiei. Cineva l-a pocnit bine înainte ca eu să ajung la el.

— L-ai atacat? întrebă ea ridicând pe neaşteptate privirea.

— Şi tu, nu-i aşa? o întrebă la rândul lui David privind-o în ochi.

Susan izbucni într-un mic hohot de râs obosit.

— L-am izbit cu o vergea pentru deschis ferestrele. De două ori.

David îi întoarse zâmbetul, ridicând din sprâncene.

— Arăta ca şi cum ar fi fost lovit de un autobuz. Zâmbetul i

se şterse. El ce ţi-a făcut?

— Exact ceea ce poţi vedea, zise ea indicându-i obrazul umflat şi peticit, şi în afară de asta m-am lovit cu capul de ceva.

— Regret că te-am băgat în treaba asta.

Ea ridică din umeri.

— Cred că eu însămi m-am băgat. Vreau să fiu supărată pe tine pentru că ai pornit o astfel de cruciadă de unul singur, însă presupun că nu m-a forţat nimeni să mă reped la el, în loc să fug mâncând pământul. Oricum, sunt prea obosită să mai gândesc. E după gratii, iar noi amândoi am scăpat teferi.

Se ridică cam ţeapănă, dar el o ajută.

— Să ştii că am vorbit serios, o asigură el. Eşti binevenită să stai la mine, sau putem să mergem acasă la tine, dacă preferi.

— Am glumit. Linişteşte-te. Dacă ţie ţi-e indiferent, hai să mergem la tine. O casă victoriană, mare şi veche, nu e exact ceea ce îmi doresc în acest moment. Vreau un loc tihnit. E confortabil la tine?

Vorbea din ce în ce mai încet, ţinându-l de braţ pentru a se putea ţine pe picioare.

— Sunt bărbat, heterosexual şi sub cincizeci de ani, aşa că nu, nu e un loc tihnit. Dar e destul de confortabil şi, mulţumesc lui Dumnezeu, pentru moment e destul de curat, zise el.

David o conduse pe Susan spre ieşire; ea putea să meargă, dar nu părea în stare să se orienteze. Aproape dormea din picioare.

— Doamne, într-adevăr adrenalina asta te stoarce de puteri. Sau poate e anestezicul, zise ea.

David parcase la câteva minute distanţă de spital. Aerul răcoros al serii păru că o trezeşte puţin pe Susan, deşi încă se mai sprijinea de David.

— Ştii ce cred eu? întrebă ea. Cred că e o minune că amândoi mai suntem în viaţă. David nu răspunse, aşa că ea continuă; M-am gândit din nou la asta, când aşteptam în spital. A ucis două persoane -- s-ar putea să fi luat arma de la unul din ei pentru a o face. A băgat în spital doi poliţişti şi un paznic, şi pe o bătrână doamnă. Şi poate să forţeze o uşă şi apoi să smulgă partea din faţă a unui seif, aparent cu mâinile goale - Dumnezeu ştie cum! Şi tu l-ai văzut sărind un zid de aproape trei metri. Am fost incredibil de norocoşi că n-am fost ucişi. Toţi ceilalţi s-au confruntat de fapt cu un fel de monstru; nu ştiu de ce, noi am avut de a face doar cu un om.

David dădu din cap cu gravitate şi zise:

— Am ajuns acasă la el înainte ca poliţia să sosească. Ar fi trebuit să-l las în pace. Am fost doar... Nu ştiam ce ţi-a făcut şi nu voiam să-mi scape.

— Nu ţi-a fost frică? întrebă ea.

— Doar la un moment dat. Şi nu înainte. Pur şi simplu nu m-am gândit la asta. N-am fost speriat, până n-am văzut că are în mână un cuţit.

Susan îl strânse de braţ.

— Dumnezeule mare!

— Putea să aibă o armă. Putea să aibă o jumătate de duzină de prieteni în jur. De fapt, dacă nu i-ai fi administrat tu o astfel de ciomăgeală, nici nu cred că ar fi avut nevoie de ceva, poate nici de cuţit. Ştiam asta; l-am văzut cum se mişcă. Dar cumva nu mai conta. Eram un idiot, dar nu-mi păsa. Voiam să-l opresc.

— Şi la ce te gândeai când l-ai atacat? mai întrebă ea.

— Mă gândeam: „Pot să-l învinge”, răspunse David. Cred că antrenamentele mi-au distorsionat mintea. Într-un fel mi se părea un test, ceva prin care trebuia să trec. Își ridică mâinile în sus şi o privi: Dar scuza ta care a fost?

Între timp sosiseră la automobil. David îl descuie, se desprinse de braţul lui Susan şi i deschise portiera dreaptă. După ce Susan fu înăuntru, închise uşa şi înconjură maşina până la locul şoferului, apoi urcă.

Ea căzu pe gânduri în timp ce el porni maşina şi aşteptă o breşă în trafic.

— L-am luat prin surprindere, spuse Susan. Găsise documentul ce descria Markerul şi *a trebuit* să arunce o privire. Am ştiut că pentru câteva secunde nu va fi atent la nimic altceva. După aceea probabil că urma să-şi revină şi să se transforme într-o forţă de neoprit. În mod evident, aş fi vrut ca altcineva să-l fi surprins cu garda jos, dar nu eram decât eu pe acolo. Aşa că mi-am încercat norocul.

David ridică ochii şi o strânse de mână.

— Aşa cum ai spus, am fost cu adevărat norocoşi.

Câteva minute continuară drumul în tăcere. Susan se întorsese să privească pe fereastră, cu fruntea sprijinită de geam. Şi deodată întrebă:

— Poliţia a recuperat documentele? Cele pe care le-a furat?

— Nu tocmai, răspunse David misterios.

Ea îl aşteptă să continue.

— I-am luat geanta, începu el. Se opri o clipă, apoi zise: Avea cu el o geantă şi în ea erau documentele. Şi ceva în plus, într-o cutie. Cred că e Markerul.

Își aruncă privirea spre Susan, luându-şi ochii de la drum pentru o secundă şi încercând să i ghicească reacţia.

Pentru un moment ea nu spuse nimic. Apoi începu să râdă.

— Ei bine, de ce nu? rosti ea aproape necontrolat, printre hohote, şi cu un ton sălbatic în glas. David se trezi că zâmbeşte, veselia ei fiind molipsitoare, în ciuda faptului că suna puţin cam nesăbuită. După un minut ea îşi recăpătă controlul şi spuse: De ce oare nu mă surprinde?

David nu reuşi să găsească un răspuns.

— Ai vreun plan? mai întrebă ea.

— Am să-l predau mâine, inventez eu o poveste, zise el. Dar am vrut să văd chestia asta. Afirmaţia suna emfatic. Își aruncă ochii spre ea. Îl privea, aşteptând să continue, aşa că reluă: Acum l-ai văzut pe individ. Ştii că are ceva ciudat, bizar, sau cum vrei să-i spui. Ei bine, proprietarul Markerului e la fel. Şi el e un tip straniu. Şi amândoi sunt obsedaţi de acest obiect. Ea continua să asculte răbdătoare. A crezut că venisem să-l omor, zise el mai departe şi clătină din cap a îndoială. M-a numit „fiu" şi mi-a spus că, o sută de ani de aici încolo, am să-mi doresc să-l fi păstrat pentru mine. Nu ştiu ce să înţeleg din asta. Apoi a mai spus ceva în legătură cu un tribut. Făcu o pauză. Indiferent ce se întâmplă, vreau să aflu. Vreau să ştiu cine dracu' sunt oamenii ăştia şi despre ce vorbea tipul, continuă David pe un ton exasperat.

— A spus „tribut"? întrebă Susan curioasă.

— Da, a spus că n-am tribut. Pentru tine înseamnă ceva? întrebă el.

— Despre aşa ceva se pomeneşte într-unul dintre documentele din colecţie. Acolo se vorbeşte despre tribut. Este... Este un fel de insignă de serviciu, ceva pe care-l porţi. Cred că denumirea lui e un fel de calambur. Tribut înseamnă literalmente un dar din partea tribului, dar înseamnă şi trei de ceva. Indiferent ce înseamnă aici, cred că e format din trei părţi. Pergamentul vorbeşte despre tribut pe fruntea cuiva; una dintre părţi e în mod evident ceva ce se poartă pe cap. Rămase tăcută o clipă. Nu ne deosebim chiar total noi doi, continuă apoi, adresându-i un zâmbet strâmb. Tu eşti fără îndoială mai rău ca mine. Totuşi şi eu am partea mea de vină.

— Ce vrei să spui? întrebă David. Despre ce vorbeşti?

— Am ascuns şi eu ceva poliţiei, zise ea liniştită.

— Ce? întrebă David cu o voce calmă şi egală.

— Tipul avea ceva pe cap, ca o bentiţă. Cred că e de aur. Când l-am izbit cu băţul, am lovit de fapt bentiţa aceea. Dacă nu era acolo, cred că puteam să-l omor. Se opri timp de un minut. Era foarte liniştită şi îşi ţinea mâna la gură. Apoi scoase un sunet uşor, un fel de oftat. După care ridică din nou capul şi vocea ei deveni mai puternică: Am păstrat bentiţa. E în biroul meu.

— Vrei să spui că la asta s-a referit când a spus „tribut”? La bentiţa de aur pe care o purta? întrebă David.

Susan ridică din umeri.

— Şi ce înseamnă asta? continuă el să întrebe, interesat, dar neîncrezător. E un fel de societate secretă? Ca Templierii, sau Illuminati, sau ceva asemănător?

— Ştii despre treburile astea? întrebă Susan.

— Nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că sunt foarte populari printre susţinătorii conspiraţiilor teroriste, răspunse David.

— Puteai la fel de bine să spui masonii sau Prioria din Sion. Sunt sute, afirmă ea.

— Şi tu nu crezi în aşa ceva? întrebă el.

— Nu. Nu ca atare. Nu cred că sunt complet inventate, cred doar că majoritatea teoriilor conspirative sunt colecţii de informaţii disparate, puse cap la cap în mod nejustificat, zise ea.

— Şi cum am putea noi să punem toate astea cap la cap în mod coerent, ca să le dăm un sens, în loc să pară aberaţiile unui paranoic?

Susan oftă.

— Poate că nu putem. O să ne uităm la Marker. Apoi îl vei înapoia proprietarului. Eroul negativ va merge la închisoare, sau poate într-un azil de nebuni. Iar noi s-ar putea să nu reuşim niciodată să rezolvăm acest puzzle. Poate că nu avem suficiente piese. Poate că aşa începe orice teorie a conspiraţiei, luând doar jumătate din întreg şi pretinzând că e un întreg.

David şofa mai departe în tăcere, adâncit în gânduri.

Susan îi puse o mână pe umăr şi rosti blând:

— Nu e neapărat ceva rău. Ne-am confruntat cu primejdia şi am descoperit că nu suntem laşi - sau poate că amândoi avem nevoie de puţină autoanaliză. E un moment potrivit pentru a ne încheia aventura. Nu cred că aş fi tentată să fac aşa ceva şi

a doua oară.

— S-ar putea să ai dreptate, aprobă David. Eu îmi voi face un client fericit, iar tu îţi vei studia colecţia în linişte. Amândoi suntem încă în viaţă. Ceea ce nu e un rezultat prea prost, nu-i aşa?

— Categoric nu, răspunse ea liniştitor. Şi s-ar putea chiar să rămânem prieteni, adăugă zâmbind.

În timp ce vorbeau, ajunseră acasă la David. Găsiră un loc de parcare chiar în faţă.

Apartamentul se afla la etajul unei clădiri de la începutul secolului, transformate, amplasate în pantă. Avea un dormitor mare şi un al doilea mult mai mic, cu un singur pat, acum acoperit cu cutii.

David îi oferi Susanei camera lui, dar ea insistă că s-ar simţi mult mai bine decât el în patul cel mic.

Susan, a cărei bluză era pătată de sânge şi al cărei păr lipit atârna ţeapăn, întrebă dacă putea să facă un duş.

În timp ce-l făcea, David căută nişte haine curate şi găsi un vechi tricou larg, nişte pantaloni de trening, o pereche de şosete flauşate şi nişte boxeri de bumbac -- toate proaspăt spălate. Le aşeză pe patul din camera cea mică, după ce luase de pe el cutiile şi schimbase aşternutul. Susan se afla tot sub duş.

Când ieşi, după aproape douăzeci de minute, înfăşurată în diverse prosoape, se duse grăbită în noua ei cameră.

David bătu la uşa închisă.

— Ciocolată fierbinte? o întrebă el. Oricine are nevoie de nişte ciocolată fierbinte când se simte dat puţin peste cap.

Ea crăpă uşa şi privi atentă prin deschizătură, descoperindu-şi părul ud şi un umăr gol acoperit de picături de apă.

— Ai ceva de migdale? Un lichior?

— Amaretto? întrebă David.

— Da, ăsta, zise ea.

— S-ar putea să am, dacă prietenul meu Banjo nu l-a aspirat deja. Are tendinţa să-şi închipuie că, dacă eu nu termin ceva de băut într-o lună, am nevoie de ajutor. Vrei să-ţi torn în ciocolată sau separat? mai întrebă el.

— În ciocolată. Pentru început, zise ea.

— Nu arăţi gata îmbrăcată. Deci mai am şi eu timp pentru un duş?

— Ei, doar eşti la tine acasă. Serveşte-te. Cu toate că presupun că n-a mai rămas apă fierbinte pentru nimeni pe strada

asta. Îmi pare rău, zise ea.

David puse puţin lapte la încălzit la foc mic şi se îndreptă spre baie. Când ieşi, purta acelaşi gen de îmbrăcăminte ca şi Susan, care acum stătea pe canapeaua de piele neagră, cu picioarele strânse sub ea.

— Boxerii mi-au plăcut, zise ea.

David păru puţin jenat.

— N-am ştiut dacă vrei... Dacă ai purta...

— Fără nicio problemă! Va trebui să încetez să te mai tachinez; nu reuşesc să te provoc. De fapt, obişnuiam să port boxeri bărbăteşti când eram în liceu. Un fel de rebeliune mascată, zise ea.

— Nu-mi spune asta, zise el dând din cap. În niciun caz nu trebuie să ştiu ce obişnuiai tu să porţi sub uniforma şcolară. De fapt, probabil că acum mă fac vinovat de un soi de delict.

— O, *acum* să nu comiţi vreo crimă, zise ea. Apoi arătă spre cana cu lapte. Fii băiat bun şi găseşte Amaretto ăla, zise ea, şi apoi cu accentul tărăgănat şi gutural al celor din sud: Mami trebuie să-şi ia medicamentul.

David râse.

— Stai aşa, zise el intrând în bucătărie, care nu era decât o prelungire a camerei de zi. Începu să caute prin dulapuri. Ai voie să bei alcool? întrebă el. Nu-mi aduc aminte ca doctorul să fi menţionat asta.

— Dă-mi, spuse ea. Altfel devin nesuferită!

El chicoti din nou.

— În regulă. Scoțând o sticlă prăfuită din fundul unui dulap, adăugă: Iat-o! în mod clar, i-a scăpat lui Banjo.

Pregăti două căni de ciocolată fierbinte şi turnă în a ei lichior. În a lui puse câţiva stropi de whisky irlandez şi se strâmbă când o gustă. Apoi aduse băuturile lângă sofa. Susan îşi lua cana şi-şi strânse mai aproape picioarele, pentru ca el să se poată aşeza alături. Apoi oftă şi un minut capul i se rezemă de spătarul canapelei.

— Am nevoie de o mică vacanţă, zise ea.

— Unde ai vrea să mergi? întrebă el blând, sorbind din cana lui.

— Undeva pe o insulă, zise ea visătoare. Poate o insulă grecească. Un bar, un hotel, un restaurant şi poşta. Poate şi o capră.

— Sună frumos! Şi ce ai face acolo? mai întrebă el, tot cu voce scăzută.

Când răspunse, Susan părea aproape adormită.

— Aş sta sub un copac, cu cărţile mele. Aş privi măslinii. Aş vorbi cu capra.

Cana din mâna ei începu să se încline şi David se întinse pentru a o prinde, înconjurându-i palmele cu ale lui. Ea deschise ochii şi ridică surprinsă capul. Apoi se înălţă puţin pe sofa, ceea ce-i apropie şi mai mult. Degetele li se împletiseră şi lui David îi luă puţin timp pentru a şi le desprinde.

— O ţii? întrebă el.

— Am s-o ţin, răspunse ea.

David îi eliberă mâna şi se depărtă. O clipă niciunul nu mai scoase vreo vorbă.

După câteva secunde îşi dădură seama că se uitau fix unul la altul, aşa că Susan îşi îndreptă ochii în altă parte.

— Mai bine mă duc să mă culc, zise ea. Care e programul tău pentru mâine dimineaţă?

— Medicul a spus că trebuie să te ţin sub supraveghere. Ştiu că e neplăcut, dar vreau să te controlez din două în două ore, zise el.

Ea se strâmbă, dar acceptă:

— O, da, aşa a spus, nu?

— Am să bat la uşă, doar atât. Dă-mi doar un semn că eşti încă în funcţie. Probabil că am să mă scol în jur de şase, aşa că la ora aceea, când voi veni în control, o să ne facem un plan.

Ea mai luă câteva guri din ciocolată şi puse jos cana pe jumătate goală.

— Aş putea să împrumut o periuţă de dinţi? întrebă ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre baie.

Îşi târa picioarele în şosetele prea mari, peste care cădeau pantalonii lăbărţaţi.

— Ai acolo una, zise el.

Când ea închise uşa băii, el se duse în camera ei şi îi adună îmbrăcămintea purtată. Lenjeria şi blugii fură băgaţi în maşină la ciclul cu apă rece, iar bluza însângerată fu pusă la înmuiat într-un lighean cu apă rece. În timp ce făcea asta, se auziră apa de la toaletă şi zgomotul picioarelor în şosete.

— Noapte bună, strigă ea şi închise uşa dormitorului.

Când, la ora unu, bătu la uşa încuiată, David spuse:

— Câte degete ţin ridicate?

— Ar fi bine să nu fie doar unul, răspunse vocea ei somnoroasă.

La ora trei, el strigă:

— Cine e preşedinte?

— Al Gore, răspunse ea.

David îi puse îmbrăcămintea la uscat şi fixă alarma ceasului pentru ora şase.

CAPITOLUL 15

ÎN ACEEAŞI SEARĂ
JOI, 17 APRILIE

În automobil se aflau trei persoane: şoferul, pasagerul de lângă el şi captivul.

— Numele? repetă întrebarea poliţistul de pe locul din dreapta, de data aceasta cu mai multă duritate.

Prizonierul era singur pe bancheta din spate, cu capul plecat şi respiraţia şuierătoare auzindu-se chiar şi peste zgomotul motorului. La fiecare răsuflare se auzea cum se îneacă şi hârâie, fapt care, împreună cu amprenta pantofului lui David cât se poate de vizibilă pe pieptul lui, nu dădea impresia unei sănătăţi înfloritoare. Sângerarea rănii de la cap se oprise, dar din înfăţişarea lui nu era clar dacă prima oprire ar fi trebuit să fie la secţia de poliţie sau la spital.

Mâinile îi erau aşezate pe genunchi, cu încheieturile fixate în cătuşe. Dar, în loc să aibă palmele strânse împreună, ofiţerul care îl arestase îi îndoise braţele -- fiecare palmă ajungând la cotul opus -- şi apoi îi pusese cătuşele.

Ţinea capul aplecat şi privirea pierdută, întoarsă înspre sine. Nu dădea semn că ar fi conştient de ceea ce-l înconjoară sau că ar auzi întrebările ce i se puneau din când în când.

Neprimind niciun răspuns sau reacţie, poliţistul de pe locul pasagerului îi întoarse captivului spatele. În acest moment, silueta cocoşată scrâşni:

— Jan.

— Jan sau Chan? întrebă poliţistul, dar nu mai primi alt răspuns.

Câteva secunde mai târziu, Jan avu un acces de tuse şi şi ţinu braţele încătuşate apăsate pe piept, ca şi cum avea nevoie să-şi susţină coastele. Figura lui era încordată din cauza durerii.

După aproximativ un minut tusea i se potoli şi prizonierul deveni din nou liniştit. Alunecă pe bancheta din spate, pe care se lungi, închizând ochii.

Poliţistul de pe locul pasagerului îi spuse colegului său:

— Fă rost de medicul de serviciu, să-l examineze imediat ce e închis. Şi fa nişte fotografii cu rănile astea. Nu vreau să creadă cineva că aşa ceva s-a întâmplat în celulă.

Şoferul îşi aruncă repede privirea peste umăr, spre silueta inertă:

— Nu arată prea bine, zise el calm. Să-l trezesc?

— Nu, lasă-l în pace, răspunse primul. Ar fi bine dacă ar fi tot timpul aşa uşor.

Cum ambii poliţişti priveau înainte, silueta de pe bancheta din spate începu să se agite. Folosindu-şi dinţii, îşi ridică mâneca de pe braţ centimetru cu centimetru. Prindea materialul imediat sub umăr şi trăgea, dându-şi capul pe spate. Mâneca cenuşie se ridică de pe încheietura mâinii drepte, dând la iveală o brăţară lată de metal.

— De ce îl acuzăm? întrebă şoferul, cu ochii aţintiţi asupra drumului.

— De asta se ocupă Brigada de Intervenţie Rapidă. Dar ar trebui să te asiguri că cineva a început să întocmească hârtiile, înainte să pleci diseară acasă, comentă colegul lui.

Partea de dedesubt a brăţării prizonierului avea două mici bucăţi de metal cât o pastilă fixate în două şănţuleţe. Jan începu să smucească de una cu dinţii, încercând să o desfacă din fanta în care era înfiptă.

Când reuşi să scoată una din pastile, deveni clar că în interiorul scobit al brăţării era împăturită o coardă, înfăşurată de jur împrejur. Bucăţelele de metal erau fixate fiecare la câte un capăt al corzii.

Partea din spate a brăţării era deschisă, permitând ca bentiţa făcută din fire de metal împletit să fie trasă afară din şanţul interior. Jan extrase încet firul strălucitor, ascunzându-l în pumn, până ce fu complet desfăşurat.

Mişcându-se pe furiş, stânjenit de încheieturile încătuşate, începu să-şi înfăşoare coarda -- lungă de aproape un metru -- în jurul capului, înfiorându-se de fiecare dată când metalul îi atingea marginile închegate ale rănii.

Jan strânse coarda legându-şi capetele pe frunte. Apoi, metodic, repetă acţiunea cu cealaltă brăţară.

— Poate că ar trebui să-l chem deja pe doctor, zise ofiţerul de pe locul din stânga, luând microfonul atârnat lângă radioul poliţiei.

Atenţia şoferului era îndreptată în totalitate spre trafic -- maşina gonea pe străzile Londrei scăldate în lumina asfinţitului.

În mai puţin de un minut, Jan îşi înfăşurase în jurul tâmplelor şi coarda de aur din celalaltă brăţară, legând-o strâns. Acum îşi ţinea încheieturile încătuşate în faţa ochilor.

Poliţistul din stânga purta o conversaţie radio cu un

interlocutor îndepărtat, răspunsurile lui ţipate erau inteligibile pentru o ureche neantrenată. Când termină, i se adresă colegului:

— L-ai cunoscut pe Saunders, cel cu transferul?

— M-am ciocnit de el la tribunal. Nu mi-a spus prea multe. Care-i e povestea? întrebă şoferul.

— Nu ştiu cât e de adevărat, dar am auzit... Făcu o pauză. Arde ceva? întrebă apoi, aplecându-se înainte şi adulmecând în direcţia radioului.

Şoferul îşi înclină şi el capul şi mirosi.

— Vine de afară, rosti apoi cu convingere.

În acel moment treceau pe lângă şiruri de case masive, luxoase, în stil edwardian, ce mărgineau, de la oarecare distanţă, un bulevard larg. Nu se vedea nimic care să sugereze un foc.

Poliţistul din stânga continuă să adulmece aerul şi după o clipă întoarse capul spre prizonier, care stătea în continuare întins, cu încheieturile în dreptul feţei.

Cătuşele îi erau alcătuite dintr-o singură bucată, fără lanţ: cele două verigi şi piesa lată de metal ce le unea formau o singură bucată solidă. Dar acum ceva ciudat se întâmpla cu partea lor centrală. Era deteriorată. Când ofiţerul o privi, o buclă de fum se ridică din metalul negru.

— Ce faci acolo? se repezi el, observând metalul galben ce înconjura fruntea prizonierului. Opreşte-te! strigă el, brusc alarmat.

Cu un mârâit, prizonierul se încordă şi-şi smuci mâinile în lături. Bucata de metal dintre cele două inele ale cătuşelor se crăpă ca lutul uscat, dezvăluind o fantă în formă de V chiar în mijloc. Doar o îngustă porţiune de metal unea acum cele două verigi.

Încordându-se, prizonierul îşi răsuci braţele în sensuri opuse, forţând legătura dintre cătuşe. Cu un sunet ca al unei pietre căzând pe un bolovan, ultima fâşie de metal se sfărâmă. Încheieturile prizonierului erau separate.

— Opreşte maşina, strigă poliţistul din stânga, răsucindu-se pe locul lui pentru a apuca unul din braţele prizonierului şi a încerca să-l imobilizeze.

Şoferul tocmai depăşea o maşină de şcoală, ce mergea încet. Acceleră puternic. Încercă să privească iute peste umăr, dar nu putu să vadă prea multe înainte de a-şi întoarce din nou ochii spre drum. Motorul scrâşni când apăsă pedala din

dreapta până la podea.

După ce prinsese braţul drept al prizonierului chiar sub cot, poliţistul de pe locul pasagerului încerca să-i imobilizeze şi celelaltă mână. Nu ajungea până la ea, dar prizonierul nu încercă să se apere. Stătea imobil. În loc să lupte, se menţinea complet rigid. Pentru o clipă ochii prizonierului sclipiră, apoi pleoapele i se lăsară în jos.

Cu o bubuitură şi un scrâşnet de oţel răsucit, portiera din stânga spate sări din ţâţâni şi se rostogoli pe stradă.

Maşina poliţiei abia apucase să treacă în faţa vehiculului pe care îl depăşise. Portiera aruncată măturâ strada în faţa şoferului începător uluit şi apoi se izbi de unul dintre uriaşii stâlpi de iluminat din metal înşiraţi de-a lungul trotuarului. De aici ricoşă şi dispăru sub roţile automobilului-şcoală, care derapă violent, urcând pe bordura trotuarului.

Poliţistul de la volan apăsă frâna până la podea. Roţile se blocară, aruncând maşina în derivă, gata să se răsucească de-a curmezişul. Şoferul trase de volan în direcţie opusă, încercând să menţină controlul. Timp de două secunde, până când maşina se opri, scrâşnetul cauciucurilor pe asfalt fu asurzitor. În clipa aceea poliţistul de pe locul pasagerului, întors pe jumătate cum era, scăpă din mână braţul lui Jan. Fu aruncat într-o parte, cu umărul şi ceafa în marginea ferestrei. Pocnitura fu înăbuşită de zgomotul motorului, dar ochii poliţistului se deschiseră mari şi, instinctiv, el se îndoi din mijloc şi, în timp ce durerea îl copleşea, îşi trase faţa în jos spre piept, înconjurându-şi capul cu braţele şi strângând buzele într-o înjurătură nerostită.

Chiar înainte ca maşina poliţiei să se oprească din patinare, prizonierul se ridică şi se târî afară prin spaţiul unde înainte fusese portiera.

O secundă mai târziu, şoferul smulse violent mânerul portierei de lângă el, deschizând-o larg. Apoi se împinse cu putere în volan, încercând să-şi facă vânt pentru a se arunca afară din maşină, dar fu reţinut de centura de siguranţă. Îi trebui încă o fracţiune de secundă pentru ca mintea lui să înregistreze situaţia. Mâna îi căută avid catarama, găsind-o abia la a doua încercare, după care apăsă limba de metal şi o eliberă din fanta ei.

În acest timp, prizonierul alerga în goană de-a lungul trotuarului, în direcţia în care se îndreptase automobilul (aflat acum aproape de-a curmezişul şoselei) şi, la o depărtare cam

de cincisprezece metri, se opri. Se întoarse spre vehiculul din care tocmai scăpase, ocupat încă de cei doi poliţişti, unul ameţit de lovitură, celălalt luptând să se elibereze.

Muşchii gâtului i se încordară şi pleoapele îi căzură, de parcă un curent puternic îi absorbea toată energia în altă parte a trupului, lăsându-le neputincioase. Mâinile i se ridicară în dreptul feţei, răsucindu-se cu degetele îndoite, simulând un gest de implorare. Apoi îşi lipi pumnii încleştaţi unul de altul şi-şi aplecă faţa în jos, până aproape îi atinse.

Şoferul, în sfârşit eliberat din centura de siguranţă, puse un picior pe asfaltul şoselei şi se ridică repede din vehicul. Atunci văzu că prizonierul nu dispăruse. Stătea în faţa lui, câţiva metri mai departe, pe stradă. Își stăpâni impulsul de a alerga spre el şi, ridicând o mână, spuse pe un ton ferm şi egal:

— Stai! Nu mişca!

Cealaltă mână i se lăsă în jos spre tocul revolverului şi-l desfăcu.

Prizonierul nu se mişcă -- pentru o clipă. Trase pur şi simplu aer în piept cu putere şi-şi aplecă din nou capul pentru a-şi atinge pumnii, cu ochii pierduţi, cu umerii ridicaţi şi arcuiţi.

Explozia rezervorului de combustibil al maşinii îl aruncă pe şofer pieziş în cealaltă parte a străzii. Ocupanţii automobilului-şcoală -- care se izbise de zidul unei curţi -- fură singurii martori.

Cea mai mare parte a carburantului arzând, ce erupsese din rezervorul spart, se împrăştie în sus, ţâşnind prin capacul fărâmiţat ca aburii dintr-un cazan sub presiune fisurat. Instantaneu, flăcările transformară totul într-un nor alb-portocaliu orbitor, estompând orice detaliu.

Sunetul combustibilului ce explodă păru pocnetul unui foc de revolver şi fu urmat imediat de detunătura monstruoasă a sistemului de aprindere, ce bubui şi răpăi câteva secunde ca un tunet, zguduind ferestrele şi rostogolindu-se ca un ecou până departe. Stropi aprinşi căzură din norul portocaliu, acoperind şoseaua cu o ploaie incendiară.

Sursa de căldură a fost atât de puternică, încât părul de pe capul poliţistului căzut fu pârlit. Explozia îl aruncase cu faţa în jos, lăsându-i ceafa şi mâinile expuse ploii de foc.

Ameţit timp de câteva secunde, omul se întoarse, stingând de asfalt câteva porţiuni arzânde ale uniformei. Cu o mână pe ochi, lupta să se retragă din preajma flăcărilor, focul ce tălăzuia deasupra lui împiedicându-l să se ridice.

Târându-se înapoi spre bordura trotuarului opus, se ridică şovăitor în picioare, agăţându-se de o pubelă de gunoi. Cu mâna arsă streaşină la ochi, privi scena: vehiculul din care ieşise fusese cuprins de flăcări, în interior nu se putea desluşi nimic. Celălalt poliţist nu se vedea, dar portiera pasagerului era tot închisă.

Abia după vreo zece secunde, după ce încercă brusc să facă un pas ezitant spre epava maşinii în flăcări, supravieţuitorul privi în jur. Nu se vedea nici urmă de prizonier.

CAPITOLUL 16

DIMINEAŢA URMĂTOARE
VINERI, 18 APRILIE

— Cafea, spuse David nu prea tare, bătând în uşa dormitorului.

— Îhî, răspunse slab dinăuntru Susan.

— Suuusaaan? întrebă el din nou blând, ţinându-şi urechea lipită de uşă.

— Ce vrei? răspunse o voce răguşită, toropită de somn.

— Vrei puţină cafea? întrebă el.

— Vreau să dorm, replică vocea adormită.

David oftă şi bătu din nou.

— Pot să intru? mai întrebă el.

Nu se mai auzi niciun răspuns. David deschise uşa şi se uită în camera întunecată. Afară soarele se ridica şi razele lui se furişau pe la marginea draperiilor. Era doar atâta lumină cât să poţi desluşi patul şi câte ceva din cea care-l ocupa. De sub pilotă se zăreau doar un ciuf de păr blond şi un braţ, afară de o ridicătură acoperită în mijloc, culcuşul unei creaturi ce hiberna.

— Pun asta aici, zise David, înaintând în vârful picioarelor şi aşeză pe noptieră cana cu cafea pe care o ţinea în mână.

O mişcare sub învelitoare fu însoţită de un mormăit. Braţul de afară se trase dedesubt.

— Susan, i se adresă din nou David, punându-şi o mână pe forma acoperită de pilotă şi scuturând-o uşor.

Brusc, cam pe la jumătatea acţiunii, se opri.

— Ia-ţi mâna de acolo, se auzi o voce clară de sub învelitoare, fără nicio urmă de somn.

David îşi retrase imediat mâna.

Din coconul tainic apărură nişte degete care se agăţară de marginea pilotei. Apoi apărură şi nişte ochi albaştri. Aceştia îl priviră clipind pe David.

Trăgând în jos de pilotă, Susan îşi descoperi umerii îmbrăcaţi în tricoul de bumbac. Stătea în pat ghemuită, cu spatele arcuit, cu un umăr îngropat în pernă, iar cu celălalt ridicat până aproape de ureche -- ceea ce însemna probabil că mâna lui David se aşezase undeva pe sânul ei stâng.

— E ca în dormitorul de la cămin, în timpul studenţiei, spuse ea.

— Am crezut că e umărul tău, zise David, smerit.

— Ihî, aprobă ea fără convingere.

David se îndepărtă de pat, îndreptându-se spre uşă.

— Te las să te trezeşti, mai zise el, arătând cu capul spre cafea.

Era deja îmbrăcat. Avea pe el o cămaşă crem, cu pantaloni închişi la culoare şi fără cravată.

— Cât e ceasul? întrebă Susan luând cana în mână.

— Trecut de şase, răspunse el. Nu mă duc la birou decât mai târziu. Trebuie să mă gândesc la câte ceva şi ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai implica şi tu. Păru nemulţumit de cum formulase ideea. Vreau să spun că aş vrea să mă ajuţi, dacă ai chef. Apropo, cum te simţi?

Susan se propti într-un cot şi luă o sorbitură din cafea. Întinzându-se apoi la loc, îşi atinse uşor obrazul jupuit.

— Mă simt bine. Lasă-mă doar câteva minute şi vin şi eu. Baia e liberă?

— Totul îţi aparţine. Iar îmbrăcămintea ta trebuie să se fi uscat până acum, zise el, apoi fu gata să iasă.

Ea ridică puţin vocea pentru a-l opri:

— Sunt moartă de foame. Ai ceva de mâncare?

— Îmbracă-te şi ne ducem la cafeneaua din colţ. Îşi privi ceasul. Deschid devreme.

În timp ce Susan se afla sub duş, David îi scoase lucrurile din uscător. Bluza avea încă urme de sânge. Deşi se decoloraseră, tot mai erau vizibile.

Se strecură în camera ei acum goală şi începu să răscolească prin dulapul ieftin din lemn de brad de la capătul patului. Era înghesuită acolo îmbrăcăminte mai veche. David găsi o bluză de mătase bleumarin şi o scoase, încercând să-şi dea seama ce măsură e. Se afla încă în punga de plastic transparent în care o luase de la spălătorie. Făcu patul şi puse deasupra îmbrăcămintea Susanei – împreună cu bluza.

Rana de la cap lăsase şi pe pernă mai multe urme de sânge. David le văzu şi întoarse perna pe partea cealaltă.

Se afla în camera de zi câteva minute mai târziu, când Susan apăru cu părul încă ud. Era complet îmbrăcată şi avea pe ea bluza bleumarin. I se potrivea perfect.

— A cui a fost asta? întrebă ea. A mamei? A surorii? A *prietenei?*

— A unei foste prietene, răspunse el. Nu s-a mai întors să şi-o ia şi, dacă tot deţine 4% din producţia mondială de îmbrăcăminte….

Susan ridică din umeri.

— Oricum, mi se potriveşte. Am să ţi-o restitui. Mulţumesc că te-ai gândit. Bănuiesc că a mea...

David dădu din cap cu o tristeţe melodramatică.

— Nu s-a putut face nimic, zise el pufnind şi indicând locul unde era pusă, pe spătarul unui scaun.

Susan cercetă petele şi apoi o puse la loc.

David o privea mişcându-se prin cameră.

— Arăţi obosită, zise el.

— Pentru că nu m-ai văzut niciodată nemachiată, comentă Susan cu un zâmbet subţire. Nu e uşor să arăţi fermecătoare douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână. Dar cred că n-ai un creion de ochi?

David rosti blând:

— N-am vrut să spun asta. Nu mă plângeam.

Ea ridică din umeri şi îi adresă un zâmbet slab, dar mai sincer:

— Şi ar mai fi binevenite încă douăsprezece ore de somn.

— Da, şi eu sunt în aceeaşi situaţie, zise David emfatic, apoi continuă: în legătură cu somnul, vreau să zic; de creionul de ochi nu prea-mi pasă.

De data aceasta zâmbetul ei fu sincer.

Apoi luă în mână ceaşca goală, adusă din dormitor, o ridică şi o mişcă uşor.

— Mai ai puţin, înainte de plecare? întrebă ea.

— Da, răspunse David. Tot la fel? mai întrebă el, ridicându-se de pe canapea.

— Fără lapte, mulţumesc, răspunse ea distrată, cu ochii sclipind la vederea unui rucsac de piele neagră ce se afla pe canapea. Asta este ceea ce cred eu? întrebă apoi, arătând cu capul în direcţia genţii. Vocea îi devenise uşor tensionată.

David trecu pe lângă ea şi-i turnă cafea.

— Da, rosti el peste umăr.

Susan arăta nervoasă, ca şi când era atrasă de geantă, dar în acelaşi timp nu voia să se apropie de ea.

— Vreau să mă uit, zise ea.

David se întoarse pe canapea şi-i dădu cana pe care o umpluse. Apoi se aşeză lângă rucsac şi se întoarse în aşa fel încât să poată umbla în el. Trăgând fermoarul, scoase de acolo o cutie grea din lemn.

Susan se ridică, se întoarse şi se aşeză în spatele lui, pe un braţ al canapelei. Toată atenţia îi era îndreptată spre cutie. Își

puse o mână pe umărul lui David şi se aplecă peste el pentru a vedea mai bine.

Cutia era frumoasă, de modă veche, şi semăna cu cele pentru păstrarea trabucurilor, deşi era puţin cam mare pentru aşa ceva -- ar fi încăput în ea cam o duzină de reviste. Era confecţionată din lemn de trandafir, atât de închis la culoare, de neted şi cu o granulaţie atât de fină, încât, dacă lumina nu cădea pe ea, părea făcută din crom negru.

David aşeză rucsacul pe duşumea şi puse cutia pe canapea. Caseta avea o înălţime de aproximativ zece centimetri -- era din lemn lustruit, fără alte elemente ornamentale în afara unui mic buton pentru deschiderea capacului.

David îl apăsă şi săltă capacul.

În cutie era încă o cutie.

Caseta din lemn de trandafir arăta şi mai frumoasă văzută astfel. Spaţiul interior fusese perfect scobit, probabil într-o singură bucată de lemn lucios ca sticla, astfel încât pereţii exteriori nu erau mai groşi de un deget, pe toate laturile. În cavitatea formată fusese plasat un obiect care contrasta puternic cu pereţii rubinii ce o înconjurau.

Cea de a doua cutie arăta stranie şi zgrunţuroasă. Partea de deasupra era făcută din piele cenuşie încreţită, semănând cu hârtia creponată. Pe la colţuri era vizibil scheletul pe care era întinsă. Nişte vergele spiralate de culoarea fildeşului, îngălbenite de timp, formau un cadru peste care fusese întinsă pielea pestriţă ce forma laturile cutiei. Un fel de aţă transparentă fixa membrana de os. Cusătura era fină şi îngrijită, dar începuse de mult să se distrugă. Capacul zbârcit, cu culoarea lui pătată, părea să fi fost stricat de umezeală.

— Arată ca aripa unei păsări moarte, comentă David stingherit, în timp ce privea cutia interioară.

— Mai curând ca un liliac. Un liliac mare, râios şi mâncat de mucegai, fu de acord Susan.

Un miros puternic şi dezgustător de umezeală se ridica din cutie. Era un miros nesănătos, ce gâdila faringele la fiecare inspiraţie, stârnind imaginea unor spori de un galben strălucitor ce se infiltrau în ţesătura moale şi roz a plămânilor.

— Ai de gând să o deschizi? întrebă Susan aproape în şoaptă.

— N-aş vrea nici măcar s-o ating, răspunse David. Arată ca şi cum ar fi murit de ciumă.

Susan sări de pe braţul canapelei, se îndreptă spre masă şi luă un creion, pe care i-l dădu lui David, întinzându-i capătul

cu guma.

— Aş putea să spun că eşti un bleg, dar atunci s-ar putea să mă pui pe mine s-o deschid, comentă ea, privind cutia cu dezgust.

David luă creionul ţinându-l de vârful ascuţit şi puse mica bucată de gumă din capătul celălalt pe vergeaua din faţă a cutiei.

— Chiar n-ai deschis-o până acum? întrebă Susan.

David dădu din cap, făcând o pauză de o clipă, şi luă creionul de pe scheletul de fildeş.

— Am deschis doar caseta exterioară, să văd ce are înăuntru, spuse el.

Fără să-şi ia ochii de la cutie, ea continuă:

— Mulţumesc că m-ai aşteptat.

David puse capătul cu gumă din nou pe capacul cutiei interioare.

— Ce fel de os e ăsta? întrebă el cu un aer nefericit, când începu să ridice capacul.

— Nu ştiu prea multe despre oase. Seamănă cu un radius. O parte dintr-un picior din faţă. Nu ştiu de la ce creatură provine. Ridicând mâna, îşi măsură din ochi lungimea propriului antebraţ. Cele laterale ar trebui să provină de la ceva mult mai mic decât un om.

— Poate de la un copil, zise David sumbru, ridicând complet capacul.

Amândoi îşi ţinură respiraţia când văzură Markerul. Era aşezat pe un aşternut de catifea neagră, fixată de pereţii cutiei cu numeroase cârlige mici de fildeş. Dantela complicată a filigranului din platină avea complexitatea minuţioasă şi ordonată a unui corp organic -- nervurile unei frunze sau delicata ramificaţie a filamentelor unei pene de pasăre.

Desfăcut, Markerul avea aceeaşi lungime şi lăţime ca palma larg deschisă a lui David.

— E minunat, spuse el.

Priveau amândoi -- Susan se aplecase peste piciorul lui David pentru a se putea uita mai bine. Apoi luă de la el creionul şi fixă capacul cutiei interioare pentru a sta deschis, după care luă în mână caseta exterioară din lemn de trandafir şi o potrivi în lumină. Platina din care era făcut Markerul avea un luciu mat, ca argintul când începe să se oxideze. Ţinându-şi respiraţia, cu o mână la gură, Susan se aplecă şi mai mult, pentru a examina mai atent filigranul.

Era ţesut din fire subţiri de platină, care se îngustau pe măsură ce se depărtau de centru. Nu era clar ce ţinea firele unite. Metalul se ramifica şi se apropia, se încrucişa şi se îmbina, ca şi cum ar fi fost turnat ca o singură piesă. Şi totuşi, dacă ar fi fost turnat, ar fi fost nevoie de metal topit fără întreruperi sau bule, pentru a umple metrii întregi de fire adunate în structura aceea filigranată. Nu erau vizibile nici urme de unealtă.

David se îndreptă spre raftul cu cărţi şi scoase o enciclopedie. După o clipă zise:

— O mie şapte sute şaizeci şi opt de grade Celsius. Asta înseamnă peste trei mii de grade Fahrenheit.

Susan ridică ochii întrebătoare.

— E temperatura la care se topeşte platina. Mă întreb cum oare a confecţionat cineva un obiect ca acesta. Continuă să citească. Ia ascultă aici: „Platina e singurul element care atacă uneltele de metal folosite pentru modelare. În contact cu unealta, platina poate ataca chiar şi frezele cu carbură de wolfram.” Asta nu ştiam!

— Nici eu. Nu e de mirare că ăia de la McDonalds folosesc tacâmuri de plastic!

El n-o auzi. Se gândea. Apoi spuse:

— Nu văd cum ar putea să fie altceva decât un obiect recent. Singurul mod de a face aceste lipituri este prin sudură, dar asta e absurd!

— Cum? Care e problema? întrebă Susan.

— Am studiat ingineria la universitate -- aşa că ştiu câte ceva despre prelucrarea metalelor. Oţelul bun e ceva relativ nou, pentru că ai nevoie de o temperatură extrem de ridicată spre a-l produce şi a-l prelucra. Sudura este şi mai recentă, deoarece presupune concentrarea unei temperaturi foarte înalte într-un punct anume. Faţă de executarea acestui filigran, prelucrarea oţelului e joacă de copii. Asta e tehnologie modernă. E imposibil să fi fost făcut cu mai mult de două sute de ani în urmă. Cred că suntem minţiţi cu nerușinare!

— Mai există şi excepţii, interveni Susan. Vezi discul din Phaistos[17] -- scriere executată cu matriţe metalice, cu trei mii

---

[17] **Disc ceramic, inscripţionat cu hieroglife, descoperit în palatul minoic din Phaistos, Creta, şi expus în muzeul din Heraklion. Datează din aprox. 1700 î.Hr. şi este una dintre cele mai faimoase enigme ale arheologiei. (n.red.)**

de ani înainte de Gutenberg.

— Adevărat. Am uitat de discul din Phaistos, zise David cu o expresie de totală derută pe figură.

Ea îi aruncă o privire aparent plină de milă.

— Acum probabil că ai să-mi spui că n-ai fost la muzeul din Heraklion! Apoi încercă altă tactică: Ei bine, ia Biblioteca din Alexandria. Un oraş-stat care promova libertatea de exprimare şi pasiunea pentru învăţătură, susţinută de o vastă bibliotecă în continuă expansiune. Dar n-a durat. Revoluţia industrială ar fi putut fi pregătită încă înainte de sfârşitul primului mileniu, dar e nevoie de mai mult decât o singură concentrare de cunoştinţe într-un anume loc. Își trecu o mână peste frunte. Ascultă, n-am putea vorbi despre asta la micul dejun? Mor de foame.

— Doamne, sigur că da, rosti el, apoi închise capacul cutiei interioare şi după aceea pe al celei exterioare şi le puse înapoi în rucsac, rotindu-şi ochii în jur să vadă unde să îl pună. Scoală-te un minut, i se adresă lui Susan, care stătea încă îngenuncheată lângă canapea. Ea se ridică în picioare şi se depărtă spre uşă.

Cu o mână, el ridică partea din spate a canapelei, trăgând-o în faţă. Materialul de dedesubt era rupt, dând la iveală interiorul gol. David puse rucsacul pe duşumea şi cu grijă lăsă canapeaua peste el, având grijă să intre în scobitură. Rucsacul dispăru în interiorul canapelei.

Susan spuse:

— Probabil că nu e prima dată când foloseşti trucul ăsta.

David zâmbi.

— De fapt, e chiar prima dată. Dar mi-am amintit că ţesătura s-a rupt când am cărat canapeaua până aici, la mutarea mea. Se ridică în picioare şi şi examină opera. Nu ştiu de ce, dar n-am putut lăsa acest obiect la vedere.

Susan dădu din cap.

— Ştiu ce vrei să spui.

Ieşind din casă, David se trezi privind în jur şi cercetând activitatea de pe stradă. Un factor poştal livra scrisori. O femeie de vârstă mijlocie îşi plimba câinele. Nimic nu părea nelalocul lui.

Tăiară drumul pe o alee ce despărţea şirul de case de vizavi şi ajunseră la o mică înşiruire de prăvălii. Între un oficiu poştal şi o firmă de taxiuri, un birt foarte modest era deja deschis. Trei dintre mese erau ocupate de nişte tineri atletici. Judecând

după îmbrăcăminte şi lucrurile pe care le aveau cu ei - o trusă de unelte aşezată lângă masă, o nivelă cu bulă de aer pe un scaun -, probabil că toţi lucrau în construcţii.

David îi sugeră lui Susan să se aşeze lângă uşă, în timp ce el se îndreptă spre tejghea. Discutaseră înainte despre ce voiau să mănânce, aşa încât putu să comande pentru amândoi. Se întoarse la masă cu două căni de ceai.

Aşteptând să le fie pregătit micul dejun, sorbiră din căni. Susan vorbi prima:

— Ai vreo idee ce se petrece? întrebă ea.

David păru să nu-şi dea seama la ce se referea. Zâmbi, gata să facă o remarcă spirituală. Dar ea interveni imediat:

— Mă refer la jaf, la cel de al treilea hoţ şi la faptul că aproape totul pare imposibil.

David dădu din cap.

— Nu, realmente n-am nicio idee ce se întâmplă.

— Pentru că nu văd cum a putut hoţul să dea spargerea, începuse să arate destul de iritată. Apoi, nu văd cum a intrat şi cum a ieşit din casa bătrânei doamne. Nu văd cum a deschis cufărul acela sau fişetul de la colegiu. Ridică vocea: Nu înţeleg cum a putut să sară de pe zidul acela înalt. Nu văd cum a putut să anihileze doi poliţişti înarmaţi. Şi nu ştiu ce e obiectul acela, coborî vocea, pe care-l ai tu acasă într-o geantă. După care continuă: Nu numai că nu înţeleg nimic din toate astea, dar am început să mă gândesc şi la câte persoane au fost rănite sau chiar ucise până acum. Şi ne văd pe noi doi -- bâjbâind în mijlocul a ceva extrem de periculos-ca doi sinucigaşi, după părerea mea. Şi eu vreau să ies naibii din această treabă, înainte de a fi omorâtă.

David o privi, observând furia de-abia mascată cu care vorbea.

— Şi mă acuzi pe mine pentru toate astea, nu-i aşa? întrebă el cu un început de iritare în glas.

— Categoric că nu te acuz pe tine. Nu tu eşti nebunul care a provocat toate astea. Făcu o pauză şi era clar că urma un „dar". Dar, deşi n-ai habar ce se-ntâmplă, eşti hotărât să te bagi în miezul evenimentelor.

— Dar e meseria mea să... comentă David.

Însă Susan nu l lăsă să termine.

— Nu e meseria ta, zise ea pe un ton categoric şi aproape dispreţuitor. Tot ce trebuia să faci noaptea trecută era să laşi rucsacul să îl găsească poliţia. Hammond ar fi putut să se

ocupe de el. Dar tu ai găsit un mod de a rămâne implicat, de a mă ţine şi pe mine implicată. Nu-ţi dai seama? Nu e deloc treaba ta. De asta există poliţie; asta e misiunea lor.

Susan vorbise cu o voce scăzută, în ciuda emoţiei din glas. Când îi răspunse, David păru că s-a aprins şi el, totuşi reuşi să nu ridice vocea.

— Crezi realmente că Hammond ştie mai multe decât tine, că e mai deştept decât tine? Dacă aş fi lăsat toate astea în seama poliţiei, mi-aş fi pierdut slujba şi firma mea ar fi dat faliment. Își numără argumentele pe degete: în primul rând, poliţia n-ar fi avut niciun fir care să-i ducă spre cel de al treilea hoţ, de fapt nici n-ar fi ştiut că *a existat* un al treilea. În al doilea rând, n-ar fi ştiut unde să-l caute -- l-au lăsat chiar să-şi ia lucrurile din casa pe care ar fi trebuit să o supravegheze. În al treilea rând, chiar dacă ar fi ştiut unde să se uite, tot nu l-ar fi prins. N-au reuşit să-l prindă nici ultima dată când au avut ocazia -- o ocazie pe care eu le-am creat-o. Se aplecă înainte şi coborî şi mai mult vocea: Mi s-a sugerat foarte clar că, dacă clientul meu va reclama furtul acestei piese -- făcu un gest peste umăr vrând să arate că se referea la Marker -- eu aş fi dat afară din serviciu, chiar dacă firma mea ar supravieţui -- ceea ce este destul de îndoielnic. Dass îşi vrea înapoi bunul şi are tot felul de legături la nivel înalt. Dacă i-aş fi spus că Hammond e o pacoste, pot să pun pariu că n-ar fi durat nici douăzeci şi patru de ore şi i s-ar fi luat cazul. Poliţia nu e autoritatea supremă în asemenea situaţie, ei sunt doar nişte funcţionari de stat. Am reuşit să recuperez obiectul lui Dass, m-am asigurat că hoţul e în spatele gratiilor, am evitat ca firma mea să fie închisă, iar eu mi-am păstrat slujba. Niciunul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi lăsat totul în seama poliţiei. Aşa că, spune-mi exact, de ce ţi se pare ţie că de fapt nu e treaba mea?

David se lăsă pe spate, tăcut. Şi Susan era tăcută. O femeie cu un şorţ strălucitor de alb le aduse mâncarea, dar ei continuau să tacă şi o vreme mâncară în linişte.

După câteva minute, respiraţia amândurora devenise mai calmă. Păreau să-şi dea seama din nou unde se află, în loc să se uite ţintă unul la altul sau să privească pierduţi în spaţiu.

Apoi, ridicând cuţitul, Susan îl îndreptă spre tavan şi spuse cu o voce egală:

— Nu vreau să mă cert cu tine. Ştiu că încerci să faci ceea ce ţi s-a spus să faci, şi ai dreptate: ai reuşit, împotriva tuturor

piedicilor. Dar nu uita că aici e vorba de mult mai mult decât o datorie. Avem toate motivele să credem că suntem prinşi la mijloc între un asasin profesionist şi lucrul pe care şi-l doreşte cel mai mult pe lume. Ştie cine eşti, ştie cine sunt şi -- din motive pe care *cred* că le înţeleg -- am reuşit să ne aşezăm din nou în calea lui. Trase aer în piept. Te-ai gândit ce se poate întâmpla dacă nu e singur? Tot ce-i trebuie este un complice aflat în libertate şi am fi într-o mare belea. Cumva, aseară am scăpat ieftin amândoi. Crezi că vom fi la fel de norocoşi şi a doua oară? Nimeni n-a fost, până acum. David nu răspunse, iar Susan continuă să vorbească rar şi calm: Mi s-a spus adesea că mi-e foarte greu să am încredere în oameni, zise ea cu un zâmbet mic, autoironic -- ca şi cum ar fi fost o glumă fără perdea. Vreau să am încredere că te gândeşti la ceva mai mult decât la a-ţi asigura slujba când faci cascadoriile astea. Vreau să cred că eşti conştient că oamenii pot să moară -- unii au murit deja. Vreau să cred că te vei gândi de două ori înainte de a face ceva care ar putea să ucidă pe unul dintre noi. *Vreau* să am încredere în tine, dar tu nu mă ajuţi deloc.

Își puse mâna pe mâna lui David şi o lăsă o clipă acolo, îl strânse uşor, după care îi dădu drumul. Se priveau în ochi. Expresiile de pe feţele lor nu erau uşor de descifrat, amestecul de emoţii şi urmele dialogului tensionat le umbreau trăsăturile.

Telefonul cuiva începu să sune.

După o clipă, David realiză că era al lui.

— Cine naiba o fi? se întrebă el cu glas tare, în timp ce scotocea în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Reuşind să-şi scoată telefonul, privi ecranul.

— E Hammond.

— Răspunde-i, îi recomandă Susan.

David răspunse la apel:

— David Braun.

Susan îl privi atentă în timp ce el asculta un monolog pe care ea nu-l putea auzi. Trecură douăzeci de secunde înainte ca David să spună:

— Ce s-a întâmplat?

Faţa lui devenise încordată. Asculta ceva ce-l tulbura foarte tare, dar nu întrerupse discursul celuilalt. Vocea de la celălalt capăt al firului continua să vorbească. Trecu un minut şi el tot mai asculta. Apoi întrebă:

— Şi ce-mi sugerezi? Tocmai stau de vorbă cu Susan Milton. Ce-ar trebui să facem?

Ascultă din nou încă un minut.

— O, fii sigur că am să sun, îşi asigură David interlocutorul. Te rog ţine-mă la curent cu tot ce mai apare. În ordine! La revedere, şi strecură aparatul înapoi în buzunar.

Întorcând ochii spre Susan, cu un amestec de nelinişte şi dezamăgire pe faţă, îi spuse:

— Prizonierul le-a scăpat. N-au putut să-l oprească. Acum nu ştiu unde se află.

Ei îi trebui un moment pentru a realiza gravitatea informaţiei. Singurul ei răspuns fu un scurt comentariu sarcastic:

— Minunat! Apoi, o clipă mai târziu, adăugă cu hotărâre: Hai să plecăm de aici.

CAPITOLUL 17

ÎN CONTINUARE...
VINERI, 18 APRILIE

David înghesuia hainele într-o geantă.

— Hai să plecăm şi hotărâm pe drum ce vom face în continuare, bine?

— De acord, zise Susan. Dar, până eşti gata, povesteşte-mi ce a spus Hammond.

Stătea în camera lui de zi, privindu-l cum se agita în jur.

— Mai dă-mi două minute şi-ţi spun tot ce ştiu. David se îndreptă în grabă spre cealaltă cameră, luându-şi geanta cu el. Când reveni, tocmai îi trăgea fermoarul. Apoi spuse: Acum e în ordine. Dacă mai e nevoie de altceva, ne oprim undeva şi cumpărăm. Cu o mână ridică o parte a canapelei şi scoase geanta de dedesubt. Poţi să duci tu asta? întrebă el, întinzându-i-o lui Susan.

Cărând fiecare câte o geantă, părăsiră apartamentul şi-şi croiră drum pe scări, spre uşa de la intrare. Deodată Susan ridică mâna şi David, care o urma, se opri brusc.

Prin geamul jivrat al uşii din faţă se putea vedea o siluetă. Stătea nemişcată. Apoi se auzi un zdrăngănit, când umbra făcu ceva la uşă.

O clipi mai târziu un plic bej căzu pe covoraş şi silueta se retrase. Amândoi răsuflară uşuraţi.

— Acum îmi amintesc de ce nu m-am făcut spioană, zise Susan, râzând nervos.

Când ieşiră afară, poştaşul era două uşi mai încolo şi i făcea semne lui David cu mâna.

Repede băgară cele două genţi în portbagajul Saab-ului şi apoi urcară şi ei. Câteva clipe mai târziu demarară. După ce ajunseră la o oarecare distanţă de apartament, David vorbi:

— OK! Regret că te-am ţinut în suspans. Ei bine, ce mi-a spus Hammond? zise el, gândindu-se cum să formuleze: Am să-ţi redau exact vorbele lui, atâta cât pot să mi le amintesc, şi ai să le interpretezi singură. Ceva de genul: „Trebuie să ştii că nebunul ăla nenorocit a scăpat. Tipul ăla al tău” — lui Hammond îi place întotdeauna să-l numească „tipul meu”. Ca şi cum, dacă nu l-aş fi descoperit eu, el n-ar fi deranjat pe nimeni. În orice caz, a spus: „Tipul ăla al tău n-a mai ajuns la închisoare. A incendiat o maşină a poliţiei cu un ofiţer înăuntru şi apoi a fugit”.

— Dumnezeule mare! exclamă Susan.

— Aşa că l-am întrebat cum s-a întâmplat, continuă David. Şi el mi-a răspuns: „Şoferul nu e încă sigur ce s-a întâmplat exact, dar în declaraţia lui pretinde că prizonierul le-a spus că se numeşte Jan şi apoi şi-a pierdut imediat cunoştinţa din cauza rănilor. Sigur nu te-ai gândit niciodată să te faci poliţist?"

— Ce vrea să însemne asta? interveni Susan.

— E un fel de umor poliţist. Pentru că l-am bumbăcit bine -- şi chestia asta e lăsată în mod normal în seama autorităţilor. Apoi a adăugat: „Apoi şoferul l-a văzut pe acest Jan fără cătuşe. Cumva reuşise să le desfacă prin ardere, ca şi cum ar fi avut o flacără cu acetilenă, ne-a spus şoferul. Apoi uşa a sărit din ţâţâni şi prizonierul a luat-o la goană. A alergat câţiva metri pe stradă, după care s-a întors şi s-a uitat la ei. În acel moment maşina a făcut explozie. Şoferul e în spital, iar sergentul e la morgă".

Susan ţinea privirea aţintită înainte, asimilând noutăţile. David continuă:

— Lasă-mă să-mi amintesc ce a urmat. Da, a mai spus: „Întotdeauna le-am zis să i percheziţioneze pe prizonieri. Individul acesta trebuie să fi fost echipat cu mai multe arme decât ar fi încăput în ciorapii de Crăciun ai lui James Bond. Cum poţi să nu vezi o grenadă? De asemenea, şoferul declară că prizonierul şi-a înfăşurat ceva de aur în jurul capului. Asta fără îndoială pentru a ne opri să-i citim gândurile".

— Tributul, rosti Susan. I-am smuls bentiţa aceea de pe cap, dar el a înlocuit-o. Se pare că e ceva mai mult decât un fetiş monden, zise ea cu convingere, apoi îl privi pe David. Altceva? L-ai întrebat ce trebuie să facem noi?

— Da, ăsta a fost următorul pas. Mi-a spus că el are impresia că Jan se va duce înapoi pentru a recupera bijuteria pe care a furat-o -- asta crede el că e Markerul -- sau poate unele hârtii pe care n-a apucat să le ia de la Şcoala de Antichităţi. Hammond spune că a plasat patru oameni acolo. Desigur, ceea ce nu ştie el -- şi eu n-am să-i spun -- este că Jan nu are Markerul; acesta se află în posesia noastră. A mai spus că probabil nu suntem în pericol, totuşi va trebui să ne luăm câteva măsuri de precauţie. A, şi să-l sunăm dacă se va întâmpla să dăm din nou peste tip.

— Ei bine, putem să ne jucăm altă dată de-a „ţi-am spus eu". Ce crezi că trebuie să facem? interveni Susan.

— Jan nu ştie unde e Markerul, răspunse David. Își închipuie probabil că l-a găsit poliţia, aşa că, dacă intenţionează să-l caute, se va ţine după ei, nu după noi. Între timp, noi i-l vom restitui lui Dass. Acesta poate inventa o poveste, cum că l-au găsit oamenii lui. Dacă Jan nu află ce se petrece, atunci își va închipui că poliţia are ceea ce vrea el, iar dacă din întâmplare are vreun informator în poliţie, va afla că Markerul s-a întors la Dass. Oricum, noi suntem scăpaţi.

Susan interveni:

— Dacă nu cumva informatorii lui sunt *realmente* buni, caz în care va afla că în acest moment Markerul nu este înregistrat la poliţie.

— Da, aşa că trebuie să fim prudenţi timp de câteva ore, până ne vom întâlni cu Dass, acceptă David.

— Ce ştie Jan despre tine? întrebă Susan.

— Nu prea multe, răspunse David, apoi clipi. Doar dacă n-a fost atent când le-am comunicat poliţiştilor numele meu şi unde lucrez.

O clipă se aşternu tăcerea, apoi Susan întrebă din nou:

— Unde suntem acum?

Era ora 7.15 dimineaţa şi ei se îndreptau spre vest, pe Marylebone Road. Traficul era aglomerat, dar era totuşi destul de devreme, aşa încât avansau relativ repede.

— Se pare că o luăm spre autostradă, o informă el. Vreau să ieşim din Londra. Spune-mi un loc unde n-ai fost niciodată şi acolo te duc.

— OK. Dar ascultă, să nu-i dăm telefon lui Dass până nu judecăm totul bine, zise Susan. Câteva ore în plus nu contează, cu condiţia să ne pierdem urma înainte de a opri undeva.

— În regulă, aprobă David. Deci, unde vrei să mergi?

— La Brighton, răspunse Susan hotărâtă. Se poate?

— E perfect, spuse David.

Abia peste o oră şi jumătate reuşiră să ajungă pe Autostrada 23, spre litoral. Soarele era deja sus şi în cea mai mare parte a timpului ascultaseră radioul. Printr-un acord tacit, fiecare din ei, dacă voia să spună ceva, putea să l dea mai încet.

Tocmai trecuseră de Aeroportul Gatwick, când David întrerupse formaţia Sugababes chiar în mijlocul unui refren:

— N-a avut grenade la el, afirmă el.

— Ce vrei să spui? întrebă Susan intrigată.

— Ai văzut cu ce era îmbrăcat. Unde ai putea să ascunzi o grenadă, presupunând că ai crede că e o idee bună să o cari cu

tine? întrebă David.

— Ei bine, cred că aş încerca să găsesc o geantă care să se asorteze cu pantofii. Dacă aş fi Jan, totuşi... nu ştiu. În buzunar? Agăţată de centură?

— Asta e tot ce mi-a venit în minte. Am stat cu genunchii pe spatele lui timp de aproximativ cinci minute şi pot să ţi spun că n-avea nimic proeminent pe trup. Crezi că se produc grenade miniaturale? Ca şi flacăra cu acetilenă, pe care se presupune că o avea asupra lui în maşină. Am văzut unele mici, dar cam atât - îşi desfăcu degetele cât o lanternă sau ceva asemănător. Plus ce a mai avut la el pentru a distruge portiera maşinii.

Susan interveni:

— Şi cum rămâne cu teoria ta, că ar fi fost un fel de spion familiarizat cu operaţiuni secrete? Dacă aceste arme miniaturale gen James Bond există, spionii sunt cei care le folosesc. Când un agent secret are nevoie de o flacără cu acetilenă, probabil că nu se duce s-o cumpere de la magazinul de fierărie.

Ieşiseră din zona urbană. Autostrada traversa acum câmpia, printre copacii ce o flancau.

David privi spre Susan şi comentă:

— Asta e încă o chestie. Te-ai gândit vreodată ce nostim e că, la începutul fiecărui film, lui James Bond i se pun la dispoziţie două sau trei dispozitive care se dovedesc a fi exact cele de care va avea nevoie mai târziu? Niciodată n-a plecat cu un magnet extrem de puternic, ca mai târziu să se întâmple să aibă nevoie de un ceas cu laser.

Susan zâmbi.

— Ai dreptate. Sau să se trezească atacând un rechin, înarmat doar cu o cameră în miniatură! Cred că am văzut o comedie în genul ăsta.

David dădu din cap şi continuă:

— Aşa că, dacă Jan într-un fel sau altul a avut asupra lui două încărcături de explozibil şi o flacără cu acetilenă, de unde ştiuse el că tocmai de astea va avea nevoie? Nu se aştepta să fie prins, altfel nu s-ar fi întors la adresa aceea.

Susan fu de acord:

— Vrei să spui că în viaţa adevărată ar trebui să ai cu tine două duzini de mici şmecherii, pentru a fi sigur că printre ele vor fi şi cele trei de care în mod real vei avea nevoie?

David confirmă:

— Da, cam asta am vrut să spun.

Susan reflectă, apoi rosti gânditoare:

— Dar acestea chiar *sunt* obiecte pe care le-aş lua cu mine dacă aş intenţiona să dau o spargere şi să deschid un seif. De fapt, exact asta aş lua.

David se strâmbă, apoi spuse:

— Ai dreptate. Hai s-o lăsăm baltă cu James Bond. Arăta uşor intimidat. N-am făcut decât să gândesc cu voce tare.

— Stai puţin. Nu te da bătut. Am spus că asta e exact ce aş lua *eu* – poate şi un pistol. Dar eu nu sunt Jan.

David arăta nedumerit.

— Vrei să spui că el ar lua altceva?

— Cine ştie? Poate că a avut buzunarele înţesate cu explozibili şi un aparat miniatural cu flacără de acetilenă sau poate nu. Dar, dacă le-a avut, n-a fost ca să poată da spargerea, deoarece nu le-a folosit acolo. A distrus încuietoarea unei uşi, apoi a scos partea din faţă a unui fişet fără să arunce nimic în aer sau să facă vreo gaură. Când stăteai cu genunchii pe el, ai observat cumva dacă ascundea un baros şi un cric hidraulic? Asta e ceea ce pare să fi folosit.

David arăta surprins.

— Doar nu crezi că poate... Cum ar putea să facă toate astea?

— Ce vrei să-ţi răspund? Nu vezi că regulile obişnuite nu funcţionează în cazul ăsta? Un lucru e sigur, am să studiez chestia asta cu înfăşuratul aurului pe frunte. Aş fi vrut să am laptopul cu mine – am acolo întreaga colecţie.

— Hârtiile pe care le-a furat, interveni David, se află în rucsac, împreună cu Markerul. Sunt doar câteva, dar poţi să începi cu ele chiar astăzi, dacă vrei.

Merseră în tăcere încă cinci minute. Susan vorbi doar o dată. Apăsă brusc cu degetul arătător în geamul de lângă ea şi zise:

— Uite nişte miei! Părea emoţionată.

David privi câmpia, apoi zâmbi. Ea observă că se amuză şi ridică din umeri.

David spuse:

— Ştii că Brighton, în mod tradiţional, e locul unde şefii îşi duc secretarele pentru un weekend indecent.

— Cred că pot să ghicesc ce înseamnă această mică expresie ciudată, afirmă Susan. Dar asta trebuie că a fost pe vremea când „şef” în mod automat însemna bărbat, nu-i aşa?

— Da, e amuzant, constată David. În zilele noastre o mulţime de şefi sunt femei, dar nu există nicio secretară bărbat. Unde e

egalitatea între sexe?

Susan îi aruncă o privire plină de un fel de dispreţ amical.

— Ei bine, ce mister! Pur şi simplu concurenţa nu pare să fie la fel de mare pentru posturile cele mai de jos dintr-o firmă. Susan se uită câteva secunde peste câmpie şi continuă: Deci de asta ai fost atât de încântat de Brighton? Pentru că ţi-ai luat cu tine micuţa angajată? Cuvintele îi erau încărcate de sarcasm.

David arăta furios.

— Ce?!? Tu ai propus Brighton! se stropşi el.

Susan răspunse cu aroganţă:

— Şi tu ai spus „perfect". Tocmai mă întrebam de ce crezi tu că e aşa perfect. Singurul comentariu pe care l-ai făcut este că aici şefii îşi fac de cap cu salariatele.

David se simţea evident insultat şi răspunse cu violenţă:

— OK! în primul rând, e la o distanţă potrivită de Londra. Doi, e uşor de ajuns. Trei, e plin de turişti şi vizitatori, printre care putem să ne pierdem. Şi patru, acolo oamenii merg să se distreze, aşa că e ultimul loc pe care te-ai aştepta să-l aleagă nişte indivizi aflaţi în pericol.

Susan nu răspunse. David continua să fie nervos.

— De ce faci asta? întrebă el insistent. Purtăm o discuţie agreabilă şi deodată spui ceva ce mă pune total în defensivă.

Susan îşi depărtă mâinile şi ridică din sprâncene, după care rosti acidă:

— Hei, de unde puteam să ştiu că n-ai niciun pic de simţ al umorului?

David dădu din cap, neacceptând explicaţia, şi spuse:

— Nu e adevărat. Când vrei să glumeşti, eşti într-adevăr glumeaţă. Dar asta a fost altceva. E ca şi cum te-ar deranja dacă stăm prea mult fără câteva cuvinte în contradictoriu.

Acum Susan se afla în defensivă.

— Ce? Cearta noastră de la micul dejun, despre faptul că pui în pericol cu nepăsare vieţile oamenilor în jurul tău, nu a fost o discuţie în contradictoriu? N-ar fi de ajuns pentru tot restul zilei?

— Aceea a fost pe bune. În ciuda faptului că ai opinii foarte puternice, ai fost cinstită cu mine. Acum însă n-ai crezut niciun moment că am pus la cale totul pentru a te seduce, dar m-ai acuzat oricum de asta, ştiind că o să reacţionez.

Susan îşi întoarse faţa de la el şi privi fix afară pe fereastră.

— Nu ştiu ce vrei să spui, rosti rece.

Privirea îi era îndreptată în lături, spre terenurile împădurite printre care treceau, dar fără să se concentreze pe ceva anume.

David îşi fixă privirea pe şosea. Dădea impresia că fierbe. Își continuară drumul în tăcere.

Autostrada se transformă în şosea. Mai trecură cinci minute. În cele din urmă Susan reluă:

— Deci, vrei să spui că mă găseşti neatractivă?

Vocea îi era ţeapănă şi acuzatoare.

Nările lui David tremurară şi o privi încruntat. Dar ea îi zâmbea dulce. El izbucni în râs, uşurat. Şi ea râdea.

Când se potoliră, zâmbetul le rămase pe feţe. După un minut, David întrebă:

— Ai pe undeva vreun prieten pe care îl torturezi în felul ăsta?

Ea se prefăcu ofensată şi răspunse:

— Crezi că acum te torturez?

— Nu chiar, ceda el.

După o mică pauză ea mormăi:

— Nu, i-am pus pe toţi pe fugă. Apoi întrebă: Aşadar, unde e acum posesoarea acestei bluze?

— La Hollywood, în căutarea norocului, răspunse el.

Susan chicoti.

— O, frumoasă treabă! Eu n-am alungat pe nimeni *atât* de departe. 7500 de kilometri e recordul tău?

David părea încântat de el însuşi.

— N-a fost nimic dramatic. O oarecare neglijenţă emoţională, câteva mici aluzii la bilete ieftine de avion.

Susan întrebă, mai puţin frivolă:

— Ce s-a întâmplat de fapt?

David cugetă o clipă, apoi răspunse:

— Poţi vreodată să rezumi, de fapt, o relaţie? Ea e o persoană foarte lacomă — lacomă de atenţie, de senzaţii. Nu am putut să ajungem la un compromis între ceea ce voiam eu şi ceea ce voia ea.

Susan continuă:

— Şi acum sunteţi prieteni?

— Probabil că suntem. Acum. Sper că Hope m-a iertat şi nici eu n-am fost vreodată atât de supărat pe ea, răspunse David.

— Poate că asta a fost problema?

David îi aruncă o privire întrebătoare şi ea explică:

— E actriţă, nu-i aşa? Poate că avea nevoie de toată gama de

senzaţii, nu doar de o bună relaţie. Un erou principal în filme este mult mai mult decât pur şi simplu cineva amabil.

David răspunse cu resemnare:

— Asta e cea mai bună explicaţie pe care am auzit-o. Oricum, acolo unde este acum e în elementul ei, iar eu sunt încântat să o las să-şi vadă de treburi.

— *Lasciate speranza*[18], zise Susan fără să explice, iar David nu întrebă nimic.

— Oricum, tu eşti americancă; trebuie să fi avut deja patru soţi.

Susan zâmbi.

— Văd că îţi ştii lecţia cu stereotipiile. Între noi fie vorba, tocmai de aceea a trebuit să plec. N-am fost destul de des măritată, aşa că făceam să scadă media. Elizabeth Taylor lucra normă dublă încercând să restabilească echilibrul.

— Deci nici măcar un singur soţ? întrebă David.

Susan ridică din umeri.

— Niciunul. Cîţiva evadaţi norocoşi. Şi o alarmă falsă. Sora mea e expertă în relatarea întâmplării. Soseşte aici săptămâna viitoare, poate că o să-ţi dea amănuntele. Peste figura ei trecu o umbră de îngrijorare. Doamne! Am uitat aproape total de vizita ei. E uluitor cum confruntarea cu moartea te poate distrage de la orice altceva. Sper ca totul să fie în ordine până atunci.

David răspunse sigur pe el:

— Odată ce Dass intră în posesia Markerului, aventura ia sfârşit. Orice se întâmplă după aceea nu mă mai priveşte. Şi tu vei fi lăsată în pace să faci ceea ce aveai de făcut atunci când eu nu încercam să te vâr în gura lupului.

Susan dădu din cap.

Continuară să discute o vreme despre relaţii. Orice îi făcuse furioşi unul pe altul mai înainte dispăruse acum. Vorbeau normal şi cu inimile uşoare.

Curând mergeau de-a lungul pajiştilor municipale îngrijite de la periferia oraşului Brighton. Era abia zece şi jumătate dimineaţa şi totuşi amândoi se treziră că din când în când căscau necontrolat.

— Pot să am încredere că n-or să te apuce furiile dacă sugerez o schimbare de plan? începu David.

---

[18] **Lăsaţi speranţa (it.), aluzie la fraza pe care Dante, în *Divina comedie,* o găseşte scrisă pe poarta infernului: „Lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi". (n.red.)**

La care Susan comentă:

— Nu ştiu dacă îmi place „să mă apuce furiile”. Dar am să fac tot ce pot. Deci, care e sugestia?

David ezită.

— Uite ce, nu vreau să spun nimic altceva decât ce vei auzi, indiferent cum ar suna...

— Dă-i drumul, pentru numele lui Dumnezeu, altfel mă enervezi, îl întrerupse Susan, dar fără prea multă convingere.

David explică:

— Îţi dai seama că amândoi suntem obosiţi şi că trebuie să ne gândim bine la ce avem de făcut şi să dăm şi câteva telefoane. Cred că am avea nevoie de un cartier general. Ce-ar fi să luăm o cameră la hotel?

Susan îi aruncă o privire cercetătoare, apoi căscă din toate puterile. David continuă:

— Ai văzut? Hai să dormim două ore, după care să luăm masa de prânz şi să stabilim cum vom face cu Dass.

— Şi presupun că trebuie să luăm doar o cameră, în loc de două, pentru că... interveni Susan.

— Pentru că ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să ne despărţim în caz că vrem să tragem un pui de somn.

După o clipă, Susan spuse:

— De fapt, e o idee excelentă.

Iar David adăugă:

— Nu trebuie să fie vreun apartament luxos, câtă vreme jacuzzi e destul de mare pentru două persoane. Ea îi zâmbi sarcastic, iar el continuă: Am stat aici doar o singură dată — în interes de serviciu. Putem folosi acelaşi hotel; e chiar pe faleză.

Susan căscă din nou şi îngăimă:

— Foarte bine!

Luară o cameră dublă la The Grand, cu vedere spre marea ce devenise cenuşie. Soarele matinal se ascunsese după norii amiezei şi briza constantă împrăştia o pulbere sărată pe faleză.

Amândoi telefonaseră pentru a anunţa că vor lipsi în ziua aceea de la serviciu. Susan fixase ceasul pentru ora trei şi jumătate. David trase draperiile. Erau groase şi căptuşite, dar tot mai lăsau să treacă prin ele o geană de lumină. Camera se afla în semiîntuneric, nu chiar în beznă.

Niciunul nu era încântat de ideea de a se întinde complet îmbrăcat, peste cuverturi. Pe de altă parte, niciunul nu intenţiona să se dezbrace în faţa celuilalt.

— Hopa, mă simt prea conştient de mine însumi, zise David. Cred că oamenii fac asta de obicei pentru prima oară când sunt beţi.

Susan se oferi să se schimbe în halat în baie. Când închise uşa în urma sa, David se dezbrăcă repede, pentru a fi deja în pat la întoarcerea ei.

— E foarte ciudat, zise ea când se înapoie.

— Nu poate fi mai ciudat decât să te ascunzi de un hoţ cu puteri supranaturale, zise David.

— E ciudat în alt fel, răspunse Susan. E ca atunci când mă jucam cu Arty Hickson de-a doctorul şi asistenta.

Se strecură în patul ei şi se dezbrăcă de halat sub pătură.

David întrebă inocent:

— E cineva cu care lucrezi?

Susan căută ceva cu care să arunce în el.

— Locuia alături de noi, când aveam şase ani. Pe atunci mai credeam încă în infern, eram convinsă că acolo am să ajung. Ştii ce e cel mai nostim? Că el *într-adevăr* a devenit medic. Câteva clipe mai târziu întrebă: Chiar ţi-e somn? Eu m-am trezit complet.

Nu primi niciun răspuns – doar o respiraţie ritmică.

Undeva în hotel, sunetul îndepărtat al unui aspirator creştea şi descreştea. Se interfera cu murmurul uşor al mării. Prin pereţii groşi, pocnetul maşinii ce se izbea întâmplător de piciorul vreunui scaun se auzea înăbuşit, ca zgomotul unei tobe, iar strigătul îndepărtat al pescăruşilor îşi pierdea dramatismul.

Adormiră amândoi.

Capitolul 18

ÎN ACEEAŞI ZI, MAI TÂRZIU DUPĂ-AMIAZĂ
VINERI 18 APRILIE

Era sfârșitul după-amiezii, iar temperatura cobora. David și Susan rătăceau fără rost prin oraș, vorbind și, uneori, se opreau să privească în vitrine, până când briza ascuțită începu să le umple ochii cu apă.

Au intrat în primul restaurant care părea cald și primitor și în timp ce mâncau un prânz târziu, priveau afară la lumea gri.

Susan mânca supă de roșii picantă, rupând bucăți de pâine crudă pentru a merge cu ea. Îi spuse lui David:

— Mă simt mai rău decât dacă n-aș fi dormit niciodată.

— Știu că seamănă cu asta, dar ai fost destul de palidă și înainte. Cred că somnul ți-a făcut bine.

O chelneriță a venit cu comanda lui David de ravioli coapte. În ciuda fierbințelii vulcanice, el s-a repezit să mănânce.

În timp ce mergeau, vorbeau despre Dass și despre transferul Marker-ului. David reluă din nou discuția.

— Deci, de ce credeai că ar trebui să fim precauți în ai telefona?

— Am început să mă gândesc la lucrurile pe care le-ai spus despre el – cum ai simțit când l-ai întâlnit prima oară. Ai spus că ai simțit o vibrație rea venind de la el – și de la Jan – dar era mai rău cu Dass. Ei bine, Jan este criminalul nemilos; ce spune asta despre Dass?

— Da, dar asta nu se baza pe nimic. A fost doar un sentiment. Cu Jan am fost plin de adrenalină și am putut să fac ceva. E diferit atunci când ești într-un cadru social, în biroul cuiva, când ești constrâns. Pariez că ai dat peste soldați care erau mult mai intimidați de gândul de a obține o medalie de la Regină decât de tot ce au făcut pentru a o câștiga.

— Cred că ești prea rațional. Prima dată când mi-ai spus despre Dass, ai spus că într-adevăr ai simțit acea vibrație rea. Cu cât trece timpul îți vei aminti doar o neliniște ușoară. Ține minte, îți tot spun să arăți puțină precauție, să ții minte pericolul, așa că eu sunt ultima persoană care te acuză că ești laș. Ai avut ceea ce părea o reacție cu adevărat viscerală la tipul ăsta. Cred că ar trebui să avem în vedere asta înainte să avem încredere în el.

Susan a sugerat câteva măsuri de precauție pe care le-ar putea lua în legătură cu Dass. David nu era încă convins că

este nevoie de precauție.

— Fac ceea ce mi-a spus și el obține ceea ce vrea. Nu văd că am ceva de care să fiu îngrijorat. Dacă îl trădez, atunci mi-aș tăia craca de sub picioare. Eu cred că pot avea încredere în el, atâta timp cât sunt un soldat loial.

Susan își clătină capul:

— Woodward și Bernstein – să nu ai încredere în nimeni.

— Cu excepția ta, nu i așa?

— Da, absolut. Să nu ai încredere în nimeni – cu excepția mea, spuse Susan.

— Asta înseamnă că ai hotărât să ai şi tu încredere *în mine?* întrebă el.

Ea dădu de câteva ori din cap, cu o seriozitate autentică.

— Fac eforturi mari în această direcţie, răspunse ea sinceră.

Continuară să discute şi în timpul celui de-al doilea fel, şi la cafea, Susan sugerând diferite posibile măsuri de siguranţă, David, deşi sceptic privind necesitatea lor, lăsându-se purtat de conversaţie. Susan reuşi să-l convingă să nu se grăbească să se întoarcă la Londra pentru a preda Markerul în acea seară.

După treizeci de minute aveau întocmit un plan, care lui Susan nu i se părea nesăbuit şi nici lui David nu-i suna paranoic.

Apoi David se uită la ceas. Era cu puţin înainte de ora cinci.

— Vreau să-l sun totuşi, înainte ca toată lumea să plece, spuse el.

Se îndreptară în grabă spre hotel, în aşa fel încât să poată telefona din cameră. David îşi folosi mobilul şi apelă centrala Interfinanzio, cerându-l pe Alessandro Dass. Fu pus în legătură cu doamna Billings, secretara, care-i spuse că era imposibil să vorbească în momentul acela cu preşedintele.

David îi spuse politicos, dar evident preocupat:

— Doamnă Billings, probabil că ne vom pierde amândoi slujbele dacă acest mesaj nu-i este transmis imediat. Vă asigur că e o informaţie pe care domnul Dass e extrem de nerăbdător s-o primească. Vă rog, faceţi tot posibilul şi daţi-mi legătura cu el.

— Comunicaţi-mi mie mesajul şi voi avea grijă să-i fie transmis, consimţi ea tăios.

— Pentru a putea face asta am nevoie de aprobarea expresă a domnului Dass. A fost absolut categoric în această privinţă, afirmă David.

Doamna Billings rămase tăcută, calculându-şi în mod evident următoarea mişcare. Când vorbi, vocea ei avea un ton mult mai agreabil:

— Lăsaţi-mi numărul de telefon şi voi vedea ce pot să fac.

David i-l dădu şi închise.

— Dass mă va suna imediat, îi spuse el lui Susan.

Stătea la biroul stil din cameră, cu spatele la fereastră. Susan se afla în pat, în faţa lui, cu picioarele adunate sub ea. Îşi muşca uşor buza de jos. Niciunul din ei nu mai scoase nicio vorbă.

La mai puţin de două minute după terminarea conversaţiei cu doamna Billings, telefonul lui David începu să sune:

— Domnul Dass? întrebă David răspunzând.

— Domnule Braun, aveţi veşti bune pentru mine? întrebă vocea elegantă a lui Dass.

— Da, am. Am recuperat cutia luată din seiful dumneavoastră, cu conţinutul intact, răspunse David.

Dass scoase un oftat:

— *Mirabile*[19] *!* E extrem de plăcut când încrederea în cineva îţi este răsplătită. Spune-mi unde eşti şi unul dintre oamenii mei va fi acolo curând.

— Mi-e teamă că trebuie să ne facem un plan puţin diferit, domnule Dass. Poate aţi aflat că hoţul nu se mai află în mâinile poliţiei şi nimeni nu ştie unde e. Prioritatea mea numărul unu a fost să duc cutia undeva în siguranţă, aşa că am scos-o din Londra. Pot să v-o dau doar mâine-dimineaţă, mai curând ar fi foarte greu. Făcu o pauză: Doriţi să vin la biroul dumneavoastră?

— Spiritul de iniţiativă e o însuşire atât de rară! Biroul meu nu e locul ideal. Aş dori ca, în momentul când cei interesaţi vor afla de returnarea obiectului, el să fie deja în drum spre o altă destinaţie. Lucrul ar fi mult mai dificil dacă, pentru a te întâlni cu mine, va trebui să-ţi croieşti drum printr-o clădire plină de priviri vigilente. Va fi prea mare aglomeraţie, chiar dacă e sâmbătă. Poate că ai fi atât de amabil să vii la mine acasă?

— Nicio problemă, răspunse David şi scrise pe carneţelul din faţa lui „acasă la el”.

Îl ridică apoi în sus, pentru ca Susan să poată citi. Când văzu cele scrise, ea dădu afirmativ din cap şi apoi zâmbi încruntată.

— Să-ţi dau amănuntele, zise Dass şi îi dictă adresa.

— Nu vreau să stau prea mult timp oprit în trafic. E o poziţie

---

[19] **Minunat (lat.) (n.red.)**

prea vulnerabilă. Aşa că aş dori să călătoresc după orele de vârf. Ora unsprezece v-ar conveni, domnule Dass?

— E foarte bine. Imediat în faţa casei mele se află un spaţiu de parcare rezervat: am să mă asigur că rămâne liber. Nu mi-ar plăcea să stai prea mult pe stradă.

— Nicio grijă în această privinţă. Ne vedem mâine-dimineaţă la unsprezece.

David puse receptorul şi telefonul pe masă. Apoi respiră uşurat.

— S-a aranjat.

— Ce şanse crezi că există ca cineva să depisteze locul de unde ai sunat? întrebă ea.

— Compania de telefoane poate s-o facă fără nicio problemă, răspunse David. Îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul camerei în timp ce se gândea. Dar cred că ai avea nevoie ori de autorizaţie, ori de omul potrivit din interior ca să poţi aranja să-ţi fie dezvăluită convorbirea. La fel cu cartea mea de credit. Ar fi greu s-o faci repede, indiferent cât de multe relaţii ai avea – dacă nu vrei ca mai târziu să fii luat la întrebări. Cred că poţi s-o faci rapid numai dacă nu-ţi pasă că-ţi pui în pericol relaţiile. Doar dacă Dass şi-ar fi închipuit că avem intenţia să păstrăm noi Markerul – dar atunci de ce ne-am fi oferit voluntar să i-l ducem? Şi nu văd cine altcineva în toată povestea asta ar şti că e în posesia noastră.

Susan păru impresionată.

— Ţi-ai folosit creierul, nu-i aşa? Sunt încântată că nu sunt singura care a ajuns la concluzia că paranoia e cea mai bună latură a eroismului.

David dădu din cap:

— Nu cred că putem face mai mult pentru a ne proteja. Poate că poliţia ar putea să ne ia urma dacă ar vrea, însă hoţul nu are acces la informaţiile poliţiei. Ca dovadă că n-a ştiut că poliţiştii au adresa vizuinii lui. Aşa că nu-l văd folosind resursele poliţiei pentru a afla ceva despre noi.

Susan dădu din cap aprobator şi căzu înapoi pe pat, întinzându-şi mâinile până atinseră tăblia de la căpătâi.

— Ce vrei să faci acum? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Să mănânc nu mai pot, să dorm nu mai pot. Nu ştiu. Aş vrea să-mi scot toate astea din minte, o vreme. Se îndreptă spre fereastră şi privi marea, aplecându-se în afară şi lăsându-şi coatele să se odihnească pe pervaz, în timp ce cu o mână

susţinea perdeaua de dantelă. În apropiere e un cinematograf, putem să vedem ce film rulează. Nu se uită la ea pentru a-i vedea reacţia, ci continuă să se uite afară. Pare trivial în comparaţie cu ceea ce se întâmplă, dar singurul lucru pe care mi se pare că trebuie să-l facem e să ne dăm un răgaz.

Pe măsură ce David vorbea, Susan se târî obosită din pat şi veni să stea lângă el. Se uita peste umărul lui pe fereastră, la lumea cenuşie de afară, lipsită total de culoare.

— Arată exact aşa cum mă simt eu, zise ea, odihnindu-şi o mână pe umărul lui şi aplecându-se mai aproape de geam.

După o clipă, David se ridică şi se întoarse pentru a o privi – ceea ce îi făcu să se apropie foarte mult.

Stăteau aproape faţă în faţă. Privirea lui Susan rătăcea tot pe afară. Contempla valurile verzi-cenuşii ce tălăzuiau pe suprafaţa mării.

David se uită la ea, apoi îşi îndreptă mâna spre obrazul ei, dar nu o atinse.

— Te mai supără rana? o întrebă el.

Ea nu-i evită mâna, iar el şi-o plimbă blând de-a lungul maxilarului ei, apoi îi aplecă încet capul într-o parte pentru a se uita la obrazul vătămat.

În loc să-şi tragă capul înapoi, ca să poată vorbi, ea permise mâinii lui să-i cuprindă maxilarul şi vorbi cu buzele aproape nemişcate. Vocea îi era calmă şi suna înăbuşit când îi răspunse:

— Mă mai doare puţin. Suspină obosită şi puţina energie ce-i mai rămăsese păru că o părăseşte, aşa că îşi sprijini capul pe pieptul lui David. Sunt epuizată, dar sunt sigură că n-aş fi în stare să adorm.

El o înconjură cu braţele, cuprinzându-i tot trupul.

— Ştiu, ştiu, zise el, fără nicio altă intenţie în sunetul mângâietor al cuvintelor.

Liniştită în braţele lui, Susan îşi lăsă trupul moale, permiţându-i să o susţină.

David îşi îndreptă mâna spre capul ei şi-şi plimbă degetele răsfirate prin părul blond şi moale, ce-i aluneca printre degete. Ea stătea nemişcată, sprijinită de el şi respirând la pieptul lui.

El îi puse palma pe pielea cefii şi începu să-i maseze delicat muşchii. Ea scoase un murmur de aprobare.

Apoi el îi întoarse încet capul şi-i depuse un sărut uşor pe frunte. Degetele continuară să exploreze blând muşchii încordaţi ai cefei. După care îi aplecă şi mai mult capul şi

depuse un al doilea sărut pe pometul sănătos.

Ea înţepeni şi o clipă mai târziu se depărtă uşor, moment în care el îşi desfăcu mâinile şi le lăsă să cadă de-a lungul trupului.

— Nu, zise ea blând şi dădu din cap tristă. Nu e bine. Nu vreau aşa ceva. Vocea îi era aproape o şoaptă.

David făcu un pas uşor înapoi, în aşa fel încât să nu mai fie atât de aproape de ea.

— Îmi pare rău, zise el liniştit şi pe un ton sincer.

Ochii lui Susan erau trişti, privirea abătută: nu se mişca, își privea doar picioarele. Își înconjură trupul cu propriile braţe, aparent fără să realizeze cât de mult semăna gestul ei cu poziţia lui David de mai înainte.

— Nu are de ce să ţi pară rău, zise ea. Vocea îi era încărcată de tristeţe când adăugă: Dar nu asta este ceea ce vreau de la tine.

Continuară să se depărteze, Susan retrăgându-se până ajunse să se aşeze pe marginea patului. David se îndreptă spre cealaltă parte a camerei, apucându-se de răsfoit pliantul publicitar al hotelului, care se afla pe micul televizor din cameră. Chipurile lor demonstrau că fiecare se refugiase în lumea lui. Erau cufundaţi în propriile gânduri.

David întoarse încă o pagină din broşură, fără a i da prea mare atenţie. Privirea îi rătăcea în jur.

Lângă televizor se afla o comodă, pe care era o tavă, iar pe aceasta un ceainic, cu un cordon electric înfăşurat cu grijă în jurul lui, alături de ceşti, farfurioare şi diverse săculeţe şi pacheţele.

Ochii lui David se opriră pe ceainic. Îl luă şi-l duse în baie, unde îl umplu pe jumătate cu apă rece. Aducându-l înapoi, îl puse pe tavă, îl băgă în priză şi răsuci întrerupătorul.

După ce mai trecură câteva minute, din ceainic începu să se audă zgomotul ca de trafic îndepărtat al apei care se înfierbânta.

Trecuseră cinci minute de la îmbrăţişarea lor eşuată, când David spuse:

— Nu vreau să pară un clişeu sau ceva de felul ăsta, dar ţi-ar face plăcere o ceaşcă cu ceai?

— Sigur, zâmbi Susan, făcând eforturi să se înseninеze. Ce film zici că rulează la cinematograful acela?

David frunzărea din nou filele laminate ale pliantului hotelului.

— Era pe aici un program al cinematografelor, spuse.

În cele din urmă îl găsi, exact când ceainicul ajunse la punctul de fierbere şi se deconectă automat.

— Te-ar interesa *cât de puţin* să vezi *Omul-Păianjen?* o întrebă el şovăielnic.

Ea comentă entuziasmată:

— Mitologie modernă! Practic e de datoria mea să-l văd. O să fie interesant.

David îşi privi ceasul şi zise:

— În regulă. Sunt gata. Avem aproximativ o oră până la începerea următorului spectacol. Se uită din nou la ceas, calculând: Apoi putem mânca nişte peşte cu cartofi prăjiţi -- nu se poate să venim pe litoral şi să nu facem asta[20].

— Peşte şi cartofi prăjiţi! Desigur, acceptă Susan, ca şi cum fusese o prostie că nu-şi amintise mai devreme. Am tot avut de gând să comand aşa ceva înainte ca Marea Nordului să fie complet depopulată. Poate că vom prinde ultimele două bucăţi de cod.

— Asta e ideea, zise el uşor sarcastic. Vom comanda specia cea mai periclitată. În timp ce vorbea, turnă apa fierbinte şi făcu ceaiul. Mă gândeam că ai putea de asemenea să-ţi cumperi un schimb de haine. Avem timp suficient, dacă nu-ţi faci probleme prea mari să te îmbraci după modă.

Susan dădu din cap.

— Asta e o idee grozavă. Am putea să trecem pe la The Gap[21] sau ceva asemănător? Am început să mă simt puţin cam îngălată de atâta timp în aceleaşi haine. Chiar dacă ai făcut o treabă grozavă cu spălatul.

Îşi băură repede ceaiul şi apoi ieşiră. De la hotel o luară în sus spre centrul comercial. Susan, care, în timp ce mergeau, începuse să tremure, se opri mai întâi la un magazin sportiv şi se îndreptă direct spre rafturile cu solduri. David îi oferi cartea sa de credit. Ea găsi o jachetă neagră pufoasă şi strălucitoare la jumătate de preţ şi îl întrebă pe David dacă poate s-o ia. Două minute mai târziu o îmbrăcase deja, şi plecau din magazin pentru a-şi continua cumpărăturile.

***

După film şi după masa cu peşte şi cartofi prăjiţi, David şi Susan poposiră la barul hotelului. Era zece şi jumătate. David

---

[20] Felurile de peşte pane cu cartofi prăjiţi sunt un fel tradiţional de mâncare în Anglia. (n.red.)

[21] Lanţ de magazine de confecţii din SUA şi câteva alte ţări (n.red.)

avea în faţă un pahar cu whisky Jameson, Susan unul cu Canadian Club[22].

— Filmul a fost nostim, nu-i aşa? comentă Susan. În felul lui, fără pretenţii.

— Mi-a plăcut totul, cu excepţia secvenţelor de acţiune. Imediat ce-şi punea masca, totul părea desprins din desene animate. Semăna cu o minge de cauciuc sărind prin decor. Cât de mult te poate distra o bucată de elastic aflată în pericol?

Susan luă o gură de whisky şi se cutremură uşor.

— Pe moment, cu nu văd în asta o slăbiciune a filmului. Nu ştiu dacă aş fi putut să înghit ceva prea realist. Secvenţele de acţiune a la Tom şi Jerry au fost foarte pe gustul meu.

Când goliră paharele, mai comandară un rând. Nu trecu mult şi ritmul conversaţiei scăzu, perioadele de tăcere deveniră mai lungi. Amândoi se simţeau epuizaţi. Cam pe la ora unsprezece deveni clar că trebuia să meargă la culcare. Nu şi-au mai spus decât puţine cuvinte în timp ce se înapoiau în cameră şi se pregăteau de somn.

Susan rămase în baie aproape cincisprezece minute. Când în sfârşit ieşi, lampa de pe noptiera ei era singura aprinsă. David se afla în pat, cu spatele la ea, respirând liniştit şi regulat.

Nu mai încercă să afle dacă a adormit sau nu, ci se strecură în tăcere în patul ei, stingând lumina. În câteva minute dormea şi ea.

---

[22] **Marcă de whisky canadian (n.red.)**

CAPITOLUL 19

ZIUA URMĂTOARE
SÂMBĂTĂ, 19 APRILIE

David se afla în cartierul Belgravia, conducând încet de-a lungul străzii unde locuia Dass. Trecu pe lângă o casă cu un steag fixat într-un portic ornamentat şi cu un poliţist în ghereta de pază. Câţiva metri mai departe, strada făcea o cotitură la stânga şi ambasada dispăru din vedere.

David era singur în maşină şi conducea prudent, ochii lui cercetând tot timpul prin geam casele elegante, scrutând maşinile parcate, explorând intrările.

Era aproximativ ora unsprezece când se apropie de destinaţie.

Acum rula la pas. Alături de el, pe locul pasagerului, se afla geanta luată de la Jan.

Continuă să cerceteze strada liniştită, căutând cu privirea orice putea să pară mai puţin obişnuit.

Undeva în faţă descoperi locul de parcare gol ce-l aştepta, cu cuvântul „Rezervat” scris cu litere albe pe mijloc. Parcarea se afla chiar în faţa unei uşi negre şi lustruite, ce se deschidea într-un zid orb de cărămidă. Clădirea dinăuntru n-avea ferestre la parter, cel puţin niciuna care să dea spre stradă.

Era o clădire curioasă. Părea să fi fost construită cu faţada spre altă stradă, ce acum nu mai exista. Actuala stradă mărginea ceea ce părea să fi fost partea dreaptă a casei. De pe trotuar, tot ce se putea vedea era zidul simplu de cărămidă ce se ridica pe o înălţime de doua etaje, până la marginea acoperişului. Chiar sub acesta se afla o singură fereastră largă — un punct de supraveghere ideal pentru monitorizarea împrejurimilor. Şi oricine ar fi privit dinspre stradă, în speranţa de a vedea ceva înăuntru, n-ar fi reuşit din cauza peretelui vertical foarte înalt – tot ce ar fi văzut ar fi fost cerul reflectat în geam.

Aproape de locul de parcare rezervat, David aruncă o ultimă privire în jur, cu intenţia de a opri, asigurându-se că nu-l ameninţă nimic.

Cincizeci de metri mai departe, pe stradă, o siluetă abia vizibilă trecu printre două maşini parcate. De la această distanţă era dificil să o distingă; silueta se opri, parţial ascunsă de un platan. Din locul unde era, tot ce putu să vadă David fu străfulgerarea unor haine de culoare neagră şi câteva mişcări

ezitante, ce sugerau că individul se retrage din raza lui de vedere în încercarea de a nu fi descoperit. Mâinile i se crispară pe volan.

Apoi umbra se mişcă şi David descoperi silueta unei femei, cu o sacoşă de cumpărături portocalie în mână. Nu era Jan. Se linişti.

Ajunsese la destinaţie. Nemaivăzând pe nimeni altcineva în jur, trase repede maşina pe locul de parcare indicat şi opri motorul. Coborî imediat, luând geanta cu el. După trei paşi rapizi se afla în faţa uşii negre lustruite.

Nimeni nu se repezi la el din vreun ascunziş, strada era pustie.

În dreapta intrării se afla un interfon. Apăsă butonul de sub microfon. În ciuda faptului că era o dimineaţă strălucitoare de primăvară, David era îmbrăcat cu o jachetă grea de piele. Își strânse umerii sub ea, ca şi cum i-ar fi fost rece.

Numai o secundă sau două trecură înainte ca uşa să fie deschisă de către un tânăr palid, îmbrăcat într-un trening bleumarin cu gluga ridicată.

— Înăuntru, zise bărbatul.

David intră în vestibul, iar uşa fu repede închisă în urma lui. Şi, imediat ce o închise, omul în trening coborî o bară de fier de-a curmezişul ei.

Apoi apăru un al doilea ins. Avea trăsături de asiatic. Era îmbrăcat în jeanşi, tricou cenuşiu şi o şapcă de baseball. Tricoul îi era mulat pe pachetele de muşchi de pe braţe.

Tipul în trening începu să-l caute pe David de arme.

— E chiar necesar s-o faci? întrebă David.

Treningul nu răspunse; îşi continuă numai inspecţia. În timp ce îl pipăia şi-l ciupea, descoperi ceva în buzunarul jachetei. Îl privi semnificativ pe David. Celălalt individ observă ce se petrece şi făcu un pas spre ei, apropiindu-se suficient pentru a putea interveni la nevoie.

David ridică mâinile încet până ajunseră la nivelul capului, cu palmele înainte, permiţându-le să-l controleze şi în haină. Treningul se aplecă şi îi strecură o mână în buzunar.

Şi scoase celularul.

David ridică din umeri. Treningul puse la loc telefonul, continuând să-l caute. Când termină examenul corporal, controlă şi geanta, unde găsi doar o cutie de lemn lustruit, pe care evită să o atingă. Treningul făcu un semn din cap Orientalului, care rosti sec:

— Vino cu mine.

Precedat de Oriental şi urmat de Trening, David fu condus pe nişte scări de lemn şi ajunse pe un palier încărcat cu obiecte de artă vechi. Un imens covor de un roşu-stins de Burgundia se întindea între ziduri, asortat cu florile William Morris de pe tapetul crem[23].

O duzină de rame mici de tablou sculptate manual erau atârnate pe pereţi, dar niciuna dintre ele nu conţinea vreo pictură. Fiecare încadra câte o bucată de hârtie sau un pergament. Pe unele erau vizibile inscripţii, scrise cu pensula sau cu creionul. Altele păreau să fie albe, fragmente rupte pur şi simplu din vreun document vechi.

Păşiră prin nişte uşi duble într-o cameră fără ferestre, dar luminată cu multă măiestrie astfel încât să pară scăldată în soare. Totul în interior era colorat în grena, auriu şi ivoriu. Impresia apăsătoare dată de combinaţia de culori era uşor estompată de proporţiile magnifice ale încăperii, care ocupa aproape tot etajul. Diverse vitrine şi mese din lemn de cedru roşu şi de cireş băiţuit în culori închise, erau plasate din loc în loc de-a lungul pereţilor. Câteva canapele cu braţe şi fotolii de culoare sângeriu închis erau adunate în centrul camerei.

Lalele proaspete de un galben ca untul şi sângerii erau aranjate într-o jumătate de duzină de vaze presărate peste tot, mirosul lor dând o notă proaspătă atmosferei dominate de un iz de ceară şi piele veche.

Nu era nimeni în încăpere. Orientalul făcu semn către un fotoliu îndreptat spre uşă şi porunci:

— Stai jos!

Apoi se întoarse şi plecă. Treningul se postă lângă uşă, ca un bodyguard, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu ochii aţintiţi asupra lui David.

În loc să se aşeze în fotoliu, acesta luă un scaun cu spătarul înalt de sub un birou şi-l aduse în mijlocul camerei. Se aşeză pe el, punând geanta alături, apoi îşi băgă mâinile în buzunare.

Trecu un minut, după care Orientalul reveni, urmat, la câţiva paşi, de Alessandro Dass. Acesta purta un costum cu o croială impecabilă, similar celui în care îl văzuse David prima dată – dar de data aceasta de culoare gri-deschis. Cravata era de un roşu-aprins, pată de culoare pe cămaşa cenuşie.

---

[23] **Cel mai cunoscut model de tapet al artistului şi scriitorului englez William Morris (1834-1896) reprezintă margarete albe, roşii şi portocalii pe un fond crem. (n.red.)**

În timp ce Dass traversa încăperea, deveni clar că un semn de pe fruntea lui, care de la distanţă semăna cu o cută adâncă sau o rană veche, era de fapt o bentiţă îngustă de metal. Culoarea ei se asorta perfect cu pielea lui Dass, în aşa fel încât de departe era practic invizibilă.

Dass luă cuvântul:

— Ai reuşit să ajungi fără incidente. Bravo! Vocea sa cultivată era plină de farmec. Apucă fotoliul din faţa lui David şi se lăsă să cadă în el. Unde ai dispărut când ai plecat din Londra? Nu trebuie să te simţi obligat să-mi spui, desigur. Mă întreb dacă a existat cineva căruia i-ai divulgat locul unde te-ai ascuns.

— M-am gândit că e mai bine să dispar. Nu am crezut că ar trebui să spun cuiva unde mă duc. N-ar fi făcut decât să mărească riscurile în mod inutil.

Vocea lui David era lipsită de inflexiuni, ca a unui suspect prudent care dădea o declaraţie.

Dass îşi depărtă mâinile, până atunci împreunate, într-un gest de „întrebam şi eu doar aşa”.

— Dar bănuiesc că angajatorii dumitale vor fi fost curioşi. Fără îndoială a trebuit să le comunici planurile dumitale de a părăsi Londra..., spuse el, cu o expresie de interes şi îngrijorare în ochi. Privirea lui o întâlni pe a lui David când continuă: ... sau de a veni aici.

În timp ce Dass vorbea, Orientalul înaintase din spatele lui până când ajunse aproape înapoia lui David, care îi simţi acum prezenţa lângă umărul drept. Făcu o mişcare de a se ridica de pe scaun. Orientalul întinse mâna şi îl împinse la loc.

David se smulse de sub apăsarea lui şi sări în picioare. Scaunul său se aplecă pe o parte şi se ciocni de o masă cu tăblie de sticlă. Orientalul se apropie de David, care sări înapoi, cu coatele ridicate şi umărul înainte, gata de apărare.

Scaunul răsturnat ricoşă de marginea mesei, făcând un zgomot strident şi julind finisajul lemnului, dar fără să vatăme sticla.

Orientalul făcu din nou un pas agresiv către David, care-şi mută puţin greutatea trupului, gata să reacţioneze rapid. Dass lătra o comandă scurtă şi aspră într-o limbă străină. Orientalul se dădu înapoi atât de repede, încât păru că vorbele mai că nu l-au împuns.

— Vă rog, spuse Dass ceva mai calm. Să ne ţinem firea. Se adresă apoi Orientalului: Kim, nu cred că îl faci pe oaspetele

nostru să se simtă prea în largul lui. De ce nu iei un loc? Făcu un gest cu degetele către fotoliul cel mai îndepărtat.

Kim nu-l slăbi pe David din ochi, dar se aşeză unde i se spusese. Acum, că fusese obligat să stea jos, arăta stângaci.

Dass spuse:

— Deci unde rămăsesem? Cred că tocmai aveam de gând să te invit să iei prânzul cu mine, dacă ai timp. Apoi se aplecă înainte şi întrebă pe un ton serios: Spune-mi, când eşti aşteptat să te întorci la birou?

David putu acum să-i susţină privirea aparent fără efort. Se uită deci la el cântărindu-l şi aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Sunt oameni care ştiu că mă aflu aici, spuse el răspicat.

Dass ridică o sprânceană.

— Sunt sigur că ştiu, comentă el liniştitor, rezemându-se din nou de spateaza fotoliului. Nu pot decât să apreciez măsurile de precauţie luate în dimineaţa aceasta. În mod evident ai făcut un efort să nu atragi atenţia asupra vizitei tale aici. De fapt, sunt sigur că nimeni nu te-a văzut venind. Impresionant! Dass făcu o pauză, dându-i parcă lui David timp suficient pentru a înţelege semnificaţia cuvintelor sale. Apoi continuă: Şi trebuie de asemenea să spun ce uşurat mă simt că ai reuşit să ni te alături. Dacă n-ai fi apărut astăzi, dacă nu te-ai fi întors din locul unde ai dispărut pentru o noapte, cum ar fi putut cineva să ştie ce ţi s-a întâmplat? Cum am fi putut să ţi venim în ajutor? Ar fi fost ca şi cum te-ai fi evaporat.

Vocea lui Dass era relaxată, fără să sugereze nicio ameninţare, în afară de ceea ce implica însuşi subtextul cuvintelor.

David asculta. Figura lui era încruntată. Apoi sublinie:

— Să ne imaginăm că aţi nega că m-aţi văzut astăzi; ce aţi avea de câştigat din dispariţia mea?

Dass afişă o expresie teatrală de inocenţă uimită şi căută din ochi sprijinul celor doi acoliţi ai săi, ambii rămaşi în alertă, dar impasibili, şi care îl priveau pe David fără să dea niciun semn că ascultau conversaţia.

Apoi lui Dass păru că-i trece ceva prin minte.

— A, înţeleg, faci supoziţii. Un exerciţiu de imaginaţie. Privi în jur pentru a vedea dacă tovarăşii lui ajunseseră şi ei la aceeaşi concluzie. Dar feţele lor erau împietrite. Atunci continuă: Ei bine, dacă vrei să intrăm în joc, trebuie să-ţi spun că înapoierea comorii noastre pierdute înseamnă şi reluarea cercetărilor asidue ale celor care o râvnesc. Situaţia ideală ar

fi ca lumea s-o creadă pierdută şi doar noi să ştim că e în siguranţă, făcu el un gest din cap spre David, dând din mână cu graţie, presupunând desigur că acest lucru poate fi obţinut fără să se întâmple nimic rău. Se mişcă puţin pe locul lui, apoi reluă: Cine ştie, pe lume există şi din aceia care vor să fie şi cu oala unsă, şi cu slănina-n pod. Poate că îţi sunt cunoscute concursurile acelea americane, de o venalitate oripilantă, unde participantul care câştigă trebuie să aleagă între o sumă de bani şi conţinutul unei cutii misterioase. Chiar şi americanii consideră inacceptabil să le vrei pe amândouă. Însă, ipotetic, e posibil. O persoană realmente lipsită de scrupule ar putea să pretindă daune chiar şi acum, indică el rucsacul de lângă David, ca un mijloc de a-i induce pe ceilalţi în eroare. Întinse mâna stângă. Ne-ar proteja valorile, apoi o ridică şi pe dreapta, chiar dacă ni se plătesc facturile. Dass se aplecă înainte. Dar, înainte de a mai pierde timpul analizând diversele ipoteze, să ne asigurăm de fapt de situaţia reală. Eşti aşa de amabil să-mi retumezi ceea ce e al meu de drept, rosti el, întinzând un braţ spre rucsac.

David se gândi o clipă şi apoi apucă geanta. O ridică pe genunchi şi trase fermoarul. Scoase afară cutia din lemn de trandafir şi dădu drumul genţii înapoi pe podea, aşezând cutia pe genunchi.

Făcu un gest ca şi cum voia s-o deschidă, apoi se opri şi se sprijini de speteaza scaunului. Expiră adânc şi-şi băgă mâinile în buzunarele hainei; părea că luptă cu o dilemă.

— Ceea ce mă îngrijorează, domnule Dass, este faptul că intenţionaţi să nu mă lăsaţi să ies de aici. Dass nu răspunse şi David continuă: Iată de ce am hotărât ca, înainte de a veni la dumneavoastră, să anunţ poliţia.

Pentru prima oară de când sosise, Dass zâmbi cu o privire realmente amuzată. David continuă:

— Le-am spus că unul dintre oamenii dumneavoastră a recuperat cutia şi că m-aţi invitat să fiu prezent când vă va fi predată.

Dass zâmbi binevoitor, ca şi cum ar fi fost încântat de poveste. David adăugă:

— Le-am mai spus că mi-e teamă că hoţul poate să încerce să dea din nou lovitura. De fapt, am menţionat că e posibil să-l fi reperat stând la pândă prin apropiere.

Dass dădu gânditor din cap, ca şi cum era gata să vorbească. David sublinie:

— Şi i-am rugat să mă caute aici.

Își mişcă umerii în haină, ca şi cum nu mai era nimic de spus.

Dass întinse mâna în direcţia cutiei şi zise:

— O poveste foarte amuzantă, dar puţin cam lipsită de originalitate. Kim, adu-mi cutia.

În timp ce el rostea acestea, David îşi strecură repede mâna dreaptă în interiorul cutiei şi scoase ceva. Imediat după aceea, sări de pe locul unde stătea, cu cutia în mâna stângă, şi se refugie în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Cu o smucitură bruscă a pumnului drept, transformă obiectul din mâna lui într-un baston de metal, pe care îl ridică în faţă, gata să pareze orice atac.

Instinctiv, Kim şi Treningul avansară spre el.

— Aşteptaţi, se răsti Dass la ei.

Cei doi se opriră, ca nişte câini care trăgeau de lesă, aşteptând să li se dea drumul.

Dass se ridică în picioare şi făcu un pas nepăsător spre David.

— Când am auzit că ai înfrânt-o pe mica noastră oiţă rătăcită, m-am întrebat cum a fost posibil să dobândeşti o astfel de victorie. Deşi nu se poate compara cu mine, Jan ar fi trebuit să te calce în picioare.

Spunând acestea Dass întinse o mână spre cutie şi David îi trânti bastonul de metal peste încheietură. Dass nu reacţionă în niciun fel, se opri doar o secundă în momentul mişcării. Înainte de a i atinge braţul, bastonul întâlni un obstacol invizibil. Impactul produse un zgomot ca acela al unui ciocan căzut pe o pardoseală de ciment.

Rămaseră amândoi nemişcaţi, Dass cu mâna întânsă spre cutie, bastonul lui David la câţiva centimentri deasupra braţului. David părea ţintuit în colţul încăperii, când Dass i se adresă:

— Am început să bănuiesc că posezi vreo însuşire specială care ţi permite să i învingi pe cei ca noi – chiar şi pe un exilat.

David se lupta să se mişte. Nu exista niciun fel de obstacol, niciun motiv aparent pentru care n-ar fi putut să se repeadă şi să treacă de Dass, dar tot ce putea face era să se contorsioneze şi să se zbată, ca şi cum ar fi fost încastrat în ceva sau împins în zid de ceva masiv.

Pentru o clipă, expresia de pe figura lui Dass se schimbă, de parcă o amintire neplăcută îi trecuse prin minte. Simultan,

bastonul fu smuls din mâna lui David şi zbură prin încăpere – împins de o forţă invizibilă.

Dass se aplecă spre David, până ce feţele lor ajunseră la o depărtare de o palmă, şi zise:

— Cred că îmi dau seama care e însuşirea aceea specială a ta.

Broboane de sudoare se iviseră pe fruntea lui David, în timp ce continua să se lupte – fără niciun succes.

— Ai avut noroc, continuă Dass întorcându-i spatele şi făcându-l astfel pe David să se dezechilibreze. Bariera invizibilă dispăruse brusc. Dass se îndreptă cu paşi mari spre scaunul lui, în timp ce David se aplecă în faţă, aproape gata să cadă. Pur şi simplu noroc!

Apoi căzu în fotoliu, de unde putu din nou să-l vadă pe David. Se uită la el cum îşi recăpătase echilibrul şi privea acum nervos în jur. În timp ce-şi privea prizonierul, faţa lui Dass etala o expresie de interes amestecat cu dezgust.

— Cred că am aflat tot ce voiam, zise el. Apoi vocea îi deveni mai dură: Kim, ia-i-o din mână!

Kim zâmbi.

În momentul când făcu primul pas spre David, de undeva din interiorul casei se auzi o sonerie.

Era rândul lui David să zâmbească, deşi destul de palid.

— Vorbind despre noroc – aceasta trebuie să fie poliţia, rosti el.

Dass îl privi ţintă, dar ceea ce spuse fu în mod evident îndreptat spre Trening:

— Vezi cine e, dar nu răspunde.

Treningul ieşi din cameră.

Dass părea că-l cântăreşte pe David. În mod clar îşi calcula următoarea mişcare. David îi dădu o mână de ajutor.

— Maşina mea se află chiar în faţa casei tale, spuse el amabil.

Dass părea tulburat. Treningul îşi băgă capul pe uşă şi zise:

— Pe stradă sunt maşini de poliţie.

David interveni:

— Am fost foarte preocupat de faptul că hoţul ar putea să te imobilizeze şi să încuie uşa. Sper că şi-au amintit să aducă un berbece. Totuşi, nu cred că ai să aştepţi să-ţi spargă uşa, nu? Tonul lui David nu era însă interogativ.

Acum Dass devenise furios. Ochii lui se opriră asupra lui David, care chiar în acel moment hotărî să se ridice în

picioare.

Toată lumea se încordă.

Dar David se aplecă doar spre Dass şi i oferi cutia:

— În numele firmei Marshall & Liberty, am plăcerea să vă returnez acest obiect, domnule Dass. Aş vrea să adaug că suntem gata să vă stăm în continuare la dispoziţie, dar din păcate va trebui să recomand conducerii o analiză amănunţită a contului dumneavoastră. Vom continua desigur să păstrăm secrete datele dumneavoastră.

Soneria se auzi din nou şi de data aceasta butonul fu ţinut apăsat mai multe secunde.

O privire de resemnare posacă apăru pe figura lui Dass în timp ce lua cutia. Apoi spuse:

— Să mergem toţi jos, să-i întâmpinăm pe vizitatori. Săltă capacul cutiei şi se uită în compartimentul interior. Apoi o închise la loc şi o înmână Treningului. William, ai, te rog, grijă de asta.

Dass coborî scările înaintea tuturor. După câteva clipe, păru că şi-a recăpătat în parte stăpânirea de sine.

— Unde îmi sunt manierele? Mulţumesc pentru ajutor, domnule Braun. Nu am decât vorbe bune de spus superiorilor tăi despre dumneata. În alte circumstanţe, poate că aş fi fost tentat să te angajez... Dass se uită în urmă şi se adresă Orientalului: Nu poţi să întâmpini poliţia cu o şapcă de baseball pe cap, Kim. Ce ar putea să creadă?

Își îndreptă ochii spre una dintre uşile pe lângă care treceau şi Kim, luând aceasta drept o indicaţie, intră înăuntru. O secundă mai târziu ieşi fără şapcă, netezindu-şi părul tăiat scurt.

În timp ce coborau scările, David îl privi atent pe Dass, întinzându-şi puţin gâtul şi încercând pe furiş să-l vadă cât mai bine. Când trecură pe lângă o ferestruică pe unde puţină lumină de afară pătrundea pe scările întunecoase, putu să vadă că Dass îşi scosese deja bentiţa de metal de pe frunte. Indiferent unde o ascunsese, nu se mai vedea.

Când ajunseră la uşă, Kim ridică bara de fier şi o deschise larg. David şi Dass se dădură puţin înapoi. Pe treptele din faţă se aflau doi ofiţeri de poliţie; în spatele lor era inspectorul Hammond, iar şi mai în spate mai mulţi bărbaţi în echipament de asalt.

Un al doilea grup de poliţişti stătea lângă unul dintre cele trei vehicule oficiale parcate pe stradă. Alături de ei se afla o

femeie îmbrăcată cu o jachetă neagră şi ţinând în mână o sacoşă de cumpărături de culoare portocalie – era Susan.

Aceasta prinse privirea lui David timp de o secundă şi apoi se întoarse cu spatele spre uşă. Dass era deja ocupat cu Hammond, căruia îi mulţumea din inimă pentru grija manifestată. La invitaţia lui, Hammond şi doi poliţişti în uniformă intrară în casă. După ce aceştia ajunseră în hol, David se strecură pe lângă ei şi ieşi în stradă; nimeni nu-i dădea atenţie.

Dass şi Hammond discutau, iar ofiţerii de poliţie se uitau în jur, căutând ceva spre care să-şi îndrepte atenţia. Îl priviră pe musulosul Oriental cu suspiciune, iar acesta le returnă amabilitatea.

După ce fu afară, David strigă prin uşa deschisă:

— Inspectore Hammond, mai ai cumva nevoie de mine? Ridică în aer cheile maşinii, indicând astfel că e gata de plecare. Hammond mormăi ceva, iar David continuă: încă o dată felicitări, domnule Dass. Voi demara întocmirea hârtiilor, adăugă el, făcând vesel semn cu mâna.

Se urcă în maşină fără să mai schimbe o vorbă cu nimeni.

Susan stătea la o oarecare distanţă de uşa deschisă de la intrare, în afară razei vizuale a lui Dass şi a oamenilor lui. Vorbea cu un poliţist, care periodic îşi arunca ochii peste carneţelul lui de notiţe. Ridică ochii spre maşina lui David ce se depărta de trotuar şi privirile li se întâlniră o clipă. După care el dispăru, iar ea continuă nestingherită să-i vorbească poliţistului de lângă ea.

CAPITOLUL 20

MAI TÂRZIU ÎN ACEEAŞI ZI
SÂMBĂTĂ, 19 APRILIE

Câteva ore mai târziu, mobilul lui David începu să sune. Stătea la biroul lui de la sediul firmei Marshall & Liberty, încercând să organizeze o reuniune de urgenţă a asociaţilor. În ciuda faptului că era sâmbătă, o parte dintre ei se aflau la birou. Pe restul îi suna acasă.

Își aruncă privirea pe ecranul mobilului; era Susan.

Biroul lui era în bună parte separat de locul unde şedeau asistenţii, cu toate acestea David îşi răsuci scaunul şi-şi ridică umărul pentru a nu fi auzit. Apoi răspunse la telefon cu un ton blând:

— Bună!

Vocea lui Susan era îngrijorată când rosti la rândul ei:

— David? Eşti bine?

— Bine, foarte bine, răspunse el, apoi făcu o pauză şi după o clipă adăugă calm: Ai avut dreptate. Avea de gând să mă ucidă.

— Dumnezeule! Sunt aşa de fericită că eşti bine. Vreau să spun că arătai OK, dar nu eram sigură... Te-aş fi sunat mai devreme, însă m-au ţinut de vorbă o veşnicie.

Fruntea lui David se încreţi.

— Te-au interogat până acum?

Se uită la ceas. Trecuse de trei.

— Nu, răspunse ea, dar n-am vrut să te sun de pe stradă; acum sunt acasă. Poliţiştii m-au luat cu ei la secţie, unde am semnat declaraţia despre spargerea de săptămâna trecută. Te-au sunat şi pe tine? Pentru că o vor face.

— Nu, n-au luat încă legătura cu mine, răspunse el. Ce le-ai spus până la urmă?

— Ceea ce am stabilit. Voiam să ne ducem împreună la masă, după ce te întâlneai cu Dass. Eu am sosit mai devreme şi am avut impresia că-l văd pe Jan. M-am ascuns în spatele unui tufiş şi i-am sunat — şi nu m-am mişcat până ce n-am văzut maşina poliţiei sosind pe stradă. În mod evident, Dass n-a relatat poliţiei versiunea *ta*, pentru că au părut destul de mulţumiţi cu ceea ce le-am spus eu.

— Deci o să ai necazuri pentru că ai dat o alarmă falsă? întrebă David.

— Ei nu cred că a fost falsă. Ei ştiu că Dass şi-a primit

comoara înapoi şi cred că l-am văzut realmente pe Jan, care a luat-o la goană când au apărut ei. Li se pare că ei sunt cei care au salvat situaţia. O clipă mai târziu, Susan adăugă: Ştii, ar fi trebuit să-i spui lui Dass că ai un complice. Dacă ar fi comparat ce ştia el cu ce-i spunea Hammond, am fi putut avea necazuri.

— Cred că a meritat riscul. Acum sunt chiar mai bucuros că nu l-am lăsat pe Dass să afle că eşti implicată. De ce să fie duşmanul amândurora? E suficient de furios pe mine, că am refuzat să mă las ucis; n-are decât să mă urască şi pentru că am chemat poliţia.

Susan continuă:

— Au venit atât de greu! Eu am sunat prima oară la sonerie. Nu mai puteam să aştept. Dumnezeu ştie ce aş fi făcut dacă ar fi răspuns cineva la uşă! Dar prima maşină a poliţiei a sosit la câteva secunde. În timp ce-i aşteptam, simţeam că înnebunesc imaginându-mi ce putea Dass să-ţi facă.

Amintindu-şi, David dădu din cap neîncrezător.

— Ei bine, indiferent ce scenariu ţi-ai imaginat tu, mă cam îndoiesc că ar fi fost 100% exact! Apoi adăugă cu seriozitate: Ştii, tu m-ai convins să ne facem un plan, apoi ai făcut întocmai ce ai spus că vei face şi ai chemat poliţia, care a sosit chiar la ţanc. Datorită ţie sunt încă în viaţă. O clipă cântări ceea ce tocmai spusese şi întrebă: Până la urmă, de câte ori te-am sunat? Am tot apăsat pe „redial" şi pe „anulează" de nu ştiu câte ori. Mă tot gândeam că Dass o să-mi ceară să-mi scot mâinile din buzunare.

Susan completă:

— În timp ce vorbeam cu poliţia, au fost nouă apeluri de pe mobilul tău -- plus primul, cel care m-a făcut să le telefonez. Într-un fel, a fost aproape o uşurare. Nu încetam să mă gândesc: dacă ţi-au luat telefonul şi cu aştept afară, în timp ce ei... ştii tu, în timp ce se întâmplă ceva îngrozitor. Câtă vreme ai sunat, ştiam că mai aveam puţin timp. Dar să ştii că erai acolo de vreo două minute numai când ai sunat prima dată.

— Da, a fost clar de la prima întrebare că Dass intenţiona să-mi facă ceva. M-a tatonat, a vrut să afle cine ştia unde mă aflu. Până când au apărut poliţaii, şi-a dat seama că poate să mă mătrăşească fără să-i fie cuiva dor de mine.

— Ei bine, mie mi-ar fi fost, zise Susan. Eşti sigur că ceea ce avea în gând era să te ucidă?

David răspunse cu umor negru:

— O, da. A fost chiar destul de amabil să-mi explice de ce

dispariţia mea pentru totdeauna ar fi un lucru bun pentru el. Treaba ajunsese la faza practică atunci când a sunat soneria. Luase cu el o pereche de indivizi care nu puteau avea altă întrebuinţare decât să ucidă oameni -- deşi n-ar fi avut nevoie de vreun ajutor în această privinţă.

Susan păru uimită.

— Ce vrei să spui? Nu cred că Dass singur ar fi avut vreo şansă împotriva ta, nu-i aşa?

David făcea eforturi să se facă înţeles:

— Nu vreau... Ascultă, nu e uşor să-ţi explic. Adică, se poate, dar tu nu...

— David? interveni Susan, întrerupându-i introducerea.

— Iartă-mă. Nu pot să-ţi spun la telefon. Trebuie să vorbim faţă în faţă.

— Haida-de! Asta se întâmplă doar în filme. Spune-mi chiar acum!

Dar David era hotărât:

— O să vrei să te uiţi în ochii mei când am să-ţi spun toată povestea. Crede-mă. Privi apoi lista acţionarilor, numărând numele nebifate. Îmi termin treaba cam într-o oră; am putea să ne întâlnim undeva?

Susan era vizibil nemulţumită, dar rosti răbdătoare:

— Sigur. Spune-mi unde ai să fii.

David se uită la ceas şi o clipă îşi ţuguie buzele.

— Sunt mort de foame. Poţi veni în Islington? Pe Essex Road e un local numit C & P, imediat după colţul cu Upper Street.

— C & P? întrebă Susan nesigură.

David râse:

— Nu-ţi fie teamă; vine de la cârnaţi şi piure de cartofi. Poţi să fii acolo la 16.30?

— Am să fiu, răspunse ea.

— În regulă. Ne vedem acolo, rosti David, închizând telefonul.

Susan stătea deja la una dintre măsuţele albastre de plastic când sosi David. Restaurantul era un local mic, modest, în stilul anilor 1950, în alb-negru şi mult crom. Înainte de a lua loc, David depuse un sărut rapid pe obrazul lui Susan. Ea îl strânse de braţ şi-i adresă un zâmbet îngrijorat.

— Până să intrăm în amănunte, hai să comandăm mâncarea. Eşti de acord? întrebă David.

Susan strânse din buze şi-şi îngustă privirea, ca şi cum voia să spună că el mergea cam departe, dar în final acceptă şi-şi

îndreptă atenţia spre meniu.

— Cârnaţi cu piure, zise ea gânditoare, sau cârnaţi şi piure.

O clipă mai târziu dădură comanda unei prietenoase chelneriţe americane. Imediat ce aceasta plecă, Susan se năpusti la el, întrebând pe un ton dramatic:

— Ce? Poţi să-mi spui la telefon că cineva a încercat să te ucidă -- scăzu vocea pentru a pronunţa cuvântul -, dar nu poţi să-mi spui şi restul? Ce poate fi mai rău decât o încercare de asasinat?

David păru că e gata să vorbească, dar nu spuse nimic. Umerii îi căzură ca şi cum ar fi renunţat să mai spună ce avea de gând. Încercă din nou, în timp ce Susan se uita la el cu o expresie de exasperare ajunsă la limită.

Până la urmă, începu să vorbească ferm şi cuvintele i se rostogoliră din gură:

— Ştiu cum a putut Jan să deschidă un seif şi să sară pe fereastră de la o înălţime de zece metri, ştiu de ce s-a lăsat împuşcat, ştiu cum şi-a topit cătuşele pentru a se elibera -- ştiu cum a făcut totul. Ei bine, de fapt nu ştiu cum a făcut, dar ştiu ce a făcut... vreau să spun...

— David! şopti Susan furioasă, hotărâtă să-l ţină în frâu. Expresia ei spunea că e gata să ţipe dacă el nu reuşea repede să o lămurească. Ce s-a întâmplat? întrebă ea rugător.

David inspiră adânc.

— OK. Apoi dădu drumul aerului din piept şi continuă: Dass m-a ţintuit de perete şi mi-a smuls din mână şarpele, adică bastonul de metal, fără să facă nicio mişcare. Am încercat să-l lovesc cu el înainte de a mi-l lua, dar bastonul a sărit deoparte -- sau mai bine zis a ricoşat de ceva înainte de a-l atinge. A fost ca şi cum încercam să-l lovesc, fără să văd că între mine şi el există un perete -- atâta doar că în realitate nu era niciun perete. Înţelegi despre ce vorbesc?

Susan părea uluită.

— Vrei să spui că a făcut asta cu mintea? Ca într-o scenă din *Carrie?* întrebă ea neîncrezătoare.

— Ce e *Carrie*[24] *?* întrebă David la rândul lui, perplex.

Susan alungă ideea cu o mişcare a mâinii:

— Nu contează. Apoi îl privi în ochi. Te referi la puteri psihice, la chestii de-astea? Nu există nicio posibilitate să fi

---

[24] **Cunoscut film al lui Brian de Palma, realizat după romanul omonim al Iui Stephen King, în care eroina titulară posedă puteri telekinetice. (n.red.)**

fost altceva? Eşti sigur că nu purta vreun fel de armură?

David răspunse calm, dar cu convingere:

— Ceva mi-a smuls bastonul din mână şi m-a ţintuit de perete, iar Dass nici măcar nu m-a atins. Nici nu s-a mişcat.

O clipă Susan privi insistent în ochii lui David, căutând o confirmare. Apoi se prăbuşi în scaun.

— Dumnezeule! gemu ea. Şi puţin mai târziu din nou: Dumnezeule! Apoi se aplecă în faţă. Eşti absolut... Începu ea.

— Sunt absolut sigur, zise el convins, înainte ca ea să poată termina. Îți jur că asta s-a întâmplat. Iar Dass l-a pomenit pe Jan; ştia cine e. A spus despre el că e o oaie rătăcită şi un exilat, ceea înseamnă că sunt la fel. Amândoi pot face aşa ceva. Indiferent ce sunt, nu cred că sunt oameni.

O clipă mai târziu, chelneriţa sosi cu mâncarea şi băutura, dar niciunul dintre ei nu se mişcă şi nici nu-i dădu atenţie fetei, care se îndepărtă cu o expresie mirată pe figură.

David luă cuţitul şi începu să mănânce mecanic, ca şi cum nu era complet conştient de ceea ce făcea. Susan continua să privească fix, în depărtare, peste umărul lui. Privirea ei inexpresivă sugera că e total absorbită de ceea ce gândea în momentul acela.

Când îşi întoarse din nou ochii spre el, rosti:

— Purta tributul? Apoi reformulă: Purta o bentiţă de aur pe frunte?

David răspunse:

— Nu ştiu dacă era aur, dar, într-adevăr, când am sosit cu avea în jurul capului o bentiţă de metal. Şi-a scos-o înainte de a se întâlni cu poliţiştii. Susan primi informaţia fără săcomenteze. David adăugă: De fapt, cei doi bodyguarzi aveau capetele acoperite, aşa că poate purtau şi ei bentiţe.

Susan luă furculiţa în mână şi începu să mănânce. După câteva momente expresia ei se schimbă, ca şi cum ceva îi trecuse prin minte, ca şi cum o greutate îi fusese luată de pe umeri.

— La ce te gândeşti? întrebă David, realizând schimbarea de pe figura ei.

— Mâncarea asta e realmente gustoasă, explică ea glumeaţă, arătând spre farfurie cu furculiţa pe care o ţinea în mână.

— Şi altceva, nelegat de mâncare? întrebă David, amenințător.

Susan aproape jubila. Şi părea plină de încredere când rosti:

— Nu te supăra pe mine, dar aş vrea să-ţi spun o povestioară

cam stupidă. El nu părea convins, aşa că ea adăugă: Replică la faptul că m-ai făcut să aştept o oră după ce m-ai pus pe jar la telefon. El dădu din cap, înţelegând ce voia să spună, după care ea reluă: Am citit în ziar, cu destul timp în urmă, despre un tip care îi învăţa pe oameni să înoate. Avea talent la aşa ceva: copii îngroziţi, adulţi nervoşi -- putea să ajute pe oricine. Reporterul îşi termina articolul întrebându-l cât de des îi place lui însuşi să înoate. Iar răspunsul lui a fost: „Eu predau; dar nu ştiu să înot".

Susan îl privi pe David, aşteptând o reacţie. El se uită la ea tot atât de întrebător şi zise:

— Şi? Va trebui să-mi spui mai mult decât atât.

Susan se entuziasmă.

— Nu-ţi dai seama? Nu sunt extraterestri, sunt oameni, fiinţe umane.

David tot nu dădea semne că înţelege despre ce vorbeşte. Atunci ea continuă:

— Ce proastă am fost! Am petrecut toată ziua citind pagină cu pagină documente care descriu oameni în stare să facă toate lucrurile despre care vorbim acum. Apoi am pus hârtiile înapoi în seif şi am venit să-ţi spun că nu am idee ce se întâmplă. Asta e ca şi cum... -- căută ea un exemplu -- ca şi cum un cartograf nu e în stare să-şi găsească drumul de la serviciu acasă. Sau -- acum zâmbea batjocoritor -- ca un ornitolog care nu-şi poate da seama de ce capacul sticlei lui de lapte are găurele.

O umbră de înţelegere apăru pe figura lui David.

— Vrei să spui că tot ce avem de făcut este să interpretăm colecţia Teracus...

Susan nu-l mai aşteptă să termine propoziţia şi o continuă ea:

— ... ca pe o realitate, nu o ficţiune. Își aruncă mâinile în sus, triumfătoare. Poate că asta e ceea ce simţi când pierzi finalmente contactul cu realitatea. Dar hai să uităm de normalitate pentru o clipă. De ce nu încetăm să căutăm motivul *real* din spatele acestei nebunii şi n-o luăm ca atare? Jan, Dass şi ucenicii săi pot să facă lucrurile despre care se vorbeşte în documente. Iar Markerul poate vindeca realmente oameni, de aceea îl doresc amândoi. E aşa de simplu. Susan mânca acum repede, luând bucăţele mici şi continuând să vorbească: Dumnezeule, mă întreb dacă documentul despre longevitate e adevărat. Asta ar explica de ce alchimia a fost

atât de populară timp de sute de ani. Nu i se adresa de fapt lui David, gândea doar cu voce tare. Trebuie să vorbesc cu profesorul Shaw despre toate astea, mai zise ea. Apoi figura i se încruntă: O, nu. Nu pot.

David se interesă:

— Pentru că o să te încuie în casă?

Susan dădu din cap.

— Exact, aprobă ea, privindu-l dezamăgită. Asta e, ridică apoi din umeri. După care alt gând îi trecu prin minte. Fir-ar al naibii!

— Acuma ce mai e? întrebă David.

— Tocmai mi-ai demontat postdoc-ul[25]. Nu pot pretinde că toată colecţia e o alegorie, ştiind ceea ce ştiu. Dar nici nu pot scrie despre cum acţionează magia. Sunt pierdută.

David o privise cum avusese revelaţia aceea şi apoi cum analizase implicaţiile celor descoperite. Acum, când ea părea deprimată, consideră că e momentul potrivit să fie la rândul lui cârcotaş:

— Da, şi ce se presupune că trebuie să fac eu? Să uit de toate astea? Am fost de acord că, oricine ar fi Dass, trebuie să-i înapoiem Markerul -- şi să-l lăsăm *pe el* să se ocupe de Jan. Dar nu pot să-l las să încerce să mă ucidă şi după aceea să uit totul. O clipă mai târziu continuă: Numai că, de fapt, ce alternative am? Mai ales având în vedere că probabil e în stare să mă omoare doar cu o mişcare a mâinii. Medită o clipă la cele spuse: Ce altceva presupui tu că ar putea să facă? Să zboare? Să se transforme într-un liliac? Să taie o femeie în două?

Susan răspunse nesigură:

— Ei bine, pentru moment am să presupun că Teracus ştia cum stau lucrurile. Aşa că o să am încredere numai în documentele colecţiei -- lăsăm deoparte celelalte lucruri pe care le-am citit în legătură cu magia. În care caz am ceva treabă de făcut pentru a-ţi răspunde la întrebare. Poţi să crezi sau nu, dar nu am gândit deloc în felul acesta când m-am uitat prima oară prin colecţie. Continuă să ia câteva înghiţituri, în timp ce gândea cu glas tare: Tu spui că Dass a ridicat un fel de scut în jurul lui şi apoi a mişcat ceva fără să-l atingă. Jan pare să fie în stare să dea foc la obiecte. Am citit de asemenea un document care se referă la vindecare. Eu cred că tipii ăştia se vindecă foarte repede şi nu prea se îmbolnăvesc.

---

[25] **Proiectul ştiinţific la care Susan lucra în cadrul studiilor postdoctorale. (n.red.)**

David păru uimit.

— Dacă presupunem că toate acestea sunt adevărate -- şi trebuie să spun că Dass nu mi-a lăsat prea multe alternative -- atunci de ce s-ar interesa cineva aşa de mult de Marker? Dacă pot să se vindece singuri, folosind o bentiţă obişnuită de aur, de ce se mai luptă să intre în posesia lui?

Susan îl corectă:

— Tributul înseamnă aur la fiecare încheietură a mâinilor, precum şi bentiţa din jurul capului. Dar ai dreptate. Cred că mai avem câteva mistere de rezolvat. Poate greşesc şi numai Markerul e capabil să vindece. Un alt gând îi veni în minte: Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă te-ai fi luptat cu Jan când avea bentiţa pe cap! Ori dacă n-aş fi reuşit să i-o dau jos fără riscul de a greşi de la prima lovitură!

David dădu din cap.

— Cred că am putea să spunem că această discuţie n-ar mai fi avut loc. Cum poate fi oprit un astfel de individ? Cred că Jan a lăsat să se tragă în el ştiind că gloanţele nu-l pot răni. Apoi altceva îi trecu prin cap: Dumnezeule, imaginează-ţi cum ar fi dacă s-ar lupta unul cu altul!

Susan făcu un semn negativ cu cuţitul din mână şi zise:

— Se pare că există o regulă împotriva acestui lucru. Există un pergament întreg despre faptul că nu poţi să foloseşti magia împotriva magiei. Arăta gânditoare. Nu că tipii ăştia ar respecta regulile! Dar poate că s-ar întâmpla ceva teribil dacă ar încerca. Suspină. Ştii, cred că va trebui să recitesc fiecare cuvinţel din aceste documente. Când le-am citit prima oară, nu gândeam corect. Făcu o scurtă pauză şi dădu drumul aerului din piept, apoi completă: Deci ce ai vrea să faci în legătură cu Dass?

David ridică din umeri.

— Chiar dacă aş ignora faptul că e bogat, puternic şi probabil indestructibil -- iar eu nu sunt nimic din toate astea --, nu văd ce *pot* face. Chiar dacă ar fi un om normal, ar fi greu să determin arestarea lui. Dar, având în vedere că nu e un om normal, chiar dacă i-aş convinge pe poliţişti să încerce, singurul rezultat ar fi uciderea câtorva dintre ei. Am să mă mai gândesc la asta, dar nu văd nicio posibilitate de rezolvare.

— Şi de Jan ce spui? întrebă Susan. Crezi că va vrea să ne facă felul? E la mintea cocoşului că tipii ăştia se bazează pe păstrarea secretului pentru a supravieţui. În mod clar, dacă destui oameni ar şti de ce sunt capabili, cineva ar găsi un mod

de a-i anihila. Ar trimite o sută de militari şi un tanc sau cam aşa ceva. Puterea lor e mult mai eficientă dacă nimeni nu ştie că o au până nu e prea târziu. Şi -- spre norocul nostru -- noi suntem în posesia secretului. Dar dacă ei sunt chiar porniţi să-l păstreze, nu crezi că vor dori să se descotorosească de noi?

David reflecta.

— Dass mă cunoaşte numai pe mine, putem să presupunem. Îşi imaginează că îi voi provoca necazuri la serviciu la mine. Poate chiar să le spun oamenilor că voia să mă omoare. Dar îşi închipuie ce s-ar întâmpla dacă l-aș acuza că are puteri demonice fără să am măcar o fotografie Polaroid cu el şi Satana strângându-şi mâinile. Rămânând în viaţă, aş putea să răspândesc zvonul că e un escroc, dar n-aş putea s-o dovedesc. Dacă însă aş fi ucis, asta ar confirma faptul că umbla să mă omoare -- deci mi-ar face de fapt un serviciu. Prin urmare, pentru el ar fi de preferat să mă lase să trăiesc şi să fiu considerat un nebun.

— Dar Jan? întrebă Susan.

— Nu ţi se pare că uciderea noastră ar fi undeva la coada listei lui de priorităţi? Nu numai că e căutat de poliţie, dar putem fi siguri că şi Dass a însărcinat pe cineva să-l găsească, pentru că ştie că poliţia nu va fi în stare să-l prindă. De fapt, s-ar putea ca pe urmele lui să fie chiar o mică armată, formată din oamenii lui Dass -- nu avem nici cea mai mică idee ce resurse are. Doar despre Jan avem motive să credem că e un singuratic. Când a furat Markerul, a avut de partea lui elementul-surpriză, dar acum toată lumea îl caută, iar el e singur. Nu cred că pentru moment poate să-şi permită să ne poarte pică.

Susan nu arăta total convinsă.

— Hmm! Cam multe supoziţii. Sunt de acord cu ideea că pentru Dass e mai bine dacă te ignoră -- mă îndoiesc că ar putea fi prea îngrijorat în legătură cu „un tip de la asigurări”, cum te-ar numi sora mea. Reflectă o clipă, apoi continuă: Dar cu cinci minute în urmă mi-ai spus că ar fi mai bine dacă Dass n-ar şti că sunt şi eu implicată, iar acum ţi se pare că nu există nimic care să ne îngrijoreze. David făcu o strâmbătură vagă, iar ea concluzionă: în orice caz, eu de Jan nu sunt prea sigură. I-am dat realmente peste cap săptămâna.

David interveni:

— Putem întotdeauna să i cerem ajutorul lui Dass.

Susan fu înspăimântată.

— Glumeşti?

David dădu din cap.

— Gândeşte-te puţin. Dacă ne-ar da nişte gărzi de corp, ar avea şanse mai mari să-l găsească pe Jan decât dacă porneşte să-l caute pe străzi -- l-ar lăsa să vină după noi şi ar pune mâna pe el. În mod clar, ar fi în interesul lui Dass să ne ţină în viaţă drept momeală.

— Înţeleg toate astea, răspunse Susan. Dar nu pot să cred că te-ai întoarce la individul care a încercat să te omoare azi-dimineaţă, pentru a-i cere protecţie! comentă ea cu pasiune.

— Desert? întrebă o voce peste umărul lui Susan.

— Prăjitură cu mere şi cremă, vă rog, comandă David, care o văzuse pe chelneriţă apropiindu-se şi examinase meniul în timp ce Susan îl muştruluia.

Susan fu surprinsă de întrerupere, dar îşi reveni repede:

— Şi mie la fel, însă puteţi să-mi aduceţi îngheţată în loc de cremă?

— Desigur. Nicio problemă, zise chelneriţă zâmbind şi plecă luând cu ea farfuriile goale.

— Nu prea mă împac cu cremele, zise Susan şovăielnic. Oricum, în ce priveşte speranţa noastră de viaţă, habar n-am ce concluzie să trag de aici. Ar trebui să fugim pentru a ne scăpa pielea sau totul e încheiat? Să mă consider concediată?

— Ei bine, răspunse David, presupun că acesta e momentul logic în care voi înceta să te mai plătesc. Dar cred că povestea asta a însemnat mai mult decât o simplă slujbă, tu nu crezi? Sper să continui să vorbeşti cu mine, chiar dacă n-ai să mai fii pe statul de plată. O să continui să scormoneşti prin colecţia aia oricum, aşa că poate mă vei ţine şi pe mine la curent cu ceea ce descoperi. Dacă afli mai multe despre tipii ăştia, poate că ne vom linişti, sau poate vom învăţa să ne apărăm. Totuşi, rămân la aceeaşi părere. Cred că, aşa cum stau acum lucrurile, lui Dass nu-i pasă de noi, iar pentru Jan cel mai bine ar fi să plece cât de repede în Uruguay şi să-şi schimbe numele.

Curând după aceea sosi şi desertul şi amândoi începură să mănânce.

După care Susan redeschise discuţia:

— Lasă-mi câteva zile. Ştii ce se spune despre o schimbare de paradigmă -- că invalidează tot ce credeai că ştii. Am la

dispoziţie cam şapte ani de gândire pentru o reevaluare[26]. După ce mai luă o gură din desert, adăugă: Evident, dacă se întâmplă ceva, ar trebui să luăm legătura. Altfel, am să te sun... Vocea lui Susan se stinse. Ţinea un ochi pe jumătate închis, ca şi cum ori îngheţata fusese prea rece, ori ea îşi adusese aminte de ceva dureros. Tocmai săptămâna asta a ales-o sora mea să mă viziteze.

David replică:

— Ascultă, nu e nicio grabă. Nu cred că vreunul din noi e pregătit să renunţe la toată povestea asta, dar pentru moment nu putem face nimic - în afară de reevaluarea colecţiei. Aşa că, de ce să nu te bucuri de vizita surorii tale? Profită de posibilitatea de a te detaşa puţin şi ia o pauză de la povestea asta pe viaţă şi pe moarte. Eu am să ţi aştept telefonul, plin de curiozitate, chiar dacă o să dureze o lună, în loc de o săptămână. O privi în ochi. Deşi mi-ar plăcea să te văd mai curând. Îi puse mâna pe braţ şi o strânse uşor.

— Da, nu pot să-mi imaginez că va trece o lună fără să vorbesc cu tine, zise ea. Apoi, tu eşti singurul cu care pot să discut despre toate astea. Se lupta cu gândurile ce o asaltau, figura ei exprima emoţii contradictorii. Apoi îl prinse de mână. Ştii, în camera de hotel, când eu... zise ea, ezitând.

— Da, îmi pare rău pentru atunci, zise David, luându-i-o înainte. Am interpretat greşit... Nu ştiu la ce m-am gândit.

— Vreau să înţelegi..., continuă Susan. Vreau să spun că nu cred că ţi-am explicat prea bine...

David sări din nou:

— Serios, nu-ţi mai face griji. Nu trebuie să explici nimic. Cel puţin după ce ne-am contrazis atâta... Dar nu mai continuă.

Susan dădu din cap.

— Ei bine, principalul lucru, cred, este că încă vorbim unul cu celălalt. Cândva - privi în jur -, nu aici, dar cândva, va trebui să avem o discuţie mai serioasă. Îi strânse mâna, după care îi dădu drumul.

Expresia lui David arăta că nu credea în necesitatea unor discuţii suplimentare, totuşi îşi plecă solemn capul şi rosti:

---

[26] **Inventatorul şi specialistul in inteligenţă artificială Raymond Kurzweil a formulat „legea întoarcerilor accelerate”, care prezice o creştere exponenţială a ratei progresului tehnologic şi, deci, a ratei schimbărilor de paradigmă în societate. Conform acestei legi, la data la care era scris romanul acesta (începutul secolului XXI), o schimbare de paradigmă era de aşteptat în aproximativ şapte ani. (n.red.)**

— E în regulă.

Iar ea se înseninã când adãugã:

— Între timp, dacă chiar nu vrei să treacă prea multă vreme fără să mă vezi, ai putea să vii la noi la cină, să zicem vinerea asta, să o cunoşti şi pe sora mea.

— De ce am impresia că nu e oferta generoasă pe care şi-ar închipui-o un observator neavizat? zâmbi David răutăcios.

Susan răspunse:

— Nu ai de ce să fii îngrijorat. Dee este încântătoare. Are să-ţi placă; tuturor le place de ea. Senzaţia neplăcută pe care ai avut-o se datorează lipsei mele de altruism când am făcut invitaţia. Avem tendinţa să ne călcăm pe nervi una pe alta doar după câteva zile, aşa că un mic sprijin moral şi o schimbare de ritm mi-ar prinde foarte bine. Ajută o fată la nevoie şi vino!

— Voi fi încântat, zâmbi David.

CAPITOLUL 21

ŞASE ZILE MAI TÂRZIU
VINERI, 25 APRILIE

Soarele coborâse mult, dar nu apusese, când David se trezi din nou în faţa aceleiaşi case neînsufleţite unde stătuse cu două minute mai devreme.

— Asta trebuie să fie, bombăni el.

Era o străduţă minusculă în centrul oraşului -- cu doar două mici şiruri de case aliniate unele în faţa celorlalte.

Strada începea ca o simplă alee prea puţin promiţătoare tăiată între sediul unei bănci şi o companie de transporturi navale. Treizeci de metri mai departe, după un colţ, străduţa se lărgea şi acolo se aflau casele, câte trei de fiecare parte, ascunse restului lumii. Lângă ele mai încăpea doar baraca unui transformator electric fără gard, după care strada se termina în zidul din spate al unei biserici din secolul al şaptesprezecelea.

La prima casă de pe stânga, David urcă cele şase trepte până la o uşă de intrare înaltă, fără geam, şi apăsă pe buton. Din depărtare se auzi ţârâitul unei sonerii electrice. Aşteptă.

Era îmbrăcat în haină, pantaloni bleumarin şi cămaşă de bumbac cu gulerul desfăcut, de culoare roşu-închis. Ducea cu el un pacheţel, îngrijit ambalat în hârtie aurită şi având tipărit pe panglica cu care era legat numele unei firme renumite, producătoare de ciocolată.

În dreapta uşii de intrare era un bovindou -- cu obloanele din lemn închise -- în spatele unui grilaj foarte elegant din fier forjat. Sub fereastră, pavajul se oprea la grilaj şi David putu să se uite într-o ferestruică tăiată în zidul pivniţei.

Când uşa se deschise, ridică ochii. De pe treapta de sus îl studia o femeie zveltă, îmbrăcată în întregime în negru şi ţinând în mână un pahar de cristal cu vin. Purta o fustă scurtă de lână şi picioarele lungi îi erau încălţate în ciorapi negri; un pulover de merinos cu un decolteu adânc în V îi strângea talia subţire. Figura ei palidă, o versiune mai delicată a lui Susan, avea aceeaşi ochi albaştri, dar părul mătăsos închis la culoare era mai lung şi cădea drept până aproape pe ceafă. Îi zâmbi lui David cu buze de culoare roşu-închis, apoi luă o gură din vin.

— Bună, o salută David. Dee?

Dee îi zâmbi o clipă din prag, fără să răspundă. Ţinea paharul de vin cu amândouă mâinile lângă buze şi îşi ciocni de

câteva ori cu marginea lui dinţii foarte albi, ca şi cum încerca să rezolve o problemă pe care o avea în minte. Lumina cădea pe fărâma de safir de culoare bleu ca cerul, fixată pe nara ei dreaptă.

O clipă mai târziu, când David tocmai începuse să roşească, sprâncenele lui Dee se ridicară pentru un moment, apoi îi întinse mâna.

— O, iartă-mă! Tu trebuie să fii David, zise ea. Avea un accent newyorkez cultivat – melodios, dar în acelaşi timp uşor răguşit. Își strânseră mâinile şi Dee continuă: Intră. Susan e în bucătărie. Privi peste umăr. Hai să-ţi prepar ceva de băut, zise ea, pronunțând fiecare cuvânt separat.

Pătrunseră într-un hol mic, lambrisat cu lemn de culoare închisă, asemănătoare cu cea a podelei, şi foarte puţin luminat. Casa mirosea uşor a închis, dar nu neplăcut – era un miros de vechi, nu de paraginǎ. În stânga era o scară, iar în dreapta un coridor ce ducea în spatele casei şi o uşă deschisă de unde izvorau lumină şi acorduri de muzică reggae.

Cei doi urmară sunetul muzicii.

Susan gătea. Când intrară pe uşă, tocmai controla conţinutul unor cratiţe mari, vechi, de aluminiu, care clocoteau pe un aragaz imaculat de culoarea untului, ce părea să fi fost ultimul răcnet al tehnologiei prin anii cincizeci. Faţa lui Susan era mai roşie decât de obicei şi aburul îi lipise câteva şuviţe de păr pe frunte. Bluza albă de mătase era şi ea lipită de spate.

Când David intră în bucătărie, Susan ridică privirea. Îi adresă un zâmbet stingherit, care fu brusc şters de pe figura ei de un sfârâit ce venea dinspre plită. Din cratiţa din faţă o mulţime de bulbuci săriseră şi căzuseră printre flăcările ochiului aprins, ridicând un văl de abur.

— Iat-o pe gospodina viitorului! comentă Dee pe un ton melodramatic. David râse şi ea continuă: Profitând de ultimele invenţii ale erei tehnologice, cina soţiorului e gata într-un minut, lăsându-i nevesticii mai mult timp pentru a pălăvrăgi cu prietenele. Dee ridică în sus o sticlă cu vin roşu, ca David s-o vadă mai bine. Merlot? întrebă ea, apoi continuă în şoaptă: Susan are cheile beciului. În materie de băuturică suntem milionare.

— Mulţumesc, răspunse David ofertei, apoi către Susan: Pot să te ajut cu ceva?

— Nu cred..., răspunse Susan, dar un trosnet puternic dinspre cuptor o întrerupse.

Figura ei arăta profund îngrijorată în timp ce căută agitată o cârpă.

Dee se strâmbă.

— Ei bine. Acum vom afla dacă mâncarea e rezistentă la copt sau nu.

Susan înjură în timp ce deschidea uşa cuptorului şi se uita înăuntru.

Folosind încă o dată şoapta ei teatrală, Dee adăugă:

— Hai să-ţi arăt casa. Iar lui Susan îi spuse: Te lăsăm cu treaba ta, campioano! Îi dădu lui David paharul cu vin şi îl luă de braţ. Vrei să vezi beciul cu vin?

Douăzeci de minute mai târziu, Susan strigă după ei să coboare la masă. Dee îi arătase lui David dormitoarele şi studioul din pod, de unde puteai să vezi acoperişul argintiu al domului catedralei Sfântul Paul. În majoritatea timpului îi povestise lui David istorii nostime despre copilăria ei şi a lui Susan. Încă mai râdeau în timp ce coborau scările.

Susan îi pofti în sufrageria de modă veche din spatele casei. Două candelabre mici răspândeau o strălucire slabă şi intimă peste masa aşternută cu o faţă albă, ca şi cum electricitatea însăşi ar fi aparţinut unor vremuri trecute. Între farfurii se aflau lumânări. Impresia generală era a unei insule de lumină sclipind în mijlocul unei încăperi pline de umbre.

— Parcă suntem de Crăciun, zise David în timp ce se aşeza la locul lui.

El şi Dee aşteptară cât timp Susan făcu câteva drumuri rapide la bucătărie, aducând platourile cu mâncare -- piept de pui în sos de ardei roşu cu garnitură de mazăre verde, morcovi şi conopidă. Din mâncare ieşeau aburi.

— Sunt sigură că am scos toate porţelanurile necesare, zise ea servind mâncarea.

— Arată nemaipomenit, spuse David când Susan căzu pe locul ei şi le făcu semn că pot să înceapă.

— Vai de mine, n-am mai mâncat conopidă de când obişnuia mama să ne facă, zise Dee uimită.

— Ţi-am pus doar foarte puţină, zise Susan liniştind-o. Ştiu că nu-ţi prea place.

— Excelent, spuse David după ce luă o îmbucătură, iar Susan îi zâmbi recunoscătoare.

— Meriţi un pahar cu vin, surioară. Ai făcut o treabă minunată, zise Dee, întinzând mâna după sticlă. Apoi ezită: Hm, putem oare să bem vin roşu la pui? Nu e cumva o greşeală de

neiertat? Îl privi pe David, aşteptând un răspuns.

— Hai să fim mai de la ţară, zise el, ridicând paharul spre doamne.

— Regret că mazărea nu e aşa bine fiartă. Lăsaţi-o în farfurie, interveni Susan.

— Aiurea, interveni David cu căldură. Totul e minunat.

Dee ridică privirea.

— Îţi aduci aminte când ai gătit cina de Ziua Recunoştinţei? o întrebă ea pe Susan, aruncându-i o ocheadă lui David.

Susan ezită, părând stânjenită.

— Aveam numai doisprezece ani, Dee, zise ea încet.

Dee o ironiză:

— Şi era să nu mai apuci treisprezece. Îşi depărtă mâinile într-un gest dramatic, indicând un titlu de ziar, şi anunţă: „Familie de patru persoane, punând în practică un ritual de sinucidere cu Salmonella". Gândeşte-te, şi atunci a fost tot pui, comentă ea, ca un detectiv care descoperă cheia cazului pe care-l cerceta.

David râse.

— Las-o baltă, Dee, zise Susan, puţin obosită.

Dee ridică mâinile, predându-se.

— Scuze. Nu supăraţi bucătarul niciodată; e prea uşor pentru el să se răzbune. Să vorbim despre altceva. Îl privi pe David, îşi sprijini bărbia în palmă şi zise aproape dintr-o suflare: Deci, David, lucrezi în asigurări. Trebuie să fie fascinant.

Ochii ei străluciră jucăuşi în timp ce rostea propoziţiile.

Amuzat şi pretinzându-se încântat de măgulire, David zise:

— O, categoric. E o treabă încântătoare şi adesea periculoasă, dar cel puţin te face să te simţi realmente viu. Sunt grozav de încântat că am hotărât să nu mă fac cosmonaut! Ridică o sprânceană şi continuă: Dar tu? Parcă Susan mi-a spus că vinzi ziare? Trebuie să fie o muncă interesantă.

Apoi se lăsă vesel pe spătarul scaunului, aşteptând să i vadă reacţia.

Era rândul ei să zâmbească şi expresia ei sugera ceva mai mult decât simpla maliţie. Rosti sarcastică:

— Din păcate, pentru moment sunt ocupată până peste cap cu scrisul. Şi, încă şi mai rău, e vorba de reviste, nu de ziare. Dar încerc să nu mă las copleşită. În câţiva ani voi putea să fac saltul de la modă şi divertisment la jurnalismul sportiv şi apoi sper să intru într-un ziar local falimentar de pe undeva. Iar de

acolo e doar un pas până la vânzător la unul dintre micile chioşcuri de lângă gurile de metrou. Bineînţeles, e preferabil să fi fost câţiva ani şofer de taxi înainte să-ţi încredinţeze un chioşc. Eu însă i-am trimis responsabilului cu comerţul stradal o cutie cu mitene de ziua lui. Aşa că pot spune că am locul asigurat.

Dee îşi ţuguie buzele spre David, satisfăcută, amuzată de propria isteţime.

David rosti rânjind:

— Adevărat? Dar asta e minunat! Te-ai hotărât cum ai de gând să ţii ziarele ca să nu cadă? Făcu un gest cu mâna. O mulţime de oameni consideră că îţi trebuie o piatră sau o jumătate de olan, dar eu am înclinat întotdeauna în favoarea unei bucăţi zdravene de metal. Ştii tu, o bucată dintr-o maşină veche sau ceva de genul ăsta.

Dee dădu din cap serioasă, dar ridică un deget, spunând:

— Dar nu uita iernile din New York; metalul devine foarte rece până nu acţionezi cu puţin whisky ieftin. E cam prematur să iau o hotărâre finală, dar am auzit unele lucruri bune despre materialele mixte.

David râse.

De la celălalt capăt al mesei, Susan interveni:

— Mai este pui, dacă mai vrea cineva. David?

Acesta întrerupse contactul vizual cu Dee şi o clipă îşi fixă privirea pe Susan.

— O, da. Ar fi grozav. Mulţumesc. Apoi se întoarse din nou spre Dee. Poate că în State ar fi OK, dar pe aici nu cred că suntem pregătiţi pentru ceva ultramodern. Suntem mult prea tradiţionalişti. De exemplu, niciun vânzător de ziare autentic din Londra nu-şi va face reclamă strigând într-o engleză modernă. Pentru tine sau pentru mine s-ar putea să fie *Evening Standard,* dar pentru un profesionist va fi întotdeauna... ridică vocea, strigând: *„hipnee stannaaar”.*

— Cred că ai dreptate. Sigur că mai am multe de învăţat. Vrei să ştii însă ce mă preocupă cel mai mult acum? Făcu o figură neliniştită. Să am mustaţa tăiată corect. Își puse un deget sub nas. De aproximativ opt luni o tot las să crească şi nu se vede nimic. Își ridică buza de sus, cum face un un cal când aşteaptă bucăţica de zahăr, încercând să i-o arate lui David.

El se aplecă peste masă, mijind ochii, iar ea se ridică în picioare. Lăsându-şi capul pe spate, încercă să-şi ţină buza

ridicată, spunând în acelaşi timp:

— Fezi? Fezi?

Susan se înapoiase cu farfuria lui David, plină din nou, şi o aşează în faţa lui.

David clătină din cap.

— Nu-ţi face probleme. E OK. Mai las-o vreo două săptămâni.

Cu ochii îngustaţi, Dee îi aruncă o privire, apoi i se adresă lui Susan:

— E îndrăzneţ şi agresiv! Îmi place.

În timp ce Susan îşi relua locul, Dee şi David râdeau. Se uită la ei, simţindu-se puţin neglijată.

După o clipă, David îi observă expresia şi şi luă o figură mai serioasă. Întorcându-se spre ea, zise:

— Bun, ce i-ai arătat lui Dee de când a venit? Aţi făcut tururile obişnuite ale oraşului?

Dar în locul ei răspunse Dee:

— Am mers la cumpărături, lucru grozav de altfel, dar n-am făcut prea multe excursii turistice.

Susan explică, vinovată:

— Săptămâna aceasta am fost destul de ocupată...

— Şi în plus, nici Susie nu e mai englezoaică decât mine. Avem nevoie de un ghid autohton, interveni Dee.

— Cred că aş putea să vă ajut. Am locuit la Londra cea mai mare parte a vieţii mele şi, deşi n-am *vizitat* niciunul dintre locurile ei faimoase, cred că am asimilat o mulţime de informaţii despre ele. Ce-aţi zice să mergem mâine toţi trei în piaţa St. Nelson şi la catedrala Buckingham duminică? Cum vă sună?

— Vezi, zise Dee sarcastică, adresându-se lui Susan. Ţi-am spus eu că ai reţinut greşit toate numele astea. Ascultă-l pe expert, arătă ea spre David.

Susan nu părea în largul ei şi zise şovăind:

— Trebuie neapărat să lucrez mâine. Trebuie să mă duc la colegiu.

David interveni:

— Dar, Susan, e sâmbătă!

O umbră de enervare trecu peste faţa ei când spuse:

— Lucrez la ceva important.

Spunând aceasta, ochii ei îl priviră ţintă pe David.

La fel de entuziastă, Dee i se adresă lui Susan, arătând spre David:

— Ei bine, *noi* am putea să mergem. Nu-i aşa?

Susan îl privi pe David, care avea pe figură o expresie neutră, în mod evident aşteptând ca ea să hotărască pentru el. Dee insistă:

— Putem, ce zici, putem? Sări uşor în sus, apoi se îmbufnă. Am să-mi fac mai întâi toate treburile.

David dădu din cap încet şi, privind oblic la Susan, zise:

— Ei bine, poate că ar trebui să aşteptăm până ce Susan are puţin mai mult...

Dar Susan îl întrerupse, insistând:

— Duceţi-vă voi doi. Poate că am să vin şi eu mai târziu, când voi termina.

Farfuriile erau goale şi Susan se apucă să strângă masa. Dee se sculă pentru a o ajuta.

— N-ai fi de părere să mergem mai bine altă dată? o întrebă David pe Susan.

Dee se plânse:

— Ea a zis să mergem; atunci să mergem. Nu e mare lucru. Nu e ca şi cum am lăsa-o singură acasă. Are treabă.

David continua s-o privească pe Susan, studiindu-i expresia şi căutând un semn de dezaprobare.

— Ce e? întrebă ea exasperată, observându-i privirea. Duceţi-vă. Distraţi-vă. Apoi, mai liniştită: Am să-ţi spun ce am descoperit.

David nu arăta prea încântat, dar Dee schimbase deja subiectul. În timp ce lua farfuriile de la Susan, zise:

— Desertul l-am cumpărat eu. L-am pus chiar să se dezgheţe fără ajutorul nimănui. Susan, stai jos. Îl aduc eu.

Şi se îndreptă în grabă spre bucătărie.

Susan se aşeză. Lăsaţi singuri, între cei doi se aşternu tăcerea.

Apoi David o întrerupse.

— Şi, cum merge cercetarea? întrebă el cu glas neutru.

— Bine. Adică, destul de bine. Mai am încă un milion de întrebări, dar cred că o să ajung totuşi la un liman, răspunse Susan şi, după ce făcu o pauză: Va trebui să avem o discuţie amândoi în curând.

David dădu din cap.

— Atunci poate că ar trebui să-i spun lui Dee că mâine sunt ocupat, zise el pe un ton întrebător.

— Dumnezeule, se repezi Susan, încetează o dată, te rog! Nu sunt mama ta; n-ai nevoie de aprobarea mea pentru a face ceva. Am crezut că ne-am înţeles în această privinţă.

David arăta jenat.

— Scuză-mă. Am vrut doar...

Dee intră vijelios în încăpere.

— Îţi place plăcinta cu brânză, nu-i aşa? Dar ce spun eu? Tuturor le place plăcinta cu brânză. Nu-şi dădu seama de tensiunea dintre David şi Susan. Își întrebă sora: O bucată mare? O bucată mică?

O impresionantă plăcintă cu brânză stătea în faţa lor şi Dee flutura deasupra ei un cuţit, arătând cât de mari putea să taie feliile.

Susan îşi întoarse privirea de la David.

— Nu mi-e prea foame, mulţumesc, i se adresă lui Dee, ridicând din umeri.

Dee se încruntă.

— Imposibil. Bine, voi reveni la tine. David?

Buna dispoziție neobosită a lui David risipi încet-încet stânjeneala ascunsă dintre cei doi. În curând David glumea din nou cu Dee, deși nu chiar la fel de entuziasmat ca înainte. Susan era tăcută, dar acceptă o bucată de plăcintă şi apoi, câteva minute mai târziu, îi permise lui Dee să o ironizeze când ceru o a doua bucată.

Apoi Susan prepară cafeaua, în timp ce Dee deschise uşile unui dulap, dând la iveală un uluitor depozit de alcooluri vechi şi lichioruri ezoterice. Se uitară nedumeriţi la eticheta unei sticle mari portocalii, cu gâtul îndoit. Când Susan se întoarse cu cafetiera şi ceştile, avea cu ea sub braţ şi cutia cu ciocolată adusă de David. O ridică în sus şi zise:

— Am găsit şi asta.

— O, da, interveni David. Am crezut că am uitat-o în metrou. Am sperat că vă place ciocolata.

Susan şi Dee îi adresară priviri identice pline de îngăduinţă.

Susan se uită la sticla cu gâtul îndoit şi traduse ingredientul principal drept violete. Sticla fu repusă imediat în dulap, alături de una verde hexagonală, cu inscripţia de pe etichetă într-un alfabet oriental. Numai mirosind-o toţi îşi dădură seama că ar fi fost dificil, dacă nu chiar periculos, să ia o înghiţitură.

— Probabil că e pentru curăţat dulapul cu băuturi. De aceea se află aici. E o greşeală de înţeles, comentă David.

— Părerea mea este că e bună să agiţi un păhărel cu aşa ceva pe sub nasul oricui a luat puţin cam mult la bord, zise Dee.

Iar Susan interveni:

— Şi, dacă asta nu funcţionează, probabil că poţi să-l îmbălsămezi cu ea – are dublu efect.

David chicoti și Dee continuă:

— Susie, ai glumit! Asta înseamnă că m-ai iertat că am vomitat toată cina din Ziua Recunoștinței? După ce realiză ce spusese, se corectă: Vreau să spun, că am adus vorba despre ea[27]. Evident că am vomitat-o la vremea respectivă.

David râse tare. Susan îşi dădu ochii peste cap, dar arăta amuzată. Dee continuă:

— Iau gestul tău drept aprobare.

Atmosfera rămase destinsă, în timp ce-şi împinseră scaunele în lături, ridicându-se de la masă, şi apoi continuară să controleze conţinutul dulapului cu băuturi.

În jurul orei unsprezece seara, David anunţă că trebuie să plece şi începu o discuţie cu Dee, în legătură cu planurile pentru a doua zi.

David mai făcu o tentativă de a o include şi pe Susan în programul lor, sugerând că ar putea să se întâlnească după-amiază târziu, ceea ce i-ar fi lăsat lui Susan o bună parte din zi pentru a-şi termina treaba şi i-ar fi permis astfel să-i însoţească. Stabili întâlnirea cu Dee la ora patru după-masă, la London Eye[28], de unde urmau să plece mai departe.

În timp ce David se îndepărta pe stradă, făcându-le semne cu mâna peste umăr, Dee stătu în uşa deschisă, răspunzându-i, în timp ce Susan intrase deja în casă. Pe când mergea alene spre metrou, expresia de pe faţa lui era fericită, dar gânditoare.

---

[27] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, bring up înseamnă și „a aduce în discuție” și, colocvial, „a vomita”. (n.red.)

[28] **Carusel imens, din „capsulele” căruia turiştii pot admira panorama Londrei. (n.red.)**

CAPITOLUL 22

ÎN ACEEAŞI ZI
VINERI, 25 APRILIE

La o sută de metri depărtare de reşedinţa lui Alessandro Dass se afla o casă veche cu arhitectură de secol al XVIII-lea, suficient de mare pentru a fi numită conac. Era înconjurată de un zid înalt de cărămidă, care se ridica de o parte şi de alta a porţilor largi din fier forjat, ca apoi să devină mai scund spre latura mai îndepărtată a proprietăţii. Porţile duble (cu interfon şi televiziune cu circuit închis) permiteau celor care treceau prin faţă să-şi dea seama de felul cum trăia „cealaltă jumătate”[29].

La ora aceea, parterul superbei case cu trei etaje era înconjurat de un eşafodaj de schelărie. Foi groase de polietilenă acopereau mai multe ferestre, cărora le lipseau ramele.

În faţa casei, pe aleea cu pietriş, se afla o pubelă mare pentru materiale de construcţie. De la intrarea în casă până la ea se aşternuseră două rânduri de scânduri, ce permiteau muncitorilor să traverseze pajiştea cărându-şi roabele fără să distrugă iarba.

Casa era goală. La parter, totul fusese răzuit până la tencuială şi la duşumele -- iar în unele locuri chiar şi scândurile acesteia fuseseră scoase. Celelalte două etaje încă aveau covoare şi tapet, dar nicio piesă de mobilier. Uşile de acces spre partea de sus a casei erau sigilate.

Linia acoperişului, care iniţial fusese dreaptă şi paralelă cu drumul, devenise mai complicată pe măsură ce la casă se adăugaseră şi alte construcţii. Acum cuprindea o serie de planuri şi unghiuri în care ceea ce fusese construit ulterior se întâlnea cu clădirea originală. În despărţitura adâncă dintre două vârfuri ale acoperişului se afla -- complet mascat -- un om lungit pe burtă, care privea jos în stradă.

Purta un trening impermeabil uşor şi ghete Adidas, toate de culoare închisă. În dreapta lui se afla un rucsac desfăcut. Un telefon mobil, un binoclu şi o sticlă cu apă erau aşezate deasupra. Prin deschizătura rucsacului ieşea un mâner lung.

Telefonul mobil începu să vibreze şi omul îl înhăţă,

---

[29] **Aluzie la un proverb de origine franceză popular în limba engleză, conform căruia „jumătate din oameni nu ştiu cum trăieşte cealaltă jumătate”. De obicei prin „jumătăţi" se înţeleg „bogaţii” şi „săracii”. (n.red.)**

cercetând rapid ecranul înainte de a răspunde. Apoi rosti amabil:

— Bună ziua, Edward.

O voce bătrânească, dar agitată şi nervoasă, răspunse:

— Da. Jan? Am ceva pentru tine.

Acesta rosti calm:

— Bine lucrat, Edward. Ce anume?

Edward răspunse grăbit, aproape bâlbâindu-se:

— Am verificat ieşirile, cum m-ai rugat. Mi-au apărut nişte bilete de avion. Se pare că e ceea ce te interesează pe tine. Clasa întâi cu British Airways, până la Roma, Aeroportul Fiumicino. Mâine la 19.35. Numărul zborului AZ209. Edward făcu o pauză înainte de a întreba: Ce faci cu toate astea? Cu informaţiile astea? E ceva pe care trebuie să-l ştiu?

Jan răspunse pe un ton măsurat:

— Să spunem doar că vei vrea probabil să faci să dispară orice urmă a interesului tău faţă de individ şi de treburile lui. Până la sfârşitul zilei de sâmbătă, o mulţime de oameni vor pune întrebări despre domnul Dass. Cel mai bine ar fi dacă până atunci ai şterge urmele investigaţiilor tale.

— Dumnezeule! Ce pui la cale? Mă vâri şi pe mine în asta? M-ai băgat la apă?

Edward era agitat, dar încă oarecum respectuos.

Jan se întoarse pe spate, privi cerul şi zise cu căldură în glas:

— Dacă va apărea vreo problemă, Edward, sunt sigur că o să am suficient timp să trec pe acolo şi să ţi fac felul. Spune-mi doar dacă a fi bine plătit şi încă în viaţă te deranjează.

Timp de câteva secunde, Edward nu fu în stare să vorbească.

— Nu e nevoie. Nu e nevoie de aşa ceva, reuşi el să spună până la urmă. Vreau doar să mă pregătesc. Cu cât ştiu mai multe despre ceea ce se petrece, cu atât mai uşor îmi va fi să aranjez aici lucrurile. Voi continua să-ţi fiu de folos. Vreau să spun, dacă ştiu suficient de multe. Îți dai seama?

Jan rosti liniştitor:

— Calmează-te, Edward. Regret dacă am spus ceva ce te-a supărat. Până la urmă, chicoti el jovial, dacă o tot dau înainte cu ameninţările, probabil vei trage concluzia că am să te ucid indiferent ce se va întâmpla, şi atunci situaţia va deveni într-adevăr tensionată.

Edward rămăsese complet fără cuvinte. În liniştea ce interveni pe fir, Jan continuă să reflecteze:

— Nu, cel mai bine ar fi probabil ca tu să continui să încerci

să-mi fii util. Ne e de folos amândurora, ca să ne putem concentra asupra treburilor pe care le avem.

Edward tot nu răspundea. Singurul sunet de la capătul celălalt al liniei era o respiraţie sacadată.

Apoi lui Jan îi trecu ceva prin minte şi întrebă:

— A, ştii din întâmplare de la care dintre terminale pleacă avionul acela?

Edward îngăimă de câteva ori:

— Te..., te...

Jan îi sugeră:

— Dacă nu crezi că poţi să treci de prima silabă, aş putea să te rog să sari peste cuvântul „terminal” -- oricât de ironic ar părea -- şi să încerci să-mi spui doar numărul?

Edward rămase tăcut. Apoi reuşi să rostească din nou:

— Te...

Jan întrebă cât se poate de răbdător:

— Sau poate vrei să spui „trei”. Zborurile B.A. pleacă zilele acestea de la terminalul trei?

Edward rosti cu răsuflarea tăiată:

— Da. Trei. Terminalul trei.

Jan manifestă un fel de surpriză apatică:

— Bine, bine. Am făcut bine că te-am întrebat, nu-i aşa? Aş fi putut să mă încurc. Edward era încă pe fir, aşa că Jan spuse: Cred că asta e tot pentru moment, Edward. Am să te sun dacă mai vreau ceva. Ia-o uşor, bătrâne! Şi închise.

După care formă un alt număr.

— Al, Jan la telefon.

Al fu plăcut surprins:

— Jan? Dumnezeule mare! E ceva timp de când nu te-am auzit! Doreşti ceva?

— Da, şi e urgent, răspunse Jan.

— Foarte bine, aprobă Al prietenește. Spune-mi ce vrei şi am să văd ce pot să fac.

Continuară să discute câteva minute, apoi Al citi lista pe care i-o dictase Jan:

— O puşcă M-16, cu lansator de grenade M-203 ataşat, două grenade de 40 de milimetri, plus 20 de gloanţe perforante M-995AP.

— Corect. Am nevoie de ele mâine-dimineaţă, sublinie Jan. E OK?

— Păcat că nu vrei cinci sute, râse Al. Din punct de vedere tehnic, sunt toate demodate -- dar pot ucide la fel de bine ca

oricare altele. Sunt o mulţime pe piaţă. O să dea poliţia peste ele?

— Cartuşele şi gloanţele, bineînţeles. E vreo problemă dacă puşca e ridicată de cineva?

Al chicoti din nou.

— N-ar trebui să fie. În State, poţi să le comanzi chiar şi prin poştă[30]. Făcu o pauză. Ascultă, de ce nu se ocupă de asta tipul ăla cu numele Nuştiucum, în locul tău? Puştiul? Sper că nu te-ai certat cu domnul Dass, nu?

Jan răspunse cu nepăsare:

— E mai simplu să mă ocup personal. Până să explic ce vreau... Ştii cum e!

— Da, aşa e. Dar nu eşti puţin cam în vârstă pentru astfel de pozne, Jan? Eu aşa mă simt. De majoritatea treburilor se ocupă acum cei doi flăcăi ai mei. Ştii că voi împlini şaizeci de ani luna viitoare?

Jan păru puţin nerăbdător:

— Serios? Ei bine, o să avem noi o discuţie după ce îmi termin treaba asta.

— Bun. Vorbesc prea mult, nu-i aşa? Eşti sigur că n-ai nevoie şi de o lunetă? Poate un pistol sau un cuţit? Mai ai încă dispozitivul ăla japonez năstruşnic? întrebă Al.

Jan se gândi o clipă.

— Ştii, după cum au mers lucrurile în ultima vreme, probabil că ai dreptate.

Mai adăugă câteva articole pe listă, iar Al îl asigură că toate vor fi la dispoziţia lui a doua zi dimineaţă.

Câteva ore mai târziu, după ce se lăsă întunericul, o maşină opri în faţa casei lui Dass. Era un Mercedes 500SEL uriaş, negru şi lucios, cu suspensiile foarte joase.

Şoferul rămase în spatele volanului, cu mâna pe schimbătorul de viteze, în timp ce pasagerul de lângă el coborî în stradă. Se lipi cu spatele de zidul casei şi întoarse încet capul în toate direcţiile, examinând atent împrejurimile. După ce îşi încheie misiunea de recunoaştere, bătu de două ori în uşa de la intrare, înainte de a-şi relua postul de observaţie. O clipă mai târziu, uşa fu întredeschisă.

Dass coborî de pe bancheta din spate a maşinii şi traversă trotuarul spre casă. Uşa cea grea se deschise în întregime

---

[30] **Aluzie la presupunerea că arma folosită de Oswald Lee Harvey pentru a-l asasina pe preşedintele Kennedy i-a fost livrată prin poştă. (n.red.)**

doar în ultimul moment, pentru a-i permite să intre. Numai după ce Dass fu înăuntru, şoferul opri motorul şi coborî din maşină. Apoi încuie automobilul şi băgă cheile în buzunar, după care, împreună cu omul care supraveghease strada, dispăru la rândul său în casă.

Timp de cincisprezece minute pe stradă nu se zări nicio mişcare.

Apoi un om îmbrăcat cu pantaloni şi ghete negre şi cu o haină sport deschisă la culoare ce nu i se potrivea se apropie de casă, precedat de un terrier cam jigărit. Când ajunse lângă Mercedes, câinele trase de lesă şi-i mirosi cauciucurile. Omul se opri şi trase un fum din ţigară.

După care bombăni:

— Haide, adresându-se animalului şi smucind uşor de lesă.

Câinele continua să amuşineze roata din spate a limuzinei.

Omul se apropie de maşină, se lăsă într-un genunchi şi se adresă din nou câinelui:

— Destul, hai odată. Apoi întinse mâna spre zgarda lui şi concomitent introduse repede ceva în interiorul aripii roţii din spate, înainte de a apuca câinele de zgardă şi a-l trage de lângă automobil.

Reuşind astfel să se facă ascultat, se întoarse şi plecă pe drumul pe care venise, în timp ce câinele îl urma fără să se împotrivească. După câţiva metri, aruncă jos ţigara aprinsă, pe jumătate fumată, şi o strivi cu tocul ghetei.

Apoi conduse mai departe câinele pe trotuar, până după o cotitură. După cincizeci de metri se ghemui brusc în spatele unui gard viu. Între acesta şi o tufa largă de hortensii se afla un om nemişcat, întins pe spate în iarbă. Era în cămaşă şi avea mâinile desfăcute. Cel ce plimbase câinele agăţă brida lesei de unul din picioarele întinse ale omului, ridicându-l puţin pentru a-i trece cureaua pe sub gambă. În momentul acela, piciorul fu străbătut de un spasm.

Pe pământ, lângă omul căzut, se afla o geacă de ski neagră. Scoţându-şi jacheta sport şi aruncând-o peste faţa celuilalt, cel care plimbase câinele îmbrăcă geaca. Apoi se aplecă şi scoase portofelul din buzunarul din spate al omului.

Ieşi de după gardul viu şi continuă să meargă pe stradă, depărtându-se de casa lui Dass. O sută de metri mai departe, trecând pe lângă o cutie de gunoi, aruncă înăuntru un pachet aproape plin cu ţigări Dunhill, o brichetă de plastic şi portofelul.

ZIUA URMĂTOARE

Cam spre sfârşitul după-amiezii, dar când mai era încă lumină, o furgonetă albă murdară, cu o zgârietură mâncată de rugină pe una din laturi, făcu o pană pe un pod de lângă Aeroportul Heathrow. Podul se arcuia peste una dintre principalele căi de acces spre aeroport, şi pe şoseaua aflată la zece metri sub el traficul de pe cele trei benzi continua să se desfăşoare zgomotos, fără să se dea atenţie furgonetei.

Când motorul cedă, furgoneta se îndreptă spre acostament şi se opri cam la jumătatea podului. O clipă mai târziu i se aprinseră luminile de avertizare.

Şoferul, îmbrăcat într-un costum de motociclist din piele, coborî şi deschise capota. Privi cu indiferenţă motorul timp de câteva clipe, ţinând capota cu o mână îmbrăcată într-o mănuşă de cauciuc. Apoi fixă capota în poziţie deschisă, după care se urcă la volan şi închise portiera.

Ridicând un exemplar din ziarul *The Sun*, ce se afla pe locul din dreapta, dădu la iveală o cutie neagră ce conţinea diverse comutatoare şi butoane. Un cadran din mijlocul aparatului era gradat de la 1 la 100%. Acul se afla puţin mai jos de 50%. Şoferul aşeză ziarul la loc.

Coborând iar din furgonetă, o ocoli, ajunse la portiera laterală şi, cu puţin efort, reuşi să o deschidă. Înăuntru se afla o motocicletă, ancorată cu chingi groase, prinse de nişte cârlige aflate în colţurile podelei metalice murdare. După ce urcă, şoferul trase de uşă, aproape închizând-o în urma lui.

Imediat în spatele scaunelor din faţă, o ladă de unelte ponosită fusese sudată grosolan de podea, pentru a sta nemişcată. Şoferul scoase o cheie din buzunarul jachetei antiglonţ şi descuie lacătul ce o ţinea ferecată. Apoi ridică pentru o secundă capacul şi aruncă lacătul înăuntru.

Își privi ceasul şi se aplecă peste locul pasagerului, pentru a se uita din nou la cadranul de sub ziar. Acul urcase la 70%.

Următoarea mişcare fu desfacerea chingilor ce fixau motocicleta, pe care o mută puţin, până ce roata din faţă fu aproape lipită de uşile din spate ale furgonetei, şi o ridică, proptind-o în cric. Apoi băgă cheia în contact. Descuie uşile din spate ale furgonetei, dar nu le deschise.

Uşa laterală fiind uşor întredeschisă, prin crăpătura cam de cinci centimetri se putea urmări traficul de pe şoseaua de dedesubt. Închizând un ochi, apoi pe celălalt, şoferul privi un moment la maşinile de jos, după care împinse uşa, deschizând-

o cu câţiva centimetri în plus.

Se uită din nou la aparatul de pe locul din faţă, controlându-l.

Când acul ajunse la 80%, şoferul smuci capacul de metal al lăzii, scoțând dinăuntru o ghiulea mică, pe care o puse pe duşumea chiar în uşa furgonetei. Apoi scoase o bentiţă de aur din cutia ei şi o aşeză lângă ghiulea.

Urmă un tub lung, subţire şi negru, cu o cataramă la unul din capete. Omul şi-l agăţă peste umăr, cu catarama sus pe piept, încheind-o la ultimul orificiu.

În sfârşit, luă în mână o armă. Își înfăşură cureaua ei în jurul încheieturii şi al braţului stâng şi i propti patul pe umăr. Ridică siguranţa şi ţinti afară prin crăpătura uşii, ţinând gura ţevii armei în interiorul furgonetei.

Apoi aşteptă.

Trecură câteva minute şi traficul continua să curgă. Trăgătorul ţinea puşca îndreptată spre acelaşi loc.

În sfârşit, în depărtare apăru un Mercedes negru. Mergea pe banda exterioară, îndreptându-se repede spre pod.

Trăgătorul căută în spate şi răsuci cheia de contact a motocicletei. Starterul electric ţârâi, în timp ce motorul se trezea la viaţă, emițând un duruit constant. Trăgătorul îşi întoarse privirea spre şoseaua de dedesubt. Prin crăpătura uşii, trase adânc aer în piept şi îl expiră cu putere. Apoi îşi potrivi puşca de câteva ori pe umăr şi ţinti Mercedesul ce se apropia.

Ţeava puştii se aplecă treptat, pe măsură ce urmărea apropierea voluminoasei limuzine. Omul ţinu arma fixată pe vehicul, până când silueta şoferului fu vizibilă în spatele parbrizului gros.

Maşina se afla la o sută de metri depărtare când trăgătorul apăsă pe trăgaci. În interiorul strâmt al furgonetei, zgomotul fu asurzitor. Arma bubui de trei ori, în succesiune rapidă.

Primul foc sparse parbrizul gros de policarbonat al Mercedesului, fără să-l străpungă. Al doilea şi al treilea foc intrară prin el, doborându-l pe şofer şi pe cel aflat în fundul vehiculului.

Imediat după ce trase, trăgătorul îşi aranjă arma pe umăr şi, dintr-o smucitură, deschise uşa laterală a furgonetei, ai cărei rulmenţi ruginiţi scrâşniră.

Sări pe trotuar, apoi îşi potrivi din nou arma la ochi, ţintind peste balustradă în jos spre trafic.

Cu un mort la volan, Mercedesul alunecă spre banda de

mijloc şi trimise un Fiat Uno pe banda întâi, unde acesta aproape lovi un taxi negru. Şoferul Fiatului frână puternic, determinându-i pe cei din spatele lui să facă la fel.

Trăgătorul ţinti spre Mercedesul ce se clătina, duse mâna la lansatorul de grenade fixat dedesubtul butoiaşului armei şi apăsă pe trăgaci.

Din armă ţâşni o grenadă de 40 de milimetri, care se îndreptă cu viteză în jos, spre maşina fără şofer. Lovi botul vehiculului, care explodă, ridicându-se un metru în aer. Explozia distruse o parte din motor şi încetini vizibil mişcarea limuzinei.

Trăgătorul trase de lansatorul de grenade, deschizând butoiaşul, şi ridică ţeava. Cartuşele căzură pe ciment. Înhățând ghiuleaua de pe podeaua furgonetei, o introduse în butoiaşul lansatorului şi trase dispozitivul la loc. După aceea luă bentiţa de aur şi şi-o puse pe cap. Clipi de câteva ori, concentrându-se.

Apoi făcu doi paşi rapizi înainte şi sări peste balustrada podului.

CAPITOLUL 23

ZIUA URMĂTOARE
SÂMBĂTĂ, 26 APRILIE

— Ce fel de oameni sunt părinţii tăi? întrebă David.

Discutau despre una şi alta – subiecte la întâmplare. El şi Dee stăteau la coadă pentru a intra la London Eye, târându-se încet înainte, pe măsură ce cabinele ajungeau la nivelul solului şi înghiţeau grupurile de turişti.

Dee îşi aplecă capul într-o parte şi zise:

— Aş spune, tipul convenţional. Şi cam de modă veche. Mama a avut întotdeauna planuri pentru noi amândouă, iar tata a lăsat-o să facă aşa cum voia ea.

— Presupun că tu şi Susan nu i-aţi văzut prea des în ultima vreme, comentă David.

Dee îşi ţinea mâinile în buzunarele hainei negre de lână, lungă până la genunchi. Briza de după-amiază ce bătea dinspre fluviu era rece şi ea îşi ridicase gulerul, pentru a-i ţine cald la gât.

— Ei bine, eu locuiesc în Manhattan, Susie e aici, iar ei se află în New Mexico, explică Dee, apoi, cuprinsă de remuşcări, continuă: N-ar fi trebuit să-i spun „Susie”, nu-i place.

— Şi deci e doar „Susan”? întrebă David. Nu sunt permise poreclele sau abrevierile?

Dee îi zâmbi şi mărturisi:

— Eu şi Susan am avut cândva controverse mari în legătură cu numele noastre. Ei nu-i place să fie numită „Susan” şi mie nu-mi place să mi se spună „Dorothy”.

Tocmai când David era gata să reacţioneze, surprinse un fel de avertizare în sprânceana ridicată a lui Dee. Totuşi arătă surprins când întrebă:

— Te cheamă Dorothy?

Dee dădu din cap şi confirmă:

— Mda. Dar nimeni nu-mi spune aşa. Nu ştiu cum s-a ajuns la „Dee”, dar a prins – spre uşurarea mea. Cumva, Susan a rămas Susan.

— Sue? Susie? Ess? E complicat, aprecie David.

Dee dădu din cap.

— Dar, Susan fiind Susan, nu se plânge. Îşi urăşte numele, dar nu dă voie nimănui să încerce să-l înfrumuseţeze sau să-l evite.

— Mie îmi place „Susan”. Vorbesc despre nume, zise David.

Dee ridică din umeri.

— Este un nume de fată bună şi Susan a fost întotdeauna o fată bună. Mama era hotărâtă să... Dee se opri. Nu ştiu dacă vrei realmente să ştii toate astea, zise ea, dând din cap.

David dădu la rândul lui afirmativ din cap.

— Ba chiar vreau, o asigură el.

Ea cântări o clipă sinceritatea cuvintelor lui şi zise:

— OK. Iată contextul. Mama şi tata s-au întâlnit la universitate. Tata era geograf şi încă mai lucrează la Institutul Geologic al SUA. Mama e ziaristă, scria pentru ziarul studenţesc şi după ce a absolvit a obţinut un post la un ziar mai important. Dar după aceea tata a cerut-o în căsătorie, ea a rămas însărcinată şi de atunci n-a mai lucrat cu normă întreagă. Susan a fost şansa ei de a realiza ceea ce şi-ar fi dorit să facă, înainte să se mărite şi să aibă copii. Aşa că Susan a avut meditatori şi a făcut ore suplimentare şi a putut să-şi aleagă şcolile. Vocea lui Dee avea o notă de frustrare, de care îşi dădu imediat seama. Aşa că glasul i se îmblânzi când continuă, meditativă: Nu cred că a fost prea plăcut pentru ea. Era prea solicitată.

— Dar tu ce ai făcut, în timp ce Susan era încurajată astfel? întrebă David.

Dee deschise ochii mari şi ridică din umeri.

— Nu ştiu -- poate mă uitam la televizor? Cred că hoinăream tot timpul cu copiii din vecini. Îmi perfecţionam aptitudinile sociale. Ne-am mutat totuşi prea des pentru ca lucrul ăsta să meargă bine.

David comentă prudent:

— Susan mi-a spus -- nu glumesc -- că ai un serviciu formidabil la New York. Ai reuşit, chiar dacă n-ai avut parte de toate acele stimulente de care a beneficiat ea.

Mâhnirea introspectivă a lui Dee se risipi când auzi de New York şi vocea i se umplu din nou de energie.

— Ei bine, ceea ce trebuie să înţelegi este că la optsprezece ani mă săturasem de Vestul Mijlociu ca de mere pădureţe. Aşa că mi-am luat zborul. Ai putea să spui că am fugit de acasă, dar aveam optsprezece ani, aşa că în realitate doar *am plecat de* acasă -- deşi am perceput-o mai mult ca pe o evadare. M-am dus la Chicago, am fost chelneriţă, muncitoare cu ziua, am lucrat în cluburi, am întâlnit un tip. De fapt am întâlnit *câţiva tipi.* Rânji mucalit către David. Unul dintre ei era proprietarul unui club. Un fel de rege a tot ce era nou în Chicago. Nu

vorbesc de chestiile oficiale, ci de cultura underground – muzică, modă – şi artă, dacă era suficient de subversivă. Eu scriam despre ei, îmi luam notiţe, şi apoi compuneam un fel de buletin informativ – doar o foaie volantă, de fapt –, în care povesteam ce mai e nou, le explicam oamenilor. Am început aproape în glumă. Scriam într-un stil ironic, închipuie-ţi o rubrică de bârfă elegantă de societate scrisă foarte dezinvolt, chiar obraznic. Împărţeam câteva exemplare la club şi întotdeauna se epuizau. A mers foarte bine şi a sfârşit prin a fi distribuit peste tot. Mi-am cumpărat un Mac ieftin şi am închiriat un mic birou mizerabil. Am înmulţit numărul paginilor şi am vândut nişte spaţiu tipografic pentru reclame. Ca să scurtez povestea, după şase luni mi s-a făcut o ofertă şi am început o rubrică într-un ziar important al oraşului. Fără îndoială, angajarea mea acolo făcea parte din imaginea inventată de fiţoşii ăia de la relaţii cu publicul pentru a-i atrage pe cititorii tineri, însă nimeni altcineva nu făcea nimic autentic în oraş. Am devenit oarecum cunoscută şi astfel mi s-a oferit un post de redactor la o revistă din New York. Acum aproximativ patru ani m-am mutat acolo, unde trăiesc fericită şi astăzi.

În timp ce Dee vorbea, ajunseseră aproape în fruntea cozii.

— Grozav. Presupun că mama ta e încântată. Eşti ziaristă, aşa cum a vrut ea să fie. Dat fiind ceea ce mi-ai spus despre ea, că trăieşte prin fiicele ei.

Dee îi aruncă lui David o privire gen „da, sigur”.

— Chiar dacă eu aş fi fost moştenitoarea ei legală, ceea ce nu sunt, mama scria despre politica externă; eu scriu despre cum au devenit jeanşii o costumaţie elegantă. Lăsă ideea să atârne în aer pentru o clipă, apoi adăugă: Dar se spune că parodia e o formă de măgulire.

Următoarea cabină se afla acum la nivelul străzii şi oamenii coborau. După ce se goli, Dee şi David se urcară, împreună cu vreo alţi doisprezece turişti.

Dee îl luă pe David de braţ.

— Ascultă, îţi interzic să-mi mai pui vreo întrebare despre mine. E o chestie de mistică feminină. Acum ţine-mă bine, mi-e îngrozitor de frică de înălţime.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă David, urmând-o în mijlocul cabinei, care începu să se ridice de la sol.

Încet încet urma să atingă o înălţime de 130 metri, punându-le toată Londra la picioare.

Dec se aşează pe o bancă din centrul cabinei, în timp ce cei din jur îşi apăsau nasurile pe ferestre, înalte din podea până la tavan. Chiar şi de pe bancă, priveliştea era splendidă şi David îi arătă lui Dec diverse repere turistice, îmbinând în mod liber relatările adevărate cu legendele.

— Asta e staţia electrică Battersea, unde era cândva generată energia pentru albumele Pink Floyd. Iar în spate, arătă el spre antena radio Crystal Palace, poţi să vezi chiar Turnul Eiffel[31]. Se pare că fluxul e mic pe canal la ora asta.

Dec îl bătu uşor pe braţ şi zise încântată:

— Sunt aşa norocoasă că eşti aici. Ghidul meu ăla ciudat nu conţine nici pe departe, hm, atâta culoare locală.

Îi zâmbi, iar el îi răspunse.

Cu blândeţe, David reuşi să o convingă să se apropie de una dintre ferestre. Ea se agăţă cu putere de braţul lui puternic. Era speriată, dar se însufleţi, până când o mişcare aproape imperceptibilă a cabinei o trimise repede înapoi pe bancă.

— Aşa trebuie să se fi simţit Godzilla, comentă Dec când partea uriaşei roţi în care se aflau ajunse în vârf. Ajută-mă să aleg ce să strivesc mai întâi.

Trecu aproape o jumătate de oră înainte de a ajunge din nou la nivelul străzii. Susan nu telefonase, aşa că atunci când se aflară din nou pe pământ începură să discute unde ar putea să mai meargă.

La insistenţele lui Dec, luară un autobuz cu două etaje care le oferea comentarii despre obiectivele turistice ale Londrei întâlnite pe traseu. Ghidul avea un puternic accent cockney – ca un personaj dintr-un film englezesc cu gangsteri – şi o făcea pe Dec să râdă de câte ori spunea câte ceva. David îl imita, completând comentariile, dar încet, ca numai Dec să-l poată auzi.

— Pă stânga e National Gallery, unde puteţi vedea multe din picturile favorite ale britanicilor, zise ghidul.

— Dintre care unele valorează câţiva biştari, completă David fornăind, dacă poţi să le şparleşti fără ca tipul de la uşă să te vadă.

— Ş-asta-i Oxford Street, faimoasă în întreaga lume pentru magazinele ei. Cine ştie, poate găsiţi ceva reduceri, continuă

---

[31] **Clădirea staţiei electrice Battersea, azi dezafectată, apare pe coperta albumului Pink Floyd *Animals.* Antena radio Crystal Palace aminteşte, ca formă şi înălţime, de Turnul Eiffel. (n.red.)**

ghidul.

La care David adăugă:

— Că veni vorba, dacă doreşte cineva o videocameră ieftină, mă găsiţi în spatele autobuzului.

Când se termină turul, Dee chicotea şi tremura în acelaşi timp.

— E oare posibil ca aici să fie mai frig decât la Chicago? întrebă ea.

— Londra poate fi oricât de friguroasă, după câte ştiu eu. Plus două grade la Londra sunt mai rele decât minus cinci-sprezece în Alpi. Pot să-ţi garantez. Şi nu uita, localnicii au tendinţa să se asigure că autobuzul are acoperiş deasupra înainte de a se urca în el.

Plecară fără grabă din staţie. Dee zise printre dinţii ce-i clănţăneau:

— Am învăţat lecţia. Găseşte un loc unde să pot să-mi dezgheţ fundul.

David îi făcu cu ochiul ostentativ şi zise:

— Ia fii atentă!

Băgă două degete în gură şi fluieră, suficient de puternic ca oamenii de pe cealaltă parte a străzii să se uite surprinşi în jur. În acelaşi timp, ridică cealaltă mână. Un taxi negru, ce tocmai trecea pe acolo, făcu o întoarcere rapidă chiar în mijlocul străzii şi veni să se oprească în faţa lor.

David spuse ceva şoferului şi ţinu portiera deschisă pentru Dee. Ea râdea când zise:

— Impresionant! Tocmai ai trecut partea practică a examenului pentru cetăţenia New York-ului.

David se urcă după ea în taxiul încălzit şi trânti portiera. Alunecând pe pielea veche, neagră şi lucioasă a banchetei, ea îi făcu loc. El se ghemui alături şi-i mărturisi:

— Ei bine, asta trebuie să fie a noua oară când încerc aşa ceva. Până acum n-am reuşit niciodată să opresc un taxi.

— Aşa că predecesoarele mele au fost lăsate pe trotuar să te considere un nătărău, în loc să se cuibărească la căldură -- îl strânse tare de braţ -- şi să suspine „eroule”?

— Cam aşa ceva, confirmă el ţanţoş, apoi recunoscu: Cred că ne-a ajutat faptul că nu e ora închiderii şi că tu nu arăţi ca trei beţivani care-l cară pe al patrulea.

— Asta e una dintre cele mai plăcute însuşiri ale mele, zise ea.

Taxiul înainta, croindu-şi, pe cât putea, drum prin traficul

lent.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise David. Cum se face că nici tu şi nici Susan nu aveţi, după toate aparenţele, vreun prieten? E un blestem vrăjitoresc?

Dee se întoarse spre el cu o privire ascuţită.

— Cine spune că eu n-am prieten? întrebă ea cu trufie, ca şi cum întrebarea ar fi putut însemna că nu e o femeie atrăgătoare.

— Sigur că ai, reluă David blând, vorbesc prostii. Şi unde e în acest moment? Dee îl privi curioasă, iar David continuă: Acuma ce-am mai spus?

— Nimic, răspunse Dee. Am să-ţi zic mai târziu.

David arăta intrigat, dar nu continuă subiectul:

— Ia să ghicesc! Te vezi cu şeful tău, care e cu zece ani mai mare decât tine. E un tip strălucitor, dar e însurat.

Dee scrâşni:

— Vrăjitoarea aia! Sângele apă nu se face, fir-ar al naibii! Susan e un om mort!

David arăta uimit.

— Vrei să spui că am dreptate, zise el, scărpinându-se în cap.

Dee nu-l crezu. Îi aruncă o privire furioasă şi întrebă:

— Vrei să spui că n-a „ciripit”?

David o asigură:

— Susan nu-mi spune nimic.

Făcu un semn ca şi cum şi-ar fi tras un fermoar peste buze.

Dee părea ţâfnoasă, dar amuzată în acelaşi timp:

— Ei bine, un punct pentru psihanalişti. De fapt e cu douăzeci de ani mai mare ca mine, stă separat de soţia lui, are o situaţie foarte complicată şi e şeful şefului meu. Dar e într-adevăr strălucitor. Vreau să spun că şansele de nereuşită sunt de zece la unu, dar pentru moment relaţia mă fereşte de necazuri. Își încreţi fruntea. Depinde ce înţelegi prin necazuri. Îi mai aruncă lui David o privire suspicioasă şi-l întrebă: Susan nu ţi-a spus nimic?

David dădu din cap viguros.

Dee păru că acceptă şi mormăi:

— O, fir-ar al naibii! Am un comportament atât de tipic!

— Nu, o asigură el. Doar că eu sunt bun la chestia asta. Ce altceva ar putea să facă o tânără ambiţioasă, pasionată, pretenţioasă şi fără timp liber?

— Deci, un clişeu? întrebă Dee.

— Hai să zicem o tradiţie, îi sugeră el. Aşa că, despre cine ai

vorbit? o întrebă el. Numai Susan e fată bătrână convinsă?

Dee îi adresă aceeaşi privire plină de curiozitate, în timp ce şoferul coborî geamul care îi despărţea şi strigă din colţul gurii:

— Am ajuns, şefule!

David observă expresia ciudată a lui Dee şi o privi întrebător. Ea îi şopti:

— Îţi spun înăuntru.

Coborâră din taxi, David trânti portiera în urma lor şi apoi îl întrebă pe şofer, prin geamul lăsat:

— Cât face?

— Cinci lire şaizeci, şefule, răspunse acesta.

David îi dădu o bancnotă de zece lire şi îi spuse să păstreze restul.

— Multe mulţumiri, zise şoferul, apoi coborî vocea: Asta e pentru întoarcerea aia rapidă, nu-i aşa? Bănuiesc că ţi-a dat apă la moară, zise el, arătând cu capul spre Dee.

David nu zise nimic, dar zâmbi sfios, aruncând o privire rapidă spre Dee, ca să vadă dacă a auzit. Părea neatentă.

Coborîră în Cafe des Amis du Vin, un local sofisticat şi confortabil aflat în subteran. David comandă o sticlă de Montepulciano, rugându-i să o încălzească puţin.

— Numeşte-mă filistin, dar nu putem să bem vin de la gheaţă - s-ar putea să te facă să degeri, i se adresă David lui Dee. E cazul să fii atentă la suferinţele victoriene[32], acum, că te afli la Londra.

Găsiră o masă liniştită în colţul cel mai îndepărtat de uşa de la intrare şi David turnă vinul călduţ în două pahare mari.

Arăta ca şi cum era gata să vorbească, dar Dee i-o luă înainte:

— Susan a fost foarte misterioasă în legătură cu ceea ce faceţi voi. A spus că s-a rănit la obraz când cineva a pătruns în colegiu. Ce înseamnă asta?

— Da. Lucrurile au fost cam periculoase în ultima vreme. E o poveste lungă şi nu prea credibilă. Mă simt prost că am băgat-o pe Susan în aşa ceva. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că se află în pericol, până când a fost prea târziu. Deşi, Dumnezeu mi-e martor, nici ea nu se prea dă în lături de la necazuri. Oricum, totul era legat de acea piesă antică furată, care acum

---

[32] **Epoca victoriană a cunoscut o recrudescenţă a suferinţelor fizice provocate de stări nervoase sau de probleme psihice, ca şi de o viaţă în sărăcie sau promiscuitate. (n.red.)**

se află din nou în posesia proprietarului, aşa că lucrurile ar trebui să se încheie aici. Nu mai sunt decât câteva iţe care trebuie descurcate.

— Se pare că aţi trecut prin nişte situaţii-limită împreună, zise Dee.

— Care e expresia americană? Lucrurile au fost destul de *intense.* Dădu din cap satisfăcut şi adăugă: Susan e o persoană extraordinară. Sper să rămânem prieteni şi după ce nu va mai exista, hmmm, niciun motiv profesional să ne vedem.

Dee fu de acord, aproape cu sarcasm:

— Îhî, prieteni. Să sperăm, nu-i aşa?

David nu înţelese.

— Ce vrei să spui? întrebă el, perplex. Am constant impresia că spun ceva pe care n-ar trebui să-l spun, şi nu ştiu ce.

Dee oftă uşor şi umerii îi căzură. Nu mai rosti nimic câteva secunde, dar David aşteptă răbdător. În final, ea zise:

— David, să ştii că eşti un tip atrăgător.

— Ăă, mulţumesc, rosti el jenat.

— Şi încep să mă simt prost că petrecem atâta timp împreună.

David o privi fără să înţeleagă.

Dee îşi ridică bărbia şi îl întrebă direct:

— Ce facem noi aici, de fapt?

David nu ştiu ce să răspundă. Apoi începu să spună ceva, dar nu-i ieşi nimic coerent. Atunci Dee continuă:

— În regulă! Să încerc altfel. S-a întâmplat ceva între tine şi Susan?

David bătu în retragere, clătinând din cap.

— Nu, zise el sfidător, apoi, când Dee continuă să tacă, adăugă: Ea nu e interesată.

Dee ridică o sprânceană şi continuă:

— Aşa că te-ai gândit să-ţi încerci norocul cu mine?

David era nervos şi uşor enervat:

— Hei! Stai puţin. Am crezut că ieşim doar să petrecem o după-amiază frumoasă împreună. Dacă s-a întâmplat altceva, regret, dar eu nu mi-am dat seama.

Dee continuă o clipă să-i arunce lui David o privire întrebătoare, apoi aceasta dispăru şi ea începu să se arate conciliantă.

— Hai s-o luăm altfel. Când am întrebat-o pe Susan despre tine, s-a comportat ciudat. Tot ce mi-a spus a fost că eşti simpatic. Mi-a mai zis că, de câte ori s-a prefăcut a fi ofensată de ceva, tu practic te-ai întrecut cu scuzele. Chestie care o făcea

să râdă. Dec se asigură că el o urmărea şi adăugă: Am încercat de câteva ori să te tachinez, dar ai refuzat să colaborezi. Mă întrebam doar de ce Susan te pune pe jar şi eu nu.

David tot nu spuse nimic. Dec mai sorbi puţin vin şi continuă:

— Şi nu încetezi să-mi pui întrebări despre ea. Poate că eşti doar politicos, nu?

David se aplecă înainte şi răspunse:

— Nu văd unde vrei să ajungi. Da, cred într-adevăr că Susan este grozavă. Aici ai dreptate. Dar pe de altă parte m-a cam dezumflat, dacă ştii ce vreau să spun. Nu s-a întâmplat nimic între noi şi eu încerc să-i respect dorinţa. Astăzi e ocupată şi încântătoarea ei soră are nevoie de un ghid. E adevărat, sună mai mult ca şi cum ea mi-ar face mie o favoare decât invers, dar asta este ceea ce doreşte ea. Nu pot să nu recunosc că este cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o în ultimii ani şi poate că am uitat să ascund acest fapt.

Dec îl privi impasibilă câteva secunde, apoi îi adresă un zâmbet seducător.

— E chiar păcat, ştii. Aş putea să te mănânc cu fulgi cu tot. Dar cred că ne jucăm cu focul, indiferent dacă ai realizat sau nu. Se aplecă şi rămase cu coatele sprijinite pe masă. Uite ce ar trebui să ştii, sportivule. Susan ţine foarte mult la tine. Pot să pun pariu.

Sprâncenele lui David se ridicară şi el se sprijini de spetează.

— Nu cred aşa ceva, zise el prudent.

Dec pocni din limbă şi zise:

— Ba da! Imediat ce am realizat cât de mult îţi place, totul s-a lămurit. Apoi ceva îi veni în minte şi Dec se bătu uşor cu palma peste frunte. Dumnezeule! Ar fi trebuit să înţeleg când am întrebat-o dacă pot să ies cu tine. Dacă ar fi ridicat din umeri şi ar fi spus: „Mi-e indiferent", ar fi însemnat: intră tu pe fir. Dar ea practic a insistat să ieşim împreună. Dec clătină din cap. David nu făcu niciun comentariu, aşa că ea continuă: De ce trebuie să fie aşa, nu ştiu, dar Susan nu are încredere în nimeni. Nici în mine, nici în mama, nici în tata şi nici, mai ales, în bărbaţi. Dar, nu ştiu de ce, cred că are încredere în *tine.* Poate că are legătură cu toată povestea asta cu poliţişti şi hoţi prin care aţi trecut amândoi, dar e ceva deosebit în felul în care vorbeşte despre tine. Dec râse cinic. Din câte o cunosc, vor mai trece încă zece ani până să fie sigură de asta, dar eu cred că în străfundul fiinţei ei ea ştie deja. Mi-a spus că nu eşti

genul ei şi eu am luat-o de bună. Deoarece, bineînţeles, ea alege. E fată mare deja. Dacă ai văzut-o în vreo situaţie dificilă, ştii deja că poate să aibă singură grijă de ea însăşi. Aşa că de ce ar spune că nu i place de tine, când de fapt îi place?

David era entuziasmat şi în acelaşi timp foarte stânjenit în timp ce o asculta pe Dee vorbind. Nu făcu niciun gest să o întrerupă.

Ea mai bău puţin vin şi continuă:

— Vrei să-mi auzi teoria? Dacă are încredere în tine, înseamnă că s-ar putea să se deschidă faţă de tine. Un astfel de pericol nu a existat în niciuna dintre relaţiile ei trecute. Era ca între mine şi tipul meu însurat -- indiferent ce ne spunem unul altuia, nu există un risc real de intimitate. Dar cred că s-ar putea ca Susan să fi realizat că faţă de tine e vulnerabilă. Cred că m-a împins spre tine pentru că e puţin speriată.

— Speriată că se va înţelege prea bine cu mine? întrebă David.

Dee dădu din cap.

— Speriată că a întâlnit pe cineva care-i va descoperi adevăratul eu. Nu se sperie toată lumea de asta?

— Dar ce are de ascuns? întrebă David.

— Nimic, răspunse Dee, după câte ştiu eu. Dar întotdeauna a fost o introvertită. Ar fi un teritoriu necunoscut pentru ea.

David încerca să urmărească argumentele lui Dee.

— Deci, dacă e neliniştită în legătură cu ea şi cu mine, de ce te-ar fi încurajat pe tine să-ţi petreci timpul cu mine?

Dee îşi goli paharul şi îşi turnă încă puţin vin.

— Cred că aici rolul meu e să i te fur. Aşa cum am mai făcut-o o dată înainte.

— N-are nicio raţiune, zise David confuz.

— Ba are, răspunse Dee. Oamenii întotdeauna îi alungă pe alţii, doar pentru a vedea dacă se vor mai întoarce. E un mod de a se asigura că de fapt le pasă de ei.

— Aşadar, este doar un test? întrebă David. Nu pentru că nu mă place? Părea că face eforturi pentru a crede ce-i spunea Dee, dar fără mare succes.

Vinul aduse puţin sânge în obrajii lui Dee, care rosti plină de pasiune:

— Gândeşte-te puţin. Are sens. E neliniştită, deci ne împinge unul spre altul. Îşi spune că astfel poate să fie sigură de tine, dar în realitate îi e frică de ea însăşi. Dacă i te fur, va avea pe cine să dea vina pentru că relaţia n-a funcţionat, plus că ea

scapă cu faţa curată -- secretele ei rămân în siguranţă.

David îşi încrucişă braţele.

— Hmm, spuse el sceptic, e o teorie. Şi de când ştii tu toate astea?

— Le-am pus cap la cap de când ne-am dat jos din taxi. Ştiam că se întâmplă ceva, dar nu îmi dădeam seama ce, până când am realizat că simţi ceva pentru ea.

David era încă departe de a fi convins de teoria ei, dar, în timp ce continuau să discute, amândoi îşi aminteau de lucruri pe care Susan le spusese sau le făcuse şi care păreau să vină în sprijinul interpretării lui Dee.

Cu cât David era mai convins, cu atât devenea mai îngrijorat. În cele din urmă dădu glas preocupării sale:

— Crezi că mă consideră prietenul ei?

Dee ridică din umeri.

David dădu drumul cu zgomot aerului din piept, părând demoralizat.

— A trecut o vreme de când n-am mai avut o zi aşa frumoasă, Dee. Eşti într-adevăr o persoană foarte plăcută şi am savurat ocazia de a nu mă gândi unde ar putea să ducă asta. Presupun că ar fi trebuit să ştiu că voi avea de plătit un preţ teribil pentru că i-am oferit conştiinţei mele o zi de odihnă. I-am promis lui Susan că n-am s-o părăsesc. Crezi că tocmai asta am făcut?

Dee se gândi.

— Cred că faptul că eşti aici este modul în care poate scăpa din blocajul în care se află. Poate că te-a alungat, dar sunt sigură că în străfundul sufletului speră că te vei întoarce.

David arăta realmente îngrijorat când zise:

— Dee, chiar nu vreau s-o dezamăgesc. Ştiu că lucrul ăsta te pune într-o situaţie neplăcută şi mai ştiu că nu e cinstit faţă de tine, dar am nevoie de sfatul tău. Crezi că aflându-mă acum aici am distrus totul?

Dee zâmbi trist.

— Ei bine, cred că depinde de felul cum s-a desfăşurat ziua de azi. Dacă îi voi spune că ai fost politicos, dar glacial, poate că vei trece examenul.

Acum David părea plin de speranţă.

— Ai vrea... Ai putea să faci asta? Apoi continuă: Aşteaptă puţin, nu vreau să o minţi. Ar trebui să existe... Ce altceva ai putea să-i spui?

Dee îl privi în ochi.

— Uite ce, zise ea cu un oftat. Am să-i spun că m-am simţit grozav şi că eşti un tip minunat, dar pentru mine e evident că eşti nebun după ea.

Dec continuase să soarbă din când în când de vin. David îşi băuse încet primul pahar şi, când vru să-şi mai toarne unul, nu mai găsi vin decât pentru jumătate. După cum sublinie, în timp ce se întorcea de la bar cu a doua sticlă, începuseră să se simtă ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

Niciunul din ei nu flirta şi în mod paradoxal părea că acest lucru făcea conversaţia într-un fel mai intimă, în mod platonic. Amândoi păreau să fie acum capabili să se relaxeze, pentru că nu se mai simţeau obligaţi să fie spirituali.

Continuară masa până aproape de ora nouă, când Dec îşi controlă mobilul.

— Cred că Susan ar fi trebuit să sune până acum, zise ea. Băuse o bună parte din cea de a doua sticlă şi începuse să enunţe cuvintele cu o precizie căutată, pe măsură ce vinul îşi făcea efectul. Mă întreb dacă chestia asta nu s-a descărcat. I-am şterpelit lui Susan încărcătorul, dar nu ştiu dacă funcţionează, zise ea, arătând ecranul telefonului. Era gol, cu excepţia indicatorului nivelului bateriei, oprit la patru dintre cele cinci liniuţe. Nu exista nici semnal, nici nume de reţea.

David o privi deodată îngrijorat.

— Dec, ne aflăm la subsol. Am uitat cu totul de asta, zise el.

Dec părea şi ea stânjenită.

— Hopa! Ah, presupun că n-am fi auzit-o sunând, chiar dacă s-a dezlipit de cărţile ei ca să ne sune. Ar trebui dacă e... să vedem dacă a încercat să ne contacteze.

David dădu din cap.

— Oricum, ar cam fi cazul să ne întoarcem. Se presupune că nu ne-am distrat cine ştie ce, îţi aduci aminte?

David îşi lăsă vinul şi se ridică în picioare, punându-şi pe el jacheta grea de piele. Dec începu şi ea să-şi îmbrace haina. Se aplecă şi îşi goli paharul, înainte de a plesni din buze, anunţând că e gata de plecare.

Afară, noaptea devenise glacială. Dec începu să tremure imediat ce aerul îngheţat îi atinse obrazul.

În timp ce se aflau pe trotuar în faţa barului, David se întoarse spre ea şi zise:

— Dec, am petrecut o zi realmente minunată. Şi mulţumesc mult că mă ajuţi să-mi salvez relaţia cu Susan. Sper să n-o fi distrus deja.

Dee zâmbi.

— Îţi ţin pumnii, zise ea zâmbind. Iar tu poţi să mă răsplăteşti convingând-o să mă lase să-mi aleg singură rochia de domnişoară de onoare. Şi bombăni printre dinţi: Surorile au întotdeauna parte de rochiile alea stupide roşii cu mâneci bufante.

Telefoanele începură să le sune amândouă odată şi ei se priviră zâmbind sfios.

Dee deschise prima cutia de mesaje. Era un mesaj scurt. Dee păru nedumerită:

— Premiul Fata Misterelor i se decernează lui Susan Milton. Mă întreb unde are de gând să stea în noaptea asta.

Dee era gata să spună mai multe, dar descoperi expresia de pe figura lui David. Oroarea i se răspândise pe faţă în timp ce-şi asculta mesajele.

Vocea lui Dee era plină de îngrijorare când întrebă:

— Ce este?

David îi făcu un semn scurt să tacă din gură, apoi continuă să asculte încă o clipă, figura lui devenind din ce în ce mai gravă.

Când termină, anunţă:

— Trebuie să plec.

Vocea îi era sacadată, iar gâtul strâns de emoţie.

Dee întrebă din nou:

— Ce e?

Dar tot ce David putu să spună, zăpăcit, fu:

— Dee, trebuie să plec. Chiar acum.

— Spune-mi, se repezi ea furioasă, apuncându-l de mânecă. Era clar că David trebuia ori să-i smulgă mâna pentru a se elibera, ori să i explice.

— Cred că i s-a întâmplat ceva lui Susan, rosti el în sfârşit.

CAPITOLUL 24

MAI DEVREME, ÎN ACEEAŞI ZI
SÂMBĂTĂ, 26 APRILIE

Susan se afla din nou în holul Şcolii de Antichităţi. Deasupra ei, pe o scară mobilă, un bărbat în salopetă albastră privea atent printr-o trapă ce se deschidea în tavanul cu tencuiala bogat ornamentată. Ajutorul lui se afla alături, ţinând scara cu o răbdare bovină. Singura persoană care se mai afla în foaierul îmbrăcat în marmură era paznicul, care stătea la biroul de informaţii şi de la care Susan tocmai luase cheile Sălii Alexandrine. Conform spuselor lui, astăzi nimeni altcineva nu mai lucra acolo jos.

În timp ce aştepta liftul, Susan ascultă un mesaj de pe mobil: „Bună, Susan, sunt eu, David. Voiam numai să-ţi mulţumesc pentru seara trecută şi sper că vei putea să vii astăzi, mai târziu. Oricum, a fost minunat... ” Susan apăsă pe un buton, întrerupând înregistrarea. „Mesaj şters. Sfârşitul mesajelor”, confirmă o voce automată. Susan închise şi lăsă telefonul să cadă înapoi în geantă.

O clipă mai târziu apăru vechea cabină a liftului, ce cobora încet. Susan deschise uşile culisante, le închise în urma sa şi coborî trei etaje tăcută, meditând, cu chipul numai din când în când traversat de umbra vreunei emoţii neidentificate.

Când ieşi din lift, subsolul era pustiu şi tăcut. Luminile fluorescente erau aprinse, dar uşile care dădeau spre săli erau închise. Susan descuie Sala Alexandrină şi aprinse câteva becuri.

La obişnuitul ei loc de muncă, scoase laptopul din geantă şi îl puse în funcţiune, introducând cablul de alimentare şi de acces la reţea în timp ce calculatorul începu să-şi deruleze obişnuita rutină de introducere. Apoi se îndreptă spre dulapul ei. Deşi camera era liniştită şi goală, privi peste umăr înainte de a băga cheia în broască.

Când uşa cenuşie de metal se deschise, Susan scoase o sacoşă înfăşurată strâns în jurul unui obiect aproximativ de mărimea şi greutatea unei jumătăţi de duzină de discuri de vinil fără coperte.

Duse pachetul până la locul de muncă, îl desfăcu şi dădu la iveală o a doua sacoşă, în care era un pachet bine învelit. Făcu o scurtă pauză, se scula şi se îndreptă spre uşă. Apoi privi cu atenţie în holul liniştit.

Luminiţa de deasupra uşilor liftului arăta că acesta staţiona la parter. În jur clădirea era liniştită.

Închizând uşa, Susan o încuie pe dinăuntru şi se îndreptă spre biroul ei. După care termină de desfăcut pachetul.

În interior se afla o bentiţă de aur simplă. Pe una din laturi era vizibilă o zgârietură, acolo unde ea lovise cu capătul de fier al băţului pentru deschis ferestre. Depuse bentiţa pe birou, în faţa ei, aproape cu respect.

Apoi scoase din geantă o cutie de bijuterii şi o aşeză lângă bentiţă. Cutia era făcută din acel material ciudat, negru, rezistent şi pufos, folosit de bijutierii din lumea întreagă. Ridicând capacul, cu arcul său rigid, Susan dădu la iveală două brăţări de aur, înghesuite în şănţuleţul ce trebuia să conţină doar una.

Le scoase din cuibul lor de mătase albă gofrată şi le puse pe birou. Pe partea interioară a uneia din brăţări erau înscrise cuvintele: „Lui Susan, de la mama şi tata. Suntem mândri de tine”.

Inscripţia din cea de a doua suna astfel: „Lui Dorothy, cu toată dragostea noastră, mama şi tata”.

Susan se aşeză şi o vreme privi fix bentiţa şi cele două brăţări. Expresia îi era indescifrabilă. O emoţie puternică îi strângea gura şi-i contracta maxilarele. Scoase o secundă vârful limbii pentru a-şi umezi rapid buzele uscate. Fără să-şi dea seama, îşi muşca buza de jos cu unul dintre canini, cu ochii fixaţi pe comoara din faţa ei.

Apoi, ieşind brusc din starea de visare, scoase din geantă nişte hârtii şi începu să le împrăştie pe birou. După care trase laptopul spre ea şi deschise programul Acrobat. Câteva clipe mai târziu, pe ecran apăru imaginea unui document scris de mână, în latină.

Susan întoarse primele foi ale caietului de notiţe şi începu să scrie.

După un sfert de oră, aduse din dulăpiorul ei un dicţionar voluminos latin-englez.

Apoi, timp de o oră, Susan parcurse documentele, examinându-le atent şi mâzgălindu-şi din când în când impresiile plină de hărnicie. În curând, o mulţime de foi de hârtie acoperiră bijuteriile de aur de pe biroul ei. Susan revenea din când în când la una dintre ele.

Creă un document nou în computer şi în cursul următoarei ore tastă următoarele:

Scoate-ţi capul din apă şi vezi pentru prima oară corect cum e aşezat pământul. Pipăitul e primul simţ care se trezeşte. Pipăitul, şi apoi senzaţia, şi văzul, şi auzul, şi simţul temperaturii, şi percepţia permanenţei aerului, şi a mişcării violente a lucrurilor din apropiere. Într-o zi, starea de sănătate va deveni un alt simţ, dar mai întâi apare ca un însoţitor/prieten invizibil.

Unii posedă mai multă cunoaştere, dar e (ocluzivă?). Cunoaştere mai puţină înseamnă să ai un picior în două ţări/pământuri; cunoaştere mai multă înseamnă să ridici piciorul din spate şi să fii un exilat/rătăcitor din ţara natală. Cunoaşterea mai multă e lipsită de putere efectivă, deoarece nu intenţionează să o folosească. Se răsfrânge înăuntru, dar asta e o altă chestiune.

Începe de aici cu acest (cântec?), ia seama bine la acest desen şi gândeşte-te îndelung pe ce anume doreşti să-ţi pui mâna invizibilă. O mulţime de oameni susţin că un cuţit (de masă?) este obiectul cel mai potrivit cu care să începi, dar s-ar putea ca ceea ce îţi vine în minte mai întâi să fie pur şi simplu ceea ce îţi vine la îndemână mai întâi (formulare corectă?).

Susan salvă documentul şi îşi puse laptopul alături. Adună hârtiile într-un teanc şi le mută pe biroul de alături. Două foi de hârtie tipărite la imprimantă rămăseseră în faţa ei; erau reproducerile unor documente scrise de mână. Una era un desen de o formă aproximativ circulară, foarte complicat. Unele secţiuni arătau ca nişte plăci de faianţă maură[33], altele ca nişte noduri celtice[34]. Titlul acestuia era „Desen 3 Ter-119G”.

Cea de a doua foaie purta titlul „Text rimat absurd? Ter-016L”, tipărit în susul paginii. Sub acesta se aflau şiruri de litere scrise de mână, împărţite în grupuri, unele succesiuni de silabe apărând în mod repetat în diverse aranjamente.

Susan îşi prinse câte o brăţară la fiecare încheietură. Apoi îşi fixă bentiţa de aur în jurul frunţii. Se potrivea aproape perfect. În sfârşit, scoase din geantă un cuţit de tăiat hârtie. Era o lamă

---

[33] Faianţă cu desene geometrice sofisticate – exemplul clasic este mozaicul din interiorul Marii Moschei din Al Quyraqan (Tunisia, secolul al IX-lea). (n.red.)

[34] Desene decorative în formă de noduri complicate, simetrice; de origine precreştină, dar cunoscute îndeosebi din manuscrise creştine cu aluminuri. (n.red.)

subţire de argint, fără apărătoare sau teacă – un fir strălucitor de metal, pe o latură cu două tăişuri, iar pe cealaltă de formă dreptunghiulară. Îl aşează în mijlocul desenului şi trase adânc aer în piept. Apoi începu să citească textul rimat cu glas tare. Când termină, o luă de la cap.

O citi de douăzeci de ori, fără pauză. Vocea începuse să-i răguşească, dar nu se opri.

După ce o citi de treizeci şi cinci de ori, nici nu mai avea nevoie să se uite la hârtie, aşa că îşi focalizã privirea pe cuţit şi pe desenul de sub el. Continuă să recite poemul, rostind silabele încet, cu gâtul uscat.

După o oră şi cincizeci de minute de recitat neîntrerupt, cuţitul se învârti uşor şi vârful îi ricoşă pe hârtie.

— Măi să fie, zise ea şi se opri îngheţată.

Apoi privi cuţitul un timp, cu buzele strânse. Acesta se mişcase în momentul în care pronunţase cuvântul „pervolo”. Susan se aplecă şi repetă din nou cu forţă „pervolo, pervolo”.

Cu capul în jos rosti mai puternic silaba iniţială „per” de mai multe ori, apropiindu-şi gura de cuţit şi aburindu-i suprafaţa cu răsuflarea. Dar acesta nu se mai clinti. Suflă apoi direct peste el, fără să pronunţe nicio altă silabă. Tot degeaba. Suflă cu mai multă putere şi cuţitul începu să se rotească încet, aşa cum făcuse prima dată. Una dintre foile de hârtie alunecă pe podea, propulsată de răsuflarea ei. O culese de pe jos.

— Al naibii să fie, repetă ea uimită. Apoi se ridică în picioare şi-şi puse mâinile în şold. Privind cuţitul din nou, şopţi: Dumnezeule! După care îşi scoase bijuteriile pe care le purta şi le puse pe birou, acoperindu-le cu câteva coli de hârtie.

Îndreptându-se spre uşă, o descuie şi privi cu prudenţă de-a lungul coridorului, înainte de a o deschide larg. În jur nu se vedea nimeni.

Traversă holul până la automatul de cafea şi apăsă pe butonul pentru apă rece. Bău două pahare cu apă de la gheaţă, înainte de a înscrie codul pentru cafea fără zahăr, pe care o luă cu ea înapoi în Sala Alexandrină, încuind uşa în urma ei.

Aşezându-se la birou, sorbi încet lichidul fierbinte. După ce puse paharul jos, se ridică, dându-se puţin înapoi, şi îşi frecţionă ceafa.

— Doamne! gemu ea de durere. Îşi roti unul dintre umeri, apoi pe celălalt şi cu o mână continuă să-şi maseze energic ceafa.

Apoi se aşeză meditativă şi continuă să soarbă delicat din

cafea, cu unul din picioarele încălţate în cizme roşii proptit pe marginea biroului. Când paharul fu gol, îl aruncă în coşul de gunoi, după care adună brăţările şi le puse în cutia lor. Bentiţa de aur fu împachetată de două ori, aşa cum fusese iniţial, şi pusă în dulap.

După care răsfoi hârtiile şi începu să le citească din nou, continuând să ia note.

O oră mai târziu, făcu o nouă pauză, de data aceasta urcând la parter şi ieşind afară, la lumina zilei. Se înapoie prin frigul după-amiezii târzii, aducând cu ea sendvişuri, o cafea cu lapte Starbucks şi o bucată de prăjitură cu morcovi[35].

Mâncă în timp ce studia.

Pe perete, în spatele ei, atârna un ceas electronic. Limbile arătau ora şase când Susan încheie de tastat următoarele:

> A începe înseamnă a lua în mâini hăţurile unui animal de povară ascultător. Sunt şi alţii care îşi ţin mâinile pe hăţuri. Aceştia nu pot să-ţi contrazică/reducă la tăcere comenzile, nici să ştie ce spui, dar, dacă ascultă, îţi vor auzi vocea. Când amândoi sunteţi îmbrăcaţi/împodobiţi cu (veşmintele/învelişul puterii?), e ca şi cum aţi trece pe lângă inamicii voştri, dar separaţi de o treime dintr-o treime dintr-o treime de parasang[36] (5,6 km/27=~200m), într-o zi fără vânt.

Susan se opri o clipă din scris şi-şi plimbă degetele prin păr. Arăta preocupată. Continuă să studieze documentul la care lucrase, ridicând din când în când ochii pentru a tasta ceva la computer. În final, ceea ce scrisese suna astfel:

> În această privinţă, ca în orice altceva, oamenii sunt adversari. Există o cantitate mică de comori/bogăţii, care e păzită cu gelozie. Niciodată nu există iubire între cei care au fost iniţiaţi, deoarece lumea nu e suficient de mare pentru toţi. Într-adevăr, a descoperi un vecin înseamnă a descoperi un duşman de moarte. Apropierea unui străin este echivalentă cu o provocare. A-l auzi pe un altul înseamnă a asculta vocea celui care te va învinge. În loc de aceasta, dacă gândeşti înţelept, îl vei face tu prada ta. Lupta fără diplomaţie este

[35] Prăjitură populară în Marea Britanie şi SUA (n.red.)
[36] Veche unitate de măsură persană (~ 5,6 km). (n.red.)

ordinea naturală a lucrurilor. Din aceste motive, nu dormi şi nu-ţi permite niciodată o linişte confortabilă. Fii tot timpul în alertă şi gata să lupţi din greu, chiar şi în cea mai liniştită perioadă a nopţii.

Acum Susan era încruntată. Se ridică şi se duse la dulap. Dinăuntru luă încă un dicţionar, mai mic, legat în piele neagră uzată, după care se întoarse la locul ei. Apoi începu să-şi corecteze traducerea. După încă o oră de muncă, făcuse foarte puţine schimbări, dar adăugase documentului următoarele rânduri:

Păsările cărora de-abia le-au crescut aripile nu trăiesc mult departe de cuib. Numai cele aflate sub protecţia unei vechi (şcoli a regilor?) supravieţuiesc. Primul ciripit al micuţei păsări îi va chema aproape fără greş pe şoimi. E cel mai bun moment ca să isprăveşti cu unul dintre viitorii inamici. Vigilenţa şi acţiunea rapidă în această situaţie sunt cel mai important lucru. Ascultă întotdeauna pentru a detecta vocile nou apărute şi elimină-le cu furie, cât de repede poţi.

Susan îşi muşcă din nou buza. Încleştându-şi mâinile în faţa ei, le ridica şi le cobora întruna, fără să-şi dea seama. Privind fix documentul, îşi mişca nervoasă capul.

— Asta nu-mi place, bombăni ea. Nu-mi place deloc.

Deschise programul Eudora[37] pe laptop şi derulă mai multe e-mailuri, până-l găsi pe cel pe care-l căuta. Era de la Bernie Lampwick. Parcurse textul, aflând următoarele:

...cu toate că e mai alert, mie mi se pare că seamănă cu fragmente din *Principele.* Tratatele politice fiind la modă în vremea aceea, mă întreb dacă acesta nu e un text alegoric de acelaşi gen.

Poate că se bazează mai mult pe Savonarola decât pe Machiavelli, iar limbajul este mult mai obscur (poate că autorul era căzut în dizgraţie şi-şi masca adevărata intenţie?), cu toate acestea, mă întreb dacă nu avem de a face cu lucrarea unui „Proroc al Forţei" necunoscut mai înainte. Aşa cum spuneam în teza mea de doctorat...

[37] **Program pentru administrarea poştei electronice (n.red.)**

Sunetul brusc, dar înăbuşit, al unei bormaşini, ce se propaga prin structura clădirii, o făcu pe Susan să sară în sus. Când revenise cu prânzul de afară, muncitorii din hol tocmai cărau în clădire un perforator greu, trifazic. Totuşi scrâşnetul distant al burghiului ce-şi croia drum prin pereţi o luă prin surprindere.

Făcu un efort să-şi îndrepte din nou atenţia spre e-mail şi bombăni:

— Ce ţi-a trecut prin minte, Bernie? Nu e vorba de modul de a guverna Florenţa; e vorba de magie. Rămase pe gânduri încă puţin, aprobându-se singură: E o avertizare, mai rosti ea încet, dar hotărât.

Câteva clipe mai târziu, când uşile liftului din hol pocniră deschizându-se, se înfioră din nou. Pentru un moment îşi ţinu respiraţia. Dincolo de uşă, pe podeaua groasă acoperită cu vinil, se puteau auzi paşi uşori – o bufnitură şi un scârţâit la fiecare picior pus pe podea, apoi ridicat. Clanţa uşii se mişcă; în mod evident cineva încerca să o deschidă. Apoi se auziră un ciocănit şi o voce groasă şi serioasă rostind:

— Doamnă Milton! Sunteţi aici?

Răspunzând, se prefăcu nepăsătoare:

— O clipă. Cine e? Dar ochii îi erau pironiţi pe uşă.

— Sunt Oswald Olabayo, doamnă Milton. Lucrez la compania de pază angajată de colegiu. Îmi fac tura, zise o voce cultivată din partea cealaltă a uşii.

Susan zâmbi şi murmură uşurată pentru sine:

— E prea stupid ca să se prefacă.

Descuie uşa şi descoperi un bărbat de culoare, înalt şi elegant, îmbrăcat cu o vestă albastră lăbărţată de soldat.

— Scuzaţi-mă, rosti Susan. Sunt un pic paranoică în legătură cu securitatea zilele astea.

Paznicul zâmbi larg şi spuse:

— E normal, doamnă. Trebuie să fim vigilenţi. Totul e în ordine?

— Da, mulţumesc, răspunse ea. Hm, cât de des patrulaţi pe aici, jos?

— Îmi fac rondul o dată pe oră, doamnă, aşa cum mi s-a spus, răspunse el.

Susan nu îi mai spuse că persoana din schimbul dinaintea lui acţionase în mod evident conform unor instrucţiuni diferite, în schimb rosti:

— A, e în regulă! Ne vedem peste o oră.

— Da, doamnă, spuse paznicul şi-şi îndreptă atenţia spre uşa magaziei.

Susan încă mai zâmbea când se înapoie la scaunul ei. Trase uşor aer în piept. Dar surâsul îi dispăru când atenţia i se îndreptă din nou spre e-mail-uri. Avea un mesaj nou. Titlul lui era:

CustomNews.biz - Noi ştiri la cerere

Deschise e-mailul şi citi:

Susan Milton,

Unul dintre cuvintele-cheie definite de dumneavoastră pentru a primi ştiri la cerere – „Dass" – apare în cel puţin unul dintre reportajele recente. Folosiţi pagina de mai jos pentru a citi reportajul. www.CustomNews.biz/storvid=14447916

Susan deschise pagina şi citi următoarele:

Posibil atac terorist lângă aeroportul Heathrow în ultima oră...

Un atac îndreptat ziua în amiaza mare asupra unei limuzine cu şofer, care se îndrepta spre aeroportul Heathrow din Londra, a lăsat în urmă trei morţi şi numeroşi conducători auto sideraţi. Câteva focuri de armă şi o explozie au distrus limuzina, sub privirile participanţilor la trafic. Reporterul de la CustomNews care a investigat incidentul a descoperit că Alexandro Dass, un respectat om de afaceri italian, a fost ţinta atacului. El şi cei doi asociaţi ai săi n-au mai ajuns la avionul ce urma să decoleze spre aeroportul Fiumicino din Roma.

Susan citi mai departe, deşi nu mai erau multe de aflat din relatarea reporterului – în afară de lipsa lui de atenţie faţă de amănunte. Articolul nu dădea nicio informaţie despre atacator, cu excepţia menţiunii că părea să fi acţionat singur. Încercă şi paginile altor servicii de informaţii, fără să descopere nimic nou.

Ridicând receptorul telefonului de pe birou, formă codul de acces, urmat de numărul de mobil al lui Dec. Intră imediat robotul.

— Dec, sunt eu, Susan. Uite ce e, s-ar putea să nu vin acasă

în noaptea asta. Te sun dimineaţă să-ţi spun ce se întâmplă. Apoi închise.

Uitându-se în carneţelul cu adrese, formă un alt număr. Vârful indexului ei rămase pe numele lui David, în timp ce cu cealaltă mână apăsa butoanele. Din nou, fu întâmpinată de vocea robotului telefonic.

Susan începu să lase un mesaj:

— David, sunt eu, Susan. Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine – urgent. Dass e mort şi cred că Jan e cel care l-a ucis. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie din nou în posesia Markerului. Asta ar însemna că următoarea lui prioritate e colecţia Teracus. A aruncat în aer automobilul lui Dass în plină zi, aşa că nu cred că ar ezita să dea buzna aici şi să spulbere totul în jur pentru a obţine ceea ce doreşte. Cred că a ajuns la momentul în care nu-i mai pasă de ceea ce lasă în urmă. Ştii că paznicii de aici nu-l pot opri şi nici măcar nu pot să le spun cu cine ar avea de-a face – m-ar crede ţicnită. Mă gândesc... ce cred eu că aş putea să fac... cred că trebuie să mut colecţia. Acum. În mod cert, Jan va veni aici, iar eu nu vreau să pună mâna pe material. Indiferent ce urmăreşte, nu poate fi nimic bun. Făcu o pauză de un minut, apoi adăugă: Mai e ceva. Cred că am greşit nişte socoteli. Am încercat ceva... un experiment. Şi cred că n-ar fi trebuit. S-ar putea ca astfel să fi atras atenţia asupra mea. Există posibilitatea ca Jan să mă caute acum pe mine. Am să...

Clanţa uşii se mişcă. Susan înţepeni. Nu se auzise nimeni venind, totuşi cineva era la uşă. Mai erau patruzeci de minute până la următorul rond al paznicului.

De sus se auzi o izbitură. Ceva greu căzuse undeva în clădire. Impactul făcu să zdrăngănească obiectele mici în toată camera.

— E cineva aici, şopti Susan în receptor, aproape fără să mai gândească.

Atenţia îi era îndreptată spre clanţa uşii. Fără să-şi mute privirea, termină convorbirea. Cineva încerca uşa.

CAPITOLUL 25

ACEEAŞI SEARĂ
SÂMBĂTĂ, 26 APRILIE

Dee era furioasă. Şi, deşi furia ei nu părea să se îndrepte spre cineva anume, se revărsă totuşi asupra lui David, care era singura victimă la îndemână.

Acesta frână puternic înainte de a lua o curbă dificilă şi Dee se repezi la el:

— Oare chiar trebuia să conduci în starea în care eşti? Am băut două sticle de vin, îţi aduci aminte?

Tonul ei era în mod clar ostil.

Dar David, în aceeaşi proastă dispoziţie, îi răspunse:

— Corect, şi tu le-ai băut. Eu am băut doar două pahare în două ore. N-am fost niciodată mai treaz.

Trecu peste un stop care tocmai se făcuse roşu şi ocoli un autobuz care tocmai pleca din staţie. Dee se proptise în bord, pentru a nu fi azvârlită în toate părţile.

— Ai putea cel puţin să încetineşti! Te rog, zise ea cu accentul ei glacial din Manhattan, încărcat de reproş. Nu părea să fie o rugăminte.

— La dracu', n-aş putea! mârâi David printre dinţi.

Asta o făcu pe Dee să tacă o vreme.

Când ieşiseră din bar, ea îi declarase fără echivoc că nu se va dezlipi de el până ce nu vor afla ce s-a întâmplat cu sora ei. Aşa că luaseră amândoi un taxi până la locul unde era parcată maşina lui. Când ajunseseră, David o grăbise să urce şi, chiar înainte ca ea să-şi poată prinde centura de siguranţă, pornise într-o goană nebună pe străzi lăturalnice, şi mai îngustate din cauza maşinilor parcate pe margini, strecurându-se în viteză prin spaţii imposibile. Depăşise în forţă orice vehicul care îl întârzia, intimidându-i pe şoferii care veneau din sens opus şi obligându-i să-i facă loc.

Dee se aventură să vorbească din nou doar după câteva minute. Tocmai traversau Euston Road îndreptându-se spre sud. Era tot atât de furioasă când zise:

— Nu mă pot abţine, bine? Nu ştiu să mă descurc în acest gen de situaţii. O iau razna. Vocea ei era îngroşată de la vinul băut mai devreme.

Deşi tonul ei era departe de a fi conciliant, cuvintele părură să-l impresioneze pe David. Figura i se îmblânzi şi întinse mâna pentru a o strânge pe a ei, fără a-şi lua ochii de la drum.

— Iartă-mă că ţi-am vorbit urât. Iar după o clipă adăugă: Când intru în panică, mă concentrez teribil. Îmi strică bunele maniere.

Dee nu răspunse. O clipă, doar atât cât vorbise cu ea, David încetinise, dar acum apăsă din nou pe acceleraţie.

Mai trecu un minut în sforăitul motorului bruscat continuu. David o privi pe Dee şi văzu o lacrimă înnegrită de rimel alunecându-i pe obraz.

Păru pe cât de surprins, pe atât de stânjenit, când zise:

— Dee, îmi pare realmente rău.

— Sunt din New York, îţi aminteşti? Nu e pentru că ai ţipat la mine, se smiorcăi ea. Plâng pentru că sunt îngrijorată. Nu pot...

Ultimul cuvânt se transformă aproape într-un hohot, stăpânit brusc când Dee îşi încleştă cu putere fălcile. Umerii îi săltau în ritmul sunetului gâfâit al sughiţurilor – abia audibile din cauza zgomotului motorului suprasolicitat.

Dee scoase un geamăt puternic, plin de amărăciune, şi o clipă mai târziu se plesni tare peste obraz. David păru şocat.

— Hei, hei, zise el liniştitor, oarecum alarmat.

Dee pufni cu răutate:

— Sunt bine. Sunt OK, apoi adăugă nefericită: Nu-mi vine să cred că plâng.

Își trase din nou nasul şi începu să scotocească prin geantă, reuşind până la urmă să scoată un pachet de batiste de hârtie. Își suflă nasul.

O clipă mai târziu ajunseră la Şcoala de Antichităţi. David parcă chiar în faţă, deschise portiera şi alergă înăuntru. Dee îl urmă grăbită, ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu degetul arătător.

Când îl ajunse, David stătea deja de vorbă cu bărbatul de la biroul de pază. După cinci minute de discuţii în contradictoriu, reuşi, în sfârşit, să afle că nu avusese loc nicio spargere – oricum, nu în săptămâna respectivă – şi să explice în mod satisfăcător ce-l interesa. Iniţial, curiozitatea lui nerăbdătoare îl pusese pe gardian în defensivă. Numai după ce o luă de la capăt şi încercă să dea dovadă de răbdare reuşi să afle ce voia.

Se dovedi că emoţia cea mai mare a zilei fusese stârnită de accidentul în urma căruia o porţiune din podeaua de marmură lustruită din centrul foaierului bogat ornamentat crăpase. David putu să vadă ce se întâmplase. O maşină de găurit grea, industrială, se afla în centrul unei reţele de marmură italiană

crăpată, cu cablul de alimentare întins ca o coadă inertă de animal mort. O scară mobilă înaltă se înălţa deasupra cadavrului.

Paznicul le povesti cum trecuse pe la Susan imediat după ce intrase în tură. Apoi, la scurt timp după ce muncitorii scăpaseră bormaşina, o văzuse ieşind grăbită din clădire, ca şi cum întârziase la o întâlnire importantă. Avea braţele încărcate de hârtii şi îi aruncase cheile din mers, prea grăbită pentru a mai sta la discuţii.

— În plus... zise el, scuturând capul supărat şi indicând podeaua spartă, care în mod clar îi ocupa cea mai mare parte a gândurilor.

Un al doilea paznic apăru în hol, auzind sfârşitul conversaţiei.

— Doamna Milton? M-am dus să-i spun că urma să stingem lumina. Era un pachet de nervi -- la început nici n-a deschis uşa. Aşa e întotdeauna?

— Nu, nu-i aşa, răspunse David. Se întoarse spre celălalt paznic şi spuse: Mulţumesc. Apoi adăugă: Scuzaţi-mă, în timp ce-şi scoase telefonul mobil şi se depărtă pentru a forma un număr.

După ce plecaseră de la bar, Dee încercase numărul lui Susan de două ori, totuşi David îl mai formă o dată. Tot ceea ce obţinu fu răspunsul robotului.

De fiecare dată, Dee lăsase mesaje disperate, aşa că, evident, David nu mai avea ce adăuga. Închise deci înainte ca vocea lui Susan să termine de vorbit.

Paznicul se oferi să-i sune dacă avea vreo informaţie nouă sau dacă o vedea pe Susan. Amândoi îi lăsară numerele de telefon, mulţumindu-i pentru solicitudine.

Se înapoiară încet la automobil, care încă nu fusese descoperit de agenţii de circulaţie sau de cei care blocau roţile maşinilor parcate neregulamentar.

— Dee, vorbi David imediat ce fură înăuntru, se pare că Susan a intrat în panică din cine ştie ce motiv şi a plecat. Dacă *noi* nu ştim unde e, nimeni altcineva nu ştie. Dacă ea a crezut că e în primejdie, s-a ascuns undeva. Tot ce putem face este să aşteptăm să aflăm veşti de la ea. E probabil mai deşteaptă decât noi amândoi; sunt sigur că totul e în regulă.

Un timp Dee nu zise nimic. Arăta îngrozitor. Îngrijorarea, lacrimile înnegrite de rimel şi efectele alcoolului din organism o făceau să arate cu mulţi ani mai în vârstă decât păruse la

începutul serii.

— Cred că în seara asta ar trebui să te cazezi la un hotel, zise David. Ne ducem la casa profesorului, eu urc şi îţi aduc câteva lucruri, apoi găsim undeva unde să stai.

Dee nu opuse nicio rezistenţă. Spiritul de contradicţie părea să-i fi dispărut şi arăta extenuată. Dădu din cap tristă şi, în timp ce David conducea, rămase liniştită, fără să se mişte sau să mai spună ceva.

După cincisprezece minute ajunseră la casa profesorului. David îi dădu cheile lui Dee şi o sfătui să rămână pe locul şoferului, cu motorul mergând.

— Dacă se întâmplă ceva, pleacă. Mă descurc eu.

— Nu ştiu să conduc o maşină cu schimbător manual, zise ea cu o voce slabă şi răguşită.

David se gândi o clipă, apoi adăugă:

— Ei bine, atunci, în timp ce eu sunt în casă, încuie portierele şi claxonează dacă ai nevoie de mine. Am să vin imediat.

Coborând, David ocoli maşina şi deschise o clipă portbagajul, pentru a scoate dinăuntru bastonul telescopic pe care îl avusese cu el când îl vizitase pe Dass. Îl ascunse în mânecă, trânti capacul portbagajului şi îi făcu semn lui Dee să încuie portierele.

Apropiindu-se de intrare, se uită să vadă dacă fusese cineva pe acolo. Casa părea pustie ca întotdeauna. Ferestrele de la parter erau acoperite de obloane şi nicio lumină nu se zărea printre crăpături.

Urcă scările de la intrare şi cercetă bine uşa. Încuietoarea masivă arăta intactă; patina vremii ce o colora în negru nu prezenta nicio urmă -- niciun semn de pătrundere forţată.

Băgă cheia în broască, împinse şi deschise uşa, păşind în holul întunecos. Prin uşa deschisă dinspre stradă pătrundea în interior doar atâta lumină cât să zărească piciorul scării. Mută în linişte un vas cu o ferigă, punându-l în uşă pentru a o împiedica să se închidă, apoi urcă tiptil scările.

Ferestrele de la etaj n-aveau obloane şi noaptea, ca toate nopţile londoneze, era departe de a fi neagră ca smoala. De două ori, nişte zgomote îndepărtate îl făcură să se oprească brusc şi să încerce să audă mai bine, dar îi fu imposibil să-şi dea seama de unde veneau, de afară sau din interior -- sau ce le producea.

Intră în dormitorul din spate. Draperiile lungi până în

pământ erau trase şi prin fereastra glisantă se vedeau ramurile unui platan, negre în lumina slabă portocalie. Frunzelese mişcau somnoroase în adierea nopţii, tulburând umbrele din dormitor.

David apucă geanta lui Dee cu obiecte de toaletă, trusa cu cosmetice şi o valiză pe jumătate plină, ce se afla pe taburetul pluşat de la capătul patului. Astfel încărcat, făcu drumul înapoi, ieşind din casă şi găsind totul exact cum îl lăsase. Dee stătea, privindu-l din maşină.

David puse în portbagaj ceea ce adusese şi i făcu semn lui Dee să coboare geamul.

— Dacă tot suntem aici, ar trebui să iau tot. Ce altceva mai ai acolo? întrebă el.

— Doi saci protectori pentru îmbrăcăminte şi tot ce e împrăştiat prin cameră, răspunse ea după o clipă de gândire.

El dădu din cap, îi făcu semn să ridice geamul la loc şi se îndreptă încă o dată spre casa întunecată.

Două minute mai târziu apăru ducând cu el cei doi saci şi o sacoşă umflată. Cu piciorul împinse ghiveciul cu planta decorativă într-o parte şi lăsă uşa grea să se închidă.

David puse sacii pe bancheta din spate şi urcă în faţă, aşezându-se la volan. După ce încuie portierele, porni. Conduse câteva minute înainte de a vorbă:

— Deci, ai vreo idee unde ai putea să stai?

— Firma mea are un contract cu Hilton, răspunse ea.

— Bun, hai să începem atunci cu Park Lane[38], spuse David cu o bună dispoziţie forţată.

Al doilea ţârâit al soneriei fu însoţit de data aceasta şi de o bătaie în uşă.

Banjo smuci uşa şi o deschise, gata să tragă. Era îmbrăcat cu un halat imprimat, din mătase, cu un fond roşu-aprins, şi ţinea în mână un pistol cu apă -- asemănător unei arme de asalt din filmele lui Disney.

— Ce ţi-am spus eu? ţipă el când uşa se deschise. Apoi se opri brusc, descoperindu-l pe David pe ultima treaptă. Ţi-au zis puştii ăştia ce să faci? îl întrebă Banjo suspicios. Spune-mi adevărul şi n-am să mă supăr. Pistolul cu apă nu mai era aţintit spre el, dar era totuşi gata de o eventuală intervenţie.

Apoi îi aruncă lui David o privire cercetătoare, deoarece

---

[38] **Stradă centrală din Londra, pe care se află câteva hoteluri luxoase. (n.red.)**

acesta părea să fi dormit îmbrăcat. Nu se răsese şi expresia lui sugera un fel de oboseală îndurerată.

— Arăţi ca sora mea Doreen după ce i-a născut pe cei doi gemeni, comentă Banjo. Lăsând arma în jos şi aruncându-şi o clipă ochii asupra străzii, se retrase înăuntru cu spatele, fâcându-i semn cu capul lui David să-l urmeze. Şi ce i-am spus ei atunci pare să fie tot atât de adecvat şi acum: mă duc să pun ceainicul.

Îl conduse pe David spre bucătăria în care se simţea curentul, amenajată prin anii 1930, cu dulapurile ei şubrede confecţionate manual şi linoleumul de culoare închisă, acum plin de denivelări, ca o scovergă.

David se prăbuşi pe un scaun de bucătărie ce scârţâia, în timp ce Banjo puse pe plită un ceainic vechi de aluminiu.

— Arăţi total dărâmat, prietene. Vrei ceva la micul dejun?

David dădu din cap refuzând, aşa că Banjo se concentră asupra ceaiului. Umbla aferat de colo colo, trăgând din când în când cu ochiul spre David. Papucii roşii şi moi i se tot împiedicau în crăpăturile linoleumului, obligându-l să-i târşâie după el ca o gheişă pentru a-i ţine în picioare.

Câteva minute mai târziu, două căni de ceai erau aşezate pe masa din bucătărie. Sub a lui David se afla o bucată de pânză albă, de mărimea unei farfurii, de pe care modelul în pătrăţele se ştersese de mult, complet.

Banjo se aşeză, părând brusc alarmat:

— O, Doamne, sper că nu e vorba de papa de la Roma, nu-i aşa? I s-a întâmplat ceva?

Zâmbetul de-abia schiţat al lui David te făcea să te gândeşti la cineva cu un ac de undiţă înfipt în buza de sus, dar conţinea totuşi o licărire de veselie obosită.Văzându-i surâsul, Banjo continuă:

— Nu prea ştiu ce înseamnă expresia „umor nelalocul lui”, nu-i aşa?

Rămaseră o clipă zâmbindu-şi unul altuia, surâsul unor prieteni vechi. Lumina soarelui matinal ce scălda peretele din fund străluci deodată vie când se deschise o breşă printre nori. Timp de o secundă, aerul deveni galben şi plin de praful ce plana ca o ploaie de fulgi microscopici în lumea de deasupra micuţei tăblii a mesei. Spărtura dintre nori pieri câteva clipe mai târziu, spălăcind culorile, şi Banjo se înfioră în halatul lui când încăperea se întunecă din nou.

— E vorba de Susan? întrebă el blând.

David dădu încet din cap şi luă o gură de ceai. Apoi privi pe sub sprâncenele coborâte.

— Pot să-ţi spun ce se întâmplă? întrebă el, părând brusc descurajat.

— Sigur, prietene, murmură cu căldură Banjo. Poţi să-mi spui orice.

— S-ar putea să nu mă crezi, îl avertiză David, corect.

— Mă cunoşti destul de bine, răspunse Banjo. Pare o treabă serioasă.

Erau la cea de a treia ceaşcă de ceai când David ajunse la întâmplările din seara trecută. Banjo părea că ascultase totul fără prea mari emoţii.

— Ceea ce i-ai spus lui Dee pare corect. Susan şi-a luat tălpăşiţa pentru mai multă siguranţă. Probabil că face ceea ce faci şi tu: s-a dus repede la vreun prieten vechi, la care să rămână până când îi trece spectura.

David îşi masă ceafa şi dădu încet din cap.

— Şi tu unde ai fost de la miezul nopţii încoace? întrebă Banjo.

David ridică din umeri.

— Pe ici pe colo. M-am mai oprit o dată la locul de muncă a lui Susan, o vreme am stat în maşină supraveghind casa unde locuieşte. Şi, ăăă, am trecut pe la ambele adrese ale tipului ăluia, Jan, căutând un semn de viaţă. Şi apoi, da, m-am oprit şi la poliţie, să văd dacă ei pot să-mi spună ceva.

Banjo oftă cu subînţeles.

— Aş spune că ai epuizat toate posibilităţile. Probabil că trebuie doar să-ţi ţii mobilul deschis şi să te întinzi undeva. Asta e tot ce poţi să faci. Apoi adăugă: Deşi o baie n-ar fi probabil o idee proastă înainte ca voi doi, porumbeilor, să vă întâlniţi din nou. De ce n-ai folosi apa din baia mea -- şi, înainte de a protesta, să ştii că e încă în boiler, n-am folosit-o --, după care să tragi un pui de somn de vreo două ore. N-am să scap telefonul din ochi -- pe onoarea mea de consilier.

David dădu din cap mulţumind şi zise:

— Nu pari foarte surprins în legătură cu... părţile mai neverosimile ale poveştii mele.

Banjo îşi lipi de cap părul ţepos şi replică:

— Orice tehnologie suficient de avansată nu se deosebeşte de magie. E adevărat, e puţin cam mult să te aştepţi ca legile fizicii să se conformeze voinţei omului. Pe de altă parte, mama mi-a telefonat săptămâna trecută dintr-un avion aflat la şase

mii de metri deasupra Americii. Mi s-a părut ceva de domeniul ficţiunii. Ridică din umeri. Oamenii găsesc întotdeauna căi să determine universul să se comporte cum vor ei. Unde duce tehnologia dacă nu exact spre aceste lucruri uluitoare pe care le-ai văzut tu? Ceea ce spui sună ca un fel de armă totală. Își netezi părul spre spate şi continuă: Oricum, la baie totul e pregătit. Prosoapele sunt curate. În timp ce te îmbăiezi, am să-ţi pregătesc Apartamentul Prezidenţial.

David urcă scările, în timp ce Banjo se apucă să caute lenjerie curată de pat. Chiar când David ajunse sus, uşa băii se deschise brusc şi o fată durdulie îşi făcu apariţia, îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurţi de culoarea piersicii şi etalând o piele perfectă. Părul lung şi roşu îi cădea peste faţa în formă de inimă, astfel că şi înclină capul într-o parte pentru a putea vedea cine se află în faţa ei.

— Bună, zise ea ruşinată şi trecu pe lângă David pentru a intra într-unul din dormitoare. Înainte de a dispărea, strigă peste umăr veselă: Banjo, armăsarule, unde e ceaiul meu?

— Vine, prinţeso! veni de jos răspunsul lui.

Cu o expresie de surpriză pe figură, David intră în baie şi încuie uşa. Deschise ambele robinete la maximum şi vechea cadă scorojită se umplu repede, aburul ridicându-se din apa foarte fierbinte în aerul rece al încăperii.

David era cufundat până la gât în apă -- şi aproape adormit -- când Banjo bătu la uşă şi zise:

— Sunt cu ochii pe telefonul tău. Camera e gata. Am să te trezesc cam peste două ore.

David reuşi să se ţină treaz suficient cât să iasă din apă, să se şteargă şi să intre în fugă gol, ducându-şi hainele în braţe, într-un dormitor pe a cărui uşă o imitaţie a unei plăcuţe americane de număr de maşină anunţa într-adevăr „Apartamentul Prezidenţial”.

CAPITOLUL 26

ÎN ACEEAŞI NOAPTE
SÂMBĂTĂ TÂRZIU, 26 APRILIE

— Spune-mi, draga mea, aş putea să spun sau să fac ceva pentru a te convinge că stânjeneala ta e fără rost? întrebă profesorul Shaw.

Susan continua să pară stingherită când zise:

— Pur şi simplu nu m-am putut gândi la niciun alt loc...

Profesorul interveni:

— După cum îmi tot spui de când ai venit. Şi, după cum îţi tot spun şi eu, eşti cât se poate de binevenită aici. În ultima vreme, serile de sâmbătă îmi amintesc de după-amiezele ploioase de duminică de pe când eram băieţel. Vocea lui deveni blândă, părintească, atunci când adăugă: încerc să mă silesc să aştept până după ştirile BBC de la miezul nopţii înainte de a-mi face o ceaşcă de ceai de muşeţel. E un obicei care pur şi simplu pretinde să fie întrerupt, nu ţi se pare?

O lăsă pe Susan aşezată pe sofaua largă, deformată, şi dispăru în bucătărie. De acolo, vocea lui continua să ajungă până la ea:

— Încerc, de asemenea, un sentiment demult uitat, care s-ar putea foarte bine să fie spiritul cavaleresc. Dă-mi o clipă ca să descopăr unde pune menajera mea ceştile pentru oaspeţi şi apoi vom afla în amănunt ce anume te supără.

Câteva minute mai târziu, stăteau fiecare la un capăt al sofalei, gustând câte puţin din ceaiul de ierburi, care era încă prea fierbinte pentru a fi băut.

Şi Susan începu:

— Ei bine, am făcut cea mai mare descoperire din istorie, în domeniul nostru. Aceasta este ceea ce am putea numi vestea cea bună. Vestea rea este că tocmai am jefuit Şcoala de Antichităţi, că probabil va trebui să-mi găsesc o altă carieră - în cazul că nu voi fi arestată -, că mi se pare că cineva încearcă să mă omoare şi, dacă vă spun toată povestea, probabil veţi crede că mi-am pierdut minţile şi veţi aranja să fiu închisă într-un ospiciu, spre binele meu. Iată cum văd eu veştile nu tocmai bune.

Toate acestea fură rostite în grabă. Când termină, Susan se uită la profesor pentru a-i vedea reacţia.

— Spune-mi dacă ceaiul e prea fierbinte, zise el. Pot să mai adaug în el puţin rece. Nu e nicio problemă.

Susan îl privi fix, aşteptând să spună mai multe.

— Regret teribil, adăugă el. Presupun că îmi place poate prea mult să-mi cultiv sângele rece. De fapt, îmi dau aere, totuşi îmi place să cred că pot să primesc astfel de veşti cu un calm suveran. Mai sorbi puţin din ceaşca delicată de porţelan, apoi o aşeză pe farfurie: în realitate, sunt încântat că lucrul care te aduce aici nu este vreo încurcătură romantică. M-aş fi străduit cât aş fi putut să-ţi arăt puţină compasiune, sper, dar e aceeaşi veche poveste de pe vremea lui Adam. Mă pregătisem să fiu puţin dezamăgit de tine. Se bătu cu ambele palme peste coapse. În loc de asta, îmi spui că eşti distrusă, urmărită, gata să fii ucisă şi în posesia unei poveşti care după tine va anula toate eforturile mele de a o descifra. Descopăr că încrederea mea în tine e din nou generos răsplătită. Şi, în caz că mai e nevoie să fie spus, te voi ajuta cât voi putea.

Şi astfel, Susan îi relată profesorului o poveste similară cu cea pe care David i-o spusese lui Banjo. Susan sublinie în mod deosebit rolul jucat de colecţia Teracus, vorbind mai puţin despre diversele incidente violente din ultima vreme.

Ordinea în care fură prezentate evenimentele fu şi ea puţin schimbată, dar, până la urmă, povesti aproximativ aceleaşi lucruri ca şi David: un criminal cu nişte capacităţi neverosimile era pornit să ia un obiect misterios de la un individ asemănător lui.

— Dumnezeule mare! exclamase profesorul cu o anume violenţă în câteva rânduri, în timpul naraţiunii lui Susan. Şi când ea în sfârşit se opri şi îşi luă ceaşca de acum rece, el i se adresă: Sunt foarte fericit că n-ai fost ucisă în timpul tuturor acestor întâmplări. În mod miraculos, se pare că n-ai nici măcar o zgârietură.

— N-aş zice, profesore. Mulţumesc lui Dumnezeu că există fond de ten, asta e tot ce pot să spun. Am avut cinci suturi în... Se opri brusc. Cât timp vorbise, îşi plimbase palmele pe partea din spate a capului, despărţind părul cu vârful degetelor. Acum părea derutată, dar continua să caute. Uitaţi-vă un minut, zise ea, răsucindu-se pe locul unde stătea. Puteţi să-mi spuneţi ce vedeţi aici? Ţinea vârful degetului pe o porţiune a capului, de pe care îşi ridicase părul. Aici e locul unde am fost lovită.

Îndatoritor, profesorul veni şi se aşeză lângă ea, cercetând-o atent. Apoi zise:

— Puţină roşeaţă, probabil urma unei răni. Când ziceai că ai fost atacată? o întrebă el, în timp ce îşi relua locul. Susan îşi

lăsă părul să cadă la loc.

Timp de o secundă ridică ochii spre tavan, în timp ce calcula:

— Acum zece zile. De fapt, cred că trebuia să-mi scot copcile acum câteva zile.

Profesorul Shaw dădu din cap.

— Una dintre problemele cu loviturile la cap este că e momentul cel mai nefavorabil pentru a da sfaturi medicale importante. Am lucrat într-un spital londonez în timpul ultimului război mondial. Am văzut o mulţime de tinere drăguţe, dar care, din prostie, nu au acceptat să poarte căştile de metal. Apoi profesorul reveni la prezent şi continuă: Poate că poţi tu să-mi spui ce înseamnă asta, dar eu aş zice că e o rană veche de cel puţin patru, sau, mai probabil, şase săptămâni. Şi nici puncte de sutură nu văd.

Chipul lui Susan se albi şi ea mărturisi, aproape improşcând cuvintele:

— Am folosit bentiţa căzută de pe capul atacatorului meu. Am încercat s-o folosesc în după-amiaza aceasta. Nările i se dilatară şi-şi ridică bărbia în timp ce vorbele îi ieşeau aproape dureros din gură: Nu sunt sigură, dar cred… – părea că face eforturi pentru a continua, dar până la urmă reuşi – cred că am făcut un cuţit de tăiat hârtie să se mişte concentrându-mă asupra lui. Nu, ignoraţi îndoiala: într-adevăr am făcut-o, sunt sigură că am făcut-o.

— Poţi… Profesorul ezită, umezindu-şi buzele cu vârful limbii. Poţi să-mi arăţi?

Susan arăta foarte stânjenită.

— Nu pot, răspunse ea aproape implorând. Ştiu cum vă sună, dar nu îndrăznesc să vă arăt. Am recitit una dintre descrierile succinte făcute de colegul meu şi mi-am dat seama că traducerea era greşită. Din câte îmi dau seama, există o regulă fermă printre… printre indiferent cine sunt aceşti oameni, de a-i ucide pe nou-veniţi. E un fel de ucenicie perversă, în care cei vechi se asigură că nu apar noi talente. Elimină orice potenţial candidat înainte ca acesta să poată descoperi calea.

— Iniţiaţi, draga mea. Te întrebai cum să le spui. Eu asta îți sugerez. Nişte experţi în *ars obscura,* sublinie în continuare profesorul. Apoi adăugă cu glas scăzut către sine însuşi: care nu înseamnă în latină chiloţi, cum a sugerat odată un elev al meu.

Susan ignoră digresiunea şi zise:

— Ei bine, dacă practic oricare dintre aceste arte tainice, se

pare că mă fac simţită. Nu identitatea mea devine perceptibilă, din câte pot să spun, ci prezenţa mea. N-am idee despre ce suprafaţă e vorba sau cât de aproape trebuie să fie ei pentru a mă simţi. Dar, dat fiind că noaptea trecută m-am dat de gol, am vrut să dispar pentru o vreme. Susan se cutremură. E un gând cu adevărat înfiorător. Urechile ciulite şi capetele răsucite deodată, iniţiaţii de peste tot simţindu-mi prezenţa. Susan arăta cu adevărat îngrozită.

Profesorul Shaw interveni grăbit:

— O, poate că ar fi trebuit să te încurajez să te afişezi în chiloţei, precum domnişoara aceea Jenkins în costumul ei de balerină. Te-ai fi obişnuit până acum să atragi atenţia tuturor. Apoi continuă, încercând să-i abată gândurile: Şi, fiindcă veni vorba, cred că uneltirile noastre au dat roade. Domnul Hartman al tău a fost văzut în compania doamnei Jenkins de câteva ori de când te-ai mutat în capitală.

Încercările profesorului de a schimba subiectul păreau să fi schimbat cu succes cursul macabru al gândurilor lui Susan. Figura i se înseninã şi clătină din cap cu neîncredere.

— Pare ca şi cum toate astea s-ar fi petrecut acum o sută de ani şi în altă viaţă. Vă amintiţi vremea când toată grija mea era cum să scap de un Don Juan îndoielnic care-mi era asistent?

Profesorul îşi dresc glasul şi răspunse:

— În mod cert, se pare că ţi s-au întâmplat o sumedenie de lucruri de când ai plecat. Dar, ca să ne întoarcem la situaţia neplăcută de acum, cu ce crezi că aş putea să te ajut?

— Ei bine, mă gândeam în primul rând să luaţi în primire bunurile furate, să găzduiţi o fugară şi să mă ajutaţi să dezvăluim un secret străvechi. Susan se ridică şi îi strânse profesorului mâna, primind ca răspuns o sprânceană ridicată. Aşa că spuse: Mă simt mult mai bine decât acum două ore. Nici nu pot să vă spun! Numai faptul că vorbesc cu dumneavoastră şi mă face să cred că probabil n-am înnebunit de tot.

— Vrei să spui -- după mine? întrebă el şi Susan râse. Apoi se uită la geanta burduşită şi la geamantanul uriaş cu care venise Susan şi continuă maliţios: Deci, îmi permiţi să mă uit şi cu la ceea ce ai şterpelit?

— Dacă sunteţi gata să păşiţi într-o viaţă de crimă, răspunse ea, dând din cap.

Camera de zi a profesorului cuprindea ceea ce trebuie să fi fost cândva o sufragerie separată -- cu care acum forma o singură încăpere. Scoaseră faţa de masă verde şi grea de pe

masa monumentală din mahon şi începură să înşire pe ea documentele furate de Susan de la Şcoala de Antichităţi. Originalele se aflau în coperţi de plastic, copiile erau prinse cu agrafe deasupra.

Incapabil să reziste, profesorul începu să studieze unul dintre pachetele cu documente de lângă el şi fu atât de absorbit, încât câteva minute mai târziu părea că uitase complet de prezenţa lui Susan.

Susan se adânci la rândul ei în lectura unui alt document şi amândoi şezură tăcuţi, singurul sunet în cameră rămânând ticăitul pendulei.

Puţin mai târziu, Susan se îndreptă spre bucătărie şi mai făcu un ceai -- de data aceasta marca English Breakfast. Profesorul îşi primi ceaşca lui şi, la câteva clipe după aceea, păru că-şi aduce aminte unde se află şi întrebă:

— Am fost multă vreme absent? Trebuie să-ţi cer scuze; manierele mele sunt execrabile. Dar asta din cauză că documentele acestea, în special văzute în lumina celor spuse de tine, sunt o lectură absolut extraordinară. Întorcându-şi privirea de la colecţie pentru a se uita la Susan, profesorului păru că îi trece ceva prin minte. Ştiu că îţi place să mă tachinezi în legătură cu slăbiciunea mea pentru filmele cu gangsteri, dar trebuie totuşi să te întreb dacă ai impresia că ne aflăm în pericol aici. Nu sunt prea îngrijorat în privinţa mea, dar realmente n-aş suporta să ţi se întâmple ţie ceva. Aş putea să dau un telefon, dacă ţi se pare că avem nevoie de, să zicem, vreo doi tipi de categorie grea. Şi continuă să explice: Am făcut meditaţii cu fiul unui poliţist local. Un flăcău cu totul nefericit, din cauza problemelor de sănătate, dar nu mi-a făcut probleme. Am fost asigurat că pot să-i sun oricând am nevoie de ei.

Susan îl asigură că nu era necesar. Veni şi se aşeză mai aproape.

— Aţi fi fost mândru de felul cum m-am comportat, domnule profesor. M-am urcat în metrou, apoi am coborât exact în clipa când se închideau uşile. După care am mers o staţie, m-am dat jos şi m-am oprit lângă barierele de ieşire, prefăcându-mă că-mi caut biletul, până ce toată lumea care urca pe scări a trecut pe lângă mine. Apoi am fugit jos şi am sărit în trenul ce se îndrepta în cealaltă direcţie. Dacă nu cumva mi s-a pus vreun microfon în lucruri, sunt sigură că nimeni nu ştie unde mă aflu.

Profesorul comentă:

— Realmente n-am idee ce ar fi posibil în această privinţă, deşi -- în mod sigur -- faptul că te aflai sub pământ probabil că ţi-a prins bine. Pe vremea mea fugarii în general lăsau în urmă o cutie de chibrituri, adesea cu un important număr de telefon pe ea. Sunt sigur că ai avut grijă să nu faci o asemenea greşeală.

Susan dădu din cap. Profesorul întrebă din nou:

— N-ai citit nimic în hârtiile astea, indică el teancurile care acopereau masa, care să-ţi dezvăluie o metodă secretă de a localiza persoanele despre care nu se ştie unde se află?

Susan ridică din umeri.

— Unele dintre aceste documente par să sugereze că orice e posibil, dar există în general două categorii de abilităţi: unele obişnuite, cărora le-am fost martori cu şi David, şi apoi pachetul premium -- un fel de versiune dedicată acelor guru mistici, la care nu pot avea acces decât câţiva bătrâni sihaştri nebuni. Felul în care funcţionează pare foarte zen: poţi avea aceste supraputeri doar dacă eşti atât de detaşat de lume încât nu le vei folosi niciodată pentru a atinge un scop practic. Nu ştiu dacă un mistic ar putea să mă urmărească, dar nu există nicio menţiune că iniţiaţii de rând sunt în posesia unei metode de a o face. La început am crezut că posibilităţile superioare sunt doar fanfaronadă, dar, dat fiind ceea ce am ajuns deja să accept, probabil cel mai bine este să nu ne grăbim să le negăm. După o clipă de gândire, continuă: Oricum, pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră iniţială, nu cred că mă aflu în vreo primejdie imediată. Am venit aici cu două probleme. Prima, i-am alertat pe iniţiaţii din Londra asupra prezenţei unui nou-venit -- dar de asta cred că am scăpat. N-am fost urmărită, aşa că n-au de unde să ştie că mă aflu aici. Cea de a doua problemă este colecţia. Cred că tipul acesta Jan o va căuta, dar nu cred că are vreo posibilitate de a afla că am mutat-o. Îmi dau seama că arunc grija aceasta în spinarea dumneavoastră şi mi-e al naibii de greu să v-o cer, dar sper că puteţi să mă ajutaţi să ies din impas.

Profesorul tocmai se sculase în picioare, cu gândul de a se îndrepta spre bucătărie. Se opri şi cu o mină de om precaut întrebă:

— Nu crezi că acest tânăr viguros, David, ţi-ar fi de mai mare ajutor?

Susan se uită în jos spre masă.

— E destul de complicat. Şi oricum, nu am putut să dau de el

când am avut nevoie. Când am crezut că nebunul e la doi paşi de mine. Îmi trebuie cineva puţin mai demn de încredere, explică ea.

— Aha, zise profesorul, cu aerul că ştie despre ce e vorba. Apoi o bătu cu afecţiune pe umăr şi continuă: Şi totuşi, se pare că există şi o încurcătură romantică, pe care nu vom avea timp s-o rezolvăm. Ai, în mod sigur, prea multe de făcut. Dădu înţelept din cap şi continuă: Cu toate acestea, perioadele de încercări pot să întărească o relaţie, tot atât de bine cum o pot şi distruge.

Susan nu zise nimic, pierdută cum era în propriile gânduri. În timp ce visa, căscă şi îşi acoperi gura cu mâna. După câteva secunde căscă din nou şi dădu din mâna cealaltă pentru a semnala că încercase, fără succes, să se înfrâneze.

Profesorul chicoti.

— Doamne! Scuzaţi-mă, zise ea, reuşind în sfârşit să-şi recapete controlul.

Profesorul se îndreptă spre bucătărie şi spre scările din fund, spunând:

— Mai bine aş scoate cuverturile din dormitorul de oaspeţi. Ai apă fierbinte şi tot confortul. Te descurci prin casă?

Gata să răspundă, Susan se trezi căscând din nou. Scutură din cap.

— Ai fi zis că până acum trebuia să mă fi familiarizat cu excesul de adrenalină. Cred că va trebui să mă trântesc în pat în curând. Am să mă îngrijesc de astea mâine-dimineaţă, făcu ea semn spre masă.

Îl urmă apoi pe profesor prin bucătărie, în sus pe scări. Ea intră în baie, iar el rămase să aranjeze camera de oaspeţi. Când ieşi, profesorul coborâse deja scările până la jumătate. Se opri şi i se adresă:

— N-ar fi mai bine să te las să dormi puţin -- doar dacă nu vrei?

Ceasul lui Susan arăta unu fără un sfert noaptea.

— Aţi putea să mă treziţi mâine la nouă dacă nu mă scol? întrebă ea.

— Sigur că da. Doamna Potter soseşte pentru curăţenie cam pe la opt. Să văd dacă pot s-o conving să pregătească şi micul dejun. Somn uşor, draga mea, zise el.

— Mulţumesc, profesore, răspunse Susan şi se grăbi să intre în camera ei.

Lampa de pe noptieră era aprinsă, cuvertura fusese dată la o

parte de pe pernă şi o luminiţă roşie de la capul patului indica faptul că o pătură electrică era în funcţiune.

Susan se dezbrăcă repede, scoase pătura din priză şi se strecură sub cuverturi, cu un suspin. Pleoapele îi căzură o secundă, după care le ridică din nou, doar atât cât să poată să stingă veioza.

CAPITOLUL 27

A DOUA ZI DIMINEAŢA
DUMINICA, 27 APRILIE

Susan stătea la măsuţa din bucătărie, mâncând şuncă, ouă jumări şi cârnaţi cu pâine prăjită, felii de roşii şi ciuperci coapte. Profesorul stătea în faţa ei, ocupat cu aceeaşi îndeletnicire.

— Medicul meu apreciază, comentă profesorul, ridicând în sus o bucăţică de cârnat înfiptă în furculiţă, că pot mânca aşa ceva cam la doi-trei ani o dată, fără efecte prea dăunătoare. Deşi îmi sugerează să aştept şase luni înainte de a merge să înot.

Susan luă o gură de ceai din cana aurie, decorată cu însemnele aniversării a 50 de ani de domnie a reginei Elisabeta, şi întrebă:

— Aţi reuşit să dormiţi puţin azi-noapte, profesore?

— Ştii, răspunse el, aş fi încântat să-mi spui Joseph sau Joe. Presupun că n-o vei face, dar mi se pare că, după ce ai dat peste cap întreaga noastră profesie, realmente n-ai mai putea să mă priveşti de jos, ca pe un expert în domeniu.

Susan nu răspunse. Profesorul continuă:

— Cum vrei. Dar, pentru a răspunde la întrebarea ta, poate că am moţăit în fotoliu câteva minute, dar probabil nici măcar atât. Ce fel de savant aş fi dacă aş primi aceste hârtii în casa mea şi, ştiind ce conţin, m-aş băga în pat? În afară de asta, somnul nu-mi este mai necesar decât ştersul ochelarilor -- mă ajută doar să văd lucrurile mai clar.

— Şi aţi descoperit ceva uluitor? întrebă Susan.Vreau să spun altceva decât chestiile pe care le cunoaştem deja? Joseph? Joe? Domnule profesor?

— Am găsit un cod, răspunse profesorul nonşalant, în mod limpede încântat de sine însuşi, dar încercând să-şi ascundă emoţia.

Brusc, Susan deveni extrem de interesată.

— Spuneţi-mi, zise ea, refuzând să se mai lase sâcâită.

— Domnul Lampwick al tău n-a prea excelat în treaba pe care a făcut-o. Unul dintre documentele colecţiei foloseşte un cifru vechi al negustorilor, unul cu care s-a întâmplat să am de-a face mai demult. M-aş fi aşteptat ca documentul să trezească unele suspiciuni -- căci e o scrisoare ce tratează mai cu seamă despre vreme, starea drumurilor şi sănătatea unei

mari familii cu un nume de-a dreptul neverosimil.

Uşor intimidată, Susan interveni:

— Dacă este cel la care mă gândesc eu, Bernie l-a considerat o parte din corespondenţa personală a unui proprietar mai vechi al colecţiei. Eu m-am concentrat asupra documentelor ce se ocupă de magie în mod direct şi i-am lăsat lui hârtiile mai puţin importante.

— Hmm, reluă profesorul, ei bine, domnului Lampwick i-a scăpat un mesaj ascuns destul de interesant. În document se discută despre obiectul de artă pe care tu îl numeşti Marker. Cred că acum ştiu care-i este funcţia. Dar, înainte de a-ţi spune, aminteşte-mi ipoteza ta.

Susan păru că şovăie.

— Nu sunt sigură de ce doriţi să ştiţi, dat fiindcă aţi descoperit adevărul, dar cred că aveţi ceva mai nobil în minte decât să-mi daţi peste nas. Își adună gândurile o clipă şi continuă: Ştim că Markerul e cumva legat de vindecarea unor boli şi o vreme am fost convinsă că tipul acela Jan e foarte bolnav.

Profesorul interveni:

— Scuză-mă, dar de ce ai crezut asta?

Susan se încruntă:

— Poate că n-am menţionat asta, dar am văzut nişte semne pe trupul lui. Arătau exact ca sarcomul Kaposi. Le-am mai văzut când făceam muncă voluntară - lucrând cu toxicomani şi vagabonzi. E ceva pe care-l capeţi dacă....

Profesorul o întrerupse din nou:

— ... dacă SIDA ţi-a slăbit sistemul imunitar. Desigur, comentă el, ca şi cum informaţia se potrivea perfect. Nu, n-ai menţionat asta, dar ai spus că ai impresia că tipul suferă de o boală mortală. Date fiind abilităţile sale fizice extraordinare, m-am întrebat cum se poate aşa ceva?

Terminaseră de mâncat şi îşi împinseră farfuriile deoparte. La acest semn, doamna Potter năvăli în cameră, adună farfuriile, le umplu din nou cănile cu ceai din uriaşul ceainic acoperit cu o învelitoare nostimă croşetată şi ieşi, fredonând tot timpul.

— Mulţumim, doamnă Potter. Un mic dejun delicios, i se adresă profesorul din spate, apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre Susan. Şi, desigur, ai dreptate când spui că boala Kaposi e cunoscută ca o consecinţă a slăbiciunii provocate de SIDA. Dar ştiai că e şi o boală a bătrâneţii? Vârsta înaintată slăbeşte

sistemul imunitar la fel ca SIDA sau ca unele medicamente. Există de asemenea o formă comună în Africa ecuatorială, dacă memoria nu mă înşală, dar care presupun că nu intră în discuţie aici.

Susan era surprinsă.

— De unde ştiţi toate astea?

Profesorul zâmbi.

— Gândeşte-te că am petrecut citind o mare parte din cei aproape optzeci de ani pe care îi am şi majoritatea informaţiilor le-am încredinţat memoriei. La sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial mă pregăteam pentru a deveni medic. Şi, deşi am realizat că nu era o meserie pentru mine, niciodată nu mi-am pierdut interesul pentru medicină.

— O, nu ştiam asta. Instruirea dumneavoastră medicală trebuie să fi depăşit etapa luării de sânge, nu-i aşa? întrebă Susan. Profesorul îi adresă un zâmbet caustic şi o clipă ea râse pe înfundate, apoi, devenind mai serioasă, continuă: Gata, nu mai spun nimic. Nu mă mai lăsaţi să vă întrerup până ce nu-mi spuneţi ce e cu codul acela.

— Chiar aşa, reluă profesorul. Conform textului pe care l-am descifrat, Markerul reuşeşte nici mai mult, nici mai puţin decât să-i întinerească pe cei care-i cunosc secretul. Pasajul respectiv descrie trecerea printr-un fel de transă asemănătoare morţii, de a cărei durată nu sunt sigur -- dar, la încheierea ei, beneficiarul este din nou în formă fizică perfectă. Textul descrie întinerirea cam ca pe o ieşire dintr-un cocon, dar e greu să deosebeşti sensul figurat de cel literal.

— Ei bine, murmură Susan, experienţa proprie îmi spune că practicarea magiei aduce beneficii imediate pentru sănătate, chiar dacă îţi micşorează speranţa de viaţă în alte moduri. Apoi continuă: Pur şi simplu nu reuşeam să-mi dau seama unde intervine Markerul. Îşi muşca buza de jos, pe măsură ce-şi aduna gândurile. Deci iniţiaţii îmbătrânesc, poate că nu atât de repede ca noi ceilalţi, şi atunci au nevoie de Marker pentru a-şi prelungi existenţa. Prin urmare, am putea spune că Jan e de fapt bătrân?

— Cred că poate fi cu câţiva ani mai în vârstă că mine, afirmă profesorul, iar eu voi împlini optzeci şi trei de ani în iunie.

Amândoi rămaseră gândindu-se o clipă la cele afirmate. Susan vorbi prima:

— Ar fi trebuit să avem această discuţie la miezul nopţii, în

strălucirea flăcărilor căminului. Nu pot să stau aici şi să privesc pe fereastră vrăbiile ciugulind bucăţele de şuncă din tăviţa lor şi să vorbesc despre nemurire şi despre bătrâni de nouăzeci de ani care pot să sară garduri la olimpiadă. Aproape că mi-aş dori să mai am încă rănile, ca să-mi aducă aminte că totul e real.

— Admit că, deşi cred ceea ce mi-ai spus şi ce am citit de aseară până acuma, totul mi se pare de domeniul fantasticului.E ca descrierile Big Bang-ului -- fără îndoială corect, dar greu de împăcat cu lumea din jurul nostru.

Lui Susan îi trecu şi altceva prin minte:

— Dacă nu cumva Jan a folosit deja Markerul cândva în trecut, el e născut în secolul douăzeci -- care de fapt este şi impresia mea, deşi nu ştiu realmente de ce cred asta. Oricum, ce vârstă presupuneţi că avea Dass?

Profesorul îşi depărtă mâinile.

— Putem specula la nesfârşit. Teoretic, cred că putea să fie tot atât de bătrân ca Markerul, dar tu nu mi l-ai descris cu trăsături asiatice şi mă îndoiesc să fi existat mulţi europeni în China dinastiei Qin. Cifrul pe care l-am descoperit provine din Italia sfârşitului de secol şaisprezece. Făcu o pauză de o clipă: Indiferent cine a scris mesajul, acesta poseda Markerul la ora aceea, dar nu cred să fi fost Dass; cred că era un arab. Dacă punem toate piesele cap la cap: Dass trebuie să-l fi dobândit ulterior scrierii mesajului, care foloseşte un cod inventat în jurul anului 1580. După care făcu un calcul: Deci, putem spune că probabil Dass n-a obţinut Markerul până, hai să zicem, cel mai devreme în 1600. Pentru ca el să-l poată folosi imediat, trebuia să se fi născut pe la începutul secolului precedent. Cred că putem să fim de acord că nu era mai bătrân de cinci sute de ani.

Susan căzu înapoi în scaun, în mod evident năucită de idee.

— Nu mai bătrân de cinci sute de ani! Doamne, nu e de mirare că David l-a găsit atât de impresionant. Se mai gândi o clipă, apoi adăugă: Şi, într-un fel sau altul, dumneavoastră acceptaţi toate astea?

Profesorul îşi strânse buzele gânditor.

— Este o schimbare fundamentală în ordinea lucrurilor, recunosc. Poate că pur şi simplu mă amăgesc doar că aş crede. Dar, într-un mod foarte curios, treaba asta explică totuşi lucrurile mult mai bine decât lumea în care am trăit atâţia ani. Întinse o mână cu palma în sus şi continuă: Ia, de pildă,

supravieţuirea alchimiei: cum a putut fi atât de populară timp de sute de ani, fără să fi fost încununată de niciun fel de succes?

Susan era emoţionată.

— O, alchimia! Am o teorie în legătură cu asta. Se foi pe scaun. Văzând că profesorul nu obiectează, explică: Ştiţi că limbajul folosit de alchimişti a fost întotdeauna intenţionat ambiguu; bunăoară folosirea aceluiaşi simbol pentru bărbat, Marte şi fier, sau pentru femeie, Venus şi cupru, în aşa fel încât nu poţi să spui dacă e vorba de astrologie sau de chimie. Pentru o clipă figura ei căpătă o expresie absentă. Vorbesc prostii, desigur, dumneavoastră ştiţi toate astea. În orice caz, mă gândeam la faptul că majoritatea alchimiştilor îşi închipuiau că trebuie să-ţi purifici trupul şi mintea înainte de a putea să încerci transformarea metalului comun în aur – simţeau că aceste trei lucruri sunt legate între ele. Ei bine, dacă savanţii au confundat cauza cu efectul? Dacă de fapt ar trebui să purifici mintea şi metalul comun înainte de a încerca să-ţi purifici trupul? Aurul pur – sub forma tributului – plus anumite exerciţii mentale dau... – arătă spre ceafa ei – ... o putere supranaturală. Iată-l pe Jan: are nouăzeci de ani şi poate să-l pună jos pe Bruce Lee. Sprâncenele profesorului se ridicară. Susan nu se opri nici pentru a-şi trage sufletul: Dacă asta este ceea ce oferea alchimia, atunci câteva lucruri se explică. Mie nu mi s-a părut niciodată că presupunerea că prin intermediul alchimiei produci aur are vreun sens – era un procedeu scump şi nu a funcţionat niciodată. Ce fel de schemă de îmbogăţire ar deveni populară dacă ţi-ar cere să începi bogat şi să sfârşeşti sărac?

Cu o expresie aprobatoare pe figură, profesorul interveni:

— Interesant. Te gândeşti la legendarul conte Saint Germain.

— Şi la alţii, confirmă Susan.

Apoi profesorul îşi continuă ideea:

— Deci, vezi de ce este surprinzător de uşor să accept ceea ce mi-ai spus, ca şi documentele pe care mi le-ai adus? Când o idee nouă redeschide atât de multe căi de cercetare epuizate în trecut, nu poţi să nu te gândeşti că e corectă – cum altfel ar putea fi atât de fertilă?

Acum Susan clocotea de idei:

— Exact. Gândiţi-vă la puterea de vindecare a atingerii

regelui[39]--a acelor oameni puternici care au purtat diademe de aur pe cap toată viaţa. În aceeaşi ordine de idei, cum explicaţi existenţa halourilor din jurul capului celor capabili să realizeze imposibilul?

Pentru moment amândoi îşi rumegară propriile gânduri, apoi profesorul îşi modifică expresia, semnalând o schimbare de subiect.

— Dar, spune-mi draga mea, care sunt planurile tale privind colecţia?

Susan se încordă imediat, dar profesorul continuă blând:

— Ar fi mai bine să o preiau eu?

Expresia lui Susan sugera că trecea prin emoţii contradictorii. Oferta profesorului îi plăcea, însă o şi îngrozea în aceeaşi măsură. Conflictul interior fu vizibil pe figura ei câteva secunde, apoi ea zise:

— Trebuie să fac ceva cu colecţia! Dar asta poate însemna condamnare la moarte pentru oricine s-ar ocupa de ea. Şi trebuie să fie cineva care înţelege adevăratele riscuri pe care le ridică o confruntare cu Jan. Dacă o lăsam la Şcoală, ar fi fost pusă sub cheie şi poate păzită de vreo doi paznici, dar Jan ar fi intrat acolo fluierând şi ar fi luat-o. Aş putea să o păstrez eu, dar nu ştiu unde aş putea să mă duc cu ea. Susan începu să se panicheze şi să vorbească mai repede: Presupun că am să plec înapoi în State, să încerc să-mi pierd urma.

Profesorul flutură din mâini, în semn de „linişteşte-te, te rog”, apoi zise:

— Scuză-mă că am deschis subiectul acesta, pe cât de morbid, pe atât de personal, dar te asigur că am un motiv important: mă întreb cât de mult îţi imaginezi tu că voi mai trăi?

Susan fu luată prin surprindere şi păru să nu găsească răspuns. Iar profesorul continuă:

— În timp ce eram la Princeton am avut un prieten, un coleg puţin mai în vârstă decât mine, care avea atunci optzeci şi cinci de ani. Avea obiceiul să spună că trăia deja „într-o perioadă de graţie”. Raţional vorbind, nimeni nu poate să se aştepte să trăiască atât cât a trăit el, poate doar să spere. Aşa că n-ar fi un păcat dacă un om nu-şi întocmeşte planuri amănunţite despre cum îşi va petrece ultimii ani. Dacă a fost

[39] **Tradiţie de origine normandă, practicată sistematic în Anglia şi Franţa (mai ales la ceremonia de încoronare) până în secolul al XVIII-lea, în cadrul căreia regele/regina atingea bolnavii (mai ales de scrofuloză, numită, de aceea, şi „boala regelui”) pentru a-i vindeca. (n.red.)**

destul de norocos să atingă o vârstă înaintată şi să fie într-o formă acceptabilă, trebuie să trateze situaţia aceasta ca pe un dar, cu care poate să facă tot ce-i place.

Ridică ochii să vadă dacă Susan îi urmăreşte raţionamentul. Apoi umbra unui gând îi trecu peste chip şi îşi luă ochii de la ea.

Câteva clipe nu mai zise nimic şi instinctul o opri pe Susan să i întrerupă meditaţia. Părea că o greutate apasă pe umerii profesorului şi, când în sfârşit vorbi, povara i se vădea si în cuvinte:

— În ciuda vechiului meu interes pentru medicină, n-am nicio plăcere să-mi fac analizele anuale. Ultima mea conversaţie de acest fel cu medicul meu a fost o întâmplare deosebit de tristă. Îi adresă lui Susan un zâmbet destul de palid şi adăugă: Avea pentru mine una sau două noutăţi neplăcute şi foarte puţin încurajatoare. Făcu o pauză să vadă dacă ea înţelegea ceea ce încercase să i spună. Nu se pune problema „dacă"; problema e „cât de curând".

Când îi auzi cuvintele, faţa lui Susan se goli de culoare.

Apoi profesorul continuă, cu vocea uşor răguşită, ca şi cum l-ar fi durut gâtul:

— S-ar putea să ţi fi dat seama ce încerc să ţi spun, dar esenţialul este că mi-ar plăcea grozav perspectiva de a petrece mai mult timp cu această colecţie. Şi dacă ştim noi cine ar veni să o ia, sunt sigur că sunt în stare să o ţin în afara ghearelor lui, indiferent cât îi sunt de ascuţite. Se pare, dacă pot avea încredere în medicul meu, că sunt puţine lucruri de care m-ar mai putea lipsi la ora actuală. În timp ce tu, draga mea, ai un viitor în faţă, unul foarte promiţător, şi trebuie să facem tot ce putem pentru a-l asigura.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Susan. Buza de jos refuza să-şi înceteze tremurul şi Susan îl privi pe profesor ca şi cum l-ar fi pierdut deja.

Acesta făcu tot ce putu să nu pară tulburat când adăugă:

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus în felul acesta: în aceste documente există răspunsuri la întrebări pe care mi le-am pus de pe când bunica ta era fetiţă. Acum pot să mă apropii extrem de mult de aceste răspunsuri şi în acelaşi timp să ajut o prietenă la nevoie -- sau pot să optez pentru câteva luni de viaţă liniştită. O privi, aproape scuzându-se: Dacă îmi vei ierta dezgustătoarea automăgulire, aş prefera să îmi sfârşesc viaţa de savant într-un mod care aduce măcar pe departe a eroism.

Când termină de vorbit, ochii bătrânului se înroşiseră şi se umeziseră. Susan îşi lăsa pur şi simplu lacrimile să curgă de-a lungul obrajilor.

Profesorul se ridică, îşi împinse scaunul şi se îndreptă spre ceainic.

— Cred că ceaiul a fiert puţin cam mult. Ce ai spune să facem unul proaspăt?

Cu cel de al şaselea simţ pentru astfel de lucruri, doamna Potter apăru în cameră în aceeaşi clipă, spunând:

— Am să fac eu asta, profesore. Luaţi loc alături de musafira dumneavoastră.

Vorbea tare, ca şi cum profesorul n-ar fi auzit prea bine, deşi el nu păruse să aibă nicio dificultate în a înţelege vorbele aproape şoptite ale lui Susan.

Doamna Potter păru că n-a observat durerea lui Susan. Dar când profesorul îşi reluă locul, ea puse o cupă cu frişcă – apărută parcă din senin – în faţa lui Susan. Era ornată cu biscuiţi fragezi.

— Încearcă unul. I-am făcut chiar eu. Sunt grozavi, ca să spun aşa.

Alături de prăjitură se afla un şervet, pe care Susan îl folosi imediat pentru a-şi şterge faţa.

Profesorul i se adresă:

— O să mai stăm de vorbă, mai târziu.

Ea dădu din cap, apoi privi în jur după ceva care să-i atragă atenţia şi să o sustragă tristeţii care o cuprinsese.

— Trebuie neapărat să o sun pe sora mea, zise ea cu o voce puţin mai groasă decât de obicei. Şi probabil că şi David a intrat în panică. I-am transmis că trebuie să-l văd de urgenţă. Se îndreptă spre camera de zi, unde geanta ei era agăţată de spătarul unui scaun. Îşi scoase mobilul şi exclamă: La naiba!

Profesorul se întoarse spre menajera lui şi zise:

— N-am auzit niciodată un asemenea limbaj din gura dumitale, doamnă Potter. Sper că nu doar pentru că te-ai stăpânit.

— Şi nici nu veţi auzi, protestă doamna Potter cu buzele strânse: Mama mea n-ar fi tolerat niciodată aşa ceva.

— O femeie formidabilă, după toate aparenţele, fu de acord profesorul, adresându-i un zâmbet îndoielnic. Probleme? se îndreptă apoi spre Susan.

— Bateria mea a murit. O încarc întotdeauna, dar sora mea mi-a luat cu împrumut încărcătorul. Aş putea să folosesc

telefonul dumneavoastră? Şi se apucă să scotocească prin geantă după carnetul cu adrese.

— Sigur că da. E unul pe hol, răspunse el amabil. Apoi, apropiindu-se mai mult de locul unde era ea, îi zise cu voce scăzută: Şi adu-mi aminte să-ţi spun ce am aflat în legătură cu lupta dintre iniţiaţi.

Susan ridică o sprânceană, ca şi cum ar fi spus: „Continuaţi", dar răscolea încă prin geantă.

— Eu cred că e semnificativ, reluă el, deşi nu-mi dau seama de ce. Dar se pare că, profesorul coborî şi mai mult glasul, niciun iniţiat nu poate folosi magia pentru a-şi ataca un confrate.

Susan aproape îşi băgase capul în geantă. Vocea ei înăbuşită de abia se auzi:

— Un fel de regulă de aur, nu-i aşa?

— Nu, draga mea, nu e o regulă. Pur şi simplu magia nu funcţionează în aceste cazuri. N-ar avea mai mult efect, spune textul, decât încercarea de a o folosi fără podoabele de aur.

În sfârşit, Susan descoperise carnetul de telefoane şi se îndreptă spre hol. Profesorul avea expresia cuiva care era gata să spună o glumă amuzantă:

— Aşa că n-ai să ghiceşti niciodată cum îşi rezolvă disputele dintre ei, zise el, aşteptându-i reacţia.

Susan ţinea telefonul la ureche şi aştepta să se facă legătura. Dăduse atenţie numai pe jumătate remarcilor lui.

— Hmm? murmură ea absentă. Se pot apăra?

— Da, confirmă profesorul, încântat de ceea ce era gata să-i împărtăşească.

— Ei bine, în acest caz presupun că, dacă vor să se atace unul pe altul, trebuie... Susan nu mai continuă. I se răspunsese la apel, aşa că spuse: David?

CAPITOLUL 28

ÎN ACEEAŞI DIMINEAŢA
DUMINICA, 27 APRILIE

David şi prietenul său Banjo îşi beau cafeaua în atelierul acestuia din urmă.

Începerea fusese iniţial o seră, în vreun capitol trecut al istoriei casei. Lumina palidă a soarelui străbătea nestânjenită acoperişul de sticlă povârnit. Împrăştiate prin atelier erau mai multe piese de mobilier, în diverse stadii de reparare. Se mai vedeau şi bucăţi mari de tablă şi sticlă, ce puteau fi considerate artă sau simple obiecte scoase din foc, precum şi un banc de lucru separat pentru munca mai delicată în metal.

Amândoi şedeau pe nişte scaune înalte, de felul celor destinate lucrului la banc, retapiţate cu bucăţi de covor. O aerotermă electrică împrăştia aer cald la picioarele lor.

— Fac pariu că asta ţi-a dat un nou avânt în meserie, începu Banjo.

David dădu afirmativ din cap.

— Da, a fost cert ceva mai interesant în ultima vreme, zise el, compunându-şi o figură inexpresivă şi reprimându-şi zâmbetul, din varii motive. Puţin mai altfel decât acum câteva luni.

— Da, confirmă Banjo, cine s-ar fi gândit acum o lună că vei fi gata să-ţi rişti viaţa pentru compania ta? O notă ciudată se descifra în vocea lui.

David ridică privirea. Îi luă o clipă pentru a scruta figura lui Banjo, înainte de a spune cu prudenţă:

— Te referi la aşa-zisa mea dorinţă de moarte?

Banjo îşi ridică mâinile în aer.

— N-am spus niciodată dorinţă de moarte. M-am gândit doar că deveniseşi ceea ce se poate numi periculos de plictisit. Aduţi aminte, plănuiai să traversezi Cambodgia pe bicicletă, apoi să faci autostopul prin Siria legat la ochi, sau cam aşa ceva. Numai că acum poţi să-ţi primeşti loviturile mortale chiar la serviciu.

David arăta ca şi cum începea să se enerveze.

— Trebuie oare să avem această discuţie din nou, Banjo?

Banjo ridică degetul, ca şi cum intenţiona să vorbească.

Timp de câteva secunde fu linişte, după care Banjo rosti cu voce moderată:

— Spune-mi că nu ţi-ai riscat viaţa mai mult de, să zicem, o

dată pe săptămână de la ultima noastră discuţie, şi mă dau bătut.

— Ştii bine că mi-am riscat-o, zise David obosit.

— Corect. Şi eu vreau să ştiu doar de ce. În mod sigur n-o să-ţi facă niciun rău dacă o să-mi spui, zise Banjo cu vocea încă meticulos ţinută sub control.

David era gata să vorbească, dar descoperi că îi lipsesc cuvintele. Banjo nu-l zori şi nici nu părea nerăbdător: aştepta în linişte să-şi adune gândurile.

Când în sfârşit vorbi, îi mărturisi:

— Ei bine, în lipsa unui cuvânt mai puţin prostesc, aş zice că e vorba de destin. Rosti cuvântul uşor sfidător, ca şi cum se aştepta să fie contrazis sau să se râdă de el. Banjo însă asculta atent. David continuă: Aşa cum ai spus şi tu, toţi credem în destin. Sunt sigur că majoritatea oamenilor cred că vieţile pe care le vor duce vor fi pe potriva personalităţiilor. Presupun că nu e ceva asupra căruia să stăruie multă lume, pentru că nu le produce niciun fel de neplăceri. Sunt oameni simpatici şi liniştiţi, care duc vieţi simpatice şi liniştite. Interiorul şi exteriorul lor se potrivesc, dacă înţelegi ceevreau să spun. Ridică privirea. Ei bine, la mine nu, continuă cu fermitate. Nu cred că sunt făcut pentru o viaţă liniştită, afirmă el, aruncându-i lui Banjo încă o privire, pentru a-i desluşi expresia. Desigur, nu vreau să fiu ucis, dar, când a început toată această bramburealã, am avut de ales -- puteam să văd unde va duce şi să-mi asum toate riscurile ori puteam să fac un lucru de bun simţ şi de fapt să o iau la fugă. Ridică din umeri. Am ştiut că trebuie să mă implic. Apoi dădu aprobator din cap. Dar ştii ceva? E prima dată, de foarte multă vreme, când realmente simt că sunt eu însumi.

Arătă spre pieptul lui, părând că a terminat, dar Banjo interveni:

— Mai departe.

David descoperi că avea mai multe de spus.

— Cred că ştii că începuse să mi se acrească de toate, încă de anul trecut sau cam aşa ceva. Existau prea multe lucruri în jurul meu de care nu-mi păsa şi n-aveam nimic de făcut despre care să simt că realmente contează în vreun fel pentru mine. Făcu un semn din cap spre Banjo. Şi ai avut dreptate că eram pregătit să-mi asum unele riscuri -- poate chiar riscuri prosteşti, presupun -- doar ca să văd dacă pot să schimb lucrurile. Dar asta e altceva. Şi sublinie cu tărie: E o chestie

care m-a găsit ca pe mine. După care continuă: Nu ştiu dacă există într-adevăr destin -- poate e vorba doar de chestia aia, „soarta ne e scrisă în caracter[44], şi totul e doar în mintea mea - dar îţi spun sincer că m-am simţit în povestea asta făcând ceea ce sunt menit să fac. Să descâlcesc iţele, să-l opresc pe acest tip Jan, să fac orice trebuie făcut. Trase adânc aer în piept. Nu vreau să sune ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile, dar mai bine să o mierlesc făcând aşa ceva, decât să mai trăiesc cincizeci de ani într-un cartier liniştit şi să joc golf în weekenduri.

În timp ce vorbea, David se concentrase asupra lui însuşi, dar, odată ce pasiunea cu care vorbise începu să se risipească, deveni mai conştient de faptul că Banjo îl privea insistent. Aşa că adăugă, aşteptându-se în mod vizibil la un hohot de râs:

— Pentru a rezuma: sincer, îmi iroseam timpul cu asigurările.

Banjo nu râse. Reflectă puţin asupra celor spuse de David şi în final anunţă:

— Da, mi se pare foarte credibil. Se înseninã, ca şi cum David trecuse un fel de test sau fusese iertat pentru o ofensă mai veche. După care continuă: Ştii, fără să-ţi trădezi destinul şi toate celelalte, crezi totuşi că poţi încerca să nu te laşi ucis? Apoi alt gând îi trecu prin minte: Şi dacă ai fi băiat deştept, ai începe să o laşi pe puicuţa aia de Susan să gândească uneori în locul tău. David cântări ideea, iar Banjo continuă: Vreau să spun, recunoaşte că e mult mai inteligentă decât tine, nu? Banjo zâmbi, ca şi cum i-ar fi făcut lui David un compliment.

Câteva clipe mai târziu, acesta schimbă subiectul:

— Deci, cum merg treburile între tine şi Melissa? Presupunând că Melissa e cea la ale cărei balcoane m-am holbat.

— O, răspunse Banjo vesel, ia-ţi şi tu una. E fantastică, tipule! Mă aflu în stadiul în care nu pot spune dacă e dragoste sau ceva mai superficial, dar la fel de plăcut. Presupun că va trebui să aştept pur şi simplu să văd dacă treaba se diluează. Dar, hm, ar fi realmente bine dacă nu s-ar dilua.

Conversaţia părea să fi ajuns în mod firesc la un final. David se ridică, gata să se îndrepte spre casă. Apucă mobilul de pe bancul de lucru şi cercetă ecranul pentru a suta oară.

Banjo se ridică la rându-i.

— Ascultă, e ceva cu care aş putea să te ajut în toată povestea asta cu hoţi şi vardişti? Vreau să spun, bunăoară: dacă Susan nu sună în următoarele două ore, vrei să te ajut să

o găseşti? Sau voiai să te ocupi de personajul negativ? Nu ştiu la ce aş putea să-ţi fiu de folos, dar, dacă îţi vine ceva în minte, oferta rămâne în picioare. Banjo reuşise să sune aproape complet nonşalant şi nepăsător faţă de riscuri.

David dădu din cap recunoscător şi zise:

— Este mai comod pentru mine dacă nu eşti implicat; înseamnă că tu îmi rămâi un fel de refugiu secret. Dar, oricum, mulţumesc. Apoi înconjură umerii lui Banjo cu braţul şi îl strânse uşor. Eşti un adevărat prieten, rânji el.

— Cară-te, zise Banjo, pretinzând că-i displace apropierea fizică. Faci din mine un poponar, în timp ce sus mă aşteaptă o puicuţă.

David zâmbea, gata să spună ceva, când un sunet îl opri. Era mobilul lui. Privi ecranul.

— Nu cunosc acest număr, zise cu voce tare.

Banjo îi dădu un bobârnac peste cap şi ridică degetele pentru a-i da de înţeles.

— Te las cu telefonul tău, şi ieşi din atelier pe hol, trăgând uşa după el.

Rămas singur, David răspunse la apel:

— Alo?

— Susan la telefon. Vocea ei suna uşurată.

— Eşti bine? Unde eşti? întrebă el îngrijorat.

— Sunt la Cambridge, cu profesorul meu. Şi sunt bine, răspunse ea cu inima uşoară.

David se încruntă nesigur.

— Minunat, zise el, dar nu părea prea convins. De ce, hm, de ce nu m-ai sunat?

— Sun acum, răspunse ea cu un glas deodată mai puţin prietenos.

Îngrijorarea lui David se transformă în altceva. Părea că atitudinea ei degajată îl ofensase.

— Vreau să spun, să mă fi sunat mai demult. Am petrecut toată noaptea căutându-te, pentru că mi-am închipuit că ai nevoie de ajutorul meu. Fraza începuse ca o explicaţie, dar acum suna a reproş. Am fost înnebunit aşteptând să mă suni. Am supravegheat chiar şi casa lui Jan, mă gândeam că poate te-a dus acolo.

— Ce ai făcut? explodă ea.

El încercă să se arate răbdător.

— Mi-ai lăsat un mesaj în care îmi spuneai că se află chiar în faţa uşii tale.

— N-am făcut aşa ceva, afirmă ea, dar o clipă de îndoială netezi puţin cutezanţa declaraţiei. După toate prin câte am trecut, ai riscat încă o dată să te confrunţi cu el?

Tonul lui David era defensiv când răspunse:

— Mi-ai spus că Jan e dincolo de uşa ta, apoi n-am mai auzit nimic. Ce ar fi trebuit să fac? Să mă culc devreme? Ultimele cuvinte fuseseră spuse mai tare. David reuşi totuşi să se stăpânească şi continuă: Ascultă, nu vreau să ne certăm.

— Nu ştiu dacă poţi să decizi asta de unul singur, răspunse ea rece. Dar nu mă surprinde că ţi-ai închipuit că poţi.

David îşi pusese o mână pe bancul de lucru de alături. Se sprijini pe el cu toată greutatea, cu gura căscată şi obrajii în flăcări.

— Eu... fu tot ce putu să îngâne.

— Asta nu e... interveni Susan. Şi ei îi era greu să-şi termine propoziţia. O clipă mai târziu, vocea ei deveni mai blândă, dar nu era clar dacă bătea în retragere sau pur şi simplu refuza să fie contrazisă. Vino la Cambridge, rosti ea în final.

— Bine, răspunse David cu glasul încărcat de o emoţie nedefinită.

— Îţi trimit un mesaj cu adresa exactă, zise Susan; tonul ei era categoric mai blând.

Vocea lui David era acum doar ţeapănă, furia îi fusese înlocuită de un fel de reţinere chinuită.

— Deci ne vedem curând, zise el, încercând să sune optimist şi nereuşind nicicum.

Apoi amândoi închiseră.

Banjo, care de fapt ascultase la uşa pe care o ţinuse crăpată câţiva centimetri, o împinse acum, deschizând-o, aparent fără să încerce să ascundă faptul că trăsese cu urechea. David nu reacţionă. Arăta ca şi cum primise un pumn în stomac. Banjo adoptă un accent strident american şi întrebă zgomotos:

— Care e problema *ei?* în mod clar neluându-le cearta în serios.

David ţinea capul plecat. Expiră cu putere. Părea pierdut când zise:

— În mod evident şi-a schimbat părerea despre faptul că avea nevoie de ajutorul meu aseară şi a considerat că nu merită să-mi telefoneze. Tonul lui era îndurerat, dar şi uşor neîncrezător.

— Ei, ce vrei, puicuţe! comentă Banjo, fără să arate că i-ar fi împărtăşit disperarea. De ce nu o iei altfel? Aşteptă ca David

să-şi îndrepte privirea spre el, apoi continuă: Şi dacă ţi-ar fi cerut ajutorul, apoi tu constaţi că de fapt n-a vrut să o salvezi, dar nici nu şi-a schimbat părerea? Mă urmăreşti?

David ridică privirea.

— Nu înţeleg, zise şovăitor, acordându-i doar jumătate din atenţie, cealaltă jumătate fiind rezervată propriilor gânduri.

Banjo rosti rar:

— Am spus: şi dacă ţi-ar fi cerut ajutorul, apoi tu descoperi că de fapt nu vrea s-o salvezi, dar ea nu şi-a schimbat părerea?

David încerca să înţeleagă ce vrea să spună Banjo. În timp ce stătea acolo total dezorientat, Banjo adăugă:

— Poate că nu sunt în stare să scap de propriile obsesii... Cu acest comentariu obscur ieşi, bombănind: Cu o astfel de femeie, e de la sine înţeles.

David se afla deja la jumătatea drumului pe Autostrada 11, la douăzeci de minute de Cambridge, când telefonul ţiui. Mesajul de la Susan începea astfel: „A trebuit să cumpăr un nou încărcător", urmau apoi o adresă şi instrucţiuni pentru a ajunge la ea.

Ajuns la periferia oraşului, David trebui să oprească pe dreapta câteva minute pentru a cerceta un ghid al străzilor, dar nu-i fu greu să localizeze frumoasa căsuţă a profesorului, aflată destul de aproape de centrul oraşului. Ce se dovedi mai greu fu să găsească loc de parcare. În cele din urmă, David îşi duse maşina într-una dintre parcările supraetajate construite pentru clienţii magazinelor din jur şi o luă pe jos până la strada profesorului.

Susan fu cea care îi deschise uşa. Era îmbrăcată cu un pulover alb din lână, cochet şi cu un decolteu în formă de V, cu blugi şi obişnuitele ei cizme roşii. Arăta îngrijorată, buza de jos tremurându-i nesigură. El îi aruncă o privire prudentă, aşa cum stătea în capul scărilor. Dar, înainte de a putea să spună ceva, ea veni spre el şi-l îmbrăţişă. El o cuprinse la rândul lui cu braţele şi o strânse.

— David, rosti ea uşurată, cu faţa lipită de geaca lui.

— Bună, răspunse el râzând ezitant, dar brusc relaxat.

Se desprinseră din îmbrăţişare şi ea reluă:

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa la telefon.

În mod clar voia să-i spună câte ceva înainte de a ajunge în interiorul confortabil al casei.

El îşi plecă capul într-o parte.

— Cred că eu sunt de vină. Cred că m-am purtat cam prea

părinteşte. Am fost atât de îngrijorat în legătură cu tine, încât primul lucru pe care l-am făcut când am realizat că eşti în siguranţă a fost să-mi manifest supărarea. O privi în ochi. Am fost realmente îngrijorat. Mesajul tău suna destul de înspăimântător.

— Şi... ? întrebă ea, ca şi cum el uitase să spună „te rog”.

El deveni stângaci când îşi dădu seama ce voia ea, apoi zâmbi aproape timid şi rosti:

— Şi îmi pare rău!

Ea îl îmbrăţişă din nou şi îl conduse în camera de zi.

— Aaa, rosti profesorul exuberant, aţi reuşit să lăsaţi toată căldura să iasă din casă. Foarte bine, foarte bine!

David zâmbi, dar Susan arăta preocupată când zise:

— Daţi-mi voie să vă aduc un pulover, domnule profesor.

Acesta dădu din mâini, îndepărtând amabil ideea.

— Era ironie, nu hipotermie.

Îl privi pe David stând acolo, cu trupul lui mare părând şi mai voluminos în geaca uriaşă din piele. Expresia profesorului era amabilă, dar ochii lui îl cântăreau.

David zâmbi politicos, făcând câţiva paşi înainte şi întinzând mâna:

— Bună ziua, sunt David Braun.

Îşi strânseră mâinile, iar profesorul rosti chicotind:

— O strângere de mână uşoară, îmi place asta la un bărbat. David nu prea ştia cum să interpreteze remarca profesorului, aşa că acesta explică: Îmi protejezi oasele, în loc să-ţi demonstrezi forţa fără îndoială formidabilă de care dispui. După care continuă: Eu sunt Joseph Shaw, dar majoritatea oamenilor mi se adresează cu porecla „domnule profesor”. Aruncă spre Susan o privire cu subînţeles. Oricum vrei, e bine.

— Încântat să te cunosc, Joseph, zise David, provocând astfel un zâmbet binevoitor din partea profesorului.

— Susan? chemă profesorul. Eşti atât de bună să ne faci nişte ceai, dacă îţi dau cuvântul că genunchii mei reumatici, nu părerile învechite privind rolul sexelor, mă determină să ţi-o cer?

— Desigur, zise Susan cu duioşie, îndreptându-se spre bucătărie.

— Am să... hm... spuse David, indicând cu degetul intenţia de a-i da ajutor.

I se alătură lui Susan în bucătărie, lăsându-l pe profesor în fotoliul lui confortabil, aparent profund absorbit de propriile

gânduri.

Când fu sigur că profesorul nu mai poate să-i audă, David întrebă:

— Ai vorbit cu Dee astăzi?

Susan îi aruncă o privire indulgentă şi indiferentă în acelaşi timp.

— Ai fi un jucător de poker jalnic, zise ea. Apoi începu să aranjeze pe tavă vesela pentru ceai.

David păru dezorientat, deşi nu era clar dacă nu cumva se prefăcea.

— Voiam să ştiu dacă e bine, adăugă el.

— *Ah,* deschise Susan gura mare, exagerând. Cu alte cuvinte, îl înţelegea, dar nu credea în mod necesar în ce voia el să spună. Nu e tocmai fericită, continuă ea, dar nu prea ştie pe cine să condamne pentru asta. Deocamdată o să stea în hotelul acela plin de ifose în care ai dus-o. Dacă se plictiseşte, are toată Londra la dispoziţie.

Ceainicul era gata să fiarbă, apa făcea deja zgomotul obişnuit.

— Bine, rosti David, după care realiză că nu erau de fapt nişte veşti prea bune. Am vrut să spun că e bine că nu e într-adevăr nefericită.

Susan păru amuzată de stânjeneala lui. Îi aruncă o privire piezişă, dar afectuoasă.

— Mi-a povestit despre întâlnirea voastră. Se întoarse spre ceainic, care tocmai ajunsese la punctul de fierbere şi se oprise automat.

David luă imediat o expresie îngrijorată.

— Susan, trebuie să ştii… începu el agitat.

Şi, când spuse acestea, făcu un gest de negare cu mâinile, pentru a i da de înţeles că s-ar putea ca ea să fi înţeles greşit. Atinse cu o mână marginea tăvii, făcând ceştile să zăngăne şi răsturnând una dintre ele.

Susan îl văzu cum loveşte ceaşca. Se răsuci brusc şi o apucă din zbor, înainte de a se sfărâma pe gresie.

— David, aproape ţipă ea, pentru a mia oară, te tachinez! Dee mi-a spus despre ce aţi vorbit. Te-a descris ca pe un tip nobil şi galant, mult peste limita credibilităţii. Dar am înţeles mesajul.

David o privea încă plin de admiraţie pentru incredibila rapiditate şi dexteritate cu care salvase ceaşca. Apoi se adună, pentru a face faţă momentului, şi realiză ceea ce Susan tocmai

spusese. Un zâmbet i se aşternu pe faţă şi rosti:

— Ştiu că nu e ceea ce vrei tu, dar nu pot să nu...

— Nu mai continuă, deoarece Susan îi puse un deget rece pe buze, făcându-l să tacă. Altă dată, zise ea.

Nu mai vorbiră, până ce nu se întoarseră alături de profesor, în camera de zi. Susan găsise locul unde doamna Potter ascunsese biscuiţii ei fragezi, pe care îi aşeză pe o farfurie lângă David.

Când fiecare îşi primi ceşcuţa cu ceai, profesorul întrerupse tăcerea:

— Un coleg al meu mi-a vorbit despre o minunată specie nouă de şefi, numiţi facilitatori. Privi de la Susan la David. Savuraţi, vă rog, noutatea şi barbaria cuvântului, zise el cu delectare, adresându-se amândurora. După câte se pare, respectivul şef e tot şef, dar nu mai e nevoie să-şi asume responsabilitatea pentru rezultatele neplăcute şi nici nu se aşteaptă de la el să facă realmente ceva. Profesorul îşi studie ascultătorii, cântărindu-le reacţia. De fapt, e chiar descurajat.

David era nedumerit, Susan se amuza răbdătoare, încredinţată că profesorul intenţiona să ajungă undeva cu comentariile lui.

Acesta continuă:

— Pare exact ceea ce mi s-ar potrivi mie. Cred că am să încerc să fiu un astfel de şef, începând din acest moment, dacă sunteţi de acord. Luând completa lor imobilitate drept aprobare, profesorul deveni serios şi spuse: Deci, ceea ce cred că trebuie să facem, şi cât mai curând, ar fi: în primul rând, să punem documentele privitoare la Marker undeva într-un loc sigur. Ştiu că e împotriva spiritului de facilitare, dar aş vrea să mă desemnez pe mine însumi pentru această treabă. Se uită după un semn de dezaprobare, după care continuă: De asemenea, va trebui să rezolvăm cumva faptul că această colecţie nu se mai află acum la Şcoala de Antichităţi. Nu va trece prea mult şi cineva o să o învinovăţească pe Susan – dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că ea a răspuns de colecţie.

David îi aruncă lui Susan o privire alarmată, dar nu zise nimic.

Profesorul urmă:

— Aşa că mă ofer voluntar să rezolv şi această problemă: am ceva legături acolo. Profesorul păru uşor tulburat. O, Doamne, se pare că fac varză chestia asta cu facilitarea. Dar nu contează. Mai departe, se grăbi el să spună, ridicând un deget,

ca şi cum ar fi fluturat un stindard. În al treilea rând, avem nevoie să aflăm mai multe despre situaţia încâlcită în care ne aflăm la ora actuală. Multe dintre răspunsuri se găsesc chiar în colecţie, aşa cred. Şi, noul ei domiciliu temporar fiind aici, mă ofer voluntar să o şi manipulez. Profesorul arăta de-a dreptul dezamăgit când adăugă: Deşi mi-e teamă că asta va pune capăt carierii mele de facilitator. Apoi se adresă din nou amândurora: în sfârşit, şi poate problema cea mai importantă, trebuie să facem ceva cu tipul ăsta, Jan, care în curând va încerca să dea de colecţie cu şi mai multă furie. În mod clar, nu putem să transferăm problema autorităţilor, pentru acelaşi motiv pentru care cineva n-ar solicita ajutorul Ligii de Protecţie a Pisicilor ca să scape de un leopard rănit. Cred că de această ultimă problemă e nevoie să ne ocupăm chiar acum.

David îşi drese vocea.

— Am rămas puţin în urmă, zise el. Dar trebuie să te întreb: Joseph, eşti sigur că vrei să te implici în toate astea? E destul de greu să înţeleg de ce mai sunt eu însumi implicat şi, cel puţin iniţial, eu am fost plătit pentru aşa ceva.

— Ţi s-ar părea că mă eschivez dacă aş ruga-o pe Susan să-ţi explice că nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa asta, dar după ce terminăm aici? Între timp, eşti pregătit să mă crezi că am motivele mele şi că nu mă deranjează nici să-mi asum riscurile, nici să contribui la rezolvarea problemelor?

David nu păru să aibă vreo obiecţie. Profesorul îi aruncă lui Susan o privire şi continuă:

— Poate îi relatezi mai târziu lui David câte ceva din discuţia noastră, care i-ar fi de folos.

David acceptă:

— Bine, e în regulă. Îşi mută privirea de la profesor la Susan şi continuă: Acum suntem trei. Apoi întrebă: Există ceva pe care voi doi, şoareci de bibliotecă, l-aţi descoperit şi despre care aş avea nevoie să ştiu şi eu înainte de a face vreo sugestie?

Susan şi profesorul schimbară o privire. Ca printr-un consens telepatic, ea începu să-i explice lui David cum profesorul descoperise adevărata funcţie a Markerului şi ce lumină arunca acest fapt asupra motivaţiilor lui Jan. Vorbi pe scurt despre propria încercare nereuşită de a folosi magia, dându-i de înţeles că urma să-i spună mai târziu întreaga poveste. În timp ce făcea rezumatul câtorva dintre discuţiile purtate cu profesorul, conversaţia începu să se transforme

într-o dezbatere prietenească.

David o întrerupse cu o întrebare uşor îngrijorată:

— Credeţi că Dass a murit într-adevăr? Oamenii ăştia mor, ca nişte fiinţe normale, sau o să se întoarcă să bântuie după noi?

Susan îi răspunse:

— Cred că avem o idee destul de clară despre ceea ce pot să facă. Nu ştim toate amănuntele, dar sunt aproape sigură că ştim esenţialul. Şi se pare că nu există revenire din morţi. Poliţia a găsit cadavrul lui Dass. Avea şi un paşaport asupra lui, care a ajutat la identificare. Eu cred că a murit.

Răspunsul păru să atenueze întrucâtva îngrijorarea lui David, care trecu la următoarea problemă:

— Cred că e greu să te simţi în pericol într-un loc ca acesta, zise el, ridicând ochii şi făcând un gest în jur, la însorita cameră de zi. Şi în mod clar nu ajută la nimic să intrăm în panică. Pe de altă parte însă, continuă el cu o voce ce deveni intensă, Jan poate să smulgă din ţâţâni această uşă în orice clipă. Fără să vrea, Susan privi spre uşa de intrare. Aşa că vă propun un alt mod de a gestiona situaţia. Făcu o pauză. Hai să atacăm chiar acum problema cea mai urgentă şi să lăsăm celelalte lucruri importante pe mai târziu. Nimeni nu făcu nicio mişcare. Aşa că, pentru început: colecţia se află în siguranţă?

Profesorul dădu afirmativ din cap.

— Vrei să ştii unde e acum?

David răspunse:

— Nu cred că e nevoie. Doar dacă... ezită el.

Profesorul îi completă propoziţia, cu diplomaţie:

— Doar dacă mi se întâmplă mie ceva. Şi, după ce coborî puţin vocea: Dacă voi, hm, absenta vreodată, caută să arunci o privire pe exemplarul din teza mea de doctorat ce se află în prezent la biblioteca universităţii. Ultima dată când l-am controlat, nu mai fusese cercetat din 1973. Începând de la pagina 411, există câteva adnotări cu creionul – tu vei putea să le descifrezi, Susan. Acestea indică locul unde îmi ţin cu câteva articole de valoare – printre care acum şi colecţia. Fără aceste instrucţiuni, cineva ar fi nevoit să dărîme casa asta piatră cu piatră pentru a descoperi ascunzişul.

David păru gata să intervină, dar în mod evident îl împiedica îndoiala. Profesorul îi adresă un zâmbet subţire şi slab.

— Iar eu îmi voi ţine gura, indiferent ce s-ar întâmplă, afirmă el simplu, ceea ce păru să răspundă întrebării nerostite a lui David.

— Mai există şi alte copii? se interesă acesta.

— Am distrus copia de pe reţeaua de la Şcoală, ca şi duplicatele ei, interveni Susan, şi am luat xeroxurile şi originalele cu mine. După care continuă: Mai există şi o copie digitală pe un CD, arătă ea spre geantă. Sunt absolut sigură că pot face o copie codificată, după care am să arunc CD-ul necodificat în cuptorul cu microunde.

David interveni:

— Mai bine scrie pe el „compilaţie pentru petrecerea de la Dave" şi păstrează-l într-un walkman, pentru a fi în siguranţă. Părea că aprobă măsurile luate de Susan.

Profesorul mormăi:

— Exact ce voiam să spun şi eu, dar în mod evident nu avea nici măcar idee despre ce vorbise David.

Acesta îi aruncă o privire, explicând:

— Modul generaţiei mele de a ascunde un microfilm printre negativele fotografiilor de vacanţă.

Susan se ridică şi scoase CD-ul din geantă. Apoi se îndreptă spre bucătărie şi-l puse în micul CD-player portabil ce se afla la fereastră.

— Numai pentru moment, zise ea când se înapoie.

— E în regulă, aprobă David. Acum, cum va reuşi Jan să ne găsească?

Interveni o pauză scurtă, după care Susan răspunse:

— Prin mine. Trebuie doar să-şi dea seama că lipseşte colecţia şi să afle câte ceva despre circumstanţele dispariţiei şi va şti şi cine a luat-o. Apoi continuă: Apropo, David, noi credem că n-are nicio putere specială care să-l ajute să mă găsească. Va trebui s-o facă în modul tradiţional.

David dădu din cap.

— Aşa că eu am impresia că ar trebui să dispărem - eu şi tu.

— Cum, să o luăm la fugă? întrebă ea.

— Cred că am avut o intuiţie bună când ne-am îndreptat spre Brighton, răspunse el. Acum o să ne îndreptăm spre o destinaţie pe care nici măcar noi să n-o putem prevedea. Aşa cum ai spus, doar dacă nu ne-a pus nişte microfoane, altfel nu văd cum ar putea să ne găsească.

— Şi după aceea? întrebă Susan.

— După aceea, imediat ce ne aflăm în siguranţă, vom întocmi în linişte un plan adecvat, răspunse David.

CAPITOLUL 29

ÎN ACEEAŞI ZI
DUMINICĂ, 27 APRILIE

La o oră după ce hotărâseră să dispară, David şi Susan se aflau în automobilul lui David, care era la volan. Căzuseră de acord ca unul din ei să întocmească un plan iniţial, iar celălalt să îl modifice puţin – astfel următoarea lor mişcare nu putea fi bănuită nici chiar de cineva care i-ar fi cunoscut bine pe amândoi.

Recunoscuseră că ideea e uşor paranoică şi ridicolă, dar niciunul din ei nu voise să renunţe la ea.

— În ordine. Am nişte rude pe care nu le-am văzut niciodată şi care locuiesc la sud de Dublin, începu David. Vom lua feribotul de la Holyhead şi vom părăsi ţara; e un fel de uşă din dos a Angliei. Portul şi vaporul sunt spaţii închise şi aglomerate, dar înainte de a ajunge acolo avem destul timp să controlăm dacă ne urmăreşte cineva. Îmi pare rău, reluă el când îşi dădu seama cât de morbid şi melodramatic suna aventura.

Susan ridică din umeri.

— E în regulă, aprobă ea. Îmi place ideea feribotului. Dar care e cel care ajunge în partea cea mai de sud a Irlandei?

— Cel de la Fishguard la Rosslare, răspunse David după un moment de gândire.

— Exact. Mergem pe acolo şi apoi ne îndreptăm cu maşina spre nord. În plus, nu vom lua legătura cu rudele tale decât dacă avem nevoie de ceva. Va fi ca şi cum am avea nişte prieteni locali, pe care să-i putem chema în ajutor în caz că se iveşte vreo problemă – şi în acelaşi timp nu există riscul ca ei să dezvăluie unde ne aflăm. Zâmbi melancolic. Acuma cine vorbeşte ca un spion?

— Deci e stabilit, zise David.

Susan lăsă să treacă câteva minute, după care îl întrebă:

— De ce n-ai încercat să mă convingi să renunţ la această mică escapadă? Ai făcut o tentativă cu profesorul. Vreau să spun, nu te-aş fi ascultat, dar, oricum, ai fi putut să încerci.

— La ora actuală, zise David serios, nu cred că putem să-i dovedim lui Jan că tu nu eşti implicată. El o să continue să creadă asta chiar dacă noi doi suntem de acord că nu e chiar aşa. Dacă te întorci la stilul tău de viaţă obişnuit, cred că el nu va face decât să... ştii... David nu putu găsi un mod potrivit de

a termina propoziţia. În loc de asta, continuă: N-ai scăpa de el.

— Da, comentă Susan deprimată. Mi-am închipuit că e ceva de genul acesta.

— Am putea să-i dăm colecţia, zise deodată David, asta ar rezolva problema.

Sugestia lui rămase în aer, pentru că niciunul nu păru să vrea să o comenteze.

După un minut Susan reluă subiectul:

— Am să mă ocup de codificarea CD-ului aceluia. Am un program care zice că poate codifica orice bază de date. Dar încă nu ştiu exact cum să-l folosesc.

Își luă geanta de pe bancheta din spate şi îşi puse laptopul pe genunchi. În următoarea oră mormăi doar pentru sine, după care în sfârşit anunţă că a reuşit.

— Vrei să ştii care e parola secretă? întrebă ea.

— Sigur că da, răspunse el.

— E Fuzzbundle Milton, într-un cuvânt, cu cele două litere Z sub formă de şapte şi cu litera O ca un zero, răspunse ea.

— De ce anume? întrebă David.

— O, a fost numele pisicii mele, explică Susan. Dar mama a refuzat să plătească pentru ca toate literele să-i fie gravate pe plăcuţa de la gât, aşa că pentru străini era doar Fuzz. Privirea lui Susan se pierdu în depărtare.

David se întoarse şi îi zâmbi blând, fără să spună nimic. O clipă mai târziu, Susan continuă:

— Ce să facem cu ăsta? Ţinea în mână vechiul CD necodificat.

— Ai o pungă de plastic? o întrebă David.

Susan scoase punga de la magazinul de birotică de unde cumpărase discurile goale şi încărcătorul telefonic. Luându-şi ochii de la trafic, David îi luă CD-ul din mână şi, vârându-şi mâna în pungă, îl îndoi în două. Discul se sfarâmă cu zgomot în câteva bucăţi zimţate şi o mulţime de fragmente mai mici.

— Nu ştiu de ce, comentă Susan, dar întotdeauna am crezut că un CD-ROM poate fi îndoit.

— Poate că te-ai gândit la cărţile de credit, răspunse David.

Susan se uită la bucăţile din pungă.

— Ar trebui să fii realmente foarte meticulos ca să reconstitui discul ăla. Ridică una dintre cele mai mici bucăţele, asemănătoare unei farâme de lumină pe vârful degetului, şi o plimbă pe sub nasul lui David. Nişte flecuşteţe, pronunţă ea, savurând cuvântul.

Jupui învelişul metalic de pe unele fragmente, lăsând doar plasticul. Apoi îşi scuturǎ palmele, pentru a elimina de pe ele orice foiţă de metal.

— Şi ia uite aici, zise ea, arătându i noul disc codificat. Cu o carioca scrisese pe el „Compilaţie Rap” şi desenase câteva stele. Îmi închipui că, dacă există ceva pe care un tip de nouăzeci de ani să nu fie în stare să-l suporte, e muzica rap.

— Nostim, comentă David amuzat. Bine gândit! Apoi continuă: Şi va fi şi mai bine dacă vei codifica pe un disc o grămadă de vechituri şi vei scrie pe ele frumos şi clar: „Colecţia Teracus”. În filme, oamenii încetează întotdeaunasă să mai caute în momentul în care găsesc ceva promiţător. Aşa că, dacă Hollywood-ul n-a ajuns atât de disperat după scenarii încât să înceapă să inventeze chestii, suntem în regulă.

Amândoi zâmbeau. Încă o dată se aşternu liniştea. David se concentră asupra şofatului, Susan cugeta.

După câtva timp ea zise:

— Ştii de ce îmi place ideea traversării cu feribotul?

— Pentru că vrăjitorii nu pot umbla pe apă? glumi David.

— A, ştii, cred că ai dreptate. Fac pariu că nu le place mediul acvatic.

În mod evident Susan voia să-i împărtăşească teoria ei, aşa că David o încurajă:

— Ei bine?

Ea îşi dădu drumul:

— Ştim că pot crea acel scut în jurul lor, care opreşte aproape tot, chiar şi gloanţele, sunt sigură. Dar ce se întâmplă dacă îi prinzi pe un vapor, pe care îl scufunzi? N-ar putea să facă nimic. S-ar îneca, la fel ca oricine altcineva. Pe pământ, poate că nicio armată nu e în stare să-i oprească; pe mare însă, o săgeată aprinsă s-ar putea să fie suficientă. David părea impresionat. Totuşi, continuă Susan, nu acesta a fost motivul pe care îl aveam în minte. Îşi păstră vocea neutră când continuă: Vreau să folosesc din nou bentiţa de aur. Apoi îi povesti lui David despre încercarea ei de a mişca un cuţit de tăiat hârtie şi despre panica teribilă ce o cuprinsese când îşi dăduse seama că putea astfel atrage atenţia lui Jan – şi a oricărui alt iniţiat aflat în preajmă – asupra ei. Câteva ore pe mare ar fi suficiente, zise apoi. Vreau să spun, care sunt şansele ca maestrul magiei să meargă cu feribotul? La fel cum nu-mi închipui ca Dass să fi avut vreodată o căruţă cu coviltir, rânji ea.

David se uită la ea, observându-i strâmbătura.

— Pari plină de optimism la ideea acestei călătorii, zise David curios.

Susan mormăi:

— Ei bine, nu-mi prea plac alternativele. Şi am intrat într-una din acele perioade când moartea iminentă prin mijloace supranaturale nu pare să mă neliniştească prea tare. În acest moment, viaţa reală nu mi pare prea reală. Poate că mi-e doar foame. Susan se uită prin geamul lateral la peisajul rural ce se desfăşura de-a lungul drumului. Ştii ce e cu adevărat ciudat? M-am simţit grozav cât am stat la profesor -- în ciuda tuturor problemelor. A avea prea multe griji pe cap e aproape ca şi cum n-ai avea niciuna.

O vreme David nu zise nimic, apoi reluă o idee mai veche:

— Ştii că vrăjitoria e unul dintre aşa-numitele păcate trupeşti, conform Bisericii Catolice. E caraghios că încă o mai pun în aceeaşi oală cu imoralitatea şi lăcomia.

În următoarele câteva ore, continuară să discute, cu mici întreruperi. Din când în când Susan îi povestea lui David ce mai citise în colecţie sau ce vorbise cu profesorul; în alte momente vorbeau despre lucruri fără nicio legătură, se întrebau ce specie or fi fost păsările pe care le vedeau fâlfâind din aripi şi planând deasupra acostamentelor înverzite, gata să plonjeze asupra oricărei vietăţi de jos.

În timp ce vorbeau despre păsări de pradă, atenţia lui David se îndreptă în altă parte. Văzându-l că-şi pierde interesul, Susan se opri şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

David se reculese, puţin vinovat, şi o întrebă sfios:

— Cum a reuşit Jan să coboare de la fereastra aceea a biroului? Nu este... N-a putut să zboare, nu-i aşa?

Susan îi adresă un zâmbet politicos şi nu râse, recunoscând astfel că întrebarea putea să *sune* ridicol, fără însă să fie aşa. Apoi răspunse:

— Nu cred. Nicăieri nu se vorbeşte despre zbor. Iniţiaţii pot emana un soi de forţă de amortizare, care le susţine o parte din greutate. Aşa că pot sări mai sus decât oamenii normali şi o cădere de la mare înălţime le va părea inofensivă -- forţa aceasta însă nu pare suficient de puternică pentru a-i înălţa de la pământ. Se pare că pot genera ceva mai intens, dar nu o forţă de împingere, ci mai degrabă ceva ca izbitura unui ciocan. Nu e o chestie pe care să încerci s-o foloseşti pe tine

însuţi.

David dădu din cap, aparent uşurat.

— Prietenul meu Banjo spune că puterea lor seamănă cu o armă totală.

Susan reflectă asupra afirmaţiei şi descoperi că e de acord:

— Cred că aşa e. Sau poate cu un set de echipamente sportive pe care nu e nevoie să le cari după tine. Apoi începu să enumere pe degete: Există un scut, există ceva care poate să înfierbânte sau să răcească, există un mijloc de a sări de la înălţime, există un echipament de prim-ajutor şi există un ciocan. Păru deodată cufundată în gânduri.

— Doamne, de unde crezi că vin toate astea? Crezi că a încercat vreodată cineva să afle sursa acestor forţe? Nu există nimic în colecţie care să explice asta. Şi n-au cum să fie forţe fizice naturale. Se uită la David pentru a obţine o confirmare. Nu?

David părea nesigur.

— Nu văd cum. Nu e vorba de aptitudinile în sine; sunt exact genul de experimente pe care noi le făceam la orele de fizică, dar nu cred că mintea umană poate să ajungă să acţioneze ca o telecomandă pentru forţele naturii. Ridică din umeri, în timp ce gândurile i se împrăştiau. Dar ai putea măcar să judeci logic ceva de felul ăsta? Vreau să spun că logica obişnuită ne-ar spune că toată treaba asta e imposibilă. Oricum, continuă el după un moment, crezi că această listă a forţelor e *tot?* Oare nu mai sunt şi alte surprize neplăcute?

— Prea multe documente coincid în această privinţă -- plus că se potriveşte cu ceea ce am văzut noi, răspunse Susan. Cred că asta este lista completă. Numai misticii nebuni pot face mai mult şi se pare că nimeni n-a reuşit până acum să implice pe vreunul dintre tipii ăştia în vreo aventură lumească -- precum vânarea unor victime.

David dădu din cap, dar nu răspunse, şi amândoi se retraseră fiecare în universul lui interior, lăsând conversaţia să treacă printr-un alt răstimp de tăcere, până ce o nouă idee i-ar fi venit unuia din ei.

La un moment dat, în mijlocul acestei lungi perioade de linişte, David se uită la Susan şi descoperi lacrimi alunecându-i pe obraz. Dar, pentru că ea nu arăta vreun alt semn de suferinţă, nu comentă. Apoi, câteva minute mai târziu, lacrimile îi dispărură şi ea păru să revină într-o dispoziţie tot atât de bună ca de obicei, oferindu-şi din nou părerile despre

autostrăzile americane şi despre cât de bune erau restaurantele din State.

Se opriră să alimenteze automobilul şi să cumpere sandvişuri, apoi Susan se hotărî să moţăie în cea mai mare parte a călătoriei prin Ţara Galilor. În final se trezi, exact când sosiră în port. David se pregătea să oprească pentru a cumpăra bilete. O clădire vastă, dar scundă, din beton şi sticlă, se afla chiar în faţa lor, şi David parcă într-unul din spaţiile aflate de-a lungul ei.

— Nu durează mult. Claxonează-mă dacă ai nevoie de mine, îi spuse el lui Susan vesel, arătându-i claxonul. Apoi îşi desfăcu centura de siguranţă şi sări afară.

De pe locul pasagerului, Susan privi în jur, în timp ce David intra în fugă în clădirea din faţă. Era pe înserate. Soarele apusese deja şi briza se înteţise. Pe cer se vedeau câţiva pescăruşi întârziaţi, rotindu-se cu mişcări imprevizibile.

În spatele maşinii lor se întindea o suprafaţă vastă acoperită cu ciment, decorată cu marcaje misterioase, stâlpi de iluminat, şine îngropate şi cozi şerpuitoare de maşini. Aparent incompatibilă cu peisajul, monstruoasa siluetă a unui vapor se profila puţin mai departe, ca şi cum cineva ar fi construit vasul chiar la marginea parcării, ca un fel de atracţie turistică. Nu aveai deloc senzaţia că te afli pe ţărmul mării.

Când David se înapoie, sări repede în maşină, iar aerul rece năvăli în interior timp o secundă, cât portiera fusese deschisă. Îşi trase nasul, pe care frigul îl umezise. Susan şezuse pe banchetă înfofolită în haină şi cu picioarele ascunse sub ea. Acum se aşeză mai comod şi-l ascultă.

— Ei bine, începu el. Am venit la fix. Toate vapoarele au mare întârziere. Cel care era programat să plece după-amiază n-a reuşit, din cauză că marea a fost agitată. Abia acum a început îmbarcarea şi am luat una dintre ultimele trei cabine.

Puse motorul în funcţiune şi ieşi din parcare, pentru a se aşeza la una dintre enormele cozi ce se formaseră la urcarea pe vas. Agenţii de circulaţie, înfofoliţi din cauza temperaturii scăzute, dădeau din mâini, gesticulând ca o trupă de dansatori eschimoşi, pentru a dirija maşinile ce se apropiau, acţionând după un plan ininteligibil pentru un observator din afară.

Trecu aproape o oră până când David şi Susan părăsiră Saab-ul printre vehiculele ce înţesau puntea maşinilor, aflată într-o permanentă semiobscuritate. Apoi se alăturară mulţimii care urca scările înguste de metal spre puntea pasagerilor,

bine luminată.

Câteva minute mai târziu părăsiră gloata şi îşi găsiră cabina, mică, dar confortabilă. David închise uşa după ei şi traversă încăperea pentru a se trânti pe unul din cele două paturi înguste. Apoi se ridică o clipă, pentru a-şi scoate cizmele, după care se întinse complet îmbrăcat pe cuşeta din dreapta.

Sunete depărtate şi o senzaţie vagă de imponderabilitate le sugerară că porniseră la drum.

— Arăţi frânt, zise Susan, stingând lumina principală de pe plafon şi aprinzând o mică lampă de toaletă de deasupra oglinzii. Micuţul bec era acum singura sursă de lumină din cabină.

— Am nevoie doar să închid puţin ochii, câteva minute, zise el în semiîntuneric, ţinând ochii deja închişi.

— Fă-mi şi mie loc, îi zise ea, înainte de a se strecura în cuşeta îngustă, lângă el, cu umerii apăsându-l pe piept până ce reuşiră să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

El aşternu peste ea o parte a jachetei lui grele de piele, ţinându-şi braţul întins de-a lungul ei, cu palma pe şold. După un minut ea îi luă mâna stângă, o băgă sub haină şi şi-o lipi strâns de piept, lăsându-şi mâna peste a lui.

— Dormi! porunci.

Când David se trezi, era singur în pat. Susan se afla pe podea, şezând cu picioarele încrucişate şi cu spatele la el. Ţinea capul aplecat şi în lumina scăzută David nu putu să vadă ce făcea. Era îmbrăcată tot în blugi, dar îşi scoase bluza şi rămăsese în maieu şi în bustieră.

David se răsuci în cuşetă, apropiindu-se mai mult de ea, în aşa fel încât lumina de la mica aplică de deasupra oglinzii sclipi pe bentiţa de aur pe care Susan o avea pe cap şi făcu vizibile picăturile de sudoare ce-i şiroiau de-a lungul obrajilor.

Îi privea umerii dezgoliţi şi putu să deosebească proeminenţele şi adânciturile grupurilor de muşchi compacţi de pe braţele ei, formele lor delimitându-se pe sub piele în timp ce şi schimba uşor poziţia. Dacă Dee avea proporţiile mlădioase ale unei balerine, Susan avea extraordinarul tonus muscular al unei dansatoare. Şi, deşi muşchii ei netezi şi bine conturaţi nu o făceau deloc greoaie, n-ar fi făcut-o nici vulnerabilă sau fragilă, aşa cum părea uneori Dee.

David se lăsă să alunece puţin mai jos pe pat, până putu să vadă ce face, peste umărul ei.

Susan pusese un disc rotund de plastic pe podea, chiar în faţa ei -- un cerc roşu cu un diametru de câţiva centimetri,

acoperit cu un capac tare, transparent.

David se uită mai atent. Era un joc ieftin, un mic labirint acoperit, prin care se putea mişca o biluţă de metal -- dacă discul era ţinut de o mână fermă şi mişcat cu măiestrie.

În timp ce David stătea acolo privind-o, o picătură de transpiraţie căzu din părul lui Susan şi-şi croi drum în jos, printre omoplaţi, coborând pe făgaşul neted al coloanei vertebrale.

Luându-şi ochii de la pielea ei umedă, David i se uită din nou peste umăr, spre jucăria din plastic.

Bila argintie se mişca prin labirint.

Mâinile lui Susan erau încrucişate în poală, iar jocul se afla pe podeaua nemişcată a cabinei, în micul disc, fără să fie atins de ceva. Şi totuşi bila continua să se mişte prin labirintul de plastic roşu.

David putea să o audă pe Susan respirând -- adânc şi greu.

În acea clipă ea îl zări cu coada ochiului şi instantaneu bila se opri.

— Cere foarte multă concentrare, zise ea printre dinţi. Acum bila stătea nemişcată, cu tot efortul ei evident. Fir-ar să fie, am pierdut-o, murmură ea, dând drumul aerului din piept. Apoi îşi mută ochii de la joc şi-l privi în faţă.

— E incredibil, zise el, privind-o la rândul lui cu uimire.

— Da, sper să-l pot provoca pe Jan la un joc de noroc pe automat, cam peste doi ani, comentă ea ironică. Deşurubă capacul unei sticle de apă şi bău îndelung. Când termină, întrebă: Vrei şi tu puţină? Şi-i întinse sticla.

— Mulţumesc, murmură el, aşezându-se din nou confortabil în cuşetă şi bând.

— Doamne, ce treabă extenuantă! zise ea, ştergându-şi fruntea umedă cu palma. Ridică ochii şi-l descoperi pe David privindu-i formele care se vedeau de sub bluza udă ce i se lipise de trup. Îți place? întrebă ea în glumă, imitând accentul de pe Coasta de est şi făcând un gest teatral cu mâinile. Ridică sugestiv din sprâncene, cu colţurile gurii ridicate într-un zâmbet.

David râse, aproape înecându-se cu apa pe care tocmai o înghiţea. Tuşi de câteva ori, încă amuzat. Susan se ridică în picioare plină de graţie.

Fără niciun avertisment, se îndreptă spre pat şi-şi puse o mână pe umărul lui. Înainte ca David să-şi dea seama ce face, se aplecă spre el şi-şi apăsă buzele încă umede de apă minerală pe ale lui. Sărutul fu pasional şi dură câteva secunde,

în timpul cărora Susan îşi desfăcu buzele şi-i mângâie uşor ceafa cu degetele. Când se depărtă de el, arăta în culmea fericirii şi avea răsuflarea tăiată.

— Te simţi mai bine, nu-i.aşa? zise ea provocatoare şi privindu-l în ochi.

David părea de-a dreptul năucit.

— Mi-a scăpat mie ceva? Nu cumva magia e un fel de afrodisiac? o întrebă el, apoi adăugă: Nu că m-aş plânge. Poţi face asta oricând doreşti, accentuă el ultimele două cuvinte.

Susan zâmbi şi se gândi o clipă cum să răspundă:

— Cine ştie, poate fi chiar un soi de excitare. Am să văd cum am să mă simt data viitoare. Apoi îl privi şi continuă: Dar asta, se referi ea la sărut, a fost totuşi în legătură cu altceva. Apoi adăugă visătoare: Până la urmă mâine s-ar putea să nu mai existăm. Vorbea cu gândul în altă parte, ca şi cum ar fi fost năpădită de amintiri.

— O, exclamă David cu totul dezumflat. Îmi dau seama ce veselă te face gândul ăsta, sublinie el, sugerând exact contrariul celor afirmate.

— Ştii ce vreau să spun, zise Susan, privindu-l fix. De ce să ne batem capul cu ce o să fie pe urmă? La ora actuală totul pare cam pretenţios. De ce să nu ne bucurăm de ceea ce avem?

— Presupun că ai dreptate, răspunse David, nefiind prea sigur dacă să se simtă uşor insultat sau nu.

Se ridică din pat şi-şi aşeză picioarele pe podea. Apoi încercă să apuce una din ghete.

Aceasta îi fugi de sub mână.

David se uită la Susan cu asprime. O expresie de concentrare dureroasă îi încordase trăsăturile şi o făcuse să rămână cu gura căscată. Se relaxă însă repede şi zise, scuzându-se uşor:

— Am vrut doar să văd dacă pot.

— Începi să mă sperii, zise el pe jumătate în glumă.

Apoi îşi încălţă ghetele, în timp ce ea se întindea. Îşi mişcă şi maxilarul ca şi când ar fi descoperit că-şi ţinuse dinţii încleştaţi prea mult timp.

Vasul îşi schimbase mişcările.

— Cred că am ajuns la mal, zise Susan, scoţându-şi bentiţa de pe cap. Îi dădu lui David o scurtă sărutare pe obraz şi intră în mica baie a cabinei, dând drumul la duş. Nu durează decât un minut, îi strigă ea.

El se scotoci prin buzunare şi scoase nişte hârtii, în timp ce ea continua să facă zgomot de partea cealaltă a peretelui despărţitor foarte subţire. Răpăitul surd al duşului răsuna ca o ploaie grea pe un acoperiş de tablă.

Când apăru, Susan era îmbrăcată cu aceleaşi haine, dar părul îi era umflat şi nepieptănat.

— Va fi nevoie să mergem iar să-mi cumpăr nişte haine, în curând, altfel oricine dispune de un minim simţ olfactiv va şti unde să mă găsească.

Se aşeză pe cuşeta nefolosită de vizavi de David, care studia o hartă pe care o luase împreună cu biletele.

— Ar fi o călătorie destul de agreabilă, dacă n-ar fi în timpul nopţii, comentă el.

Un țârâit le atrase atenţia. Susan îşi dădu seama într-o clipă că era telefonul ei. Îl scoase din geantă şi văzu că are un mesaj.

— Hmm, rosti ea gânditoare, apoi îl deschise.

Ascultă doar câteva secunde, apoi şi-l smulse de la ureche, apăsă un buton pentru a o lua de la început şi se prăbuşi alături de David. Cu telefonul între ei şi cu capetele apropiate, micul dituzor era suficient de puternic pentru ca ei să poată asculta mesajul împreună.

După ce vocea automată anunţă ora recepţării mesajului, se auzi o voce de bărbat, cu un accent ca al unui comandant de aviaţie dintr-un vechi film de război, îngrijorat de întorsătura pe care o lua confruntarea.

— Îmi închipui că ghiceşti cine e la telefon, începu vocea, pe un ton agreabil, dar lipsit de entuziasm. Apoi, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie mai veche, spuse: Lumea vorbeşte despre violenţă ca şi cum ar fi cine ştie ce. Dar, în mod sigur, asta trivializează valoarea vieţii. Bineînţeles că există împotrivire -- dat fiind că fiecare din noi vrea altceva -- şi în mod evident această împotrivire poate să se transforme în ceva foarte neplăcut. Dar, după mine, există o diferenţă enormă între lupta cinstită şi rănirea unui ostatic lipsit de apărare. Un farmec greţos emana acum din vocea lui -- ca al vocilor pline de prietenie folosite în reclamele la asigurări de înmormântare. Pe câtă vreme tortura, continuă vocea, e pur şi simplu accesibilă oricui posedă un stomac tare şi are acces la o trusă de scule. Apoi păru uşor încurcat: Nu, e un gând oribil, realmente -- nu pot să văd cum ar găsi cineva satisfacţie în ceva de genul ăsta. Suspină, apoi oftatul se transformă într-un

chicotit prelung. Mă ascult vorbind astfel -- ca şi cum n-aş fi traversat jumătate de continent tăind în carne vie. Oftă din nou amuzat şi apoi îşi drese glasul, trecând parcă fără chef la lucruri serioase: Oricum, iată de ce te-am sunat: dacă nu vrei ca sora ta să-ţi fie restituită în bucăţi, soluţia este să-mi aduci documentele care mă interesează. Şi încheie plin de amabilitate: Sună-mă oricând pe telefonul ei mobil. Am eu grijă de el, în locul ei, mai adăugă el.

Nici David, nici Susan nu se mişcară şi nu spuseră nimic cât timp robotul anunţă diversele opţiuni privind salvarea sau ştergerea mesajului. Vocea automată înşira un al doilea set de opţiuni, evident rezervat celor care nu erau atraşi de meniul standard, când Susan ieşi din reveria sumbră ce pusese stăpânire pe ea şi închise telefonul.

CAPITOLUL 30

DIMINEAŢA URMĂTOARE DEVREME
LUNI, 28 APRILIE

Mesajul telefonic puse capăt bunei dispoziţii a lui Susan. Se obişnuise ca propria ei viaţă să fie în pericol, apelând la un fel de strategie ce-i permisese să funcţioneze aproape normal. Părea că luase cunoştinţă de pericolul în care se vârâse, fără însă a i permite să-i paralizeze acţiunile. Dar ştirea despre răpirea lui Dee îi străpunsese pavăza, surprinzând-o într-o situaţie pentru care era complet nepregătită.

Deşi evitase să dea semne de panică -- nu strigase şi nici nu plânsese --, atenţia îi fusese cumva deturnată de la prezent şi trecuse de la situaţia de fapt la un fel de purgatoriu interior. Când David îi vorbea, era ca si cum ar fi încercat -- fără succes -- să ia parte la o conversaţie pe care doar ea o auzea.

Răspunsurile ei la întrebările lui erau întârziate şi vagi. Nu-l privea în ochi şi nici nu părea conştientă de mişcările lui în timp ce el se învârtea nervos prin mica lor cabină.

În sfârşit, David se opri şi-şi înhăţă jacheta, spunându-i:

— Rămâi aici!

Ea şedea cu mâinile în poală, cu privirea pierdută şi întoarsă de la el, pe cuşeta de vizavi. Îl auzise? David se apropie şi se aplecă spre ea:

— Mă duc să aranjez să putem pleca imediat înapoi, spre Anglia. Probabil că va lua ceva vreme şi va trebui să scot maşina.

Atitudinea ei nu se schimbă. David încercă să vadă dacă reuşise să-i capteze atenţia, ghemuindu-se în faţa ei şi atingându-i mâna.

— Aşa că tu rămâi aici, repetă el blând.

Ochii ei larg deschişi trecură peste el, fără să-l fixeze. Dădu din cap, ceea ce putea să fie un semn de acceptare sau o încurajare că poate să plece. Nu zise nimic, dar păru că totuşi îi înregistrase cuvintele.

Lăsând-o prinsă în hăţişul propriilor gânduri, David părăsi cabina şi îşi croi drum în jos, spre îmbulzeala pasagerilor care se pregăteau să înceapă debarcarea. De mai multe ori trebui să se ferească de vreun braţ aruncat neatent în lături sau să-şi facă drum pe lângă vreo familie care ocupase toată lăţimea coridorului sfădindu-se. Când găsi biroul de informaţii, luminile portului irlandez alunecau glaciale prin ferestrele

întunecate şi bătute de ploaie.

Însoţitorul de bord care stătea la birou arăta hărţuit şi încerca să liniştească o pasageră aprigă, cu obrajii în flăcări, care-l ocăra pe un ton strident şi plin de dispreţ. Când sosi David, aceasta se depărtă ca o furtună, lăsându-l pe însoţitor ros de remuşcări şi de adrenalina nefolosită.

Asistând la scenă şi dându-şi seama de dispoziţia omului, în timp ce se apropia de birou David îşi schimbă graba care-l stăpânea într-o ezitare tulbure. Își compuse o înfăţişare aproximativ asemănătoare cu supărarea lipsită de expresie a lui Susan.

Când se află în faţa însoţitorului care fierbea, spuse monoton şi ezitând, neajutorat:

— Nu ştiu ce să fac. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Tocmai am primit un telefon. Trebuie să ne întoarcem în Anglia.

Se uita la mâinile lui, fără să privească în ochii omului, continuând să imite starea de şoc a lui Susan.

Contrastul dintre trupul masiv al lui David, ce sugera un tip dur, şi comportamentul lui de om lipsit de apărare şi de compătimit creă un vacuum de autoritate în care însoţitorul de bord păşi încântat. Afişă un mic zâmbet grav şi rosti calm şi autoritar:

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, domnule. Sunt sigur că vom putea să vă ajutăm.

David îşi spuse povestea aparent cu mult efort, fiind cât se poate de zgârcit cu detaliile şi lăsând situaţia neplăcută a lui Dec neexplicată, dar potenţial interpretabilă ca un fel de urgenţă medicală. Spicuind tot ce putu ca din cele spuse, însoţitorul îl luă cu el pentru a-l duce la căpitan.

Conversaţia cu acesta păru că se desfăşoară mai bine când David vorbi puţin, limitându-şi contribuţia la una sau două priviri sălbatice şi lăsându-l pe însoţitorul de bord să pledeze în favoarea lui. Căpitanul fu la fel de decis şi de săritor în faţa nenorocirii lui David ca şi subalternul lui.

După ce se convinse că David era în stare măcar să conducă maşina, căpitanul aranjă ca, atunci când va ieşi dintre celelalte maşini, David să fie deviat de la ruta normală de coborâre. Urma să aştepte câteva minute într-un spaţiu rezervat, lângă rampă, după care i se dădea voie să se urce înapoi pe vapor, fiind astfel prima maşină îmbarcată, pentru călătoria de întoarcere.

A fost nevoie de aproape o oră până ce biletele pentru

întoarcerea în Anglia fură cumpărate, maşina fu mutată şi David putu să se întoarcă în cabină.

Când deschise uşa, văzu că Susan părea să fi ieşit din visarea ei morbidă. Ridicând ochii la intrarea lui, cu o privire de nedescifrat, părea conectată din nou la realitatea înconjurătoare.

David i se adresă cu o expresie stânjenită:

— Ei bine, am terminat de jucat rolul de „Lassie cu laba ruptă". Slavă Domnului că a funcţionat. Căpitanul încearcă să se conformeze programului, aşa că am putea să pornim pe drumul de întoarcere cam într-o oră. Nu s-a putut nicicum mai repede de atât.

Susan dădu din cap. Stătea ghemuită într-un colţ al cuşetei pe care o împărţiseră, cu o pernă aşezată la spate şi un carnet şi un pix în mână.

Își întoarse privirea spre carnet şi mâzgăli ceva, absorbită total de ceea ce scria.

David veni şi îngenunche aproape de ea, lângă cuşetă. Apoi se întinse şi-i luă mâna, ridicând-o blând de pe carnet şi strângând-o în pumnul lui. Ea ridică privirea încet, ochii ei luminoşi şi inexpresivi întâlnind privirea lui serioasă ce o examina.

— Nu ştiu ce să spun, i se adresă el.

Continua să-i reţină mâna, în timp ce ochii ei reci rămaseră aţintiţi asupra lui, pe când el îi cerceta figura, încercând să o descifreze. Apoi David vorbi din nou, cu un ton mult mai pasionat, ca şi cum un fel de emoţie izvora din fiinţa lui, fără ca el să poată să şi-o stăpânească:

— Nu te nelinişti, Susan. Te rog, nu te nelinişti. Voi găsi o cale să o aduc pe Dee sănătoasă înapoi, îţi promit. Nu-mi pasă ce va trebui să fac. Ai încredere în mine; voi găsi eu o cale.

Calmul lui Susan, senin şi aproape misterios, continuă să o stăpânească încă o secundă sau două după ce el termină de vorbit, apoi începu să se evapore. O roşeaţă uşoară îi coloră obrajii şi desenul perfect al sprâncenelor ei se îmbină într-o încruntare disperată, în timp ce echilibrul i se destrăma şi umerii începură să i se încovoaie.

Își retrase mâna din strânsoare şi îşi aşeză palma deasupra mâinii lui. Părea copleşită de emoţie.

— Ce e? întrebă el, sesizând ceva. Ce am spus?

Ea ridică mâna şi îi mângâie blând obrazul, cu dosul palmei. Atingerea fu delicată, plină de grijă şi într-un fel tragică.

— Ştiu că aşa ai face, David. Ştiu că ai face tot ce poţi pentru a ne salva pe Dee şi pe mine -- dar nu pot fi de acord. Ştiu că vrei doar ce e mai bine pentru noi, dar îţi dai seama că niciodată nu mi-o voi ierta dacă te voi lăsa să iei totul asupra ta? Nu pot admite aşa ceva. Ştiu ce am de făcut şi tu trebuie doar să mă ajuţi. Acum ea îi căuta privirea, care începuse să se tulbure de nedumerire pe măsură ce ea vorbea. Susan încheie: Am un plan.

Zece minute mai târziu îşi sorbeau cafeaua fără zahăr din ceşti albe de plastic. David găsise pe cineva din personalul restaurantului care îi servise cu cafea şi cornuri. Şi se folosise de întrerupere pentru a-şi ascunde surpriza neplăcută şi durerea pe care i le provocase refuzul ei de a se lăsa ajutată. Susan putea să vadă că el voia să se justifice, să explice că nu încerca să ia conducerea şi că ea îl nedreptăţea. Dar David se abţinu.

Susan îl observa cum îşi înăbuşea impulsul de a se depărta de ea, de a se retrage. Pe măsură ce îşi dădea seama mai bine că Susan credea că a-l lăsa pe el să dirijeze lucrurile era un lux pe care nu puteau să şi-l permită, durerea i se vădea pe figură. Din ochii plini de afecţiune ai lui Susan aproape că ţâşniră lacrimi când îl văzu cum îşi înăbuşă mândria rănită. În timp ce ea vorbea, el păruse surprins şi aproape insultat, simţind că relaţia lor îşi schimbă centrul de greutate, dar îl văzu apoi cum se sileşte să alunge aceste sentimente, ca până la urmă să-i descopere în ochi o privire hotărâtă şi receptivă. Era clar că trecuse deja peste reacţia instinctivă de iritare şi că îi accepta conducerea.

Se aşezase lângă ea, pe marginea cuşetei, şi i dădu una din cănile cu cafea.

— Deci, care e planul? întrebă el cu o voce sinceră şi încurajatoare.

Cu un zâmbet tremurându-i pe buze, ea întinse mâna şi-i atinse uşor buza de jos cu o parte a degetului mare. El păru uimit, dar nu mai întrebă nimic.

— Într-o zi, începu ea, am să-ţi spun de ce aceste cuvinte înseamnă pentru mine mai mult decât orice. Apoi dând din cap, ca şi cum s-ar fi hotărât asupra unui lucru pe care-l dezbătuse până atunci în sinea ei, îi răspunse la întrebare: Un armistiţiu. Am încercat să mă gândesc la un loc neutru unde să ne întâlnim -- un loc sigur pentru a face schimbul. Mi-am sfărâmat creierii să îmi dau seama dacă există ceva pe care un

iniţiat să-l respecte suficient pentru a nu încerca să ne înşele.

— Şi la ce concluzie ai ajuns? întrebă el.

— Singurul lucru care ar părea să-i oprească e un conflict deschis -- adică perspectiva unei lupte de anvergură, ce poate fi remarcată de alţii. Aşa că am hotărât să mă folosesc de asta. Susan luă o gură de cafea şi continuă: Am hotărât că avem nevoie de un loc unde Jan ar fi silit să se confrunte cu sute de oameni dacă ar încerca ceva. Bătu cu mâna peste carneţel. Am făcut o listă cu cerinţele noastre. Avem nevoie de un loc foarte bine supravegheat, plin de oameni, cu o cale de scăpare pentru noi, una într-adevăr bună -- dacă e posibil, un loc cu zeci de paznici bine înarmaţi. Recunosc, la o adică asta nu l-ar opri, dar i-ar face viaţa destul de grea şi nouă ne-ar oferi, să sperăm, posibilitatea de a scăpa. Şi, la modul ideal, să fie undeva unde el să nu poată să-şi pună bentiţa de aur, undeva unde să existe detectori de metal. Mă urmăreşti? Toate astea îţi sugerează ceva?

— O închisoare? spuse el nesigur, ridicând din umeri.

— Un aeroport, răspunse ea, accentuând cuvântul. Sigur, Jan ar putea să treacă de gărzile înarmate, dar imaginează-ţi ce haos s-ar crea. Niciodată n-ar putea să controleze un astfel de loc. Şi va trebui să treacă printre detectorii de metal, îi vom cere să n-aibă bagaj, iar noi vom aştepta lângă intrare şi vom vedea dacă atunci când intră se declanşează alarma.

— Şi dacă se declanşează? întrebă David. Nu putem pleca nicăieri. Nu-i va interzice nimeni să aibă asupra lui o bentiţă şi două brăţări de aur; nu vor suspecta nimic rău. Aşa că el va putea să intre şi să ne găsească.

— Nu şi dacă găsim noi o cale de a distruge colecţia înainte ca el să ne poată ajunge şi dacă facem în aşa fel încât el să ştie asta.

Privi în jos la carneţel. La un moment dat, în timp ce David ieşise din cabină, pe hârtie trebuie să fi picat o lacrimă. Hârtia era acum încreţită acolo unde picătura şterse o parte din scris.

Expresia lui Susan sugera că exista încă un amănunt care nu-i dădea pace.

— Cum îi spune oare? vorbi ea pentru sine, sprijinindu-şi bărbia pe încheietura unui deget. Ridică ochii spre David şi explică: Lucrez foarte mult cu arhivele. Aşa că trebuie să ştiu câte ceva despre cum se depozitează documentele şi despre diferitele tipuri de hârtie. Am ascultat odată pe nişte tipi care

prezentau un fel de hârtie indestructibilă, fără acizi, inventată de ei pentru a fi folosită în arhive. Cât au fost acolo, îmi aduc aminte că mi-au spus că mai au şi alte produse de vânzare. Brusc păru că e în culmea fericirii: MPD, aşa îi spune! Se dizolvă în apă instantaneu, după cum zice pliantul. E un fel de inovaţie; poţi să înfăşori în ea săruri de baie şi să arunci pacheţelul în cadă, fără a mai fi nevoie să-l deschizi în prealabil.

David tocmai se întreba dacă a priceput ceva.

— Deci vom face o copie a colecţiei pe această hârtie? Şi vom ameninţa că o dizolvăm, dacă ne sileşte cineva?

Susan dădu din cap.

— Exact. Nu putem da foc la nimic în mijlocul unui aeroport şi, chiar dacă am putea, n-ar fi o mişcare suficient de rapidă. Dar imaginează-ţi că punem hârtiile într-o pungă transparentă, pentru ca el să le poată vedea, şi că ţinem pregătită alături o sticlă cu apă, desfăcută. Nu va arăta suspect, iar noi vom avea nevoie doar de o fracţiune de secundă pentru a distruge totul.

Încet-încet David se încălzea.

— Şi de unde luăm această hârtie? întrebă el.

Ea îi adresă o privire plină de milă şi răspunse:

— Nu o luăm de nicăieri. Tot ce trebuie este să-i spunem lui Jan despre ea. Poate verifica foarte lesne că aşa ceva există. O să printez ceva în latină, orice, pe hârtie obişnuită, cu litere mici, şi poate să închei cu câteva fragmente irelevante din colecţie. Vor arăta bine când le va studia şi credinţa că hârtia e solubilă în apă îl va determina să acţioneze corect.

David părea uşor şocat:

— Deci, n-ai intenţia să-i dai colecţia? Credeam că ai... că n-ai vrea să rişti... Nu-şi termină gândul.

Susan răspunse răbdătoare:

— Chestia e că, dacă reuşim să ne punem în aplicare planul, astfel încât să plecăm în siguranţă şi el să nu ne atingă, nu contează dacă îl înşelăm sau nu.

David nu părea prea convins, aşa că Susan continuă să explice:

— Hai s-o luăm altfel. Dacă suntem cinstiţi cu el, asta nu ne garantează că nu ne va ucide. Iar dacă plănuim totul în aşa fel încât să nu poată să ne omoare, putem foarte bine să-l păcălim. O scânteiere aprigă străluci în ochii ei când declară: N-am de gând să-i mai ofer acestui ticălos încă un secol de viaţă.

David începuse să fie îngrozit:

— Şi după ce l-am înşelat, ce va fi? Se va întoarce după noi urlând, imediat ce va descoperi păcăleala.

Susan refuză să se lase derutată de întrebările lui şi spuse:

— N-am lămurit asta complet, bănuiesc că nu trebuie să se întâmple neapărat aşa, dar mă gândeam că vom fugi. Avantajul desfăşurării acestei acţiuni în sala de aşteptare a unui aeroport este că noi putem să luăm bilete pentru un avion, el, pentru altul -- fără să ştim niciunul dintre noi unde pleacă celălalt, şi, presupunând că nu vom avea întâmplător aceeaşi destinaţie, data următoare când punem piciorul pe pământ putem fi oriunde în lume. Nu va avea de unde să ştie dacă vom lua avionul spre China, Islanda sau Ghana. Am în minte un loc unde să o ascund pe Dee pentru o vreme. Trebuie doar să-l conving pe tata să o ia pe mama într-una dintre excursiile lor cu cortul prin păduri. Va trebui să faci şi tu acelaşi lucru cu familia ta, desigur. Susan îl privi întrebătoare şi văzu îndoiala de pe figura lui. Poate că pentru mine e mai uşor. E puţin probabil să-mi continui studiile, ştiind ceea ce ştiu, şi în Anglia nu sunt decât un simplu turist -- nu am rădăcini aici. Dar probabil că nici tu nu ai prea multe rude care să poată fi folosite împotriva ta, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, David o privise cu o nerăbdare din ce în ce mai mare; acum ridică mâinile.

— Susan, asta e o nebunie. Nu putem să fugim tot timpul şi să ne ascundem undeva în munţi. Nu putem să zburăm în partea cealaltă a lumii. Trebuie să existe o altă cale.

Susan îl lăsă puţin să se gândească singur, apoi spuse:

— Ori îi dăm ce doreşte, ori îl ucidem sau fugim. Spune-mi ce alte opţiuni avem? Îl privi în ochi şi continuă: Crezi că ar trebui să-l ajutăm? La asta te gândeşti?

David arăta stânjenit, departe de a fi convins, dar incapabil să formuleze vreo obiecţie. Aşa că ea reluă:

— Gândeşte-te ce ar face în următorii o sută de ani. Crede-mă, n-o să înceapă să facă acte de caritate. Noi sun tem singurii care l-am putea opri. Dacă-l ajutăm, cum crezi că te vei simţi când te vei întoarce la munca ta, gândindu-te la asta în următorii cincizeci de ani şi ştiind că el se află pe undeva, în libertate? Asta presupunând că nu va încerca să ne urmărească. Recunoaşte: vieţile noastre nu vor mai fi aceleaşi, indiferent cum se va termina povestea asta. Patosul ei se transformase într-un fel de furie când completă: Dumnezeu

ştie ce i-a făcut lui Dee. Nu va primi niciodată un ajutor din partea mea.

Rămaseră tăcuţi câteva secunde. Susan respira greu. Se ambalase şi un val de furie îi înroşise ceafa şi chipul.

David se gândi până la capăt. Îi adresă lui Susan un zâmbet strâmb şi nefericit, şi spuse:

— Într-una din aceste zile am să încetez să te subestimez, în mod sigur. Dădu din cap de câteva ori, scoţându-şi în afară buza de jos. Ai dreptate -- în legătură cu tot. Ai categoric dreptate.

Ea se aplecă să-l strângă de umăr, încercând şă-i zâmbească nesigură. El îi luă mâna de pe braţ, i-o strânse între palmele lui, o ridică la buze şi o sărută.

— Aş fi ajuns şi eu la aceeaşi concluzie curând, să ştii, zise el pe jumătate în glumă.

— Sigur că da, răspunse ea dând încet din cap şi cu zâmbetul din ce în ce mai cald, sigur că da!

Încă îi mai ţinea mâna într-ale lui când o întrebă:

— Acum că am căzut de acord că n-avem scăpare, indiferent ce am face, care e următoarea mişcare?

Desprinzându-şi blând mâna dintre ale lui, Susan puse carnetul de notiţe jos şi îşi lăsă picioarele pe podea.

— Micul dejun, desigur, răspunse ea. Avem treburi de făcut.

CAPITOLUL 31

MAI TÂRZIU, ÎN ACEEAŞI DIMINEAŢĂ
LUNI, 28 APRILIE

Susan închise radioul, care oricum se auzise doar în surdină.

— Dacă ultimii o sută de ani l-au învăţat ceva despre oameni, începu ea, garantez că aceasta este certitudinea că tuturor le e frică de el.

David reacţionă.

— Şi totuşi ar trebui să negociem puţin, spuse el. Hârtia care se dizolvă e o idee puţin cam fantezistă. Şi apoi, să insistăm asupra unui aeroport este prea mult. Ar suna ca şi cum noi suntem cei care fac jocurile, care ţin situaţia sub control. Se mai gândi puţin. Cred că ai dreptate că nu se va aştepta să i se opună cineva, dar nu ne putem permite să-l facem bănuitor. Bătu darabana cu degetele pe volan. Am putea eventual să facem totul să sune ca şi cum am ales aeroportul pentru că vrem să scăpăm de el. Spune-i că vrem să se urce imediat într-un avion şi să nu ne mai deranjeze. Din punct de vedere psihologic, e o afirmaţie credibilă din partea unei victime – sună ca şi cum teama ne face să gândim aşa.

Erau din nou în automobil, refăcând drumul prin Ţara Galilor pe care veniseră în ziua precedentă. Soarele dimineţii târzii era blând şi aproape total ascuns în spatelenorilor ce atârnau jos, deasupra câmpiei, de ambele părţi ale autostrăzii.

— Îmi place ideea, comentă Susan. Apoi zâmbi. Văd că te obişnuieşti tot mai mult să gândeşti ca un ratat. Prima oară pe vapor, acum asta.

— Treaba de pe vapor a fost o umilire voluntară, răspunse el, dar când am făcut-o mă gândeam cum să te ajut. Vezi ce efect ai asupra mea?

— Ţi-ai dat seama totuşi că va funcţiona. Puteau să ne fi răspuns că trebuia să ne facem rezervările ca toţi ceilalţi.

David dădu din cap oficial, ca şi cum s-ar fi înclinat, şi spuse:

— Maşinaţiunile de la birou sunt un bun profesor. Până foarte recent, păream întotdeauna să fiu cel mai tânăr participant la orice şedinţă. Am descoperit că trebuie să creezi o situaţie în care celălalt să se simtă bine spunând „da”. Adesea oamenii se împotrivesc dacă au senzaţia că-i provoci. Soluţia e să-i laşi pe ei să facă pe eroul sau pe grozavul.

Susan păru impresionată, dar chipul ei exprima şi o aversiune amuzată.

— Jură că-ţi vei folosi puterile doar în slujba binelui, zise ea serioasă.

David îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Ce? Vrei să spui că tu nu manipulezi oamenii? Deloc?

Susan se strâmbă.

— Nu, în general îi trosnesc bine întâi cu sinceritatea mea. Manipularea vine abia după aceea, când încerc să le pansez rănile provocate de mine şi să i determin să continue să-mi vorbească.

David îşi ţuguie buzele, cântărindu-i cuvintele, după care anunţă:

— E admirabil să nu încerci să-i controlezi pe oameni. E un scrupul pe care nu cred că mi-l pot permite, dar e foarte nobil. Ca şi cum ai bate pe cineva pe umăr, înainte de a-i sări la beregată. N-ai să mă vezi pe mine făcând asta, mai adăugă el.

Susan pufni, amuzată, dar dezaprobatoare.

David păru tulburat de un gând nou şi reluă:

— Continui să cred că în planul nostru există o lacună. Nu cred că am rezolvat cum o luăm pe Dee în siguranţă. Dacă vine în sala de aşteptare împreună cu Jan, înseamnă că va avea un bilet ca şi al lui -- şi asta înseamnă că el îi va şti destinaţia. Am putea să i cumpărăm bilet şi să-l lăsăm la aeroport să-l ia ea, dar el va fi alături de ea. Dacă ştie unde merge, poate să o urmărească, dacă vrea. Îi aruncă o privire lui Susan. Mă întreb câte avioane îşi vând toate locurile la clasa întâi sau business până înainte de plecare? Bănuiesc că nu prea multe. Deci el poate să cumpere în ultimul minut un bilet pentru avionul ei şi să pună din nou mâna pe ea. Aşa că nu vom reuşi să facem nimic, cu toate planurile noastre sofisticate.

Susan îl bătu blând pe mână.

— Eşti aşa un panicat; mai ai şi puţină încredere! zise ea, părând amuzată.

— Susan, e o treabă serioasă, replică el. Dar, imediat ce rosti cuvintele, ştiu că spusese ce nu trebuia.

Figura ei se înnoură.

— Ştiu că e serioasă, rosti ea cu o voce furioasă, iritată.

— Scuză-mă, scuză-mă, reluă el. Sigur că ştii. Desigur!

Ea se calmă şi câteva secunde mai târziu reluă:

— Cred că şansele ca Jan să fi luat paşaportul lui Dee sunt destul de mici. Vreau să spun, de ce ar face-o? Aşa că noi cumpărăm trei bilete pentru avionul nostru. Am să-mi pun o perucă neagră şi am să mă machiez pentru a semăna cu Dee.

Apoi intru şi mă dau drept ea, cu toate bagajele ei. După care scap de perucă, îmi schimb hainele, aştept o jumătate de oră şi mă aşez la alt rând, unde mă prezint drept eu însămi. Dacă a doua oară cineva mă recunoaşte, pot să spun că suntem gemene -- compania aeriană nu are data naşterii lui Dee, nu-i aşa? Dat fiind că *suntem* surori, nu văd cum am putea să fim descoperite.

David se gândea la cele spuse.

— Dar Jan cumpără şi el bilet pentru Dee? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Odată ce eu mi-am jucat rolul, tu laşi paşaportul ei la informaţii -- le spui că l-ai găsit -- şi, când soseşte Dee, îl ridică -- va spune că l-a pierdut. În acest fel Dee poate să fie înregistrată simultan pentru două destinaţii, iar Jan o va şti numai pe una din ele. Permisul de îmbarcare pentru primul avion îi va permite accesul în sala de aşteptare, după care foloseşte cel de al doilea bilet după ce o despărţim de Jan.

Expresia lui David era tot gânditoare.

— Mă gândesc la cel de al doilea bilet. Tu te prefaci că eşti Dee pentru a te înregistra, dar apoi biletul rămâne la tine până în momentul îmbarcării. Biletul acela nu apare la controalele de securitate sau la controlul paşapoartelor. Aşa că sare peste mai multe etape. O vor lăsa să urce în avion dacă biletul n-a trecut pe la toţi?

Susan ridică din umeri.

— Nu cred că vor controla. Dar, chiar dacă o fac, de ce anume o pot acuza? Va fi Dee cea adevărată, cu paşaportul şi biletul ei, gata să urce în avion. Pot să o suspecteze că s-a teleportat în sala de aşteptare, dar cred că tot trebuie să o lase să urce în avion. Vor presupune că tipii de la controale au făcut o boacănă.

David dădea din cap, părând aproape convins.

— Merge, nu? Şi ce se întâmplă cu celălalt bilet, cel pe care îl cumpără Jan? Nu vor fi probleme dacă Dee nu apare la avionul respectiv?

— Deoarece nu va exista niciun bagaj în cală, până la urmă vor decola fără ea. Poate că vor fi intrigaţi, dacă fac vreo investigaţie, dar nu cred că îşi vor da seama vreodată ce s-a întâmplat. Niciun contrabandist sau terorist nu foloseşte un astfel de truc, deoarece nu rezolvă nimic. Cineva şi-a rezervat bilete pentru două avioane şi a folosit doar unul. Nu merită cine ştie ce scandal.

— Da, admise David, ca şi cum ar fi fost în sfârşit convins. Da. Am înţeles. Îi adresă un zâmbet scurt. Deci, încotro vrei să zburăm?

Susan privi afară pe fereastra din dreptul ei la norii plini de apă ce măturau vârfurile dealurilor, la aerul îmbibat de ceaţă, la burniţa deasă ce îneca întreaga câmpie verde.

— Undeva unde e cald, zise ea, apoi adăugă: şi de unde există zboruri regulate spre SUA, ca s-o putem duce pe Dee acolo în siguranţă.

Merseră în linişte câteva minute, apoi Susan vorbi din nou, cu prudenţă:

— Ascultă, David, vreau să fac puţină practică.

David fu curios.

— Vrei să spui...?

Îşi aruncă ochii spre geanta ei pusă pe bancheta din spate, în care se aflau brăţările şi bentiţa de aur.

Susan dădu afirmativ din cap.

— Da. Apoi, fără a mai fi întrebată: îmi dau seama că mergem cu 130 de kilometri la oră, că e plin de maşini pe şosea, deci suntem nişte indivizi oarecare. Dacă vreun iniţiat mă depistează, ce ar putea să facă? Zburăm cu peste doi kilometri pe minut. Deci vom ieşi din teritoriul lui chiar înainte de a-şi da seama ce s-a întâmplat. În afară de asta, cine locuieşte exact lângă autostradă? Aşa cum spuneam, nu-i văd pe tipii ăştia trăind în condiţii precare.

David nu-i prea urmărea argumentele. Aşteptă să se oprească, pentru a interveni:

— Chestia asta mă nelinişteşte. Te-ai tot jucat cu ea şi la venire, apoi *şi* la întoarcere. De ce e nevoie să o mai faci o dată, atât de curând?

Susan îi studie expresia.

— Ce, nu cumva îţi închipui că am devenit dependentă sau aşa ceva?

David era uşor agitat.

— Nu ştiu dacă e ca un drog, dar am să-ţi spun următoarele: nu cred că-ţi face bine. Mi-ar plăcea să cred că există iniţiaţi care luptă de partea îngerilor, dar, realist vorbind, mă îndoiesc. Dacă te iei după ceea ce ai citit, sunt un grup de psihopaţi, înnebuniţi după putere. Se uită la ea. Nu-i aşa?

Susan încuviinţă:

— Dar nu magia e ceea ce-i face astfel. Păru în defensivă când îşi dădu seama cât de penibil sunase. Chiar nu cred că

magia e de vină, David, cred că aşa sunt ei. Orice putere are acest efect. Câţi politicieni faimoşi crezi tu că sunt oameni buni, animaţi doar de bune intenţii? Orice fel de putere poate să corupă dacă o iubeşti suficient de mult. Eu însă n-o iubesc. Nu vreau deloc să posed genul acesta de putere.

David aproape o imploră:

— Atunci de ce vrei să te foloseşti de chestia asta iar? De ce nu laşi obiectele alea în pace, dacă într-adevăr nu ţi-au creat dependenţă?

Susan inspiră adânc şi vorbi puţin mai calmă:

— Pentru că nu mai am timp să aştept. Jan are o sută de ani şi eu mai am doar câteva zile. Se răsuci spre el. Magia e singurul lucru de care dispunem şi care l-ar putea încetini, l-ar deraia, l-ar surprinde. Când devine stăpânul acestei puteri, nimic din ceea ce ai învăţat la cursurile tale de arte marţiale nu l-ar putea face nici măcar să se oprească pentru o clipă. Poate literalmente să te ucidă cu un gest al mâinii şi să meargă mai departe. N-ar conta defel dacă ai fi înarmat cu un cuţit sau altă armă sau ai avea alături de tine o mână de prieteni. Ar trece prin voi ca prin brânză. Ăsta e singurul lucru care ar putea să-l frâneze.

Un gând neplăcut apăru în mintea lui David.

— Vrei să spui că ai să iei cu tine podoabele de aur la aeroport? Că l-ai înfrunta?

Chipul lui Susan rămase complet inexpresiv.

— Dacă nevoia o va cere, răspunse ea cu grijă. Nu am pus asta în plan. Dar, dacă lucrurile merg prost, voi avea nevoie de ceva cu care să l înfrunt, pentru a câştiga puţin timp.

— Adică, în timp ce eu şi Dee vom pleca, tu îi vei ţine piept?

Pe un ton neutru, Susan confirmă:

— Doar dacă va fi nevoie. În caz că totul merge prost. Am nevoie de ceva.

Cuvintele ei rămaseră parcă atârnate în aer timp de un minut. Apoi Susan încercă să înseninеze puţin atmosfera:

— Ce e cu gândirea asta superficială? Dacă nu ai un plan de rezervă, înseamnă că n-ai niciun plan.

David făcu un efort să zâmbească, în ciuda expresiei lui posomorâte.

— Nu sunt deloc încântat de asta, Susan.

— Nu, răspunse Susan răbdătoare, presupun că nu.

În loc să întindă mâna pentru a-şi lua geanta, Susan rămase liniştită. Mai trecură câteva minute. Când vorbi din nou, se

scursese destul timp pentru ca atmosfera dintre ei să se fi schimbat.

— Ţi se întâmplă să fii obsedat de o propoziţie? întrebă ea distantă. Nu reuşesc să-mi scot din cap o expresie.

David nu răspunse, întrebându-se dacă ea avea intenţia să continue. Susan reluă:

— Tatăl meu avea un frate mai mare. Acum e mort. A fost în Europa în timpul războiului -- cred că în Franţa. Când eram copii, ne făcea vizite din când în când. Vocea lui Susan era visătoare, încărcată de amintiri: Avea el o expresie care pentru o vreme a fost pentru mine şi Dee ca o lozincă. Ne spunea cu ce se mai ocupă, şi uneori ne povestea chiar despre război, de obicei mici fapte inofensive. Apoi adăuga: „Sunt depăşit şi totuşi funcţionez". Parcă-l văd spunând asta cu un rânjet pe figură. Dee şi cu mine îl imitam, pentru că în felul acesta ni se părea că suntem şi noi oameni mari, era ca o glumă pe care nu o înţelegeam. Sunt depăşit şi totuşi funcţionez. Se scutură, încercând să trivializeze ceea ce simţea, apoi continuă: A fost un moment cam sinistru, nu-i asa? Pentru o clipă evită privirea lui David.

În timp ce vorbea, el se uită la ea atent, acordându-i cât de mult putea din atenţia pe care trebuia să o îndrepte asupra drumului. Ceva din povestea ei îl emoţionase în mod clar. Ar fi dorit să-i spună şi el ceva, aşa că făcu un efort:

— Tu... zise el, după care încercă din nou: Tu eşti chiar... Apoi schimbă tactica. Când mă gândesc la tine...Şi apoi, în loc să rămână serioşi, începură amândoi să râdă. Susan spuse:

— E cât se poate de elocvent. Ştii, o mulţime de bărbaţi au dificultăţi în formularea sentimentelor, dar tu se pare că dispui de o abilitate uluitoare de a te exprima; presupun că o poţi numi talent.

— Ha, ha, ha, râse David batjocoritor. Nu e uşor. Nu există cuvinte obişnuite pentru ceea ce încerc eu să spun. Încă mai râdea, părând în acelaşi timp foarte conştient de sine însuşi. Oricum, acum ai distrus totul cu ironiile tale. Aceasta a fost singura mea tentativă de a mă exprima. Probabil că de acum încolo voi rămâne blocat emoţional toată viaţa.

Susan îşi desfăcu centura de siguranţă şi se răsuci, astfel încât să poată ajunge la bancheta din spate. Își întinse degetele spre cureaua genţii. Fu nevoită să se lipească de umărul lui, ceea ce o aduse suficient de aproape de el pentru a-i şopti la ureche:

— Cred că ştiu ce ai încercat să-mi spui. Apoi îi ciuguli cu dinţii lobul urechii.

— Ei! rosti el mai mult surprins, decât de durere. Fii cuminte!

— Da, ştiu, repetă ea, apucând geanta.

Apoi îşi încheie brăţările la mâini şi îşi puse bentiţa de aur pe cap. Îşi înfoie părul, pentru a o ascunde vederii oricui s-ar fi uitat pe geamul maşinii.

— Am vrut de mult să întreb: e aur obişnuit? o întrebă David.

— Da, răspunse ea. Şi acum, linişte!

David îşi aruncă din când în când ochii spre ea, pentru a vedea ce face, dar, în afară de expresia de concentrare de pe faţa ei şi de ochii pe jumătate închişi, nu părea să se întâmple nimic.

Ca şi prima dată, după câteva minute de efort, o peliculă de transpiraţie îi acoperi pielea.

Deodată se auzi un scrâşnet de pneuri şi Saab-ul derapă. Indicatorul turaţiei ţâşni în sus şi maşina săltă înainte în momentul în care David trase puternic de volan, încercând să restabilească direcţia. Un claxon urlă în spatele lor.

David se înroşi brusc în timp ce privea în jur la celelalte automobile, căutând cauza celor întâmplate.

— La naiba! îi scăpă tare lui Susan, apoi: Scuză-mă. Vai de mine, scuză-mă. Eu sunt de vină. M-am zăpăcit pentru o clipă.

— Ce?? o întrebă David, respirând zgomotos şi cu furie. Dumnezeule! Tu ai făcut asta?

Susan arăta jalnic, strâmbându-se de stânjenită ce era.

— Îmi pare tare rău. Gata, mă opresc. N-ai de ce să-ţi faci griji. S-a terminat!

Timp de câteva secunde David respiră adânc, aşteptând să se calmeze, muşcându-şi buzele. Susan continuă sfioasă:

— Cream scuturi; e nevoie de practică. M-am jucat cu ploaia.

Acum că i se atrăsese atenţia, David se uită la parbriz, observând că pe el nu se vedea nicio picătură de ploaie şi ascultând scrâşnetul sec al ştergătoarelor de parbriz, deşi ziua era cât se poate de umedă. Chiar în momentul când observa toate acestea, ploaia începu să bată din nou în parbriz.

— Probabil că am atins motorul cu unul dintre scuturi, rosti Susan. Sunt obosită.

Şi într-adevăr chiar aşa arăta. Respira greu şi transpiraţia de pe obrajii ei părea rece. Pleoapele îi tremurau uşor.

— Nu-ţi face probleme, zise David în sfârşit. Doar că m-a luat

prin surprindere. Suntem încă întregi.

Nu părea prea entuziasmat, dar furia îi dispăruse.

Susan profită de ocazie pentru a aduce în discuţie ceva. Vocea ei era foarte înceată.

— Când îl sunăm, făcu o pauză pentru a-i permite lui David să-şi dea seama la cine se referă, ai putea s-o faci tu? întrebă ea aproape în şoaptă.

David fu prins uşor nepregătit.

— Hm, presupun că da, dacă aşa vrei tu.

Susan dădu din cap.

— M-am gândit mult şi nu sunt sigură că pot să mă adun. Vocea ei era uşor ezitantă. Dacă nu mă gândesc prin ce trece ea, cât de speriată trebuie să fie, atunci sunt oarecum... Răsuflă o clipă -- emoţia, nu efortul făcut, îi întrerupsese şirul cuvintelor. Atunci sunt oarecum în regulă, termină ea până la urmă, vocea devenindu-i din ce în ce mai stridentă pe măsură ce încerca tot mai insistent să-şi oprească hohotele de plâns.

Dar, după ce termină de vorbit, suspină de câteva ori.

— Desigur, zise David. Desigur. Voi face tot ce doreşti, dar... făcu el o pauză. Aşa voi face, dacă vrei tu, dar nu hotărî încă nimic. Ar fi mai bine, după cum te văd acum, ar fi mai bine dacă ai vorbi tu cu el. Apoi adăugă blând: Aşa n-ar suspecta nimic.

Ea îl privi printre lacrimi, cu o expresie îndurerată pe figură.

— Eşti aşa de calculat, zise ea, înghiţindu-şi lacrimile.

David nu răspunse, lăsând-o să-şi învingă durerea. Aşa că aproape nici n-o auzi când zise:

— Ai dreptate. Am să-l sun eu.

CAPITOUL 32

MAI TÂRZIU ÎN ACEEAŞI ZI
LUNI, 28 APRILIE

Ajunseră la Londra după-amiază. Amândoi arătau epuizaţi. Mai ales Susan. Totuşi, amândoi erau hotărâţi că odihna mai poate aştepta - aveau câteva treburi de pus la punct.

În primul rând aveau nevoie de un loc unde să stea. Niciunul nu era convins că adresele lor obişnuite nu îi erau deja cunoscute lui Jan. Dacă ştia unde stătea Dee sau, şi mai rău, dacă o interogase chiar pe ea, însemna că putea deja să ştie tot.

Optară pentru un hotel şi David sugeră să stea la cel unde o cazase pe Dee, cel din care tusese răpită.

Era îngrozitor de scump, dar aveau nevoie să intre cumva în posesia lucrurilor ei, şi era mult mai uşor dacă locuiau şi ei în aceeaşi clădire.

În plus, explică David, trebuia să accepte că viaţa lui e pe cale să se schimbe. Economisise bani pentru a călători şi avea puşi deoparte mai mulţi decât îi erau de fapt necesari, deci puteau să se folosească de aceste economii. Pentru că, de fapt, chiar asta făcea, călătorea, cu toate că nu în felul în care îşi imaginase.

David se înregistră la recepţie, solicitând o cameră dublă - nici nu se mai puse problema unor camere separate de data aceasta. Susan şedea pe unul dintre fotoliile din holul hotelului, citind un ziar, în timp ce David închiria camera. Se afla la o oarecare distanţă, purtându-se ca o femeie singură. Imediat ce el plecă de la recepţie, puse ziarul jos şi se îndreptă într-acolo.

— Scuzaţi-mă. Numele meu e Dee Milton. Mi-e teamă că mi-am pierdut cheia camerei, i se adresă ea funcţionarului, exagerându-şi accentul american.

— În ce cameră aţi fost, doamnă? o întrebă acesta.

Trecând peste întrebare, Susan continuă:

— Am venit din New York şi sunt încă sub influenţa diferenţei de fus orar. De-abia pot să mă ţin pe picioare. Apoi arătă spre computerul lui. Numele meu este M-I-L-T-O-N Dorothy, dar mi se spune Dee.

Recepţionerul tastă o clipă pe computer, apoi întrebă:

— Aveţi vreo legitimaţie, doamnă Milton?

— Sigur că am, dar totul se află în camera mea, zise ea,

zâmbind dulce. Pot să vă dau adresa de acasă, sau numărul de telefon, sau ceva de genul ăsta.

— Da, e în regulă, zise omul.

Susan dădu datele lui Dee.

— Cred că mi-am încuiat cheile înăuntru, mai zise ea. Dacă m-aţi putea ajuta să intru, probabil că asta e tot.

Recepţionerul îi adresă un zâmbet profesional şi-i făcu semn unui tânăr valet. După care îi şopti ceva la ureche. Tânărul ieşi din spatele biroului şi îi spuse lui Susan:

— Dacă sunteţi drăguţă să mă urmaţi, rezolvăm totul. Şi o conduse spre lifturi.

Susan începu să flecărească, în timp ce tânărul zâmbea politicos:

— Desigur, când sunt acasă, în mod normal nu mă ating de alcool la prânz. Cred totuşi că a fost vorba de efectul diferenţei de fus orar -- te dă peste cap. Ai fost vreodată în această situaţie?

— Nu, doamnă, răspunse acesta.

Când coborâră din ascensor, ea privi în jur, prefăcându-se încă o dată dezorientată. Aşa că-i permise lui să o conducă spre cameră.

Peste un minut, Susan stătea în mijlocul camerei 319. Valetul rămăsese lângă uşă. Pe una dintre noptiere Susan localiză rapid o punguţă de hârtie în care se afla o cheie de plastic ca o carte de credit. În mod evident conţinuse iniţial două.

— Iată-le, zise ea, întorcându-se şi ridicând cheile. Mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere, doamnă. Şedere plăcută, zise el, retrăgându-se spre coridor şi închizând uşa.

Susan aruncă o privire rapidă prin cameră. Erau puţine lucruri interesanţe de văzut; în mod clar, de când fusese folosită ultima oară, menajera făcuse curăţenie. Era, de asemenea, clar pe care din cele două paturi duble dormise Dee.

Susan ridică receptorul, formă zero şi ceru să i se facă legătura cu camera lui David Braun. Pronunţă numele literă cu literă. O clipă mai târziu se auzi sunând.

La al doilea ţârâit, David răspunse.

Şi Susan îi comunică:

— Sunt în camera 319. Nu vii până aici?

— Într-un minut, răspunse el, închizând.

Şi câteva secunde mai târziu bătea la uşă.

Amândoi începură să cerceteze comodele şi să deschidă uşile glisante ale dulapurilor. Susan aprinse lumina în baie şi se uită în jur.

— Nu lipsesc prea multe, zise ea. Chiar şi geanta ei de umăr e aici. Se pare că a plecat doar cu telefonul şi portvizitul, şi poate cu o haină.

Petrecură câteva minute împachetând lucrurile lui Dee, punându-i hainele în valiză şi în sacii pentru îmbrăcăminte. Pe un birou de corespondenţă, Susan găsi o vedere scrisă pe jumătate cu cuvintele „Dragă mămico şi tăticule" în partea de sus şi în rest nimic altceva. Ezitând, Susan aruncă ilustrata în coşul de hârtii.

Cărară bagajele două etaje mai sus, în propria cameră, aproape aidoma cu a lui Dee. Punând jos genţile, David începu să umble încoace-şi-ncolo, în mod evident frământat de gânduri.

Susan se aşeză pe patul cel mai îndepărtat. Răscolea prin geanta de umăr a lui Dee.

— Avem cel puţin paşaportul ei, zise ea. Din păcate, al meu e la Cambridge.

David arăta ca şi cum ar fi fost gata să bombăne la aflarea noutăţii, dar n-o făcu. Spuse în schimb:

— Presupun că în acest caz avem de făcut câteva drumuri. Eu am nevoie să-mi iau câte ceva din apartament. Poate cel mai bine ar fi să facem toate astea mâine-dimineaţă, înainte de a se trezi cineva. Putem să prindem puţin somn şi să plecăm înainte să se aglomereze.

— Mda. Deşi nu ştim dacă Jan are complici şi dacă există cineva care supraveghează locurile pe unde am putea trece, spuse Susan.

— Până acum şi-a rezolvat singur treburile lui murdare. Dacă voia să ceară întăriri, cred că ar fi făcut-o deja. Şi nu mai are nevoie să ne întindă nicio cursă; o are pe Dee, comentă David.

— Chiar şi aşa...

El îi completă fraza:

— Chiar şi aşa, va trebui să fim atenţi. Mâine-dimineaţă devreme este cel mai potrivit moment pentru plecare. Nimeni nu e cu adevărat treaz la ora patru dimineaţa.

— În mod sigur nu eu, fu de acord Susan. A, şi mai e ceva! Trebuie să trecem şi pe la casa profesorului, în centru.

De data aceasta, David bombăni:

— Desigur. De ce nu şi pe la ferma părinţilor tăi din Idaho?

— Nu e decât o casă şi se află în New Mexico. Şi cred că deocamdată putem să ne descurcăm şi fără rochia mea de la balul absolvenţilor şi anuarul din clasa a douăsprezecea, zise ea sarcastic.

David dădu din cap.

— O, asta e foarte bine.

În ciuda faptului că glumeau, în cameră tensiunea era în creştere. Venise vremea să ia legătura cu Jan şi certitudinea că se apropia momentul decisiv începuse să i afecteze. Niciunul din ei nu părea pregătit să abordeze subiectul.

David se aşeză la biroul de corespondenţă.

— Ar trebui să sun la serviciu, zise el. Trebuie să le spun... ceva.

— Spune-le că te-ai îndrăgostit, zise Susan, aruncându-se pe pat cu faţa în jos.

El se prefăcu că studiază în mod serios problema.

— Presupun că nu e *prea* departe de adevăr.

Înainte ca Susan să poată răspunde, David apucă telefonul şi începu să formeze numărul. Apoi i se adresă, pe un ton oficial:

— Cred că e bună ideea de a strecura ceva adevărat în ceea ce le voi spune. Îmi va fi mai uşor să continui povestea mai târziu. Ţinea telefonul fixat sub bărbie şi-l asculta sunând. Apoi adăugă enigmatic: Cred că eşti pe cale să fii promovată.

Chiar atunci i se răspunse la telefon şi David îl ceru pe Reg Cottrell. Când fu pus în legătură cu acesta, începu prin a-i spune că o vreme nu va mai veni la birou. Apoi întrebă cum mai merg treburile. După felul cum se desfăşura conversaţia, reieşi clar că reputaţia lui crescuse foarte mult în cadrul firmei. O salvase de la faliment, recuperând proprietatea lui Dass, în ciuda riscului considerabil la care se expusese. Fusese apreciat şi faptul că îi sfătuise pe asociaţi să anuleze contul lui Dass cât mai repede posibil. Sugestiile lui David avuseseră ca rezultat o serie de schimbări imediate -- schimbări ce urmau să reducă mult responsabilitatea firmei în cazul în care urmaşii lui Dass găseau vreun motiv pentru a ridica pretenţii.

Reg îl asigură că o absenţă din motive extraordinare nu ridică nicio problemă pentru cineva cu o reputaţie atât de bună ca a lui.

— E vorba de familia logodnicei mele, explică David. În pat, Susan se burzului. E un fel de criză familială şi vreau realmente să le fiu de ajutor. Ea e americancă şi probabil va trebui să mergem până acolo. David rămase tăcut, în timp ce

Reg răspundea. Susan stătea pe pat, privindu-l. David reluă: N-am spus prea multor persoane. N-am stabilit încă o dată.

Reg vorbi iar, la care David răspunse:

— E foarte amabil din partea ta, Reg. Te rog transmite mulţumirile mele şi celorlalţi asociaţi pentru că au fost atât de înţelegători.

O altă pauză, în timpul căreia vorbi Reg. Apoi David:

— Să ştii că, în mod categoric, asta îmi uşurează foarte mult situaţia. Deci, te sun cam în două săptămâni, să-ţi spun cum merg treburile. Încă o dată, mulţumesc!

Puse receptorul în furcă şi, întorcându-se spre Susan, i se adresă:

— Ehei! Se gândesc să mă facă asociat. Reg chiar a insistat să-mi iau câteva zile libere. Se pare că *amândoi* am fost promovaţi.

Susan coborî din pat şi se apropie de birou. Apoi se aşeză pe genunchii lui David, înconjurându-i gâtul cu braţele, şi îşi luă accentul ei de frumuseţe sudică, sacadat:

— Şi ce spui de micuţa ta lo-god-ni-că? psalmodie ea cele patru silabe.

David păru o clipă stânjenit, dar o înconjură la rândul lui cu braţele şi rosti:

— M-am gândit că, dacă le spun că de-abia ne-am întâlnit, pribegia mea în jurul lumii alături de tine ar putea să pară ciudată. Aşa e mai uşor, dacă se va dovedi necesar să vorbeşti direct cu ei, din vreun motiv.

Ea îşi frecă nasul de ceafa lui.

— Şi asta fără cerere în căsătorie? Fără să-mi faci curte? Fără *inel?* întrebă ea, tachinându-l.

— Am să-ţi spun ceva, răspunse David. Dacă peste o lună mai suntem încă în viaţă, vei căpăta tot ceea ce-ţi doreşti - inclusiv inele.

Susan alunecă jos de pe genunchii lui, uşor îmbufnată.

— Nu mai eşti nostim deloc, zise ea de-a dreptul supărată.

— Am spus că vei putea avea tot ce-ţi doreşti; ce nu-ţi convine? întrebă el.

— Îmi plăcea mai mult când puteam să te tachinez. Trebuia să te fâţâi pe scaun şi să roşeşti. Erai nostim, insistă ea.

La care el răspunse:

— Susan, cred că am depăşit acest moment. Dacă te gândeşti la toate cele prin care am trecut şi la tot ce încă se întâmplă, nu poţi să te aştepţi să mă mai atingă tachinările

tale.

— O, foarte bine, oftă ea. Atunci va trebui să mă gândesc la un nou joc. După care se îndreptă spre baie. Am trecut prin multe împreună, acceptă ea. Şi, chiar înainte de a dispărea pe uşă, continuă gânditoare: Crezi că vom ajunge să facem şi sex vreodată?

Deşi în mod cert nu putea să-l vadă din baie, vocea ei străbătu prin uşa întredeschisă ajungând până la el.

— Ai văzut? Încă mai poţi să te simţi jenat, până la urmă, îi strigă ea.

Când ieşi din baie, amândoi râdeau, dar asta nu dură prea mult. Sosise vremea să-l sune pe Jan şi orice încercare de a glumi suna fals.

Pe măsură ce se apropia momentul, entuziasmul lui Susan scădea. Inima ei uşoară fusese doar o faţadă frivolă, atâta timp cât nimic nu-i amintea de Dee şi de ceea ce putea să păţească.

Incapabilă să-şi mai scoată din minte acest gând, încercă să-l întrebe pe David în ce stare crede el că le va fi înapoiată Dee - dar nu reuşi decât să se lupte cu cuvintele. Nu era în stare să formuleze întrebarea în niciun fel suportabil.

Dar, din ceea ce putu să articuleze, David ghici unde voia să ajungă, aşa că îşi spuse părerea. La ora aceea, să i facă rău lui Dee nu i-ar fi de niciun folos lui Jan. De fapt, având în vedere necesitatea de a se mişca liber împreună cu ea, cu cât era mai puţin suferindă, cu atât mai bine. Avea rost ca Jan să-i facă ceva rău doar dacă ar fi simţit că ei nu colaborau total, însă, cum planul lor era să pară că i se supun, a-i face rău lui Dee n-ar fi dus decât la periclitarea acestei colaborări.

Susan nu era pe deplin convinsă, dar în mod evident cuvintele lui o ajutară. Timp de câteva minute îşi adună gândurile, apoi luă în mână mobilul şi formă numărul.

— Alo? răspunse vocea stilată de la celălalt capăt al firului. Cu cine am plăcerea să vorbesc?'

— Sora lui Dee la telefon, răspunse Susan tăios.

Vocea lui suna diafană şi teatrală când răspunse:

— A, domnişoara Milton cea mare. Dar atât de târziu! Te-ai ascuns bine dacă abia acum mi-ai primit mesajul. Mă întreb încotro te-ai grăbit aşa. Tocmai începusem să cred că va trebui să măresc miza.

— Ce i-ai făcut lui Dee? întrebă Susan. Vreau să vorbesc cu ea.

Vocea lui Jan păru mai puţin prietenoasă când răspunse:

— Ei bine, vom ajunge acolo imediat. Sunt sigur că te-ai uitat destul la televizor ca să ai o vagă idee despre ce se poate întâmpla. Întâi cădem de acord, apoi vei vorbi cu sora ta şi terminăm cu câteva ameninţări deşarte despre ce-mi vei face dacă îndrăznesc să mă ating de ea. Da? Susan nu răspunse, iar Jan continuă: Acord tacit, bănuiesc. Foarte bine. Iată prima întrebare pentru tine: eşti pregătită să-mi dai documentele pe care le vreau?

Susan ezită un moment, apoi răspunse:

— În anumite condiţii.

— Ei poftim! o apostrofă el. Am ajuns să ne tocmim. Da sau nu? Sunt sigur că Dorothy speră că vei spune ceea ce trebuie.

— Da, răspunse Susan cu buzele strânse.

— Eşti sigură? Splendid. Dorothy pare uşurată. Acum, ai un pix? Am să-ţi spun ce va trebui să faci.

— Nu, răspunse ferm Susan.

— Poftim? Nu, n-ai un pix? întrebă Jan.

— Nu. Nu vreau să-mi expui planul tău. Nu am încredere în tine, răspunse Susan.

Jan păru că se gândeşte la cele afirmate.

— Presupun că încrederea este o pasăre rară. S-o întrebăm pe Dorothy ce crede ea că ar trebui să faci?

Susan îşi contractă gâtul şi-şi muşcă buzele:

— Ascultă, te rog, ce vreau să-ţi spun.

Interveni o pauză, apoi Jan răspunse:

— În regulă. Dă-i drumul.

— Nu eşti un prost. Dacă îţi dau colecţia, n-ai niciun motiv să mă laşi pe mine sau pe Dee să plecăm nevătămate. Ai reuşit să scapi şi de poliţie, când te-au arestat. Trebuie să ne întâlnim undeva unde nu vei putea să ne faci niciun rău, după care va trebui să fii de acord să părăseşti ţara, imediat.

— Aşa... răspunse Jan. Dar ai cumva de ales? Dorothy e aici, o creatură cât se poate de fragilă. Gândeşte-te ce aş putea să-i fac dacă nu mă ajuţi. Doar gândeşte-te. Vorbea ca şi cum avea de gând să-i facă ceva chiar în acea clipă.

Susan era înnebunită.

— Nu, te rog, nu! Nu-i face nimic. Ascultă-mă doar un minut. Pentru că Jan nu răspunse, Susan continuă: Vrei să te cred că ne vei da drumul când vei avea ceea ce vrei, dar acum îmi spui ce uşor ţi-ar fi să-i faci rău surorii mele. Trebuie să-mi dai un motiv să te cred că n-ai să ne ucizi pur şi simplu pe amândouă. Dacă nu, nu-mi dai posibilitatea de a o salva, îmi oferi doar

ocazia de a muri alături de ea, şopti Susan, încercând să nu izbucnească în plâns.

Din nou Jan nu scoase nicio vorbă, dar era încă pe fir. Aşa că Susan continuă:

— Dacă eşti de acord să nu-i faci nimic, să ne întâlnim undeva unde putem să fim în siguranţă şi să părăseşti ţara imediat ce obţii ceea ce vrei, atunci am să-ţi aduc colecţia. Dar nu-mi cere să mă sinucid, dacă nici măcar n-ar ajuta-o pe Dee.

Jan interveni:

— Spune-mi ce propui. Părea furios şi periculos.

Susan răspunse răbdătoare:

— Ne întâlnim într-un aeroport -- în sala de aşteptare. Vii fără bagaje de mână şi eu te voi urmări trecând printre detectoarele de metal. Nicio şmecherie, nicio armă! Acesta fusese unul dintre lucrurile asupra cărora Susan şi David căzuseră de acord. Susan urma să nu dea niciun semn că ar crede în magie. Şi să nu-l pomenească pe David. Astfel încât continuă: Voi tipări colecţia şi o voi avea la îndemână. Dacă încerci să mi-o iei cu forţa, sau dacă nu o aduci pe Dee, o voi distruge. Voi folosi hârtie solubilă în apă, aşa că va trebui să fii cu mare băgare de seamă cum o mânuieşti.

— Mai departe, zise Jan părând încântat, aproape vesel.

— După ce facem schimbul, o voi lua pe Dee cu mine şi ne vom urca într-un avion. Tu te vei urca în al tău şi nu te vei întoarce; ne laşi în pace să ne vedem de vieţile noastre. Făcu o pauză de o clipă. Va trebui să-i cumperi lui Dee un bilet şi vei avea nevoie de paşaportul ei, pe care am să-l las la biroul de informaţii.

— Foarte bine, râse Jan pe înfundate. Îmi permiţi să-ţi sugerez ceva? Îţi înţeleg punctul de vedere: dacă vreau să-ţi rişti capul, atunci trebuie să te asigur cumva de buna mea credinţă, îţi dau cuvântul meu că tot ce vreau este colecţia, dar îmi dau seama că asta nu te convinge. Jan îşi drese glasul. Atunci, de ce să nu-ţi uşurez altfel situaţia? Voi sta cu desăvârşire deoparte. Îți voi trimite pe cineva inofensiv, micuţa mea prietenă Sati. Are cam nouăsprezece ani şi e subţire ca un băţ. Îi vine lui Dorothy până la umăr. Am să-i spun să se îmbrace cu ceva sub care să nu poată fi ascunsă nicio armă.

Susan rămase fără cuvinte, aşa că Jan continuă:

— Voi pleca din ţară. Asta se potriveşte foarte bine cu planurile mele, dar micuţa Sati cred că trebuie să rămână aici. Ce ar fi ca şi voi, şi ea să vă îmbarcaţi pe curse interne? E mai

uşor pentru amândouă să ajungeţi acasă; tu poţi lua un tren, dacă nu vrei să zbori, şi înseamnă că scăpăm de tevatura cu paşapoartele. Ea va zbura mai departe, să zicem până la Aberdeen, iar tu poţi să faci o călătorie mai scurtă. Ţi-ar conveni? Cum se potriveşte asta cu planurile tale?

— Hm... Susan nu era prea sigură. Presupun că merge, continuă apoi, sceptică.

— Răspunde tuturor pretenţiilor tale, ba e chiar mai mult. Eu am câteva treburi de rezolvat mâine. Tuşi şi-şi drese din nou glasul. Dar miercuri vom avea timp să aranjăm totul.

— Deci tu nici nu vei fi pe acolo? întrebă Susan.

— Pe nicăieri prin apropiere. Eşti liberă să distrugi colecţia dacă vei ajunge să crezi altceva, dar nu voi fi pe aproape. Îți promit. E bine?

Susan mai ezită câteva secunde, apoi răspunse simplu:

— Da.

— Ei bine, să spunem atunci terminalul de nord al aeroportului Gatwick, ora 14? Şi acum bănuiesc că vrei să vorbeşti puţin cu sora ta. Nu te alarma, dar am considerat că e mai bine pentru toţi dacă îşi va aduce aminte de cât mai puţine lucruri din această aventură. De aceea, când vei vorbi cu ea, vei putea să-ţi dai seama că a luat ceva diazepam. Sunt convins că n-ai fi preferat să fie îngrozită.

Interveni o pauză, apoi se auzi vocea lui Dec:

— Bună!

Părea ameţită.

Susan îşi duse mâna la gură:

— Dec, sunt eu, Susan. Nu-ţi fie teamă de nimic, vom avea grijă de tot.

— Susie? Eşti chiar tu? întrebă Dec, bolborosind.

— Dec, sunt eu, Susan. Dec, totul e în ordine? Te simţi bine?

— O, da, răspunse Dec. Părea confuză. Poate puţin somnoroasă.

Aici interveni Jan:

— Dă-mi de ştire dacă te mai pot ajuta cu ceva. După care închise.

Susan puse telefonul jos şi se întoarse spre David, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Cred că Dec e bine şi că o să ne-o dea înapoi.

David se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă. Rămaseră aşa, nemişcaţi, multă vreme.

CAPITOLUL 33

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU
MIERCURI, 30 APRILIE

Un perete de sticlă despărţea magazinele şi băncile din sala de aşteptare de zona de control. Susan şi David stăteau privind prin geam cele trei rânduri de oameni ce se târau spre ei – fiecare trecând printr-una dintre porţile cu detectori de metal. Lângă fiecare poartă se afla un aparat radiografic.

Femeia la care se uita Susan se întoarse spre un prieten, dezvăluindu-şi astfel pentru prima oară trăsăturile. Când reveni la poziţia iniţială, râdea. Nu era Dee.

— Ştii ce-mi place mie la dentist? întrebă David.

Pentru moment Susan se întoarse pentru a-l privi, recunoscătoare că intenţiona astfel să i distragă atenţia, dar destul de sceptică apropo de remarcă.

— Îţi place să mergi la dentist? întrebă la rândul ei.

— De când eşti în Anglia? E o mostră de sarcasm. Urăsc să merg la dentist. Își ridică umerii, mimând o postură de tip dur, şi continuă: După cum îţi poţi imagina, nu-mi pasă prea mult de durere, dar mă deranjează sentimentul acela de neputinţă. Deloc plăcut! În orice caz, ceea ce mă amuză întotdeauna este momentul când se fac radiografiile dentare şi toată lumea o ia la goană din cabinet. Adică pentru mine nu e deloc periculos, dar ei se risipesc ca iepurii, adăugă el, nefiind prea sigur dacă să zâmbească sau nu.

Ochii lui Susan treceau de la o persoană la alta, scrutând mulţimea oare intra în zona de control. Se opri doar o clipă, gândindu-se la cuvintele lui David, şi zise:

— Cred că e vorba de faptul că tu îţi faci radiografie doar de două ori pe an, pe când ei sunt radiaţi şi de douăzeci de ori pe zi.

— Aşa e, răspunse David alene. Deci cum crezi tu că se simt tipii ăştia? arătă David spre cel mai apropiat operator de la aparatul radiografie. Stau toată ziua la 20 de centimetri de o sursă de raze ce funcţionează permanent, suficient de puternică pentru a scana tot interiorul unei valize metalice.

Susan răsuflă cu zgomot, dar nu răspunse. O clipă mai târziu spuse:

— Iat-o.

David verifica un alt rând de oameni. Urmări privirea lui Susan şi descoperi o fată înaltă şi slabă, cu părul şaten închis,

care intra tocmai atunci în zona de control: Dee. Purta un pulover negru de mohair şi jeanşi albi, care arătau de la distanţă murdari. Părea nesigură pe picioare şi mergea agăţată de braţul unei fete cu un cap mai scundă decât ea.

Fata avea pielea măslinie şi părul negru. Trăsăturile ei păreau indiene, dar veşmintele nu. Era îmbrăcată cu pantaloni purpurii foarte strâmţi, dintr-o ţesătură subţire, cizme argintii şi un tricou roz mulat pe corp, prea mic chiar şi pentru trupul ei subţire. Tricoul avea inscripţionat pe piept cuvântul „Babe", cu litere sclipitoare argintii. Era o costumaţie de petrecere, ieftină, dar veselă, purtată de o fată destul de tânără şi de atrăgătoare pentru a o face să pară haioasă, atâta că arăta complet nepotrivită cu locul, în special pentru că era în contrast total cu expresia feţei ei. Cearcănele negre de sub ochi sugerau orice, numai nu o viaţă uşoară. Avea aspectul unei persoane aproape bolnave de atâtea griji.

În timp ce le priveau, asiatica o împinse pe Dee înainte, aducând-o cu câţiva paşi mai aproape de aparatul radiografic. În ciuda aspectului neîngrijit şi somnambulic, Dee arăta totuşi mult mai sănătoasă decât fata care o ţinea de braţ.

David se întrebă cu glas tare:

— Nu pare să fie o iniţiată, nu-i aşa?

Susan era surprinsă la rândul ei.

— Mai mult narcomană decât iniţiată, aş spune eu. Îmi aminteşte de unele dintre fetele pe care le vedeam la centrul unde am făcut muncă voluntară. Arată mai mult ca o femeie de stradă, şi nu una de succes.

David se simţea puţin dezgustat privind-o pe fata care o trăgea pe Dee spre ei. Vocea îi era lipsită de umor când zise:

— Îmi dau seama ce a vrut el să spună, că nu va ascunde nicio armă.

— Ei bine, răspunse Susan, va trebui totuşi să fim atenţi. Vom aştepta până vor trece printre detectoarele de metal şi apoi ne vom retrage puţin.

Dee, şi imediat după ea cea care o ţinea, trecură pe sub poarta cu detectorul de metal fără să declanşeze alarma. Nu aveau bagaje de mână, în afară de telefoanele mobile şi mica geantă a lui Dee.

— Probabil că n-ar trebui să riscăm să ne vadă împreună, i se adresă Susan lui David.

Acesta dădu din cap şi se depărtă, rămânând lângă unul dintre telefoanele publice din sală. Ridică receptorul şi începu

să mormăie cuvinte fără şir, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie. Privirea din coada ochiului i se muta de la Susan la cele două fete care se apropiau de ea.

Susan ţinea într-o mână geanta ei sport şi în cealaltă o sticlă de apă minerală fără dop. În interiorul genţii, prin foliile transparente, era vizibil un teanc de hârtii albe, tipărite pe o imprimantă laser. Susan stătea nemişcată în picioare, în mijlocul sălii de aşteptare, cam în calea celor care ieşeau din zona de securitate.

Dee o descoperi uşor şi reacţionă zâmbindu-i obosit, dar mişcându-se încet, ca şi cum era prea beată pentru a-şi da seama de ceea ce se întâmplă. Faţa lui Susan era o mască rigidă.

— Tu trebuie să fii Sati, i se adresă ea asiaticei.

Figura încordată a fetei se zbârci de dezgust la auzul vorbelor lui Susan.

— Nu. Sunt Priya. Dar aşa îmi spune el. E un fel de glumă, răspunse ea aproape scuipând cuvintele, în jargonul ei londonez.

Susan o privi pe Dee, apoi se uită la fată.

— Nu i-ai făcut nimic rău? o întrebă ea.

— N-am făcut rău nimănui, răspunse asiatica, oftând adânc - un sunet involuntar, de care nu păru conştientă.

— Nu lucrezi pentru Jan? mai întrebă Susan, curioasă.

Fata schiţă un surâs lipsit de veselie.

— Ai nişte hârtii pe care trebuie să mi le dai. Nu plec fără ele.

Susan era nesigură. Începuse să fie îngrijorată pentru fată, şi asta se simţi în cuvintele ei:

— Te-a ameninţat?

— Tu ce crezi? rosti aceasta cu furie, ca şi cum cuvintele îi epuizau şi bruma de energie pe care o mai avea. Apoi întinse mâna.

Susan o privi o clipă nedumerită, de parcă i se ceruse să dea mâna cu ea, apoi realiză sensul gestului şi puse punga de plastic în mâna întinsă.

Apucând-o, fata îi dădu lui Dee un mic ghiont în direcţia lui Susan. Dee făcu câţiva paşi şi-i căzu lui Susan în braţe.

Printre dinţii încleştaţi, Priya zise:

— Sper că sora ta e în regulă. Apoi se întoarse şi plecă, înainte ca Susan să poată să mai spună ceva.

După ce Priya dispăru, David se apropie de ele şi o ajută pe

Dee, conducând-o spre unul dintre scaunele din apropiere. Apoi zise:

— Se pare că nimeni nu ne-a supravegheat. Nu era decât fata.

Apoi rămaseră împreună şezând, în timp ce Susan o mângâia pe Dee pe păr. Capul ei i se odihnea pe umăr, cu pleoapele căzute.

— Fata aia părea să fie o victimă ca şi noi. Dumnezeu ştie cu ce o are la mână, rosti Susan.

David o privi pe Dee, observându-i trăsăturile vlăguite şi hainele murdare.

— Cum se simte? întrebă el.

Susan îi ridică capul şi o privi în ochi. Dee îi zâmbi strâmb.

— Drogată până peste urechi, dar nu pare să aibă nici măcar o zgârietură. Dacă i-a dat doar diazepam, efectul va dispărea în câteva ore.

Susan o înconjură cu braţele, strângând-o cu recunoştinţă şi legănând-o uşor. Dee nu opuse nicio rezistenţă.

După câteva clipe, Susan vorbi din nou:

— Ajută-mă să o conduc spre ieşire.

Figura ei demonstra că deocamdată prefera să nu se simtă uşurată. Trăsăturile îi erau la fel de încordate cum fuseseră şi până atunci.

O oră şi jumătate mai târziu, se aflau în aer. Dee stătea pe locul de lângă hublou, încă somnoroasă şi incapabilă să vorbească, dar nu atât de apatică şi ameţită cum fusese. Susan şedea pe locul din mijloc, iar David pe cel de lângă culoar.

Imediat ce avertizorul de fixare a centurilor de siguranţă se stinse, Susan se întoarse spre David şi zise:

— Ce mi-a scăpat? Am reuşit? S-a sfârşit?

— Ţi-ai ţinut respiraţia de vreo două ore, nu-i aşa? întrebă la rândul lui David.

Ea îi oferi un surâs nervos.

— Mda! fu ea de acord.

— Ei bine, reluă el, se pare că eu, tu şi Dee suntem întregi. Totul pare să ne dea speranţe, aş zice.

— Crezi că pot să răsuflu uşurată? întrebă ea.

David se aplecă spre ea şi o prinse de mână, dând afirmativ din cap.

— Mulţumesc, continuă ea. Vreau să ştii că sunt conştientă că nu ţi-a fost uşor să mă laşi pe mine să plănuiesc totul şi tu doar să-mi urmezi indicaţiile şi apreciez în mod sincer faptul

că ai făcut-o, cu toate că nu ţi-a fost uşor.

David ascultă atent micul ei discurs.

— Te-ai gândit la toate şi ai întocmit un plan grozav, zise David pe post de explicaţie. *Cel puţin* la fel de bun ca orice aş fi conceput eu... Ezită.

— Ce e? întrebă ea zâmbind, încurajându-l să continue.

— Nimic, doar că speram că am putea să discutăm despre asta, răspunse el.

— Despre ce anume? Nu am nimic de spus în afară de „mulţumesc".

David rosti prudent:

— Vreau să spun, de ce a fost... o problemă, în primul rând. Ştii, problema încrederii. Făcu o pauză. Îmi dau seama că nu e cel mai bun moment, dar nu e niciun moment rău, şi cu simt nevoia să discut despre asta mai degrabă mai curând decât mai târziu.

Susan arăta stingherită, dar nu încercă să-l oprească. El inspiră adânc şi continuă:

— Susan, pot să văd că ai unele sentimente pentru mine, indiferent ce spui tu. Iar eu, hmm, ei bine, sper că ţi-ai dat seama ce simt pentru tine, cât de mult ţin la tine. Zâmbi: Am vrut doar... să lămurim toate astea... ce ne împiedică -- ce nu e în regulă în relaţia noastră. În fine, atinse motivul principal: Sper că ai ajuns în punctul în care să-ţi dai seama că poţi avea încredere în mine.

Susan părea jenată şi se fâţâia în fotoliu, alegându-şi vorbele cu atenţie.

— Nu e chiar aşa de simplu, spuse ea.

— Sigur. Bine, acceptă el. Tocmai de aceea vreau să vorbesc cu tine.

— Chiar vrei să vorbim? întrebă ea fără mânie; părea totuşi să sune ca şi cum spera că el va răspunde „nu".

Însă David rosti încet:

— Nu crezi că am făcut destul, că ţi-am arătat că sunt suficient de pregătit să risc, ca să merit să ştiu? Vorbise blând, dar provocarea din cuvintele lui era evidentă.

— În regulă. Dacă tu eşti sigur că vrei să avem această discuţie... Susan încerca să se adune, în mod evident fără plăcere, dar făcând eforturi să vorbească înainte ca hotărârea să îi slăbească. Problema nu e atât dacă eu am încredere în tine sau nu; problema e că tu n-ai încredere în mine -- cel puţin nu în singurul fel în care am eu nevoie s-o faci. Vocea îi deveni

mai blândă: Dar nu-ţi fac o vină din asta: e felul tău de a fi. Dar, de când te-am întâlnit, pentru mine a fost clar în ce fel gândeşti. Nu e în firea ta să laşi pe cineva să-ţi spună cum să iei o hotărîre -- să-l laşi să afle ce se petrece realmente în mintea ta. Ai putea s-o faci dacă încerci, dar pentru tine este un efort şi, de fiecare dată când eşti sub presiune, te întorci la ceea ce ştii; gândeşti şi acţionezi de unul singur -- eşti atent la nevoile celorlalţi, dar fără să-i consulţi în prealabil. Susan îşi puse mâna pe braţul lui. Este clar că nu te critic, îţi dai seama? Este felul tău de a fi. Tot aşa cum şi eu am felul meu de a fi, pe care nu-l pot schimba. Fac pariu că sunt sute de fete cărora le-ar plăcea să le porţi de grijă, să iei asupra ta sarcinile lor, dar eu nu sunt una dintre ele. Nu pot fi.

David încercă să răspundă:

— Eu nu... nu am vrut realmente... Dar nu-şi putu termina fraza.

Aşa că Susan continuă:

— Iată de ce m-am înfuriat aşa tare de fiecare dată când te-ai repezit înainte de unul singur, fără să-mi spui şi mie. Adică da, ai acţionat destul de irresponsabil de câteva ori, dar ceea ce m-a deranjat a fost faptul că m-am lovit constant de numai două alternative, ambele neplăcute: ori mă lăsam dusă de tine, ori te alungam de lângă mine. Ceea ce n-am putut să obţin -- şi de asta aveam nevoie -- a fost un parteneriat echitabil. N-am nevoie să fiu salvată, dacă asta înseamnă să cedez, să renunţ la mine însămi. Asta a făcut mama - și n-a mers. L-a lăsat pe tata să ia conducerea şi asta a făcut-o nefericită. Era singurul mod de a rămâne împreună cu el, dar nu era corect. Când văd ce influenţă a avut asta asupra ei, îmi dau seama că aş prefera să rămân singură. Fu gata să plângă în timp ce rostea ultimele cuvinte.

David făcea eforturi să-şi formuleze răspunsul. Voia să-i infirme spusele, să le demonstreze netemeinicia:

— Nu e adevărat! Vreau să spun că, într-adevăr, aşa am fost înainte, dar nu e ceva bătut în cuie. Te respect mai mult decât pe oricine altcineva şi te-am lăsat să faci cum ai crezut, când a fost vorba să o recuperăm pe Dee. Nu-i aşa? Nu m-am plâns nicio clipă.

Susan dădu din cap.

— Şi asta aproape că te-a ucis. Am văzut clar. Iată de ce îţi sunt atât de recunoscătoare că ai făcut-o.

— Greşeşti, Susan. Da, e adevărat că m-a întărâtat puţin şi

presupun că ai dreptate: niciodată până acum nu m-am lăsat pe mâinile altcuiva. M-ai citit corect: nu-mi place să las pe altcineva să-mi pătrundă în gânduri. Dar cu tine e altceva. În tine am încredere. Prima dată poate că mi-a fost greu, dar acum aş face-o din nou. Nu e nevoie să mi te supui. Nu e nevoie să te schimbi. Îmi placi aşa cum eşti. David se opri, arătând brusc vulnerabil, stânjenit, dar după aceea făcu eforttul de a continua şi vocea îi sună ciudat când reluă: Sau, ca să fiu mai corect, te iubesc aşa cum eşti.

Acum Susan plângea -- blând, fără să fie rănită de vorbele lui, dar prea mişcată pentru a se putea abţine. Oftă şi zise:

— Aş vrea să cred asta. Aş vrea s-o cred mai mult decât orice altceva pe lume. Fac tot ce pot, dar trebuie să înţelegi felul meu de a fi. Se uită spre Dee care dormea neliniştită, schimbându-şi tot timpul poziţia în scaun. Aşa că Susan coborî vocea: Cât am fost copil, părinţii mei n-au făcut decât să mă împingă. Erau fericiţi doar când reuşeam ceva. Dee... Dumnezeule! Dee trebuia doar să fie, să existe, asta era suficient. Oriunde se ducea, îşi făcea prieteni. Nu trebuia să facă nimic, era doar ea însăşi şi oamenii reacţionau. Eu n-am fost niciodată aşa. Dacă nu fac eforturi nu sunt fericită, nu mă simt mulţumită de mine însămi, nu mă simt... demnă de a fi iubită. Nici nu sunt sigură că *sunt* uşor de iubit decât dacă sunt ocupată cu ceva pe care ştiu că-l fac bine. Nu sunt o persoană pe care oamenii s-o adore pentru ce este. Dacă sunt deosebită în vreun fel, este datorită rezultatelor pe care le pot obţine. Iată motivul pentru care n-am putut să urmez calea mamei mele. Adesea mi-am dorit să fiu ca Dee, dar nu sunt.

Susan se opri, lăsând cuvintele să-şi facă efectul. După o clipă realiză că un sunet se auzea dinspre locul de lângă ea. Se întoarse şi o descoperi pe Dee trează şi râzând. Era un râs silenţios, totuşi destul de intens -- un hohot venit din interior, care îi zguduia tot trupul.

— Dee, zise Susan îngrijorată, te simţi bine?

Dee continuă să râdă o vreme, apoi spuse:

— Patru ani şi optzeci şi opt de mii de dolari! Râdea în continuare, aparent incapabilă să se oprească.

David şi Susan o priveau uluiţi -- uşuraţi totuşi că era trează şi vorbea, dar deconcertaţi de comportamentul ei.

Reuşind să-şi recapete controlul, Dee zise:

— Am fost săptămânal la un psihoterapeut, timp de patru ani, exact pentru a vorbi despre cât de fermecătoare şi atră-

gătoare mă simţeam. Câte ore înseamnă asta? Nu ştiu. Dar nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că eu am fost cea norocoasă.

Se aşează dreaptă în fotoliu şi se întoarse pentru a i se adresa lui Susan:

— Ai dreptate, mama şi tata nu mi-au făcut niciodată zile fripte; nu s-au plâns de notele mele, nu m-au cicălit dacă nu învăţam lucruri noi sau dacă nu eram aleasă în echipele şcolii. De fapt, nu mi-au reproşat niciodată nimic, indiferent ce făceam, cât de târziu veneam acasă sau cu cine întârziam. Spre sfârşit, chiar înainte de a pleca de acasă, am fost hotărâtă să-i fac să afle că exist, să le captez măcar pentru o secundă atenţia îndreptată doar spre tine. Şi ştii ce? N-am putut. Aşa că am plecat. I-am lăsat cu fiica lor cea perfectă, cea la care ţineau. Dee începu să râdă din nou, apoi continuă: Şi ia ghiciţi ce s-a întâmplat? Aflu că nici tu nu te-ai simţit iubită. Tu, care te-ai bucurat de atenţia mamei în fiecare secundă din fiecare zi a fiecărei săptămâni: nici tu nu te-ai simţit iubită!

Susan părea şocată.

— Niciodată n-am ştiut asta, zise ea.

Dee ridică din umeri.

— Mda, cred că nu e o conversaţie obişnuită. Nu te simţi iubită? Ei bine, nici eu, surioară. Făcu pauză un moment şi continuă: Anul trecut m-am dus să vorbesc cu mama. Psihoterapeutul meu credea că mi-ar face bine. Şi poate că aşa a fost. N-a schimbat nimic din ceea ce simt faţă de mine; dar am încetat să am resentimente faţă de mama. Susan era acum numai urechi. Ştii ce mi-a spus? M-a pus să stau jos, cum făcea când eram copil, şi mi-a zis: „Dar Dorothy, iubito, tatăl tău şi cu mine am hotărât să nu vă tratăm la fel pentru că nu sunteţi la fel. Eu am crescut încercând să fiu o fiică bună, aşa cum şi tatăl tău a încercat să fie un fiu bun. N-a contat cine voiam noi să fim. Trebuia să ne purtăm într-un anumit fel şi eram trataţi într-un anumit fel. Tatăl tău şi cu mine am promis că vom face în aşa fel încât tu şi Susan să nu treceţi prin aşa ceva. Am recunoscut că tu şi sora ta sunteţi nişte individualităţi distincte, cu personalităţi şi calităţi diferite, şi am încurajat aceste calităţi, nu le-am înăbuşit încercând să vă facem să vă conformaţi criteriilor noastre. Nu te-am împins niciodată aşa cum am împins-o pe Susan fiindcă am văzut că tu posedai deja tot ce îţi trebuia pentru a face faţă vieţii. Pentru Susan eram îngrijoraţi că nu va reuşi fără să o împingem noi, şi ştiam că,

dacă nu-şi va atinge potenţialul, va fi nefericită.”

Susan se smiorcăi din nou:

— A spus ea toate astea?

Dec dădu afirmativ din cap.

— Nu pot să jur că ţi-am redat cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus, dar foarte pe aproape. Chiar dacă n-aş fi fost jurnalistă, mi-aş fi adus aminte perfect această discuţie.

Susan comentă:

— Întotdeauna mi-am închipuit că mama încerca să trăiască prin mine, că voia să realizez tot ceea ce ea a regretat întotdeauna că nu a făcut.

— Cine ştie? Pot însă să ţi confirm că asta crede ea, deoarece am putut să văd în ochii ei că vorbea sincer. Ea crede că te-a împins de la spate deoarece ştia ce înseamnă să nu funcţionezi la întreaga capacitate, să nu reuşeşti, aşa cum s-a întâmplat cu ea, şi a fost hotărâtă să te ţină departe de această durere.

Acum Susan plângea de-a binelea, şi asta o mişcă şi pe Dec. Susan se întoarse şi îşi înlănţui sora cu braţele, şi aceasta îi răspunse în acelaşi fel.

— Dumnezeule! interveni David, prefăcându-se dezgustat. Suntem în Anglia. Nu vă aflaţi în ţara îmbrăţişărilor spontane.

— Taci din gură, se smiorcăi Susan, desprinzându-şi mâna dreaptă din îmbrăţişarea lui Dec şi întinzând-o pentru a-l apuca pe David. Îl trase spre ea, astfel încât acuma toţi trei erau strâns îmbrăţişaţi.

Rămaseră aşa aproape un minut, timp în care atât Dec, cât şi Susan plângeau, suspinând uşor, aproape fericite. După o clipă, David renunţă să se mai opună. Se desprinseră din îmbrăţişare doar când o stewardesă se opri pe culoar în dreptul lor şi îi întrebă dacă totul e în regulă.

David fu cel care răspunse:

— Aniversare de familie! Şi le arătă pe cele două fete înlăcrimate, încă îmbrăţişate. N-aţi putea să ne oferiţi nişte şampanie?

— Desigur, domnule. Mă duc să văd ce avem, zise stewardesa, îndepărtându-se în grabă.

— Pentru mine nu, rosti Dec, desprinzându-se de Susan şi luându-şi capul în mâini. Mă simt mai rău decât în dimineaţa de după petrecerea de majorat. Sărbătoriţi voi pentru mine întoarcerea mea în siguranţă. Şi poate că, după ce terminaţi, veţi putea să-mi spuneţi ce s-a întâmplat în timp ce mă aflam

în mica mea vacanţă de dopaj. Totul în ultimele câteva zile a fost un haos şi... Doamne! Susan şi David se uitară amândoi în jur, pentru a vedea ce o alarmase pe Dee. Dar ea privea în jos, spre jeanşii ei albi şi murdari. Cu ce dracu’ sunt îmbrăcată?

CAPITOLUL 34

MAI TÂRZIU, ÎN ACEEAŞI DUPĂ-AMIAZĂ
MIERCURI, 30 APRILIE

Susan şi Dee se îmbrăţişară din nou, lângă poarta de control de pe aeroportul din Manchester. Pe lângă ele trecea un fluviu neîntrerupt de oameni care-şi croiau drumul spre terminalele pentru zboruri internaţionale. David stătea lângă cele două fete, cu una din mâini pe umărul lui Dee şi cu un picior pe muchia cărucior ului cu bagaje.

— Nu cred că va dura mult, Dee, începu Susan. Faci cum crezi, dar Lincoln şi Petey vor avea mare grijă de tine dacă îi vei lăsa. Meseria lor este să ajute femeile abuzate de soţi, aşa că n-ar face nimic neobişnuit pentru ei. Oricum, sunt băieţi simpatici şi ştiu cum să-i facă pe oameni să se simtă în siguranţă. Îi dădu lui Dee o ultimă îmbrăţişare. Şi-ţi promit că am să-ţi dau de ştire imediat ce vom putea să revenim cu toţii la normal.

Dee dădu din cap.

— Cum am să-i recunosc când ajung la Newark?

Susan râse.

— Ai să-i recunoşti. Un alb înalt şi un negru de înălţime mijlocie – în permanentă dispută. Dacă ai vreo problemă, spune la informaţii să-i cheme la difuzor pe Fraţii Zorro. Aşa îşi spuneau ei pe vremea când lucram împreună.

Dee râse.

— Desigur, fiindcă tu erai...

Susan termină fraza în locul ei:

— Sora mai mică a lui Zorro. Exact. Râdea şi ea.

Apoi Dee deveni serioasă şi o mai strânse o dată în braţe, pentru ultima oară.

— Ai grijă! Se uită la David. Amândoi să aveţi grijă! Indiferent în ce sunteţi vârâţi, sper să se termine în curând. Şi, când nebunia a luat sfârşit, poate că veniţi împreună să mi faceţi o vizită. Fac pariu că, nu peste multă vreme, veţi avea nevoie de o vacanţă. În ce mă priveşte, cu sigur voi avea.

— Ai grijă de tine, Dee, zise şi David, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz.

Dee îşi luă cărucior ul cu bagaje – conţinea reviste şi tot felul de bunătăţi – şi se depărtă. Era îmbrăcată cu ceea ce şi cumpărase de la unul dintre magazinele de pe aeroport, după ce aterizaseră; fostul ei echipament ajunsese direct la lada de

gunoi.

Cu multe fluturări din mâini şi sărutări adresate lui Susan, Dee prezentă permisul de îmbarcare femeii de la biroul de control şi dispăru în direcţia sălii de aşteptare.

După ce Dee ieşi din raza lor vizuală, Susan zise:

— Sper că va *exista* un moment în care să putem să revenim la normal. Vreau doar s-o ştiu pe ea mai întâi în siguranţă, apoi mă voi gândi şi la ce se va întâmpla dacă situaţia asta mai durează încă o lună.

— Nu cred că va mai dura chiar atât de mult, zise David. Între noi fie spus, vom reuşi să găsim o cale de ieşire înainte să treacă o lună. Vorbind, îşi strecură un braţ în jurul taliei lui Susan, iar ea se sprijini relaxată de el.

David arătă spre un şir de scaune din apropiere.

— Putem să ne aşezăm câteva minute? Sunt frânt. Apoi continuă: Despre ce a fost vorba în povestea aia cu Zorro? Nu mi-am dat seama.

— Haida-de! Trebuie să l ştii pe Zorro! Doar e popular şi pe aici, nu-i aşa? Lupta pentru dreptate etc. Făcu o mişcare cu mâna, pentru a înscrie în aer litera „Z”[40].

— Bine, bine. Ştiu cine este Zorro. Dar ce legătură are asta cu tine? întrebă David.

Ea deveni rigidă, apoi îşi întoarse faţa spre el, uşor uimită.

— Oare n-am mai purtat această conversaţie? Se încruntă. Probabil că nu. Apoi ridică din umeri. Ei bine, asta fac când nu mă ocup de istorie: scrimă. De fapt... continuă ea, luând pentru o clipă o atitudine plină de fanfaronadă: ... când eram adolescentă mi s-a spus că am şanse mari, poate chiar să ajung în echipa olimpică. Se strâmbă. N-a mers, pentru că ne-am schimbat des domiciliul din cauza muncii tatălui meu, dar m-am ţinut o vreme. În orice caz, când aveam doisprezece ani şi am fost atinsă de fapt de microbul scrimei, obişnuiam să bat la cap pe toată lumea întrebând dacă Zorro a avut vreodată o soră. Cred că speram să găsesc un model cu care să mă pot identifica — preferabil unul feminin. Nu-mi aduc aminte exact ce s-a întâmplat, dar este una dintre acele istorii de familie care apoi se transformă în legendă. Îi adresă un fel de rânjet prostesc şi apoi ridică din umeri. După care deveni serioasă pentru o clipă şi adăugă: Asta e ceea ce m-a făcut să încerc să folosesc tributul lui Jan. M-am gândit că, dacă iniţiaţii luptă cu

---

[40] **Însemnul caracteristic, scrijelit cu spada, pe care Zorro îl lasă în urma sa. (n.red.)**

spadele, doar povestea cu magia ar putea să mă pună în dezavantaj. Vreau să spun că, dacă pot învăţa să fac un scut în felul în care îl fac ei, poate că realmente aş avea o şansă împotriva vreunuia dintre ei.

David părea dezorientat.

— Spade? Nu înţeleg.

Susan fu şocată.

— Dumnezeule! Nici despre asta n-am vorbit? Ştiu că cu şi domnul profesor am avut o discuţie lungă pe tema asta. La naiba! Iartă-mă. A fost o săptămână cam plină, continuă ea încurcată. Apoi explică: Iniţiaţii nu pot folosi magia pentru a se ataca unul pe altul, aşa e?

— Da, acceptă David uşor nerăbdător. Asta ştiu.

Susan îl strânse de braţ, în semn de „iartă-mă", apoi reluă:

— Aşa că trebuie să găsească un alt mod de a se răni unul pe altul. Problema e însă că un iniţiat poate pur şi simplu să se înfăşoare într-un scut şi gata, e în siguranţă – aşa că nu poţi să forţezi pe nimeni să lupte dacă nu vrea. Dar greutatea e că, având un scut compact în jurul tău, nu poţi nici tu să te mişti – e ca şi cum te-ai afla într-un bloc de gheaţă – eşti protejat, dar şi tu eşti prins într-un fel de colivie. Aşa că, dacă vrei să te poţi mişca sau să-l pocneşti pe celălalt, trebuie să-ţi construieşti doar un scut parţial – unul cu găuri în el, găuri prin care se poate înfige o spadă. În felul acesta luptă ei. Adică, sunt sigură că ar prefera să şi ucidă inamicii în timp ce dorm, dar, dacă asta nu le reuşeşte, folosesc spadele.

— Nu armele de foc? întrebă David.

Susan scuturã din cap.

— Ia gândeşte-te, zise ea ajutându-l pe David să împingă căruciorul spre scaunele din apropiere. Vrei să lupţi cu cineva şi amândoi aveţi arme, aşa că amândoi vă construiţi nişte scuturi compacte. În mod evident, n-ai să renunţi la el decât în momentul în care tragi. Dar scutul celuilalt îţi opreşte glonţul. Deci e nevoie ca amândoi să trageţi în aceeaşi clipă, ca într-un duel, deoarece acela e singurul moment în care amândouă scuturile sunt abandonate. Dacă reuşiţi, muriţi amândoi, dar, dacă unul din voi a calculat greşit timpul, amândoi rămâneţi în viaţă – deci alternativele sunt jalnice. Spadele însă pot fi folosite în apărare; chiar şi cu un scut incomplet nu eşti expus în totalitate, deoarece poţi să-ţi foloseşti spada pentru a te apăra. În acest gen de luptă, cele mai multe răni se fac din riposte. Laşi spada celuilalt să pătrundă şi apoi transformi

apărarea în contraatac, deoarece acesta este momentul în care ştii unde s-a format în scutul celuilalt o breşă.

— Dacă-ţi poţi face un scut când vrei, cum ajungi să fii lovit vreodată? întrebă David.

— Pentru că a-ţi crea un scut nu este la fel de rapid ca a-ţi mişca braţul; se întâmplă mai încet, ca şi cum ai mişca ceva greu. Poţi muta sau schimba un scut cam aşa, zise ea, mişcându-şi rapid braţele în jur, ca şi cum ar fi dansat. Dar nu aşa – execută o mică fandare de parare cu o viteză surprinzătoare. Un copil din apropiere o trase pe mama lui de mână, arătând spre Susan, dar, în momentul în care mama privi în jur, nu mai era nimic de văzut.

Se aşezară.

— Asta e… începu David, în mod evident întrebîndu-se ce era de fapt, … e foarte amuzant, concluzionă el.

— Da, spuse Susan. Nu-i aşa? Chiar dacă sunt doar amatoare când e vorba de a-mi crea un scut, doar punându-mi tributul şi adoptând un minim de concentrare va fi suficient pentru a-l opri pe un alt iniţiat să folosească magia asupra mea. Aşa că trebuie numai să mă încred în măiestria mea de scrimer. Bănuiesc că un iniţiat slab, dar bun în mânuirea spadei, poate să-i vină de hac unuia ale cărui calităţi sunt viceversa.

David interveni:

— Ei bine, am făcut şi eu ceva ore de kendo[41].

— Hmm…, rosti Susan fără convingere. Acolo se foloseşte o armă care în principiu taie. Ar fi destul de complicat să-l tai pe un iniţiat, deoarece lama acoperă un spaţiu mare; ai toate şansele să te loveşti de scutul celuilalt. Ai nevoie cu adevărat de o armă cu care să împungi, de pildă o floretă. Şi ripostezi urmând exact mişcările celuilalt. Medită o clipă. Cred că, dacă celălalt are şi el o armă care taie, s-ar putea ca treaba să funcţioneze, deoarece va trebui practic să-şi abandoneze scutul pentru a ataca. Dar, dacă n-am şansa de a alege cu arma celuilalt, n-aş încerca.

David părea iritat.

— Aproape cincisprezece ani de arte marţiale şi de pomană.

— Ei bine, n-au fost totuşi ani irosiţi degeaba. Cu rapiditatea, puterea şi echilibrul tău, poţi învăţa să practici scrima în jumătate din timpul de care ar avea nevoie un muritor obişnuit, zise Susan şi îi surâse. Ţi-ar trebui doar vreo opt ani pentru a ajunge tot atât de bun ca mine. Apoi arătă spre

[41] Artă marţială japoneză, un fel de scrimă cu spade de bambus. (n.red.)

oamenii din jur. În loc de dublu, cât le-ar lua celorlalţi.

David îi adresă un zâmbet sarcastic. Susan se aplecă spre el, cuibărindu-se în haina lui, şi continuă:

— Regret că nu ţi-am spus toate astea până acum. În special după lungul meu discurs despre faptul că nu mă consulţi şi pe mine când îţi croieşti marile tale planuri.

El o înconjură cu braţele.

— Ei bine, acum ştiu, zise el, şi apoi şi mai delicat: Şi ai avut intenţia să-mi spui; asta e diferenţa. Doar că ai fost copleşită de tot ce s-a întâmplat în ultima vreme.

Ea îşi ascunse faţa în gulerul lui, apăsându-şi vârful nasului pe el.

— Deci mă ierţi? întrebă aproape şoptit.

— Mm, fu el de acord. Nu numai că ai fost iertată, dar am să încerc să găsesc un mod de a-ţi dovedi că faci în mod oficial parte din cercul meu intim, când va fi vorba să-mi plănuiesc viaţa. E o promisiune.

Ea suspină la gâtul lui – încântată şi epuizată în acelaşi timp.

— În regulă, pronunţă somnoroasă.

După câteva momente, mintea lui David hoinărise suficient de departe pentru a sări la altceva:

— Când tipii de aici au hotărât să facă aceste scaune din folie de oţel, crezi că le-a fost teamă că prea mult confort îi va ademeni pe oameni să rămână aşezaţi toată ziua şi astfel să piardă avionul?

Susan se mişcă uşor şi bombăni:

— Sunt cam tari.

— Mesajul designerilor a fost clar: orice, numai să fim siguri că îşi vor ridica fundurile să plece din ţară.

Susan chicoti înăbuşit şi apoi ridică capul, rămânând dreaptă pe locul ei.

— Mă duc să caut o toaletă şi apoi aduc nişte cafele. Te uiţi puţin şi la geanta mea?

— Categoric, răspunse el. Ridică privirea spre ceasul digital. Probabil că în curând ne vor lăsa să intrăm.

— De ce nu-l suni pe domnul profesor, să-i spui cum s-au desfăşurat lucrurile? Am să vorbesc şi eu cu el când mă întorc, îl îndemnă ea, dând din cap. Apoi îi dădu un sărut uşor pe obraz şi se ridică. Privi în jur, orientându-se, şi se îndepărtă.

David rămase pe loc câteva minute, pierdut în propriile gânduri, apoi îşi scoase mobilul din buzunarul hainei şi căută în memoria telefonului numărul profesorului. Câteva clipe mai

târziu suna.

— Cambridge 2616, rosti profesorul.

— Domnule profesor Shaw, Joseph, David la telefon.

Acesta păru încântat:

— David. Ce noutăţi ai de pe front?

David zâmbi.

— Până acum destul de bune. La ora asta, Dee e în avion, Susan a plecat să aducă nişte cafea şi eu stau pe aici fără să fac nimic. Lucrurile par să se îndrepte.

— Sunt încântat. Mi-am dat seama din tonul tău că veştile sunt bune. Vocea profesorului luă o notă de îngrijorare când continuă: Sora lui Susan, în ce stare e?

— Mai bine decât am îndrăznit să sper, zise David cu gravitate. Fizic e bine, deşi cam ameţită. A ţinut-o în permanenţă sub tranchilizante, ceea ce probabil că a făcut treaba mult mai uşoară pentru ea. Sunt sigur că n-a fost intenţia lui, dar se pare că pentru ea totul a fost ca un vis. Ştie că a fost răpită şi dusă undeva, dar, până când să-şi dea seama ce se întâmplă, era deja drogată cu diazepam. Ar fi putut să fie mult mai rău.

— Totuşi, biata fată! zise profesorul. Nimeni nu-şi poate imagina prin ce a trecut!

David reluă:

— Ar fi trebuit s-o vezi pe fata care o însoţea pe Dee; în mod evident a fost obligată să facă asta. O clipă mai târziu îşi continuă ideea iniţială: Nu, totul s-a desfăşurat perfect. Singura mică dezamăgire, dacă poţi s-o numeşti aşa, în această escapadă atât de fericit terminată, este că Dee nu poate să ne spună multe despre Jan. Nici măcar nu ştie unde a fost dusă. Singurul lucru pe care l-a putut spune a fost că a auzit sfârşitul unei conversaţii telefonice, când Jan a intrat o dată la ea să o controleze. L-a auzit menţionând Secţia Cinci. Noi nu ştim ce înseamnă; ne întrebam dacă ai auzit tu de aşa ceva. Cred că e un fel de... ei, care-i echivalentul masculin al unui sabat de vrăjitoare?

Profesorul răspunse mecanic, cu gândul parcă în altă parte:

— Un sabat adună vrăjitoare de orice sex, începu el, dar era o notă de alarmă în vocea lui când continuă: Secţia Cinci nu e totuşi o întrunire de vrăjitoare. Cel puţin nu acea Secţie Cinci pe care o ştiu eu.

La care David întrebă:

— Ei bine, atunci ce este?

Profesorul răspunse cu gravitate:

— Este fostul nume al MI5. Serviciul secret intern englez.

David nu ştia cum să ia aceste informaţii:

— De ce ar vorbi el cu MI5? Căzu pe gânduri. Deşi asta te face să te întrebi dacă nu cumva ştiu şi ei câte ceva. Crezi că e posibil ca guvernul să cunoască existenţa iniţiaţilor?

În loc să răspundă, profesorul întrebă:

— A auzit Dorothy şi contextul în care a fost menţionat acest nume?

David îşi fricţionă fruntea cu un gest obosit. Apoi răspunse:

— Oarecum. Crede că l-a auzit spunând: „Tu faci parte din Secţia Cinci, deci spune-mi tu mie". Deşi nu era prea sigură.

— David, asta e ceva într-adevăr îngrijorător, zise profesorul. Când am discutat cu Susan evenimentele recente, am ajuns amândoi la concluzia că Jan operează singur, cel puţin în ceea ce s-ar putea numi „activitate de teren". N-am observat niciun semn că ar avea servitori la care poate apela. Pe de altă parte, mi s-a părut plauzibil faptul că are legături la care *poate* apela pentru informaţii sau pentru echipament. Am tins să excludem contacte în interiorul poliţiei, deoarece părea să fie complet neinformat despre investigaţiile privind furtul Markerului. Totuşi, a fost cumva în stare s-o localizeze pe Dorothy. Şi ceea ce ştia despre planurile de călătorie ale lui Dass a fost corect. Să zicem că asta se poate explica prin existenţa unui aliat secret în cadrul organizaţiei lui Dass. Dar localizarea lui Dorothy necesita totuşi un alt fel de informator.

— N-a mers pe urma cardului ei bancar? întrebă David. Crezi că a putut cineva să-i dea acest gen de informaţie? Apoi mormăi doar pentru el: Deşi pare că n-a fost în stare să ne ia urma, mie şi lui Susan.

Profesorul avea evident un alt gând în minte.

— Ştii dacă Dorothy şi-a rezervat recent bilete undeva? întrebă el. MI5 supraveghează în mod curent intrările şi ieşirile din ţară.

— Nu ştiu dacă şi făcuse rezervare, dar ştiu că avea de gând să-şi pregătească întoarcerea acasă chiar înainte de a fi răpită. Începu să pară foarte îngrijorat când continuă: Crezi că a putut să-i ia urma după biletul de avion? O, Doamne! David era acum în picioare, privind în jurul lui.

În timp ce scruta cu îngrijorare mulţimea de oameni din terminal, căutând figura lui Susan, profesorul zise:

— În mod sigur, MI5 ţine evidenţa rezervărilor la avioane. N-

ar fi ceva neobişnuit pentru ei să caute un nume de familie. Din puţinul pe care sora mea obişnuia să mi-l spună în legătură cu acest subiect, se pare că acest gen de informaţii se află oricând la dispoziţia instituţiei. Activitatea computerizată şi paranoia recentă în legătură cu siguranţa călătoriilor cu avionul trebuie să le fi facilitat accesul.

David se îndrepta spre locul unde o văzuse pe Susan pentru ultima oară, şi spuse:

— Susan credea că Jan a acceptat planurile noastre cam prea iute. Ni s-a părut că am reuşit să-l manipulăm. Ce prostie! Probabil că ideea aeroportului l-a făcut să devină interesat. Își aruncă privirea înapoi spre bagajele lor, care păreau acum abandonate.

Nesigur de ce trebuia să facă, David se grăbi să ajungă la cărucior, la scaunul unde stătuseră, şi se urcă pe el. Ochii lui scotoceau înfrigurați mulţimea, trecând de la un individ la altul, căutând silueta lui Susan.

Ţinea încă telefonul la ureche.

— Ne-a sugerat să luăm un avion de cursă internă; a spus că e mai uşor pentru toţi, pentru că va fi o călătorie mai scurtă. Am fost de acord, deoarece n-am vrut să ştie că avem intenţia să părăsim ţara. De asemenea, s-a oferit de bunăvoie să trimită pe cineva neprimejdios, în loc să o aducă el însuşi pe Dee, lucru care ni s-a părut perfect. Vocea lui David era încărcată de tensiune: Dar asta i-a lăsat lui libertatea să vină încoace înaintea noastră.

Profesorul ajunsese deja la o concluzie. Liniştit, dar fără optimism în glas, întrebă:

— Încerci s-o descoperi pe Susan, nu-i aşa?

David continua să caute cu privirea.

— N-o văd pe nicăieri, zise el total distrus. Se uită apoi la ceasul digital. Susan plecase de cincisprezece minute. Își exprimă gândurile cu glas tare când îi răspunse profesorului: S-a oferit chiar să o trimită pe asistenta lui undeva cât mai departe. Voia să se asigure că noi vom alege ceva mai apropiat.

Profesorul rosti liniştit:

— Mi-e teamă că, odată ce a descoperit care vă este destinaţia, s-a hotărât să ajungă acolo cu maşina.

Ochii lui David nu mai răscoleau mulţimea. Acum nu mai erau fixaţi pe nimic. Ajunsese şi el la aceeaşi concluzie, aşa că rosti:

— Pentru că, dacă în drumul de înapoiere urma să aibă cu el pe cineva care călătorea împotriva voinţei sale, nu putea să-l urce în avion cu sila.

— Chiar aşa, confirmă blând profesorul. Apoi adăugă calm: David? Trebuie să plec în curând într-o călătorie şi am nevoie să stabilesc câteva amănunte cu tine. Te las acum să o cauţi pe Susan şi poate vei fi aşa amabil să-mi telefonezi din nou, după ce termini.

— Ai dreptate, zise David şi închise telefonul.

Părea aproape în stare de şoc. Se dădu jos încet de pe scaun, cu mişcări nesigure. Puse telefonul la loc, bâjbâind până îşi găsi buzunarul. Apoi pe neaşteptate clătină violent din cap, îndreptându-şi atenţia în jur.

Se întoarse spre perechea de vârstă mijlocie, care se aşezase la câteva scaune depărtare, şi li se adresă:

— Aţi putea să vă uitaţi puţin şi la bagajul meu?

Cei doi nu părură prea încântaţi şi era clar că erau gata să spună „nu”, când David continuă rugător:

— Doar câteva minute. Mă întorc imediat.

— N-ar trebui să ne cereţi asta, comentă femeia. Nu vă uitaţi la ştiri?

David se îndepărtă de ei. Se uită la bagajul lui, şi cu coada ochiului putu să vadă perechea cum îl urmăreşte cu privirea. Dacă ar fi plecat acum, cei doi ar fi alertat poliţia.

Apoi îi trecu ceva prin minte. Apucă geanta lui Susan de pe locul unde stătuse ea, se aşeză şi şi-o puse pe genunchi, începând să-i răscolească conţinutul. Telefonul lipsea.

Scotocindu-se după propriul mobil, David formă numărul lui Susan şi apăsă butonul verde. Ţinându-l la ureche putu să audă cum începe să sune. Sună astfel de patru ori, apoi încă o dată.

În sfârşit, i se răspunse. Pe un zgomot de fond – o maşină? –, o voce cultivată de bărbat zise:

— Interesant. Deci lucraţi împreună. Omul inspiră adânc. Să începem cu începutul: dacă ai fi fost suficient de rapid, ai fi putut să blochezi şoselele, dar cred că amândoi ştim că asta nu m-ar fi oprit, iar doamna Milton nu ţi-ar fi fost restituită întreagă.

David părea incapabil să spună ceva. Aşa că Jan continuă:

— Nu-ţi port pică! Făcu o pauză pentru a tuşi într-un fel neplăcut. De fapt, dezamăgirea ta mi se pare mai curând agreabilă. Cred că aţi fost atât de mândri de voi! Tonul lui

deveni mai rece: Pe de altă parte, desigur, trebuie să-ţi dai seama că ţi-ai epuizat creditul. N-am să mai ascult sugestiile ingenioase pe care ai vrea să mi le faci. De data aceasta, pur şi simplu vei face ceea ce ţi se spune.

Mintea lui David lucra cu înfrigurare. Își umezi buzele şi-şi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia în timp ce lupta să accepte noua şi oribila întorsătură pe care o luaseră lucrurile.

— Alo?!? rosti Jan. Să ştii că n-ar face decât să ajute la rezolvarea treburilor dacă ai fi aşa de amabil să vorbeşti atunci când ţi se vorbeşte.

— Scuze, zise David fără să gândească. Mai ezită o clipă, cu o expresie de concentrare maximă pe figură. Apoi zise: Sunt gata să fac orice vrei, fără discuţie, dar e ceva pe care trebuie să-l ştii: Susan e bolnavă. Are... — îşi drese vocea pentru a-şi ascunde clipa de ezitare – ...are cancer la ficat. Nu poate suporta tranchilizantele, ca Dee – ar putea să o ucidă. Îi lăsă lui Jan o secundă pentru a asimila vestea şi adăugă: Ştiu că ar face orice pentru a te opri să intri în posesia hârtiilor, dar trebuie să-mi promiţi că o să o ignori dacă-ţi propune să o droghezi. Indiferent ce conţin aceste hârtii, nu merită să-şi dea viaţa pentru ele. Tot ce mă interesează este să o păstrez pe Susan în siguranţă. Ai grijă de ea şi vei avea orice doreşti. David suna disperat, ca şi cum cu greu putea să se gândească la altceva din pricina îngrijorării.

— Ei bine, asta îmi încălzeşte inima, îndeosebi încrederea mişcătoare pe care o ai în promisiunile mele. Vocea lui Jan fu înăbuşită pentru moment, sugerând că îşi întorsese capul, în mod clar, mie mi se pare că e destul de sănătoasă. Apoi, după o altă clipă, adăugă: însă am învăţat că aparenţele înşală. În orice caz, îmi place atitudinea ta. Fă exact ceea ce ţi se spune şi o vei primi înapoi repede. Supunere necondiţionată.

— Nicio condiţie din partea mea, zise David, dovedeşte-mi înainte de a ne întâlni că e întreagă şi nevătămată şi îţi dau hârtiile. Vocea lui avea aproape tonul pe care-l folosea când vorbea cu Banjo — mai puţin educat, glasul cuiva neobişnuit să conducă.

Jan rosti dur:

— Nicio condiţie cu excepţia acesteia, vrei să spui. Apoi se mai îmblânzi. Cu care mă pot acomoda. De fapt, e ceva clasic. Vocea lui adoptă tonul unui om de afaceri, în timp ce-l instruia pe David: Nivelul acesta de supunere e bun. Dar nu mai gândi de unul singur, nu deveni nesupus. Nu vreau să-ţi pierzi

vremea căutând ceva ingenios... – se opri o secundă şi tuşi din nou – .... vreo mică schemă ingenioasă, care nu va face decât să te ucidă. Ne întâlnim mâine, când te voi anunţa eu şi în locul ales de mine. Tu aduci hârtiile şi eu îţi aduc prietena. Când ajungi acolo, rămâi afară şi telefonează-mi să-mi spui că ai sosit. Am să ţi-o dau la telefon. Dacă suntem amândoi încântaţi de felul cum se desfăşoară lucrurile, poţi intra înăuntru şi vom face schimbul. Voi fi undeva în centrul Londrei, aşa că ai grijă să fii în zonă până atunci. Vrei să adaugi ceva? David nu răspunse, aşa că Jan încheie: Bun băiat! Apoi închise.

CAPITOLUL 35

ÎN ACEEAŞI DUPĂ-AMIAZĂ
MIERCURI, 30 APRILIE

La câteva minute după convorbirea cu Jan, David îl sună din nou pe profesor. Îi trebuiseră câteva minute pentru a-şi reveni şi a fi gata să discute cu cineva.

Profesorul răspunse imediat.

— A răpit-o? sosi întrebarea fără altă introducere.

— E cu el, confirmă David, cu o voce în care se simţea o mare greutate sufletească.

O linişte de plumb se instală între ei. David rupse până la urmă tăcerea relatându-i profesorului conversaţia pe care o purtase cu Jan şi ce crede el că ar implica informaţiile primite. Începuse să-şi formuleze deja un plan, chiar în timpul cât vorbise cu Jan, dar – aşa cum îi mărturisi profesorului – acesta avea lacune uriaşe.

îi împărtăşi cele câteva amănunte la care se gândise.

— Vreau să-l fac să creadă că nu sunt prea curajos şi că sunt cam prost. Ar fi bine să mă arăt şi macho.

— Foarte bine, zise profesorul, încurajându-l. Mi se pare că ţi-ai folosit bine capul în nişte circumstanţe îngrozitor de tulburi. Vocea profesorului era plină de o energie gravă.

David schiţă un zâmbet slab şi zise:

— Apreciez sprijinul tău moral, Joseph. În caz că ţi-ai pus întrebarea, să ştii că psihologic mă descurc. Dar, din păcate, se pare că va fi nevoie să fac mult mai mult decât să mă descurc. Apoi continuă: Cred că singura cale de a nu înnebuni este să nu mă gândesc la nimic altceva decât la recuperarea lui Susan. Făcu o pauză de câteva secunde şi adăugă: Problema care realmente mă nelinişteşte este ce trebuie să fac cu colecţia. Nu-mi imaginez că Susan ar dori să-l las pe Jan să pună mâna pe ea, dar nu văd nicio posibilitate de a o recupera pe ea dacă nu i dau ceea ce-şi doreşte.

Profesorul vorbi precaut:

— Mie mi se pare că te afli într-o situaţie aproape imposibilă. Şi nu m-aş hazarda să-ţi sugerez cel mai bun mod de a o rezolva. Ştii tot aşa de bine ca şi mine că, dacă Jan reuşeşte să întinerească, va continua să distrugă vieţi atâta timp cât va umbla pe pământ. Făcu o pauză pentru a accentua ideea, apoi reluă: Dar întotdeauna au existat pe lume oameni îngrozitori ca el – şi în mod sigur nu tu i-ai făcut sa fie aşa cum sunt.

David nu răspunse şi profesorul îi mai spuse precaut câteva cuvinte: Nu ştiu dacă filozofia e potrivită în astfel de momente, dar mi se pare că dilema ta nu este în totalitate nouă. Multor medici li s-a cerut să prelungească viaţa unui asasin sau a unui tiran şi mulţi au făcut-o fără scrupule – şi fără ultimatumul inuman cu care te confruntţi tu. Trase adânc aer în piept. Orice ai alege, vei sfârşi prin a te simţi copleşit de vină – ţi-aş sugera să alegi pur şi simplu acea povară pe care crezi tu că vei fi capabil să o duci. Asta este tot ce poţi face: să te gândeşti cu ce eşti în stare să continui să trăieşti. Apoi concluzionă: Am să mă gândesc în mod sigur la tine şi la problema ta.

David nu răspunse. Nu era clar cât din cuvintele profesorului pricepuse deîndată sau dacă ele îl ajutau cu ceva. Dar acesta nu încercă să spună mai mult.

Aşa că discuţia lor se mută spre alte subiecte. Înainte ca planul lor original să fie dat peste cap, David şi Susan plănuiseră să călătorească de la Manchester spre Spania. Cum ideea aceasta căzuse, David voia să se întoarcă pe Aeroportul Gatwick cât de repede. Hotărî să ajungă apoi cu maşina la Cambridge, mai târziu, şi să treacă pe la profesor, cu intenţia de a lua cu el câteva obiecte de care urma să aibă nevoie a doua zi – inclusiv colecţia.

După aceea, David întrebă:

— Se întâmplă să ştii unde pot găsi un lumânărar bun, cu marfă modernă?

Odată ce David îi răspunse la inevitabila întrebare cum de ajunsese să fie interesat de astfel de obiecte, profesorul îi sugeră o prăvălie pe care o folosise cândva, cu mulţi ani înainte, şi care credea el că încă mai făcea negoţ – deşi nu putea să-l asigure că nu se mutase între timp.

Lui David îi veni un alt gând în minte.

— Am o mulţime de treburi de făcut. N-ai mai descoperit nimic pe care ar trebui să-l ştiu – ceva puteri noi? După cunoştinţele tale, Jan n-ar putea să aibă şi alţi aşi în mânecă?

— Nu-ţi pot garanta sută la sută, răspunse profesorul. Dar documentele coincid în mare măsură când e vorba de asta. Am aici traducerea lui Susan. Dă-mi voie o clipă... Se putea auzi cum răsfoieşte prin hârtii. Apoi reveni la telefon. Iat-o. Dă-mi voie să-ţi fac un rezumat.

David ascultă în tăcere. După o clipă, profesorul adăugă:

— Posedă un fel de clarviziune. Apoi, abilitatea de a încălzi sau a răci. De a construi ceea ce Susan numeşte un scut. O

forţă de împingere, alta de sfărâmare. Si-o abilitate de a vindeca, pe care pot învăţa să o mânuiască. Astea şi faptul că magia protejează împotriva magiei. E o listă formidabilă, recunosc, dar asta nu i-a împiedicat pe mulţi dintre ei să-şi găsească de-a lungul anilor un sfârşit nefericit din pricina unor oameni obişnuiţi.

David nu răspunse; îşi muşca buzele, gândindu-se la cuvintele profesorului. După câteva secunde de linişte, reveni la discuţie şi întrebă, cât de afectuos putu:

— Deci ce e povestea asta cu călătoria? Când pleci?

— Am crezut că ar fi o idee bună să dispar şi să petrec câteva săptămâni în Cornwall. Probabil că am să o iau din loc mâine-dimineaţă devreme. Dacă totul merge bine, vei putea să mă contactezi. Când Susan stătea aici, mi-a sugerat că n-ar fi rău să încerc să intru în secolul douăzeci şi unu – sau cel puţin să folosesc tehnologia lui. Mi-a sugerat unele lucruri şi i-am urmat sfatul. Aşa că acum sunt în posesia unui laptop de ultimă generaţie şi a unui telefon mobil. Şi profesorul continuă: Una dintre cele mai bune studente ale mele vine cu mine în voiaj. Ea crede că două săptămâni de efort sârguincios din partea ei, chiar dacă nu vor fi suficiente pentru a mă transforma într-un hacker, ar putea totuşi să fie de ajuns pentru a mă învăţa câteva operaţii de bază pe computer. Când o s-o recapeţi pe Susan, poţi să-i spui că studenta mea mă ajută şi cu PGP[42]; ştie ea ce vreau să spun.

David îşi notă numărul noului mobil al profesorului şi adresa lui de e-mail şi fu de acord să-l sune imediat ce va intra din nou în contact cu Jan. Apoi îşi luară la revedere.

La începutul serii, David se afla din nou pe aeroportul Gatwick. Următoarea etapă, de la aeroport până la locul unde era parcat automobilul lui lângă casa lui Banjo, îi luă mai mult decât drumul de la Manchester. Încărcă bagajul lui şi al lui Susan în maşină, pentru că nu avea unde să-l depoziteze mai bine, şi se îndreptă apoi spre Cambridge.

Când în sfârşit sosi, profesorul îi ură un bun venit călduros. Au stat amândoi de vorbă până noaptea târziu. Era aproape ora trei când David s-a îndreptat spre casă, închizând uşa în urma lui.

Profesorul se întrebase cât de înţeleaptă era hotărârea lui David de a se întoarce acasă. Dar David simţea că, din moment

---

[42] **Pretty Good Privacy, program pentru încifrarea datelor pe computer. (n.red.)**

ce se plănuise schimbul din ziua următoare, era puţin probabil ca Jan să îl caute. Indiferent de valabilitatea acestui raţionament, de fiecare dată când, în noaptea aceea, David se trezi cu o tresărire în propriul lui pat, descoperi că e singur şi nevătămat.

Plecase de la profesor cu originalul colecţiei, în timp ce acesta rămăsese cu discul încifrat – şi şi notase în minte parola. Hârtiile erau tot acolo când în dimineaţa următoare, la ora opt, David, cuprins de groază, controlă locul unde le ascunsese.

La opt şi jumătate se afla într-un autobuz ce-l ducea în oraş, pentru a-i face o vizită comerciantului recomandat de profesor.

Până la ora unu, reuşi să achiziţioneze toate articolele de pe lista lui de cumpărături de-a dreptul exotică. În momentul în care se îndrepta dinspre staţia de autobuz spre apartamentul lui, sună telefonul. Ecranul afişa numărul lui Susan.

— Da, răspunse el la apel, pe un ton cât putu de neutru.

— Ai un pix? se auzi vocea veselă a lui Jan.

David scoase din buzunar un pix şi apucă un bon dintr-una din sacoşele lui cu cumpărături.

— Dă-i drumul, zise el.

— Biserica mănăstirii Sfântul Bartolomeu cel Mare, zise Jan. Se află între spitalul Bart şi Piaţa Smithfield. Să fii acolo la noapte, la ora două şi jumătate. Nu sosi mai devreme şi nu aduce nimic cu tine, cu excepţia telefonului şi a colecţiei. Sună-mă la numărul ăsta înainte de a intra pe uşa principală. Ai înţeles tot? întrebă apoi Jan. Nu vreau să avem probleme!

— Am înţeles, confirmă David cu vocea sugrumată.

— Şi asigură-te că aduci colecţia în original, mai adăugă Jan. Am să te supun unui mic test înainte de a-ţi permite să intri.

— În regulă, zise David cu glas resemnat.

— Fruntea sus, mai zise Jan, totul e aproape gata! Şi închise.

David îşi luă cumpărăturile şi se îndreptă repede spre apartamentul lui. O jumătate de oră mai târziu, se înapoia pe acelaşi drum, cu un rucsac plin atârnat de umăr.

CAPITOLUL 36

NOAPTEA URMĂTOARE
VINERI, 1 MAI

Biserica se afla imediat în afara vechilor ziduri ale oraşului, într-un colţ unde regulile normale ale arheologiei nu funcţionaseră. Aici noul nu acoperise vechiul, ci îl înghesuise pur şi simplu într-un colţ.

Acum părea că face parte din curtea unui bloc de apartamente, dintr-un cartier construit după război. Cărarea ce ducea la intrarea principală a vechii biserici traversa iarba şi se afla într-un mic canal – cu câţiva zeci de centimetri mai jos faţă de nivelul terenului din jur. Clădirile de pe partea opusă se conturau atât de aproape şi atât de înalte, încât biserica – în ciuda arhitecturii ei normande, solidă şi voluminoasă – era aproape invizibilă până nu ajungeai lângă ea.

La această oră din noapte, toate becurile din apartamentele blocului erau stinse – doar felinarele stradale dădeau puţină lumină. Piaţa din apropiere era tăcută şi, în timp ce se apropia dinspre locul unde îşi parcase maşina, David nu întâlni pe nimeni.

Mergând pe cărare, observă că terenul se ridica în mod constant, până ajunse chiar în faţa bisericii. În mâna dreaptă avea telefonul, iar în stânga căra o cutie grea. Era îmbrăcat cu un pulover uşor, fără haină, o ţinută în mod ostentativ lipsită de posibilitatea de a ascunde arme, pentru a nu-l înfuria pe răpitorul lui Susan.

Oprindu-se la câţiva metri de vestibulul întunecos, David puse cutia jos timp de o secundă şi formă numărul telefonului lui Susan.

— Sunt aici, zise el când i se răspunse.

— Citeşte-mi ceva din colecţie, îl instrui Jan.

— Ce? întrebă David.

— Ia o bucată de hârtie din colecţie, continuă Jan cu o voce didactică, profesorală, şi citeşte-mi ceva de pe ea.

David deschise cutia, scoase una dintre mapele transparente şi începu să citească un pasaj în latină.

— Destul, zise Jan, ca şi cum pronunţia lui David l-ar fi deranjat. Suntem gata.

Interveni o pauză, apoi se auziră câteva cuvinte înăbuşite şi Susan încercând să vorbească:

— David, sunt eu.

Tonul era nesigur, dar vocea era clară şi puternică – şi într-adevăr părea să fie a lui Susan. Indiferent de starea ei fizică, era clar că, într-un fel important şi fundamental, era nevătămată.

Auzindu-i vocea, David se trezi că o imploră:

— N-ai nicio grijă, Susan, n-ai nicio grijă!

Apoi se auzi din nou vocea lui Jan.

— Bine, bine, îi tăie el nerăbdător asigurările. E vie şi nevătămată, aşa cum am promis. Acum, te rog, vino aici, mai zise el.

David termină convorbirea şi strecură telefonul în buzunarul blugilor. Trase de uşa grea de stejar a vestibulului, lăsând-o să se închidă singură după ce intră, şi traversă pardoseala din lespezi de piatră, pătrunzând printr-o altă uşă, interioară, în spaţiul bisericii.

Înăuntru, biserica semăna cu o cavitate uriaşă săpată în stâncă: împrejmuită şi împodobită, întunecoasă şi scânteind, înţesată de coloane ce susţineau console şi nişe geometrice înghesuite una într-alta – centrul ei înalt şi boltit semăna cu o gaură în miezul unui fruct mineral.

Deasupra intrării, pe zidul din fundul bisericii, se afla o orgă complicată care înconjura un amvon. Tuburile de lemn acopereau capătul de piatră al vechii capele ca un cuib de viespi.

În mijlocul bisericii se afla o cristelniţă de piatră, flancată din toate părţile de rânduri de bănci joase. Pe marginea pardoselei din mozaic, pereţii din trei rânduri de arce din piatră sprijineau nervurile transversale întunecate ale tavanului. În spatele rândului inferior de arce se afla un spaţiu îngust ce înconjura întreaga biserică, ducând înapoi, spre intrare.

Când David ieşi de după colonadă şi intră în spaţiul boltit din centru, îi văzu în mijloc pe Jan şi pe Susan, rezemată de cristelniţa masivă din piatră de calcar.

Lumina existentă provenea de la câteva pâlcuri de lumânări din faţa icoanelor şi de la o duzină şi mai bine de lumânări mari şi groase ca nişte obuze de artilerie, înfipte pe piedestale înalte de metal.

Când Jan se întoarse spre el, David putu să vadă că înfăţişarea i se schimbase. O pată ca de cerneală i se întinsese pe gât şi pe partea inferioară a unuia dintre obraji, neagră ca o vânătaie recentă. Şi totuşi nu era leziunea pe care David o

văzuse ultima oară când se întâlniseră; era ceva recent. O parte a gâtului lui Jan era umflată, ca şi cum îi creştea ceva înăuntru.

În ciuda acestor semne de morbiditate incontrolabilă, mişcările lui erau agile şi fluide, şi o nouă bentiţă de aur îi strălucea pe frunte.

Privirea lui David se îndreptă apoi spre Susan. Stătea tot rezemată de cristelniţă, dar acum el putu să vadă că nu era din cauza oboselii, ci pentru că era legată de ea. Două funii erau înfăşurate în jurul bazei solide a cristelniţei. Una făcea o buclă cam de un metru, strângându-i gleznele, iar cealaltă era fixată de lanţul din mijlocul unei perechi de cătuşe de crom, ce-i imobilizau încheieturile mâinilor.

Fizic, Susan părea nevătămată. Arăta obosită şi încordată în acelaşi timp şi îi întoarse îngrijorată privirea lui David, cercetându-i faţa de parcă ar fi sperat să citească pe ea ceva important.

Cristelniţa de care era ancorată se afla la intersecţia a două culoare perpendiculare ce tăiau şirurile de bănci. Unul se întindea de-a lungul spaţiului central, urmând linia tavanului, cealaltă mergea prin mijlocul bisericii, diametral. Împreună formau o cruce zveltă, în centrul căreia se afla Susan.

David începu să înainteze de-a lungul coridorului mai lung spre cele două siluete. Jan îl aştepta, privindu-i atent fiecare mişcare.

Când ajunse la cincisprezece metri de Jan, se opri şi puse cutia jos. Apoi, desfăcându-i închizătorile, îi săltă capacul şi făcu un pas înapoi. Se dădu apoi într-o parte, retrăgându-se printre şirurile de bănci şi lăsând cutia singură pe interval.

— Unde te duci? întrebă Jan suspicios, în timp ce David se îndepărta.

— Iată-ţi hârtiile, îi arătă David spre cutie drept răspuns şi se aşeză pe o bancă. Se lăsă pe spate, ferindu-se de Jan, ca şi cum i-ar fi fost frică.

Jan suspină, exasperat că are de-a face cu un imbecil. Se îndreptă apoi spre cutie, paşii lui răsunând puternic în biserica goală. După care ameninţă:

— Dacă această cutie conţine vreo capcană idioată, să ştii că pot s-o ucid de aici.

Jan se opri lângă cutie şi făcu un gest cu mâna. Cutia se răsturnă pe o parte şi un teanc de pungi de plastic se rostogoli pe podeaua de piatră. Jan se aplecă şi luă câteva dintre cele

mai apropiate. În diagonală pe spatele lui îndoit apăru o spadă fără teacă, cu profilul bine conturat. La tâmple îi strălucea ceva de aur.

Răsfoi câteva dosare, încercând să-l ţină pe David sub supraveghere şi din când în când aruncându-şi ochii înapoi spre Susan, care continua să rămână imobilă, ţintuită cam la douăzeci de metri în spatele lui.

Câteva clipe Jan rămase nemişcat, citind, concentrat asupra unui anumit document, dar, atunci când ridică privirea, David nu mai era de zărit.

— Hei, mârâi Jan ameninţător, ieşi afară! Instinctiv, mâna dreaptă i se îndreptă spre spadă, care se odihnea de-a curmezişul spatelui, cu garda chiar la nivelul umerilor.

Brusc, David sări în picioare şi începu să alerge. Fusese pentru moment ascuns sub una dintre bănci, iar acum sări afară, descoperindu-se, şi o luă la fugă, cât mai departe de Jan, spre coridorul transversal, care ducea spre cristelniţă.

Înainte de a se ascunde, mâinile lui fuseseră goale; acum ducea cu el două arme, câte o spadă în fiecare mână. Mai era ceva schimbat în înfăţişarea lui: un lanţ de aur îi înfăşură de două ori tâmplele.

Jan dădu drumul hârtiilor din mână şi se întoarse, simţurile lui supraumane detectând imediat prezenţa unui al doilea iniţiat. Pentru moment, nu-şi dădu seama că acesta putea fi David. De aceea, îşi îndreptă ochii spre intrare — David uitat pentru o clipă – gata să reacţioneze în faţa noii ameninţări.

După un moment, privirea i se întoarse spre David şi observă în sfârşit strălucirea aurului.

Jan alergă înapoi pe drumul pe care venise, scoţând spada din legăturile ei de pe spate şi strigând ceva incoerent.

David ajunse primul la cristelniţă. În mâna stângă ţinea o mică geantă neagră de catifea. Deschise pumnul, aruncând geanta şi una dintre spade la picioarele lui Susan. Acum, că avea o mână liberă, apucă teaca celeilalte spade şi o trase afară. Lama ei era lungă, perfectă şi uşor curbată: o sabie japoneză, o katana. Avea doar o muchie extraordinar de ascuţită, care se întindea pe toată lungimea ei exterioară.

O clipă mai târziu, Jan ajunse şi el la cristelniţă şi-l atacă pe David. Spadele lor se încrucişară.

David putu să-i devieze lovitura. Apoi ripostă la rândul lui, îndreptându-şi tăişul spadei spre mijlocul expus al lui Jan, cu vârful strălucitor arcuindu-se spre stomacul lui.

Dar tăişul mortal nu atinse carnea; o barieră invizibilă devie într-o parte asaltul. Jan sări înapoi.

Acum David se afla între Jan şi cristelniţă. Cât timp îşi menţinea concentrarea, Jan nu putea să-l atace direct cu magia. Se retrase puţin, asigurându-se că era destul de aproape de Susan pentru a o apăra.

— Geanta, rosti repezit David, răsucându-şi uşor capul pentru a-i vorbi. În acest timp, ţinea spada cu ambele mâini, cu vârful îndreptat spre faţa lui Jan.

Acesta luase o poziţie total diferită. Stătea răsucit pe o parte, cu spada în mâna întinsă, ca un scrimer tradiţional, cu excepţia faptului că mâna stângă îi atârna în jos pe lângă şold, nu era ridicată.

Spada lui Jan era un hibrid ciudat. Era îngustă şi dreaptă, cu vârful ascuţit, semănând puţin cu o floretă, deşi nu chiar atât de subţire – iar lama era netedă şi cu ambele muchii ascuţite. Putea să străpungă, dar şi să taie.

În timp ce David şi Jan se aflau faţă în faţă, privindu-se în ochi şi cu spadele pregătite, Susan făcu ceea ce i se spusese. Stânjenită de cătuşe, reuşi să verse conţinutul genţii pe podea. Fosta bentiţă de aur a lui Jan şi două brăţări grele de aur, asemănătoare cu cele de la încheieturile lui David, se rostogoliră din ea. Ignoră brăţările – încă le mai purta pe ale ei proprii –, dar luă bentiţa şi şi-o puse imediat pe cap.

Pleoapele îi tremurară pentru o clipă, în timp ce se concentra.

În timp ce Susan culegea de pe jos bentiţa, Jan făcu câţiva paşi spre stângă, înconjurându-i pe amândoi. Deodată fandă, nu spre David, ci spre Susan. David sări în faţă, coborând spada pentru a o devia pe a lui Jan.

În timp ce arma acestuia se îndrepta în jos, ochii îi sclipiră spre David, care fusese de fapt ţinta lui. Lăsă tăişul spadei sale să coboare cu vârful în jos, dar astfel şi-o eliberă, în timp ce David îşi continuă, din inerţie, mişcarea, victimă a propriului avânt.

Odată ce spada lui fu eliberată, Jan îi schimbă brusc direcţia, îndreptând-o înapoi spre trupul întins al lui David, astfel că vârful ei făcu o tăietură adâncă în umărul stâng al acestuia, oprindu-se o clipă în ţesutul muscular, înainte de a ieşi.

Lui David i se tăie răsuflarea, apoi îşi reveni. Se răsuci, aşa încât să se plaseze din nou între Jan şi Susan.

— Unde ţi-e scutul, băiete? se repezi Jan. Ştii măcar ce faci?

În loc de răspuns, David schiţă un pas înainte, repezindu-se la Jan de două ori, o dată la cap şi a doua oară la piept. Dar, ca răspuns parcă la întrebarea lui Jan, ambele lovituri fură deviate de bariere invizibile.

Susan îi şopti:

— Eu pot să-mi fac scut, nu e nevoie să mă protejezi pe mine, dar nu pot să-mi desfac cătuşele; nu ştiu cum. Apelul suna disperat.

Jan ignoră, sau nu auzi, şoapta ei şi zise:

— În plus: ce interesantă alegere a armei! Tonul era ironic.

— Oţel japonez stratificat, răspunse David printre dinţii încleştaţi. Cele mai bune spade făcute vreodată; pot să reteze lama adversarului.

Jan era plin de dispreţ:

— Fascinantă hiperbolă de şcolar. Dar nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu ţi sunt folositoare când lupţi împotriva Celui Trezit?

David se mişcă puţin de lângă Susan, ceva mai departe de cristelniţă, pentru a-şi crea mai mult spaţiu de luptă.

— Oricât ar părea de caraghios, mi s-a spus, zise David, încercând să sune nonşalant. Din fericire, Susan are puţin mai multă încredere în judecata mea decât tine.

Își aruncă privirea semnificativ spre ea. Susan se încruntă, uimită, încercând să înţeleagă ce voia să spună.

Acum se aflau într-un triunghi aproximativ echilateral. David şi Jan se priveau unul pe altul, cu vârful spadelor aproape atingându-se. Susan se uita de la unul la celălalt.

— M-a sfătuit să iau o spadă ca a ei, continuă David. În spatele lui, Susan îşi ridică arma, o lamă lungă, dreaptă, cu un mâner elaborat şi un vârf ascuţit ca un ac, dar fără tăiş. O scoase din teacă, însă, cu mâinile încătuşate, o ţinea destul de stângaci. Desigur, o armă ca aceasta, continuă David făcând un semn spre spada lui Susan, are şi dezavantaje. Nu poţi tăia cu ea, explică el.

Pentru o clipă, Jan îl privi batjocoritor, în mod evident convins că David bătea câmpii. O secundă mai târziu se repezi spre mijlocul lui David, împingându-i spada într-o parte şi demonstrându-i utilitatea unei arme ce împunge. David nu fu în stare să pareze la timp, dar sări înapoi destul de repede pentru ca lovitura să nu-l atingă.

Apoi îşi reveni, ajustându-şi ţinuta. În spatele lui, o expresie de înţelegere înflori pe figura lui Susan. Își mută spada în

mâna stângă, ţinând-o într-o parte, şi se aplecă spre cristelniţă, cu pumnii întinşi în faţă.

— Ia gândeşte-te ce prost m-aş fi simţit dacă în geanta aceea aş fi pus un cuţit şi apoi aş fi descoperit că ai folosit cătuşe, continuă David.

Își ridică spada deasupra capului şi imediat Jan se aplecă uşor pe spate, gata să se retragă. În momentul acela, David se răsuci spre Susan.

Întinzând lanţul dintre cătuşe cât putea, ca îşi depărtă mâinile, aşezându-le pe piatra netedă a bordurii cristelniţei. Spada lui David coborî brusc, ţintind mijlocul lanţului.

Jan, prins pentru moment pe picior greşit, realiză ce făcea David şi se înţepeni pe piciorul din spate, încercând să transforme retragerea într-un atac.

Spada lui David străluci, izbind bordura cristelniţei, şi tăie lanţul la ultima verigă din stânga, periculos de aproape de mâna lui Susan, exact în momentul când Jan se avânta înainte.

David îşi trase spada eliberând-o şi sări înapoi, dar nu suficient de repede pentru a scăpa de spada lui Jan. Vârful acesteia îl străpunse într-o parte, alunecând de-a lungul coastelor, pe o lăţime de o palmă.

David se clătină şi căzu pe spate. În timp ce se prăbuşea, scoase un gâfâit.

Susan, cu mâinile de-acum eliberate din cătuşe, zvâcni din spadă cu mâna stângă şi crestă cu vârful ei o rană pe o parte a capului lui Jan, care se aplecă şi sări într-o parte, luat prin surprindere.

Se aflau din nou în linie dreaptă, de data asta Susan între Jan şi David. Dar, în timp ce Jan încerca să-şi şteargă sângele ce i se scurgea pe obraz din rana de la cap, căutând astfel să-şi dea seama cât e de gravă, David se afla tot la pământ.

Susan stătea între ei, cu spada ţinută expert în mâna dreaptă – dar picioarele îi erau încă legate, funia rănindu-i gleznele din cauza strânsorii şi nelăsând-o să adopte o atitudine de scrimer sau să facă un pas întreg înainte.

David se ridică în picioare, clătinându-se, cu mâna stângă încleştată pe coaste, imobilizându-şi muşchii străpunşi. Mâna dreaptă ţinea spada, al cărei vârf se mişca nesigur în direcţia lui Jan, ridicându-se şi coborând, în timp ce David făcea eforturi să se ţină drept.

Jan stătea, privindu-l. Mârâi, ca şi cum voia să spună că nu-l mai considera pe David un pericol. Apoi ocoli încet spre el,

ţinându-se departe de Susan.

Când trecu pe lângă ea, Susan fandă, împingându-şi spada înainte în toată lungimea ei, dar nu suficient pentru a-l atinge. În timp ce vârful spadei ei împungea spaţiul gol din dreapta lui, el îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Până la urmă, cred că regreţi că n-ai pus un cuţit în geanta aia, zise Jan cu un zâmbet răutăcios pe figură.

Faţa lui David se contractă în ceea ce ar fi putut să fie un râs dureros.

— Da, recunoscu el, şi cătuşe, *şi* funie. Te gândeşti la astfel de lucruri prea târziu şi-ţi vine să-ţi dai cu pumnii în cap.

Jan se apropiase de el, mişcându-se spre dreapta, astfel că pentru a treia oară se aflau în linie dreaptă. De data aceasta Jan era la mijloc, cu spatele spre Susan, care era prea departe de el pentru a-l ajunge.

— Ei bine, şi acum ce mai urmează? întrebă Jan. Ea nu se poate elibera. Tu se pare că eşti incapabil să te aperi. Şi inexistenta ta stăpânire a acestei arte este împinsă la limită de simpla încercare de a mă împiedica să-ţi străpung inima de aici. Mai există ceva în strălucitorul tău plan? Sau se încheie cu tine sângerând mortal, cu mine rămas cu colecţia şi cu prietena ta imobilizată şi lăsată complet la dispoziţia mea pentru a fi ucisă? Pentru că David nu răspunse imediat, Jan îl îmboldi cu un prietenos: Hmmm?

David dădu din cap.

— Mai am încă una sau două idei, dar încă nu le-a venit timpul.

De-abia perceptibil din cauza respiraţiei lui hârâite se auzea zgomotul picăturilor de sânge ce cădeau de pe degetele mâinii lui stângi pe podeaua tare de piatră.

— Nu, zise Jan tăios, bănuiesc că nu le-a venit. Privind în jos la rana lui David şi la sângele care curgea din coasta lui, adăugă plin de solicitudine: Dacă ai dispune de numai o săptămână, ai putea probabil să te vindeci. Hai să vedem ce reuşeşti să faci în cele cinci minute pe care le mai ai de trăit.

Făcu un pas înainte, încercând să-şi înghesuie adversarul.

David se clătină pentru o clipă. Fu gata să spună ceva, dar un brusc acces de durere îl făcu să-şi reţină răsuflarea. Apoi încercă din nou:

— Am avut o mare dilemă, zise el, căutând să-şi ţină spada ridicată. Să las un gunoi ca tine să facă ravagii, distrugând vieţile oamenilor încă o sută de ani, sau să risc ca femeia

pentru care aş face orice pe lume să fie ucisă pentru că mă împotrivesc ţie?

În timp ce cei doi se pândeau unul pe altul, Susan se ocupa de nodul funiei care o lega de cristelniţă. Era foarte strâns. Nu era chip să-l dezlege folosind doar unghiile şi o spadă fără tăiş. Se întinse spre cea mai apropiată dintre luminările celc mari, dar era mult prea departe pentru a o putea ajunge. Închise ochii şi se concentră puternic, dar suportul greu de abia se mişcă pe baza lui mare.

— E complicat, zise David.

Făcu câţiva paşi spre dreapta, concentrându-se cu toată puterea şi începând să pară mai conştient. Jan răspunse, ocolindu-l la rândul lui, cu o expresie indulgentă, ca şi cum avea tot timpul din lume şi era pregătit să i amâne uciderea până ce va afla tot ce victima mai avea interesant de spus. Trăsăturile lui bolnăvicioase exprimau încredere în sine.

Continuându-şi micşcarea în cerc, David aproape se împiedică. Apoi se îndreptă, ignorând poticnirea, şi zise:

— Un prieten mi-a spus că ar trebui să aleg varianta cu care aş simţi eu că pot să trăiesc mai bine. Aşa că m-am gândit la asta noaptea trecută. Care ar fi cea mai grea povară pentru mine? Se crispă din nou într-un surâs dureros, iar Jan îl privi întrebător. În sfârşit, David continuă: Apoi mi-am dat seama de ceva.

Se deplasă câţiva paşi spre dreapta, după aceea spre stânga, îndreptându-se cu totul. După care se aruncă înainte spre stânga, dar spada lui Jan îl blocă instantaneu. David se retrase.

— Mi-am dat seama că nu am de ce să-mi fac griji, zise David şi vocea lui deveni triumfătoare, pentru că nu există nicio cale de a supravieţui poveştii ăsteia.

Zicând aceasta, se întinse spre dreapta, şfichiuind aerul cu spada în direcţia lui Jan, care îşi ridică arma pentru a para, forţat totuşi de energia atacului să facă un pas înapoi.

Susan ţopăi cât mai departe de cristelniţă, atât cât îi permitea funia, întinzând-o cât de mult putu. David se repezi pentru a doua oară la Jan, cu spada alunecând peste scutul care-l proteja, apoi o întinse înainte în toată lungimea ei pentru a tăia funia lui Susan.

Pentru moment Jan fusese împins înapoi, dar îşi reveni, înainte ca David să-şi fi terminat manevra. David crease o breşă prin care putu să întindă sabia, dar nimic nu împiedica un contraatac al lui Jan. Când David zvâcni înainte, se lăsă

complet descoperit în faţa ripostei acestuia.

O fracţiune de secundă faţa lui Jan păru surprinsă că David riscase ceva atât de nesăbuit. Apoi, tot atât de repede cum apăruse, surpriza dispăru şi fălcile i se încleştară cu furie. Când spada lui David coborî, tăind aproape complet funia cu care era legată Susan, Jan făcu un pas înainte, lovind cu spada ţinută cu ambele mâini, astfel că lama sa fulgeră, tăişul ei atingând braţul lui David şi pătrunzându-i profund în carne, despicându-i osul cubitus şi oprindu-se când era aproape gata să-i reteze mâna în întregime.

Pentru a doua oară, David se prăvăli la pământ. De data aceasta, spada îi căzu din mâna distrusă.

Susan sări înapoi, trăgând de funia care încă o mai ţinea legată, şi rupând astfel ultimele câteva fibre rămase intacte; nodul din jurul gleznelor se desfăcu. Eliberată, ea lansă o serie de atacuri furioase spre Jan, aproape smulgându-i sabia din mână şi făcându-l să tresară, chiar şi când scutul lui respingea loviturile ei cele mai violente.

Fu astfel obligat să se retragă de lângă trupul lui David. Își ajustă puţin ţinuta, în mod evident retrăgându-şi uşor scutul, pentru a oferi armei lui mai mult spaţiu, şi o provocă pe Susan, bizuindu-se pe felul în care mânuia spada pentru a face faţă asalturilor ei. Deşi era încrezător şi abil, nu putu totuşi să nu se lase împins înapoi, astfel că lupta se desfăşura acum în lungul culoarului principal dintre bănci, îndreptându-i spre uşa de intrare.

— Poate că m-am grăbit când i-am vorbit băiatului, zise Jan respirând greu. Făcu semn cu capul spre silueta lui David, întinsă pe jos. N-aş fi putut să fac *asta* fără o lamă cu tăiş. Susan îl privi cu dezgust, cu buzele dezgolindu-i dinţii, dar nu rosti niciun cuvânt.

Era furioasă şi îşi concentra întreaga înverşunare în avalanşa de atacuri îndreptate asupra lui, deplasându-şi rapid scutul pentru a-i respinge loviturile.

Pe podea, David începu să se mişte. Era protejat de atacurile invizibile ale lui Jan doar atât timp cât se putea concentra. Atât Susan, cât şi Jan puteau să-şi dea seama când începea să şovăie. Susan riscă o aruncătură de ochi în direcţia lui.

— Concentrează-te, David! îi strigă ea.

David nu-i răspunse, dar începu să se târască, depărtându-se de cristelniţă, în siguranţa relativă a şirurilor de bănci, trăgând după el spada cu mâna stângă.

— O să lase garda jos destul de curând şi am să-l scutesc de suferinţă, o asigură Jan.

Susan se folosi de clipa lui de relaxare pentru a-şi înteţi atacurile. Jan îşi trase violent mâna înapoi din faţa spadei ei fulgerătoare. După care spuse:

— Ai noroc că practici scrima.

Susan ridică din umeri. Pe un ton extrem de tăios, zise:

— Pur şi simplu am găsit un alt mod de a te opri.

— Desigur, asta nu e exact scrimă, zise Jan, ignorându-i remarca. Tâmpenia pe care o predau în zilele noastre, cu spadele alea flexibile, de jucărie. Şi cu puncte acordate pentru o lovitură uşurică pentru care, dacă ai încerca-o într-o luptă adevărată, o fracţiune de secundă mai târziu ai rămâne fără maţe.

— O, te rog, zise Susan, trimitându-şi spada în sus o secundă, în aşa fel încât Jan putu s-o vadă. Departe de a fi uşoară şi modernă, era o sabie grea, tradiţională, cu lama rigidă. Susan începu să-l împingă înapoi cu şi mai mare forţă şi comentă: Dacă vezi că fac ceea ce fac, crezi că am învăţat doar tehnicile moderne?

Şi, în timp ce spunea asta, alunecă mânerul lamei ei de-a lungul spadei lui Jan, împingând-o uşor pe lângă ţintă, astfel că asaltul lui brutal fu deviat la dreapta ei, fără să o rănească, în timp ce vârful săbiei ei îi pătrunse în muşchiul de pe cutia toracică.

Deşi spada îi atinsese lui Jan o coastă şi nu pătrunsese prea adânc, îi lăsă totuşi în urmă o rană pe o latură, care se umplu pe loc de sânge. Materialul negru sintetic al bluzei cu mâneci lungi pe care o purta era acum despicat, descoperindu-i rana.

Jan ţipă de durere şi lansă un contraatac care ţintea capul lui Susan, tăind cu spada în loc să împungă, în încercarea de a o surprinde cu garda jos. Dar fu prea încet; Susan se trase cu uşurinţă înapoi din faţa armei, oprind atacul cu scutul.

Jan făcu un salt în urmă şi se ascunse după o stranăde lemn, plasând-o între ei.

La câţiva metri în spatele Susanei, David se târâse printre şirurile de scaune. Se afla acum sub aceeaşi bancă sub care se ascunsese mai înainte. Cu toată starea lui de slăbiciune, părea că se luptă cu ceva.

Jan se retrase puţin mai departe de stranăă, dar, de fiecare dată când Susan făcea o mişcare pentru a înconjura obstacolul şi a se apropia de el, el se repezea în direcţie opusă,

continuând să menţinând strana între ei. Susan se retrase la rândul ei uşor, sperând să-i poată da o lovitură din lateral.

Deşi chipul lui exprima durere, vocea îi era încă fermă atunci când zise:

— Indiferent ce ai fost tu învăţată, aici regulile sunt altele. Făcu încă un pas înapoi, ca şi cum era gata să o ia la fugă, într-o direcţie sau alta. Susan se retrase şi ea, mărind distanţa dintre ei, în aşa fel încît strana să nu i stea în drum, dacă ar fi trebuit s-o ia la fugă după Jan. De exemplu, continuă el răsuflând greu, acoperirea trebuie să rămână aproape de tine, făcu el un semn cu capul spre strana ce stătea în spaţiul dintre ei, sau poate deveni o ţintă, concluzionă el, şi în momentul acela pleoapele îi tremurară. Strana de lemn explodă, sfarâmată în bucăţi, una dintre ele lovind-o pe Susan în piept şi aruncând-o înapoi, unde se prăbuşi printre bănci.

Pentru prima oară, Jan şi Susan se aflau la mai mult de doi metri unul de altul. Acesta fu pentru David un semnal să încerce să se ridice în picioare. Ţinea ceva strâns în mâna stângă, cea dreaptă atârnându-i neputincioasă de-a lungul trupului.

Jan prinse mişcarea şi îl privi sfidător. Își deschise larg braţele, invitându-l pe David să-l atace. Aerul păru că îngheaţă când Jan îşi ajustă scutul.

— Indiferent ce e, băiete, nu va fi suficient.

David ţinea în mână ceea ce părea a fi o sticlă de whisky. O trânti cu fundul de banca de lângă el şi apoi o azvârli cât de bine putu spre Jan.

Pe o parte a sticlei de whisky era lipită cu vârful în jos o rachetă semnalizatoare. Armată deja, cu capacul desfăcut, racheta avea nevoie doar de o lovitură violentă pentru a aprinde substanţele chimice din interior. O lumină roşie orbitoare şuieră prin aer, facând să strălucească sticla înecată în fum.

Sticla lovi scutul lui Jan şi ricoşă. Căzu şi se sparse de lespezile de piatră, strălucirea şi bubuitul benzinei aprinse inundând întreaga biserică. În mijlocul flăcărilor ce se răspândeau, scutul lui Jan crease un fel de bulă protectoare, prin care focul nu putea să treacă.

Dar, o secundă mai târziu, lichidul arzând se strecură pe sub marginea de jos a barierei lui defensive şi începu să ardă în interiorul bulei.

Pentru moment, bula rezistă – cu o mică flacără în interior,

separată de focul cel mare –, dar apoi Jan ţipă şi bula dispăru. Câteva secunde, Jan fu pierdut printre flăcări.Susan zăcea dincolo de limita la care ajunsese focul. Se ridică greu pe picioare şi îşi recuperă spada. Apoi începu să se apropie de combustibilul care ardea, încercând să-l descopere pe Jan. David căzu pe spate, neputincios, între două rânduri de scaune, pentru moment incapabil să se mişte.

Când Susan se apropie de văpaie, flăcările scăzură brusc. Focul începu să se stingă, în ciuda faptului că pe lespezi se mai vedea încă benzină nearsă. Printre flăcările din ce în ce mai palide, Jan se ridică în picioare, cu spada în mână şi cu trăsăturile pârjolite încordate din pricina concentrării.

Temperatura din jurul lui scăzuse vertiginos, flăcările stingându-se în continuare şi aerul căpătând un curios aspect cristalin, pe măsură ce se răcea. Câteva secunde mai târziu, ultima licărire de flacără mai clipi o clipă, apoi incendiul fu complet stins. Deasupra lui, un praf de cristale de gheaţă cobora în spirală din aerul îngheţat. Strălucind şi reflectând lumina pe măsură ce cădeau, se aşternură apoi într-o pătură de chiciură la picioarele lui Jan. Respiraţia îi ieşea din gură sub formă de aburi, pe măsură ce inhala cu greutate aerul în plămânii lui pârjoliţi.

Cămaşa îi era parţial lipită de piept şi focul deschisese în ea mari găuri zdrenţuite, sub care pielea întunecată se vedea carbonizată şi zbârcită. Părul i se pârlise, expunând porţiuni ale ţestei înnegrite de funingine. Pielea de pe faţă i se trăsese înapoi de pe dinţi, într-un rânjet sardonic.

Susan făcu un pas spre el, ridicând spada şi aruncând totodată o privire spre David. O expresie de panică îi traversă figura.

— David, nu te simt, strigă ea, concentrează-te!

Jan încercă să vorbească, dar nu putu scoate niciun sunet, cu excepţia unui horcăit uscat. Tuşi, ciudat de brusc şi rapid, ca un animal, înghiţind în gol cu un sunet neplăcut, încercă din nou să vorbească.

— Nu va trece mult şi am să-l distrug, zise el cu o voce ca un şuşotit de-abia auzit, cu respiraţia şuierată distorsionându-i cuvintele.

— David, strigă din nou Susan panicată, trebuie să rămâi treaz, altfel o să te atace.

Niciun răspuns. Susan îşi aruncă din nou ochii spre locul unde zăcea David. Apoi, ridicând ochii, îl văzu pe Jan că şi

focaliza privirea asupra lui.

Înainte ca Jan să poată să lanseze un atac, Susan se azvârli asupra lui. Spada lui se ridică nesigură pentru a devia atacul, dar ea îl evită şi i provocă o rană lungă, superficială, pe antebraţul înnegrit de foc.

Însă el păru că nici n-a observat rănirea. Se retrase puţin, recompunându-şi scutul, încercând să o ţină pe Susan la distanţă. Ochii lui se îndreptară din nou spre David.

Disperată, Susan sări înapoi şi se întoarse cu faţa spre David. Pleoapele lui Jan coborîră complet timp de o secundă. Cu un trosnet, o despicătură apăru în şirul de bănci aflat în spatele lui David şi un mănunchi de aşchii explodă în aer.

— David! ţipă Susan şi se întoarse exact la timp pentru a para atacul lui Jan.

Dar nu fu suficient de rapidă, astfel că vârful spadei lui i se înfipse în muşchiul coapsei. Susan răsuflă convulsiv, pe măsură ce durerea se instala. Era o rană netedă şi, deşi profundă, nu-i vătămase prea rău muşchiul. Putea să stea încă dreaptă, deşi picioarele îi tremurau puţin.

— David, chemă ea din nou, de data aceasta fără să mai strige.

— Sunt aici, zise el ameţit. Ea se dădu rapid înapoi şi riscă o privire în direcţia lui. Sunt aici, repetă el şi mai slab.

Încercă să se ridice pentru a se aşeza pe cea mai apropiată bancă, reuşind doar la a doua tentativă. Mâna dreaptă neputincioasă îi zăcea pe genunchi, iar blugii îi erau îmbibaţi de sânge. Mâna stângă strângea slab spada, al cărei vârf se odihnea pe banca din faţă. Şi, chiar în timp ce ea îl privea, pleoapele lui căzură.

Îndreptându-şi înapoi atenţia spre Jan, Susan încercă să-l ocolească, înlăturând de mai multe ori din calea ei vârful spadei lui, dar fără să se apropie suficient ca să-i permită s-o atace. Nu-i lăsă nicio clipă de răgaz şi îl încolţi atât de tare, încât Jan nu mai apucă să se gândească la nimic altceva decât la propria apărare.

Încet-încet îl făcu să se răsucească, astfel încât Jan se afla acum cu spatele la David. Susan începu să-l atace cu toată forţa. Îi oprea sabia, i-o ocolea, înţepându-l constant, şi de două ori rată la milimetru câte o lovitură ce l-ar fi putut străpunge. Îl forţă treptat să se retragă, apropiindu-l de banca pe care David reuşise să se proptească, cu spada în mână.

Jan era din ce în ce mai nesigur pe picioare. Reacţiile lui

erau încetinite şi de-abia putea să se ţină în apărare. Împotriva voinţei lui, trebuia să se retragă centimentru cu centimetru spre inamicul înarmat din spatele lui.

În sfârşit, spinarea lui Jan se află la îndemâna spadei lui David. Dar acesta părea să aibă dificultăţi. Făcu efortul de a ridica arma, dar ea aproape îi alunecă din mână. Susan îl împinse pe Jan înapoi cu încă un pas, dar David tot nu putu să atace.

În sfârşit, cu o rafală frenetică de fandări, ea reuşi să-i arunce lui Jan din mână spada, ce zbură în aer, căzând printre şirurile întunecoase de scaune.

— David, şuieră Susan, apropiindu-se pentru a-l ucide pe Jan.

Dar pe figura lui David nu se vedea decât un zâmbet vinovat, lipsit de orice fel de vlagă. Spada îi căzu din mâna stângă şi ochii i se închiseră.

Jan ţâşni înapoi, sărind peste picioarele lui David şi apucă spada căzută a rivalului său. O clipă mai târziu, îi ţinea vârful apăsat pe pieptul lui David, deasupra inimii, cu mâinile încleştate pe mâner, gata să-şi desăvârşească opera.

Susan ezită.

Jan înghiţi din nou, scoţând sunetul acela ciudat, şi zise:

— Tu hotărăşti.

În mod clar, Susan calcula distanţa pe care ar fi trebuit să o parcurgă pentru a-l dezarma. Îi era imposibil să se mişte suficient de repede pentru a-l opri să se lase cu toată greutatea pe spadă.

Lăsă în jos vârful spadei ei, până atinse podeaua. Stătea acolo gâfâind şi privindu-l pe Jan, în timp ce dezamăgirea înfrângerii i se răspândea pe figură.

— Spada, ceru Jan, făcând semn cu capul într-o parte.

Ea azvârli arma.

— Şi bentiţa mea, mai zise el, arătând cu capul spre cercul de aur din jurul tâmplelor ei.

Ea ridică bentiţa şi o aruncă după spadă.

— Dacă aş fi fost în locul tău, zise el, aş fi continuat să lupt. Scoase apoi lanţul de aur din jurul capului căzut al lui David şi-l aruncă deoparte. Abandonarea luptei n-o să te salveze, zise răbdător cu o voce cârâitoare, ca şi cum ceva dinăuntrul lui încerca să iasă afară. Deşi presupun că asta înseamnă că nu va trebui să-l vezi murind.

Ridică spada de pe pieptul lui David şi o aduse pe lângă corp. Apoi inspiră adânc şi închise ochii o secundă. Susan fu

aruncată înapoi şi căzu printre scaune, în partea cealaltă a culoarului dintre bănci. Rămase acolo unde căzuse – conştientă, dar ameţită.

— Dacă asta te consolează, reluă Jan, să ştii că nu v-aş fi lăsat în viaţă indiferent cum s-ar fi desfăşurat lucrurile.

Ridică spada şi înaintă spre ea.

Dar bufnetul uşii de la intrare îl opri.

Din capătul bisericii răzbătu o voce feminină care zise:

— Ne discreditezi, Jan.

De-a lungul culoarului dintre bănci se vedea venind o femeie foarte înaltă, blondă şi cu pielea palidă, scandinavă. Era îmbrăcată impecabil, într-un taior de lână cenuşiu, cu vagi dungi albe. În mâna elegantă purta o sabie cu un mâner cu apărătoare. O ţinea nonşalant, ca şi cum ar fi vrut să i-o dea unui prieten.

Capul lui Jan se răsuci brusc pentru a o privi. Timp de o secundă, cu dinţii lui dezveliţi şi expresia barbară, păru sălbatic, încolţit.

— Cum m-ai găsit, Karst? întrebă el.

— Un bătrân, răspunse ea amabil, probabil un prieten al celor pe care îi torturezi în clipa asta.

Jan se dădea înapoi. Părea că uitase complet de Susan. Se retrăgea spre locul unde îşi văzuse pentru ultima oară spada.

Karst măsură cu privirea podeaua de piatră pârjolită, strana spartă, trupurile şi sângele. Şi scoase o exclamaţie de ciudă.

Sări pe o bancă şi merse graţioasă de-a lungul ei, în loc să treacă printre rânduri. Se îndrepta spre cutia cu capacul deschis abandonată în capătul şirului de bănci.

Când ajunse la ea, se uită la hârtiile răscolite şi începu să le strângă.

— Cred că bătrânul a minţit. A ameninţat că face colecţia publică dacă nu-l ajut. Dar se pare că n-ar fi putut s-o facă. Ridică amabilă din umeri. Ei bine, presupun că i-am promis să vin direct aici, în loc să pierd o oră căutându-ţi bârlogul. Puse hârtiile înapoi în cutie şi închise capacul.

Apoi se întoarse cu faţa la Jan şi începu să avanseze spre el, hotărâtă. El îşi regăsise spada, înlocuind-o pe a lui David, dar se retrăgea plin de teamă din faţa ei. Era evident că arma recuperată nu-i oferea prea multă siguranţă.

— Spune-mi unde e Markerul, zise Karst glacială, şi vom ajunge la o înţelegere, ca să nu mă văd obligată să te transform în frigăruia cu care ai început să semeni.

Jan dădea din cap şi continua să se retragă.

— Ai nevoie de toţi prietenii pe care ţi-i poţi face, adăugă Karst pe un ton patern. Ai ocazia să îmi intri în graţii. Unde e Markerul?

— În niciun caz acolo unde ai să-l cauţi, Karst, zise Jan cu toată sfidarea de care era în stare.

Ea ridică mâna stângă şi îşi privi o clipă pielea imaculată.

— Aş zice că mai am încă şaptezeci de ani până voi avea din nou nevoie de el. Karst se afla acum aproape deasupra lui. Cred că până atunci pot să-l găsesc şi fără ajutorul tău.

Sabia ei sclipi. În ultima clipă el o blocă, doar pentru a realiza că ea deja ataca din nou. Încercă să-i devieze lovitura, dar, chiar când începu să se mişte, ea îşi aruncă spada pentru a treia oară, atât de repede, încât păru luată dintr-un film din care lipseau cadre. Dădu două lovituri rapide şi sabia ei îl împunse parcă singură. Apoi, cu o răsucire finală şi lipsită de efort, îi rupse spada, exact deasupra mânerului.

Umbra ei argintie se răsuci în aer, oprindu-se cu vârful armei pe traheea lui.

— Ăştia doi, zise ea, indicându-i cu ochii pe Susan şi pe David, sunt amândoi victime sau unul din ei ţi-e complice?

— Fata e cu mine, răspunse Jan.

— Hmm, mormăi Karst, ca şi cum se gândea la afirmaţia lui.

Apoi îşi înfipse vârful spadei sub barba lui Jan şi i-o ridică diagonal prin ţeastă. Când el căzu, ea scoase lama şi o scuturăde sânge. Trupul lui Jan se prăvăli ca un sac cu grăunţe.

Îi lăsă cadavrul unde era şi se îndreptă spre Susan, care îşi legăna braţul rupt, rămasă acolo unde căzuse. Privi în sus la cealaltă femeie cu ochi înspăimântaţi.

Karst o atinse cu vârful săbiei şi îl plimbă uşor în sus pe tâmpla lui Susan, ca şi cum ar fi căutat ceva tare ascuns în părul ei. Apoi îşi aruncă ochii mai jos, privindu-i încheieturile mâinilor, acum goale.

— Uită ce s-a întâmplat aici! zise Karst cu un fel de zâmbet.

Pentru o clipă ochii ei se îndreptară spre locul unde era căzut David, în mijlocul unei bălţi de sânge. Îl învrednici doar cu o scurtă privire, apoi îşi mută atenţia spre o masă aşezată lângă unul dintre pereţii bisericii. Faţa de masă albă era de plastic, dar cu aparenţă de pânză. Cu mâna stângă Karst o smulse de pe masă, împrăştiind nişte foi volante şi un suport de cărţi.

Apoi se duse înapoi la Jan, întinse faţa de masă pe podea şi,

cu o simplă lovitură de bocanc, îi împinse cadavrul peste ea.

Îl înveli bine, îl ridică pe umăr aparent fără efort şi se întoarse pentru a lua cutia. Lăsându-se într-un genunchi, apucă mânerul cu mâna stângă, ţinând în dreapta sabia, şi se îndreptă spre ieşire. Uşa se închise cu zgomot în urma ei.

Cu mare efort, Susan se ridică în picioare şi se îndreptă, şchiopătând, cât de repede putu, spre locul unde zăcea David. Cu o mână bâjbâi după telefonul din buzunarul lui şi formă un număr.

CAPITOLUL 37

Către: Dee_Milton@AtlanticMagazines.com
De la: Zorro_Lil_Sis@hotmail.com

Dee,

E foarte drăguţ din partea ta să spui asta, dar sunt sigură că orice soră mai mare ar fi făcut acelaşi lucru. Şi desigur, continui să cred că, în primul rând, nu te-ai fi vârât niciodată în toate astea dacă n-aş fi fost cu. Dar oricum, îţi mulţumesc. Şi cu sunt mândră de tine.

Primul lucru care trebuie făcut e chestia asta cu codificarea mesajelor. David şi-a pus-o deja în funcţiune, aşa că nu putem să rămânem noi descoperite. În mod clar sunt câteva lucruri pe care nu vreau ca specialiştii voştri în computere să le citească. Am să-ţi trimit câteva pagini de web care să te ajute să-ţi instalezi programul.

În orice caz, cred că mama şi tata pot să înceteze să-şi mai facă griji pentru noi. Dacă am supravieţuit chestiei ăsteia, înseamnă că educaţia pe care ne-au dat-o n-a fost chiar atât de dezastruoasă. Am de gând să le dau un telefon peste câteva zile, aşa că ar fi mai bine ca poveştile noastre să coincidă – nu cred că sunt pregătiţi pentru versiunea originală.

Şi, o, Doamne, nu pot să cred că te vezi cu Petey. Nu că aş fi surprinsă. E un fel de prinţ, dacă reuşeşti să-l cunoşti – aşa cum bănuiesc că ai descoperit deja. Din păcate pentru tine, asta va însemna să-l laşi pe Lincoln să aterizeze la tine acasă şi să dea iama prin frigider. Ceea ce seamănă puţin cu încercarea de a ţine în casă un rinocer. În mod clar va trebui să prevezi cheltuieli mai mari la băcănie.E ciudat că probabil nu l-ai fi întâlnit pe Petey dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea. Ştiu că asta nu înseamnă că a fost plăcut – trebuie să fi fost groaznic pentru tine dar mă uit la David şi mă întreb dacă ne-am fi însoţit vreodată în circumstanţe normale. După toate prin care am trecut, nu pot să-mi imaginez că n-aş avea încredere în el – sau că mi-aş pierde timpul întrebându-mă dacă mă iubeşte. Vreau să spun că era gata să continue lupta, dacă asta ar fi însemnat să mă protejeze pe mine. E mai mult decât dacă mi-ar aduce flori în fiecare zi.

Aşa că presupun că lucrul pe care încerc să-l spun e că există şi unul sau două motive de consolare în tot ce s-a întâmplat. În plus, Petey poate realmente să te conecteze la „stradă” (aşa se zice?), cum ai fost în Chicago. Poate să te

ducă în cluburi a căror existenţă n-ai bănuit-o niciodată înainte. Doar să nu te încalţi cu pantofii cei mai buni.

Crezi că tata va face vreun comentariu prostesc când va afla că ai prieten un negru? Sper din tot sufletul că până acum a reuşit să iasă din anii cincizeci. În ce o priveşte pe mama, ştiu că pentru ea nu va fi o problemă. Şi, în caz că ţi pui întrebarea, n-am avut niciodată nimic, nici cu el, nici cu Lincoln. De fapt, când i-am cunoscut, am presupus că erau împreună. Nu le spune că am zis asta.

Oricum, noi vom mai sta aici o vreme. Nici eu, nici David nu ne grăbim să ne ducem acasă – indiferent unde va fi asta. Suntem pe cale să-l primim aici pe cel mai bun prieten al lui David, Banjo (trebuie să-i aflu numele adevărat – presupun că n-a fost botezat chiar Banjo), şi pe prietena lui. Poate aţi putea veni şi tu şi Petey. Mi-e teamă că nu e absolut nimic de făcut aici, dar măcar o dată cred că ai putea să faci şi tu faţă unei astfel de situaţii. Avioanele sunt desfătarea mea, apropo – am să-ţi spun mai multe când vom folosi mesajele încifrate. Oricum, ţinem legătura.

Iubita ta soră, Susan

P.S. Dacă tu şi Petey veniţi, ar fi mai bine să-l invitaţi şi pe Lincoln. Se va prăpădi de dor şi vă va distruge tot mobilierul, dacă-l lăsaţi de capul lui.

Către: WorldOfBanjo@hotmail.com
De la: SecretSquirrel@EuroMail.com
Cod: PGP 8.0.2 Freeware for Macintosh

Banjo,

Sunt încântat să aflu că Melissa continuă să se iluzioneze că eşti o partidă bună(!). Doamne ajută să dureze!

Mi s-a spus că ai venit să mă vizitezi pe când zăceam, dar mi-e teamă că n-aş fi putut să-ţi ţin cine ştie ce companie. Eram încă în lumea poveştilor. Şi, până să mă trezesc, Susan hotărâse să mă răpească.

Şi în sfârşit am înţeles ce voiai să spui cu mica ta ghicitoare zen despre Susan care avea nevoie de ajutorul meu. Se pare că s-a petrecut chiar la timp – deşi am fost cam la mustaţă.

Nu cred că Susan ar putea realmente să ceară o mai bună dovadă că sunt pregătit să-mi împart deciziile cu ea decât faptul că am plănuit o încercare de salvare în care ea trebuia să preia comanda pe la jumătate. Unii ar putea să spună că n-

am dus planul până la capăt, dar m-am gândit: pune-o pe picioare, dă-i mână liberă şi va găsi ea un mod de a se descurca. Şi, într-adevăr, a fost magistrală.

Dacă n-aş fi leşinat (şi te rog să nu trâmbiţezi chestia asta), cred că l-ar fi dat gata chiar atunci. Deşi, într-un fel, sunt bucuros pentru ea că nu şi-a încărcat conştiinţa. Nu că el n-ar fi meritat, dar bănuiesc că asta oricum ar fi răvăşit-o puţin.

Până la urmă, când s-a pus problema, n-a fost aşa de greu să am încredere în ea cum îmi închipuiam. Cred că aici contează mult să găseşti persoana potrivită. Sau poate că eram pregătit pentru asta. Cine ştie?

Oricum, după ce am împovărat-o cu jumătate din acţiune, probabil că acum va începe să se plângă că nu-mi asum suficiente responsabilităţi.

Nu, glumesc doar. M-a îngrijit ca un înger. M-a scos din spitalul ăla când eram încă într-o stare destul de proastă. Nici nu apucaseră să-i explice clar că îmi pierdusem mâna pentru totdeauna, deşi i-au spus. În mod clar au crezut că e nesănătoasă să mă scoată de acolo când eram încă în pragul morţii – dar, pentru că avea acordul meu, n-au putut să o oprească. Şi, desigur, ea avea un remediu puţin mai eficient în minte.

Următoarea problemă a fost să mă urce în avion pe jumătate mort. De fapt, nici braţul ei rupt nu era vindecat la vremea aceea — a fost ferm hotărâtă să mergem amândoi într-un loc sigur şi liniştit înainte de a începe aiureala asta cu vindecarea. Zborul spre Atena a fost de fapt chiar nostim, într-un fel cam macabru. În avion, rănile mele au început să se deschidă şi am fost siguri că vom fi opriţi la vamă din cauza sângerărilor. Şi atunci tipii ar fi cerut şi nişte explicaţii în legătură cu ceea ce Susan căra în geantă (mai multe despre asta imediat). Şi totuşi am reuşit să trecem.

Oricum, trebuie să spun că insula asta e raiul pe pământ. Locuiesc pe ea vreo treizeci de persoane. Există două baruri şi două restaurante, amândouă jos la chei, unde pot acosta bărcile ce vin în vizită. Mai e şi o biserică – dar fără preot – şi câteva case. Noi stăm sus pe deal şi avem o vedere superbă asupra mării.

În timp ce-ţi scriu, o văd pe Susan de la fereastră. Are un măslin sub care să se aşeze şi o carte – din păcate, nu şi capra – dar nu cred că e o mare pierdere. Şi, de fapt, după doar două săptămâni tastez cu amândouă mâinile. Ar fi trebuit să vezi în

ce stare era încheietura mâinii mele când mi-am scos bandajele. Ar fi fost suficient să te facă vegetarian pentru totdeauna. Arăta groaznic! Acum am doar câteva umflături în jurul rănii, de o formă bizară, şi foarte multă piele nouă, roz. Arată încă destul de ciudat, dar mă pot folosi de ea şi nici nu mă mai doare! Gaura din coaste e aproape vindecată şi ea.

Mi-a luat câteva zile să aflu cum să intru în transa vindecătoare. Simpla folosire a talismanelor te ajută să te vindeci repede, dar există şi un proces de vindecare accelerată pe care îl poţi provoca dacă ştii ce să faci şi eşti grăbit.

De fapt, Susan spune că asta a făcut Jan în seara dinainte de a merge să mă întâlnesc cu el în biserică. Se pare că trebuia să petreacă zilnic ore întregi pentru a se vindeca, dar în mod clar era o bătălie pierdută. Poate că era mult mai bătrân decât am crezut noi. Sau poate că era ceva genetic – poate că, dacă ar fi dus o viaţă normală, ar fi murit la patruzeci de ani.

Oricum, dacă nu mi-ar fi spus cu mult înainte unde voia să ne întâlnim, aş fi fost pierdut. N-aş fi putut să ascund nimic în biserică (deşi Dumnezeu ştie că a fost un chin să-i conving pe cei de acolo că nu aveam bombe, sau droguri, sau nimic altceva). Dar el a avut nevoie să stea câteva ore în transă, pregătindu-se pentru întâlnire, aşa că a sunat mai devreme. E uimitor cum nişte mici amănunte pot să conteze atât de mult. Dacă m-ar fi sunat în ultimul minut, poate că n-aş mai fi acum aici. (Deşi oricum n-aş fi dacă n-ar fi fost intervenţia profesorului, desigur.) Poate că n-a depins totul de convorbirea aceea. Aşa cum spune Susan, poate că am fi găsit o altă cale.

De asemenea, trebuie să mă scuz că l-am asmuţit (ştii, treaba aia pe care o faci cu câinii) pe Hammond asupra ta. A trebuit pur şi simplu să-i dau un nume şi o adresă din Marea Britanie, în caz că voia să ia legătura cu noi. Ştiu că e puţin cam căpăţânos, dar fără ajutorul lui n-am fi rezolvat încă povestea asta. Ne-a fost de ajutor faptul că Dass era italian, pentru că Hammond s-a gândit imediat la Mafia (oare încă mai există?). Şi Susan a putut să-i spună o poveste care conţinea un număr surprinzător de fapte reale. Am evitat să-i spunem despre răpirea lui Dec, pentru că tipul îi urăşte pe cei care încearcă să-şi facă dreptate singuri, dar i-am spus despre Susan că a fost răpită şi că preţul răscumpărării a fost colecţia. În plus, Susan i-a explicat de ce eu nu l-am implicat şi pe el, amintindu-i că el m-a atenţionat să nu iau legătură cu poliţia. Apoi, când ea i-a spus că a apărut cineva de la firma unde

lucrase Jan care l-a omorât, se pare că Hammond a mormăit „asasinat în gaşcă”, aproape emoţionat. Se pare că el consideră spadele doar o parte din răsplată, pe care „ucigaşul plătit” a uitat-o la locul crimei, ceea ce pe noi ne ajută. Totuşi nu fi îngrijorat, nu trebuie să le potriveşti chiar pe toate. Ştie că tu n-ai fost martor la nimic din toate astea. M-am gândit doar că ai vrea să ştii. Şi tot el m-a ajutat să-mi ridic maşina de unde mi-au sechestrat-o, fără să plătesc un ban. Rezultatul: Susan spune că toate cheile se află în dulapul de pe hol, aşa că serveşte-te dacă vrei.

Gata, cred că e destul pentru astăzi. Doar că te-am ameninţat să-ţi spun ce a fost cu geanta lui Susan. Nu ştiu dacă Jan a crezut în mica mea minciună că Susan ar fi bolnavă sau dacă doar n-a simţit nevoia s-o drogheze – oricum, ea a fost mult mai capabilă să-l spioneze decât Dee. Nu ştie unde a ascuns Markerul, dar a localizat unul din ascunzişurile lui – unul pe care Karst l-a ratat. Susan, temerară (nebună?) cum e, s-a dus înapoi acolo, în timp ce eu mă distram pe masa de operaţie, şi a şterpelit tot. A găsit o sumă aproape incredibilă, în special dolari, şi un fel de caiet de notiţe sau jurnal. Eu nu înţeleg niciun cuvânt, dar Susan se ocupă de el şi crede că ar putea să găsească acolo tot felul de informaţii interesante. A găsit chiar şi un pasaj în care Jan se plânge că nimeni nu mai poartă azi pălării. E adevărat: se pare că nu mai avem încredere în oamenii care şi acoperă capul. Are sens.

Ideea aici este că sunt probabil o alegere bună în cazul în care ai nevoie de ceva bănuţi. Asta înseamnă desigur că cu şi Susan nu vom avea nevoie să muncim o vreme pentru a ne câştiga existenţa. (Vei fi încântat să afli că şefii mei îmi păstrează postul până mă voi reface – deşi nu mă văd ducându-mă înapoi).

În orice caz, sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun să fii prudent cu corespondenţa asta electronică. După câte am înţeles, codificarea asta e practic inviolabilă, dar n-o lăsa pe Melissa să-ţi citească peste umăr, ar putea să înceapă să se îngrijoreze pentru tine.

Bea una şi pentru mine,

David

P.S. Grăbeşte-te şi fă o rezervare încoace. Vreau să văd cum acţionează fierbintele soare grecesc asupra pielii tale delicate de albinos.

Către: SecretSquirrel@EuroMail.com
De la: jhs1192@cam.ac.uk
Cod: PGP 8.0 Freeware for Windows

Dragii mei Susan şi David,

Presupunând că descifraţi codul şi că eu am făcut ceea ce trebuia, veţi citi aceasta stând la soare undeva pe malul Mării Egee. Cine şi-ar fi imaginat! Data viitoare o să vă apucaţi de făcut filme!

Dar, destul cu frivolităţile, voi trece direct la scuze şi la linguşiri. Sper că e clar pentru amândoi că n-am intenţionat să vă anulez dreptul de a vă alege singuri destinele. Ştiu că nu m-aţi acuzat de asta, dar poate că totuşi aţi gândit-o. Vă rog să credeţi că am vrut doar să vă ajut.

I-am dat lui David un anumit sfat – prefaţându-l desigur cu asigurarea că nu-mi voi lua niciodată libertatea de a da indicaţii (dar presupun că ipocrizia e cel mai puţin grav dintre defectele mele). De-abia îi spusesem ce-i spusesem şi, ironia sorţii: am fost trădat de propriile cuvinte. Când am analizat opţiunile lui David, mi s-a părut că, orice cale ar urma, trebuia să ducă o cruce mai grea decât merită un tânăr.

Şi, realmente, nu m-am îndoit nicio clipă. David ar fi ales desigur să-ţi salveze viaţa, Susan, dacă ar fi fost în puterea lui s-o facă. Mi-am dat seama că, dacă aş fi de acord să transfer povara pe umerii mei, asta însemna că am posibilitatea să vă dau o mână de ajutor. Comunicând prietenilor lui Dass asta, în situaţia neplăcută în care vă aflaţi, am crezut că pecetluiesc atât soarta colecţiei, cât şi a Markerului: ar rămâne încă o dată instrumentele ticăloşiei. Dar am hotărât s-o fac oricum.

Sunt extrem de încântat că Markerul n-a fost găsit. Colecţia nu este o pierdere prea mare, dacă ne gândim că deţinem propria copie şi că informaţiile conţinute în ea trebuie să fi fost deja în mare parte cunoscute prietenilor lui Dass.

Oricum, am hotărât că abandonarea Markerului ar fi un bun preţ pentru răscumpărarea vieţilor voastre. Şi am simţit că aş fi fost în stare să trăiesc timpul care mi-a mai rămas cu gândul că am ajutat un inamic. În timp ce mi-a fost clar că David nu era pregătit să se agaţe de acest ultim firicel de speranţă de teamă, Susan, că ar fi părut că te trădează. În orice caz, tu îi arătaseşi clar că n-aveai de gând să le înapoiezi acestor oameni preţioasa lor comoară. Eu aş fi preferat ca tu să rămâi în viaţă, chiar dacă asta ar fi însemnat sfârşitul prieteniei noastre – dar în mod cert David nu se putea împotrivi tot aşa

de uşor dorinţelor tale celor mai intense. A fost o hotărâre pe care am simţit că numai eu pot să o iau.

Sper că îmi veţi ierta o imagine exagerat de melodramatică – poate că monstruoasa mea vanitate vă va amuza chiar dar situaţia a fost ca şi cum mi-aş fi dat singur foc, într-un sens karmic, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Bravură ridicolă, răsuflată, ştiu, şi totuşi irezistibilă. Îmi place să cred că acela care îmi va scrie într-o zi necrologul va avea mai mult material la dispoziţie decât expresia „savant neobosit”.

I-am lăsat pe cei pe care i-am contactat să creadă că fuseserăţi amândoi ţinuţi ostatici. Le-am promis că nu voi face public conţinutul colecţiei dacă Jan ar fi fost făcut să dispară, iar voi doi aţi fi fost lăsaţi să plecaţi liberi. După câte am înţeles, s-au ţinut de cuvânt cu o lipsă de integritate comparabilă doar cu a mea – un risc profesional, poate, când mincinoşii tratează cu ticăloşii.

Mă întreb acum dacă, în ciuda tuturor pericolelor cărora amândoi a trebuit să le faceţi faţă, momentul în care Karst a hotărât asupra destinelor voastre n-a fost cel mai periculos. Dacă ar fi dat cu ochii de aur pe vreuna din siluetele voastre prăbuşite, asta v-ar fi pecetluit soarta. Dar ideea bună pe care ai avut-o, Susan, a completat treaba pe care Jan o începuse când te-a dezarmat – şi astfel, în ciuda dorinţelor lui, el v-a salvat de Karst. Dacă tu n-ai fi reuşit să ascunzi toate bijuteriile de aur, probabil că v-ar fi trimis pe lumea cealaltă pe amândoi, pur şi simplu din precauţie. Apoi, din nou, mi se pare că a văzut în Susan o protejată. Gândiţi-vă: nicăieri în colecţie n-am găsit nicio menţiune despre iniţiaţi-femei. O, dar nu e nevoie să stăruim asupra acestor lucruri. Nu acum, când soarele străluceşte (cel puţin acolo unde sunteţi voi) şi totul e în regulă.

Aşa că, în loc să bat azi câmpii toată ziua, voi lăsa restul cugetărilor mele pentru episodul următor. O să ies acum la plimbare pe promontoriu – aerul marin îmi face bine, sau cel puţin aşa îmi imaginez, ceea ce e aproape acelaşi lucru. Astăzi am o inimă de leu.

Desigur, poate că însănătoşirea nu are de-a face cu marea. Ar putea să fie de vină schimbarea ritmului sau vreo modificare subtilă, dar importantă, a regimului alimentar. Ar putea să fie chiar acele interesante tehnici de meditaţie pe care le-am găsit în colecţie. **(Dacă draga mea soră dispărută dintre noi ar putea să mă vadă cu bijuteriile ei,**

cred că şi-ar pierde orice speranţă în privinţa mea.)

Ceea ce mă aduce la gândul cu care vreau să închei. Când voi doi vă veţi fi reparat şi veţi avea puţin timp pentru voi – e vorba de câteva luni, după toate cele întâmplate –, după ce veţi simţi că v-aţi revenit, va trebui să ne gândim puţin la ce vrem să facem cu toate astea. Există aici lucruri pe care poate că lumea întreagă ar trebui să le ştie.

Oricum, cred că pot să spun cu siguranţă că eu voi fi încă printre cei vii când veţi considera că e timpul, aşa că nu vă grăbiţi să reveniţi din cauza mea. Şi sunt sigur că Susan va dori să ştie că mi se pare că am mai găsit încă un cod în colecţie, iar documentele în care este folosit sunt de-a dreptul tulburătoare. Evident, au o vechime de trei sute de ani, aşa că, tulburătoare sau nu, pot să mai aştepte până la toamnă (deşi curiozitatea lui Susan, probabil stârnită din nou, s-ar putea să nu mai aştepte până atunci).

Mă duc acum să văd dacă pot găsi un cub de gheaţă. Vă vine să credeţi? Îmi creşte un dinte nou!

Cu cele mai bune urări, prietenul vostru,

Joseph Shaw